ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ καὶ τὰ παράδοξά τους

Τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης

Τὸ τρομερώτερο ἀπ' ὅλα τὰ δηλητήρια εἶναι τὸ ὑδροκυανικὸ ἢ πρωσσικὸ ὀξύ. Πέντε ὡς ἓξ ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἀπ' αὐτό, ἀρκοῦν γιὰ νὰ κεραυνοβολήσουν ἕναν ἄνθρωπο. Ὁ χημικὸς Σήλλ ποὺ τὸ ἀνακάλυψε πλήρωσε τὴν ἐφεύρεσί του μὲ τὴ ζωή του, δηλητηριασθεὶς ἐνῶ πειραματιζόταν.

Ἕνα ἄλλο δραστικὸ δηλητηριῶδες ἀέριο εἶναι τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἀπ' τὸ ὁποῖο δηλητηριάσθηκε καὶ ὁ Ζολᾶ τὸ 1902. Τὸ τραγικὸ μάλιστα σχετικῶς εἶναι ὅτι ὁ Ζολᾶ φοβόταν σ' ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ μὴν πεθάνῃ δηλητηριασμένος ἀπὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ.

Ἄλλο τρομερὸ δηλητήριο εἶναι τὸ ἀρσενικό. Ἕντεκα ὡς δώδεκα ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο.

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ δηλητήρια εἶναι ἀσφαλῶς τὸ «κουράρε» ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοί. Ὅταν κανεὶς τὸ πιῇ δὲν παθαίνει τίποτε. Ὅταν ὅμως κάνῃ μιὰ ἔνεσι μ' αὐτὸ προσβάλλεται ἀμέσως ἀπὸ γενικὴ παράλυσι. Ὡστόσο δὲν πεθαίνει ἀμέσως. Τὸ σῶμα του δὲν κινεῖται καθόλου, ἀλλὰ ἡ καρδιὰ χτυπάει ἀκόμα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ ἀναπνοὴ σταματάει κι' ὁ ἐπίλογος τοῦ δράματος εἶναι ἡ ἀσφυξία.

Τὸ 1897 ὁ κωμῳδιογράφος Σαρδοῦ καὶ ἡ οἰκογένειά του λίγο ἔλειψε νὰ δηλητηριαστοῦν ἀπὸ πτωμαΐνη. Εἶχαν δηλαδὴ μαγειρέψει μιὰ πάπια καὶ στὴ σάλτσα της εἶχαν ρίξει τὸ αἷμα της χωρὶς προηγουμένως νὰ τὸ βράσουν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον κάθε ζώου σχηματίζεται στὸ αἷμα του πτωμαΐνη, ἕνα δηλητήριο δηλαδὴ τρομερό. Κι' ἔτσι παρ' ὀλίγο ὁ Σαρδοῦ νὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του τὴ νόστιμη σάλτσα τῆς πάπιας.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι ποὺ δηλητηριάζονται σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν! Ἔτσι ὁ Μακιαβέλης πέθανε ἀπὸ δυνατὸ κωλικόπονο, ποὺ ὠφείλετο στὴν κατάχρησι μερικῶν χαπιῶν, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσε ὡς καθαρτικό.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ὁ φιλόσοφος Λάϊμπνιτζ.

Πρέπει ἐπίσης νὰ συστήσουμε στοὺς ἀναγνῶστες μας νὰ προσέχουν πολὺ καὶ τὰ διάφορα λαχανικά. Τὰ μπιζέλια π. χ. περιέχουν πολλὲς φορὲς ἀρκετὰ ἑκατοστόγραμμα χαλκοῦ σὲ κάθε ὀκᾶ. Ἐπίσης οἱ πατάτες ποὺ ἔχουν ἀρχίσει νὰ βλαστάνουν εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες γιατὶ περιέχουν ἕνα δυνατὸ δηλητήριο, τὴ σολανίνη.

Ἂς πάρουμε τώρα τρεῖς οὐσίες συνηθισμένες ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦμε καθημερινῶς: τὸ πιπέρι, τὸν μαϊντανὸ καὶ τὴ ζάχαρι. Λοιπόν, οἱ τόσο ἀθῶες αὐτὲς οὐσίες εἶναι γιὰ μερικὰ ζῶα κεραυνοβόλα δηλητήρια! Τὸ πιπέρι σκοτώνει τὸ χοῖρο, ὁ μαϊντανὸς τὰ πουλιά, κι' ἡ ζάχαρι τὸν βάτραχο. Καὶ ἀντιθέτως διάφορα δηλητήρια ποὺ φέρνουν τὸν θάνατο στὸν ἄνθρωπο δὲν πειράζουν καθόλου ὡρισμένα ζῶα. Ὁ χοῖρος τρώει τὸν ὑοσκύαμο χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, ὅπως καὶ ἡ κατσίκα τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ, οἱ κουροῦνες τὸν ἐλλέβορο κι' οἱ τσίχλες τοὺς σπόρους τοῦ κωνείου! Τὰ κριάρια κι' οἱ ἐλέφαντες, τέλος, εἶναι ἀπρόσβλητοι ἀπ' τὸ ἀρσενικό!

Τὸ φυτὸ μανιόκα δὲν πειράζει καθόλου τὸ χοῖρο ἐνῶ δηλητηριάζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ ἄλογο, ὅταν δὲν ἔχῃ ὑποστῆ κάποια εἰδικὴ κατεργασία. Τὰ δηλητηριώδη μανιτάρια, τὰ τόσο ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ μεγάλα θηλαστικά, εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβῆ γιὰ τὸν σαλίγκαρο. Τὸ κώνειον σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ ἄλογο δὲν πειράζει ὅμως καθόλου τὰ μηρυκαστικά. Ὁ ἀκονίτης εἶναι φυτὸ ἀβλαβὲς γιὰ τὰ ἄλογα καὶ δηλητηριῶδες γιὰ τοὺς λύκους.

Νὰ ἀκόμη καὶ μιὰ πολὺ περίεργη λεπτομέρεια: Οἱ ρίζες ἑνὸς φυτοῦ ποὺ ὀνομάζεται «ἐπιπακτίς», εἶναι φαρμακερὲς γιὰ τὰ ζῶα ἀλλὰ συγχρόνως τὰ φύλλα τοῦ ἴδιου φυτοῦ χρησιμεύουν ὡς ἀντιφάρμακο! Ἀντιθέτως, τὰ φύλλα τῆς μιμόζας εἶναι δηλητηριώδη, κι' οἱ ρίζες της ἀποτελοῦν τὸ ἀντιφάρμακο! Οἱ ρίζες καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἀκονίτου χρησιμεύουν γιὰ τὴν παρασκευὴ δηλητηριωδῶν φαρμάκων ἐνῶ τὰ βλαστάρια τοῦ ἴδιου φυτοῦ ἀποτελοῦν τὸ ἀγαπημένο φαγητὸ τῶν Σουηδῶν!

Βλέπετε λοιπὸν πόσες παραξενιὲς παρουσιάζουν τὰ δηλητήρια!... Ἡ ἐπιστήμη ὡστόσο δὲν ἔχει ἀκόμα ἐξηγήσει τελείως τὰ περίεργα αὐτὰ φαινόμενα, μολονότι ἔχει προχωρήσει πολὺ στὴ μελέτη τῶν διαφόρων δηλητηρίων, οὕτως ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀνακαλύπτῃ καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος τους σὲ περιπτώσεις ἐγκλήματος.

❖ ❖

Ἀγῶνες... βατράχων

Δώδεκα χιλιάδες θεαταὶ παρακολούθησαν πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὸ στάδιο τοῦ Λὸν Ἄντζελες τοὺς ἀγῶνες δύο βατράχων — ἀθλητῶν, τῆς Σλοβοπὸκ καὶ τῆς Τίρρα.

Ἡ πρώτη, στὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἔφτασε τὰ 4 μ. 93. Ἡ δεύτερη δὲν κατώρθωσε νὰ ξεπεράσῃ τὰ 4 μ. 26.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Σλοβοπὸκ ἐδήλωσε ὅτι προσφέρει 500 δολλάρια σ' ὅποιον θὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἕνα βάτραχο ἀνώτερο ἀπὸ τὸν δικό του.

«ΔΙΑΛΕΞΕΤΕ!...»

Πρωτότυπο διήγημα

Μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του, ὁ γιατρὸς Μὰκ Φάρελ γύρισε κι' εἶπε στὸν ὑπηρέτη του:

—Ἂν μὲ ζητήσουν γιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι, τηλεφώνησέ μου στὸ 805.033.

Ἔκλεισε ἔπειτα τὴν πόρτα κι' ἔβαλε ἐμπρὸς τὴ μηχανή... Τὰ φῶτα μόλις εἶχαν ἀνάψει στοὺς δρόμους, κι' οἱ βιτρίνες ἀστραποβολοῦσαν, καλῶντας τοὺς διαβάτες νὰ θαυμάσουν τὸν καλλιτεχνικό τους διάκοσμο.

Στὴν ἀρχὴ τῆς 10ης Λεωφόρου, ὁ γιατρὸς σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του στὴν εἴσοδο ἑνὸς ἀνθοπωλείου καὶ κατέβηκε... Ὅταν ξαναγύρισε σὲ λίγο, τὸν συνώδευε ἕνας ὑπάλληλος, ποὺ ἀπόθεσε στὸ πίσω κάθισμα ἕνα μπουκέτο ἀπὸ γαρδένιες, τυλιγμένο σὲ διάφανο χαρτί...

Τῆς ἄρεσαν πολὺ τὰ λουλούδια τῆς Τζίντζερ. Τοῦ τὄχε πῆ, τὸ βράδυ ποὺ εἶχαν χορέψει γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ στὸ σπίτι τῶν Οὐΐλλιαμσον. Ἐκεῖ τὴν εἶχε γνωρίσει καὶ τὸν εἶχε μεθύσει ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ ὀμορφιά της καὶ τὸ ἀκαθόριστο, σὰν ἐξωτικό, θέλγητρο ποὺ σκόρπιζε γύρω της...

Εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε σχεδὸν δυὸ μῆνες. Καὶ σήμερα μόλις τὸν εἶχε καλέσει στὸ διαμέρισμά της «νὰ τὰ ποῦνε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι», ὅπως τοῦ εἶχε πῆ στὸ τηλέφωνο...

Κρατῶντας τὸ μπουκέτο στὸ χέρι, ὁ Μὰκ Φάρελ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἔνοιωθε μιὰ δυνατὴ συγκίνησι, μὰ τόσο δικαιολογημένη!...

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἔπειτα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε ἡ ἴδια ἡ Τζίντζερ.

—Ἡ ὑπηρέτριά μου ζήτησε ἄδεια γιὰ σήμερα τ' ἀπόγευμα, κι' ἔτσι ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ἀνοίξω μόνη μου, τοῦ δικαιολογήθηκε γελῶντας.

Φοροῦσε ἕνα θαυμάσιο μακρὺ τούλλινο φόρεμα, μὲ κοντὰ μανίκια καὶ γιακᾶ ἀπὸ βαρύτιμη δαντέλλα. Τὰ πλούσια μαλλιά της ἔπεφταν κυματιστὰ πίσω στὸ λαιμό της καὶ τὰ κατάμαυρα μάτια της τὸν χάϊδευαν μὲ τὴ βελούδινη ματιά τους.

Ὁ γιατρὸς τῆς φίλησε εὐγενικὰ τὸ χέρι. Κι' ἀνατρίχιασε ἄθελα, καθὼς τὰ χείλη του ἀκούμπησαν στὸ ἁπαλὸ δέρμα της.

—Τί ὡραῖα λουλούδια, Ρόμπερτ! τοῦ εἶπε ἐκείνη, μὲ τὴν ἐλαφρὴ τραγουδιστὴ φωνή της. Μὲ συγκινεῖ ποὺ θυμήθηκες πὼς μ' ἀρέσουν οἱ γαρδένιες.

Τοῦ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸ μπουκέτο καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ σπίτι μου; τὸν ρώτησε, ἐνῶ τακτοποιοῦσε τὰ λουλούδια μέσα σὲ δυὸ κινέζικα βάζα, πάνω στὸ τζάκι.

Ὁ γιατρὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ κούνησε ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἔχεις λεπτὸ γοῦστο, παρατήρησε.

Ἡ Τζίντζερ κάθησε δίπλα του, στὸν καναπέ, κρατῶντας μιὰ γαρδένια. Συζήτησαν στὴν ἀρχὴ γιὰ διάφορα θέματα, μίλησαν γιὰ τοὺς κοινοὺς γνωστούς των... Τὰ ξύλα τριζοβολοῦσαν στὸ τζάκι, τὸ φῶς τοῦ ἀμπαζοὺρ δημιουργοῦσε μιὰ ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα. Κι' ἡ ὥρα κυλοῦσε, σὰν σὲ ὄνειρο...

— Ρόμπερτ, εἶπε κάποια στιγμὴ ἡ Τζίντζερ μὲ φωνὴ τρυφερή, κυττάζοντάς τον κατάματα, μὲ τὰ βλέφαρα χαμηλωμένα ἡδονικά. Θέλω νὰ μοῦ καρφιτσώσῃς μόνος σου αὐτὸ τὸ λουλοῦδι στὸ στῆθος μου... Θὰ μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴ χάρι;...

Ὁ γιατρός, προσπαθῶντας μάταια νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του, τὴν πλησίασε περισσότερο κι' ἔγειρε ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος της... Τὰ χείλη του λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἄγγιζαν τὴ μικρὴ λακκούβα, στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ της. Τὰ μάτια του βρέθηκαν ἀντίκρυ στὰ προκλητικὰ χείλη της...

Μὴ ξέροντας πιὰ κι' ὁ ἴδιος τί κάνει, τὴν ἅρπαξε ἀπότομα στὴν ἀγκαλιά του, σὰν τρελλός, καὶ τὴ φίλησε λαίμαργα στὸ στόμα, συνθλίβοντας τὴ γαρδένια ἀνάμεσα στὰ στήθη τους...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς κουδούνισε τὸ τηλέφωνο.

—Ἄστο νὰ χτυπάῃ... μουρμούρισε ἡ Τζίντζερ μὲ φωνὴ λαχανιασμένη.

Καὶ τύλιξε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του. Μὰ ἐκεῖνος τῆς χάϊδεψε τρυφερὰ μὲ τὰ χείλη του τὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε:

—Ὄχι, ἀγάπη μου. Ἴσως νὰ ζητοῦν ἐμένα. Εἶπα στὸν ὑπηρέτη μου νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ ἐδῶ, ἂν μὲ ζητοῦσαν ἐπειγόντως.

Σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Γιατρὸς Μὰκ Φάρελ, πρόφερε. Ἐσύ, Τζών; Ναί, λέγε... Ἀπ' τοῦ Ντάβσον εἶπες; Θὰ πρόκειται γιὰ τὴ μικρούλα... Σοβαρά, ἔ;... Καλά, καλά. Θὰ πάω ἀμέσως.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἡ Τζίντζερ εἶχε γύρει πρὸς τὰ πίσω στὸν καναπὲ καὶ τὸν κύτταζε μὲ μισόκλειστα μάτια. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε γοργά...

— Δὲν φαντάζομαι νὰ φύγῃς... τοῦ εἶπε.

— Δυστυχῶς, ἀγάπη μου... Ἡ μικρούλα Μπέσσυ, ἡ κορούλα τῶν Ντάβσον, ἔχει πάθει μηνιγγίτιδα, καὶ τὴν παρακολουθῶ ἐγώ. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ἡ κατάστασίς της χειροτέρεψε...

— Μπᾶ, αὐτὴ τὴ μανία τὴν ἔχουν ὅλοι οἱ γονεῖς, τὸν διέκοψε ἡ Τζίντζερ. Μόλις φύγῃ ὁ γιατρὸς ἀπ' τὸ σπίτι τους, ξετρελλαίνονται κι' ἀρχίζουν τὰ τηλεφωνήματα.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ φύγω, δήλωσε ὁ γιατρὸς ἀποφασιστικά.

Ἡ Τζίντζερ τὸν κύτταζε τώρα μὲ βλέμμα διαπεραστικό.

—Ἂν φύγῃς, τοῦ εἶπε, δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς πιὰ ποτέ!... Διάλεξε!

Εἶχε σταυρώσει τὰ πόδια της καὶ κάπνιζε, ξεφυλλίζοντας νευρικὰ τὴ γαρδένια.

— Μὰ κινδυνεύει ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀθώου πλάσματος! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μὰκ Φάρελ.

— Ναί, ἀλλὰ ἔτσι μονάχα θὰ μοῦ ἀποδείξῃς πὼς μ' ἀγαπᾶς!

Πόσο ἀλλαγμένη τοῦ φαινόταν τώρα ἡ φωνή της... Πόσο ἀλλαγμένη τοῦ φαινόταν κι' ἡ ἴδια... Ἔβλεπε μπροστά του μιὰ γυναῖκα ἐγωΐστρια, ἐπιπόλαια, μιὰ γυναῖκα σὰν τόσες καὶ τόσες ἄλλες, δίχως τίποτε τὸ ἐξαιρετικό... Ὡς κι' ἡ ὀμορφιά της λὲς κι' ἔκρυβε μιὰ σκληρότητα...

Ὁ πόθος του εἶχε σβύσει. Ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ τὴν ἔκαιγε ἡ ἐπιθυμία καὶ ποὺ τὴν εἶχε ποτίσει ὁ ἐγωϊσμὸς ὡς τὸ κόκκαλο, τὸ ἐπιπόλαιο αὐτὸ πλᾶσμα, δὲν τὸν τραβοῦσε πιά. Ἴσως καὶ νὰ τὴν μισοῦσε...

Καὶ τῆς δήλωσε περιφρονητικά, πρὶν βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο:

— Διάλεξα... καὶ φεύγω! Δὲν ἀξίζεις τὴν ἀγάπη μου, δὲν ἔχεις καρδιὰ στὸ στῆθος σου, σὲ μισῶ!...

ΚΑΘΡΙΝ ΣΑΝΤΡΑΧ

ΕΤΟΣ 1 ● ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 476

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135 — 29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐπὶ ἀποπλανήσει...

Ἔχει τὸ νόμισμα καὶ τὴν ἄλλη του ὄψι. Πολλὲς οἱ ἀποπλανημένες, πολλὲς οἱ προδομένες, οἱ ἐγκαταλελειμένες οἱ ἀπατημένες, οἱ βασανισμένες. Καὶ δράστης τῆς ἀποπλανήσεως, τῆς προδοσίας, τῆς ἐγκαταλείψεως, τῆς ἀπάτης, τῶν βασάνων ὁ ἄντρας. Συνήθισαν νὰ τὸν παρουσιάζουν σὰν ἕνα ἀνάλγητο τύραννο, ποὺ ἡδονίζεται μὲ τὶς δοκιμασίες τῶν θυμάτων του. Πάντα δὲ αὐτὸς ὁ θύτης καὶ πάντα ἡ γυναῖκα τὸ θῦμα.

Ἂν ὅμως ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ φορὰ τὸ στόμα του κι' ὁ ἄντρας. Ἂν ἤθελε νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὸς γιὰ βασανιστήρια, γιὰ προδοσίες, γιὰ ἀποπλανήσεις... Μάλιστα, καὶ γιὰ ἀποπλανήσεις ἀκόμα. Μὲ ἀποπλανήσεις ἀνηλίκων κοριτσιῶν ἀσχολοῦνται τὰ δικαστήρια, διαμαρτύρεται ἕνας ἀναγνώστης ἀπὸ ἐπαρχία, καὶ δὲν ἀσχολοῦνται καμμιὰ φορὰ καὶ μὲ ἀποπλανήσεις ἀνηλίκων ἀγοριῶν, ποὺ εἶνε ἐπίσης πυκνὲς καὶ ἐπίσης καταστρεπτικὲς ὅπως καὶ οἱ πρῶτες.

Τὴν ἀποπλάνησί του μᾶς ἀφηγεῖται ὁ νεαρὸς ἐπαρχιώτης. Ἔφηβος ἀκόμα. Μὲ τὰ κοντὰ παντελονάκια τοῦ Γυμνασίου. Καὶ ἡ ἄλλη κοπέλλα ὥριμη μεστὴ καὶ πολύπειρη, ἄνθος ἀνδροχαρὲς καὶ ἀδηφάγο, ἡφαίστειο ἐν ἐνεργείᾳ, ἀνήσυχη καὶ ἀδίστακτη στὶς περιπέτειες. Ἐτοποθέτησε τὶς ἐπιθυμίες της πάνω ἀπὸ τὴν ὑπόληψί της καὶ δὲ σταματᾶ οὔτε στὸ σκάνδαλο ὅταν πρόκειται νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους της.

Ὁ ἔφηβος ἔτυχε στὸ δρόμο της. Δὲν εἶνε μόνο οἱ ὥριμοι ἄντρες ποὺ ἀρέσκονται στὰ πράσινα φροῦτα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μιλεῖ καὶ στὶς γυναῖκες ἡ φύσις. Εἶδε τὸ γυμνασιόπαιδο καὶ τὸν κάλεσε κοντά της. Ἄπειρο ἄβγαλτο καὶ ἀγνὸ τὸ ἀγόρι, ζαλίστηκε κοντά της. Ἀντίο σχολεῖο. Στάσιμος τὸν ἕνα χρόνο. Ἐπανεξεταστέος τὸν ἄλλο. Πολὺ ποὺ νοιάζεται ἐκείνη! Τὸν κρατᾶ γερὰ στὰ μπράτσα καὶ δὲν τὸν ἀφίνει ν' ἀπομακρυνθῇ. Δὲν ἦταν δὲ οἱ σχέσεις τους, οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις ποὺ χαρακτηρίζουν τὰ εἰδύλλια τῶν νέων ἀνθρώπων. Σύνδεσμος ὁλοκληρωμένος. Πρὶν ἀκόμα ὁ ἔφηβος γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα σὰ μιὰ ἀνησυχία καὶ σὰ μιὰ συγκίνησι, χωρὶς εἰσαγωγὴ καὶ δίχως πρόλογο, βρέθηκε μονομιᾶς στὴν πιὸ ἔντονη ἀνεμοζάλη. Μεθυσμένος ἔχασε τοὺς δρόμους του. Δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται. Δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει.

Καὶ δὲν τελειώνει ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἡ περιπέτεια. Μῆνες καὶ χρόνια σέρνεται ἡ ἱστορία. Παλληκάρι ἔγινε ὁ ἔφηβος. Καὶ τὴν ἀγαπᾶ τόσο. Τὴν πρώτη περίοδο τῆς γνωριμίας τους ἐπιθυμίες, συγκινήσεις, κόροι, ἀνησυχίες, μεταμέλειες φόβοι, ἀποτελοῦσαν ἕνα κρᾶμα ποὺ τὸν κρατοῦσε σὲ μιὰ κατάστασι ταραχώδους ἀβεβαιότητος. Τώρα ὅμως ποὺ ἔγινε νέος καὶ βρῆκε τὸν ἑαυτό του, ξέρει τί τοῦ γίνεται. Καταλαβαίνει ὅτι τὴν ἀγαπᾶ. Νοιώθει τὸν ἑαυτό του δεμένο μαζί της γιὰ πάντα.

Εἶνε ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ ποὺ διάλεξε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν ἀποπέμψῃ: «Τόσο ἦταν. Ἀρκετά. Κύτταξε ἐσὺ τὴ δουλειά σου κι' ἐγὼ τὴ δουλειά μου. Καθένας τὸ δρόμο του».

Καὶ στρέφει ἀλλοῦ τὰ ἐνδιαφέροντά της. Ἀπὸ τὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων ὅπου τὸν ἔρριξε, ὁ «ἀποπλανηθεὶς νέος» φωνάζει τώρα καὶ ρωτᾶ κατὰ ποιὰ λογικὴ καὶ κατὰ ποιὰ δικαιοσύνη ἡ κοινωνία καὶ ὁ νόμος στρέφονται μόνο ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν ποὺ ἀποπλανοῦν τὶς ἀνήλικες καὶ ἀφίνει ἀτιμώρητες τὶς γυναῖκες ποὺ ἀποπλανοῦν τ' ἀσχημάτιστα ἀγόρια;

Μὴ σκανδαλίζεστε. Ὁ σκοπὸς τῆς στήλης αὐτῆς εἶνε καθαρὰ ἠθικός.

Μήπως μικρότερη εἶνε ἡ ζημιὰ τῶν ἀγοριῶν; Δὲν ὑπάρχει βέβαια σ' αὐτὰ περίπτωσι κηλιδώσεως τῆς τιμῆς τους. Γιατὶ ὅπως ξέρετε ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες μόνο τῶν γυναικῶν ἡ τιμὴ κηλιδώνεται στὴν Ἑλλάδα. Δὲ θίγεται ἡ ὑπόληψι τῶν ἀγοριῶν. Τί νὰ τὸ κάνῃς ὅμως ὅταν πολλὲς φορὲς καταστρέφεται ἡ καριέρα ἢ φθείρεται ἡ ὑγεία τους.

Πόσα παραδείγματα! Γυναῖκες ὥριμες, καὶ πέραν ἀκόμα ἀπὸ τὴν ὡριμότητα, ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀπειρία τῶν ἐφήβων ἢ τὴν κλίσι τῶν νεαρῶν στὶς προχωρημένες ἡλικίες. Γιατί, βλέπετε, εἶνε ἀμοιβαῖες οἱ ροπές. Τὰ ἄκρα ἕλκονται καὶ συναντῶνται. Κυρίες περασμένες στὰ χρόνια καὶ μᾶλλον ἐζήτητες, ἀναζητοῦν τοὺς παρτεναίρ τους γιὰ τὸν ἐρωτικὸ στίβο στὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου, στὸν περίβολο τοῦ Πανεπιστημίου, στὰ πρῶτα νιᾶτα, στὰ ἀντράκια τοῦ γάλακτος, παιδιὰ ἀσχημάτιστα ἀνήσυχα, περίεργα, ζωηρὰ ποὺ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς μαθήσεως καὶ τῆς προπαρασκευῆς τους γιὰ τὸ μέλλον.

Ἔμπειρες οἱ ἄλλες ρίχνουν τὸ βρόχο τους καὶ πιάνουν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοὺς μικροὺς καὶ τρυφεροὺς ταύρους ποὺ ἐπιχειροῦν τὰ πρῶτα ἐρωτικά τους βήματα. Δίχως ἐρωτικὸ παρελθὸν δὲν ξέρουν πῶς νὰ φυλαχτοῦν, δὲ συναισθάνονται τοὺς κινδύνους, δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα τοῦ αὐτοφρεναρίσματος, καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς σπουδὲς καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τους παραδίδονται, χωρὶς μέτρο σὲ γυναῖκες ἀσυνείδητες, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶνε μητέρες — γιὰ νὰ μὴν πῶ καὶ γιαγιάδες — τῶν νεοσσῶν αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὶς πρῶτες πτήσεις των ἀντιμετωπίζουν τοὺς ἀνέμους τῶν πόθων.

Πολλῶν εἰδῶν γυναῖκες. Καὶ σ' ὅλες τὶς τάξεις. Ξέρουν τὸν κίνδυνο οἱ μητέρες καὶ τρέμει ἡ καρδιά τους γιὰ τὴν τύχη τῶν παιδιῶν τους. Ἕνα κακὸ συναπάντημα μπορεῖ νάχῃ ὀλέθρια ἐπίδρασι γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή. Φθορὰ σωματική, φθορὰ πνευματική, φθορὰ ἠθική. Ἀντίο βιβλίο. Ἀντίο ὑγεία. Σκαμμένα τὰ μάγουλα, βαθουλωμένα τὰ μάτια, χλωμὸ τὸ πρόσωπο. Καὶ ὕστερα ἡ ἄμβλυνσις ἐκείνη τῆς κοσμιότητος, τῆς εὐπρεπείας, τῆς εὐθιξίας, ποὺ διακρίνει ὅσους πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τους ταξιδεύουν πρὸς τὰ Κύθηρα.

Καὶ ὅμως — διαμαρτύρεται ὁ ἐπιστολογράφος ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του — κανένα μέτρο ἐναντίον τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει προηγούμενο ποὺ ὁ νόμος νὰ τιμωρῇ τὴν ὥριμη γυναῖκα ἐπὶ ἀποπλανήσει ἀνηλίκου. Ὅλη του τὴν αὐστηρότητα τὴν ἐξαντλεῖ ὅταν πρόκειται γιὰ ἄντρα καὶ τὸν σέρνει στὰ δικαστήρια, καὶ τοῦ ἐπιβάλλει ποινὲς καὶ ἐπανορθώσεις.

Πολὺ καλὰ τοῦ κάνει. Ἐπίσης ὅμως καλὰ θὰ ἔκανε ἂν λιγώτερο μεροληπτικὸς ἐκάλυπτε μὲ τὴν προστασία του καὶ τὴν ἄλλη παράταξι τῶν νεαρῶν καὶ ἀπείρων ὑπάρξεων. Γιατὶ δὲν εἶνε λιγώτερο ἀξιολύπητα τὰ θύματα τοῦ γυναικείου ἐρωτικοῦ μένους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

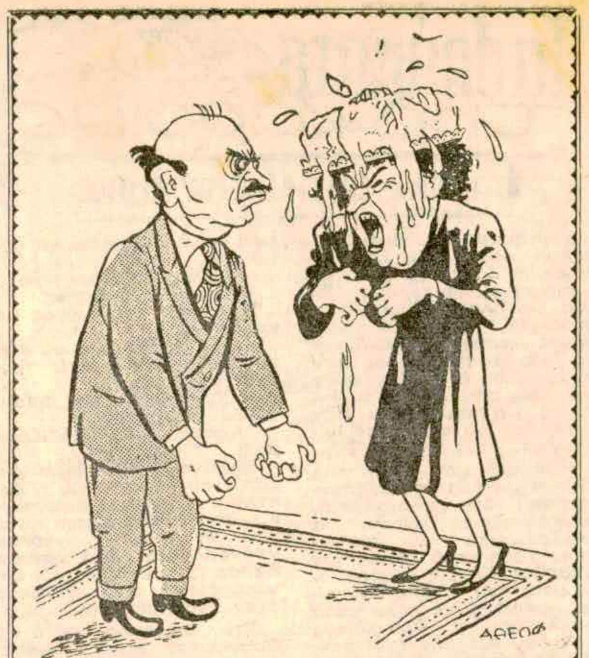

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

— Ὥστε δὲ σ' ἄρεσε ἡ τοῦρτα, ἤθελες καπέλλο!!!

(Σκίτσο Α. Θεοφιλόπουλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Τοῦ δίσκου τὰ κουφέτα

— Τοῦ δίσκου τὰ κουφέτα, βάλτα στὸ μαξιλάρι
ἂν θὲς νὰ ἰδῇς, κυρά μου, τὸ νιὸ ποὺ θὰ σὲ πάρῃ!...

★

Τῆς εἶπεν ἡ γιαγιά της. Καὶ ἡ μικρὴ ἐγγονὴ
ποὺ κάθε τέτοια ἰδέα, τρελλὰ τὴ συγκινεῖ,
ἔβαλε τὰ κουφέτα κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της
νὰ ἰδῇ τὸ παλληκάρι της
ποὺ θὰ τῆς φέρῃ ἡ Μοῖρα
στῆς εὐτυχίας τὴ γλυκειά, νεανικὴ πλημμύρα!...
. . . .

★

Κι' εἶδε... τὸν Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ... Στὰ χέρια
(του κρατοῦσε
ἕνα μικρὸ πιστόλι, κι' ὅλο τὴν ἀπειλοῦσε.
Τῆς ἔλεγε νὰ πάῃ καὶ κάποιον νὰ σκοτώσῃ
κι' ἡ κόρη, ἀπὸ τρόμο καὶ ἀγωνία τόση
ἐξύπνησε... κυττάζει τριγύρω... σκοτεινά!...
Καὶ τότε τὰ κουφέτα, θυμήθηκε ξανά,
ἐκεῖνα ποὖχε βάλει
κάτω ἀπ' τὸ προσκεφάλι.

★

Τὰ κύτταξε λιγάκι καὶ εἶπε μὲ ἡσυχία:
— Δὲν εἶν' ἀπ' τὰ κουφέτα, νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία.
Οἱ Μοῖρες μου, τὸν ἄντρα ποὺ θέλουν νὰ μοῦ δώσουν
δὲν πρόκειται στὸν ὕπνο νὰ μοῦ τὸν φανερώσουν.
Ἡ Τύχη, θὰ τὸν φέρῃ
μιὰ ὥρα — ποιὸς τὸ ξέρει
ποιὰ ὥρα θᾆναι αὐτή. —
μιὰ ὥρα ποὺ ἡ καρδιά μου, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῇ
καὶ δίχως νὰ τὸ ἐλπίσῃ
θἄχῃ κρυφὰ χτυπήσει καὶ θἄχῃ ἀγαπήσει!...

★

Δὲν θέλω, κι' οὔτε πρέπει πολὺ νὰ συλλογίζωμαι
τὴν ὄμορφη τὴν ὥρα ποὺ κάποτε θάρθῃ,
δὲν θέλω μὲ τὴ σκέψι τοῦ γάμου νὰ ζαλίζωμαι
ποὺ θάρθῃ, σὰν ἡ Τύχη κι' ἐμένα θυμηθῇ...
Ποιὸς θᾆναι... δὲν τὸ ξέρω... μὰ θὰ τὸν περιμένω
σὰν ἔκπληξι μεγάλη, σὰν κάτι ξαφνικό,
σὰν τυχερό, νὰ ποῦμε, σὰν κάτι πεπρωμένο,
σὰν ὄνειρο γλυκό!

★

Αὐτὲς ἦταν οἱ σκέψεις ποὺ ἔκανε ἡ καϋμένη
μετὰ ἀπ' τ' ὄνειρό της, ἀκόμα τρομαγμένη.
Κρατοῦσε τὰ κουφέτα, στὰ χέρια της ἀκόμα
τὰ κύτταζε λιγάκι καὶ δίχως νὰ διστάσῃ
τοῦ δίσκου τὰ κουφέτα, τὰ ἔβαλε στὸ στόμα
... καὶ μπόρεσ' ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ νὰ ἡσυχάσῃ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΘΛΙΒΕΡΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τὴν ημέρα ἐκείνη μιὰ ὤμορφη μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ Ζακελίνα ξύπνησε τρομερὰ μελαγχολική. Ἕνας μεγάλος καϋμὸς τὴν βασάνιζε. Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἀγαποῦσε τρελλὰ ἕνα ὡραῖο παλληκάρι τὸν Φραγκίσκο ὁ ὁποῖος ἔδειχνε πῶς τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς μὰ ἀλλοίμονο δὲν μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ γιατὶ ἦταν φτωχός...

— Φτωχό μου παιδί, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της βλέποντας την τόσο μελαγχολική, ἐξακολουθεῖς λοιπὸν νὰ συλλογίζεσαι τὸν Φραγκῖσκο; Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶς; Ξέρεις ὡστόσο ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν εἶνε λογικό. Εἶνε πολὺ καλὸ παλληκάρι ὁ Φραγκῖσκος δὲν λέω, μὰ δὲν ἔχει πεντάρα τσακιστή. Μόλις καταφέρνει νὰ συντηρῆ τοὺς γέρους γονεῖς του. Δὲν τοῦ περισσεύουν λεπτὰ γιὰ ν' ἀνοίξη σπίτι, κόρη μου. Ἔλα λοιπὸν παιδάκι μου γίνε πιὸ λογική... Σοῦ κάνει κακὸ αὐτὴ ἡ ἀγάπη.

Ἡ μητέρα τῆς Ζακελίνας εἶχε ἕνα μικρὸ σιδηρωτήριο σ' ἕνα προάστειο τοῦ Παρισιοῦ, μὲ λίγους πελάτες, μὰ διαλεχτούς. Ἡ Ζακελίνα δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα τοὺς πήγαινε τ' ἀσπρόρρουχά τους. Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δίπλωσε κατὰ τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα πακέτο μερικὰ πουκάμισα κι' ἔφυγε γιὰ νὰ τὰ πάη στοὺς πελάτες στὸ Παρίσι.

Δὲν ἄργησε νὰ φτάση στὴν πόλι. Διέσχιζε τώρα τὸ Μονπαρνὰς μὲ βῆμα γοργὸ καὶ τὴν καρδιά της βαρειά.

Ἔξαφνα ἄκουσε βήματα πίσω της κι' ἔπειτα μιὰ φιλικὴ φωνὴ ἀντήχησε στ' αὐτιά της:

— Καλημέρα Ζακελίνα!..

Ἦταν ὁ Φραγκῖσκος.

Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπάη.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω; τῆς εἶπε τρυφερὰ ὁ νέος.

— Εὐχαρίστως τοῦ ἀπάντησε.

Ἄρχισαν νὰ βαδίζουν μαζί.

Σὲ λίγο εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι τοῦ πελάτη ποὺ ἡ Ζακελίνα πήγαινε μερικὰ πουκάμισα. Ἡ νέα ἄφησε κάτω τὸν Φραγκίσκο, ἀνέβηκε γρήγορα στὸ τρίτο πάτωμα ἄφησε τὰ πουκάμισα καὶ ξανακατέβηκε ἀμέσως κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἀγοράσει ἕνα μπουκέτο ἀνεμῶνες ἀπὸ μιὰ ἀνθοπώλιδα. Τὸ προσέφερε στὴ Ζακελίνα καὶ κυττάζοντάς την στὰ μάτια τῆς εἶπε συγκινημένα:

— Πᾶμε ἕνα μικρὸ περίπατο δεσποινὶς Ζακελίνα;

Ἡ Ζακελίνα ἔννοιωσε ὅτι δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε.

— Ὅπου θέλεις καλή μου Ζακελίνα...

Ξεκίνησαν. Περπατοῦσαν ἀρκετὴ ὥρα. Τώρα πειὰ δὲν συναντοῦσαν κανένα στὸ δρόμο. Βρισκόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Ζακελίνα ἔπλεε σ' ἕναν ὠκεανὸ εὐτυχίας.

Μὰ ἔξαφνα μιὰ σκέψι τὴν ἔκανε νὰ σταματήση ἀπότομα. Θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίση. Ἡ καρδιά της ἐβάρυνε... Ἕνας ἀναστεναγμὸς τῆς ξέφυγε...

Ὤ, ἂς μποροῦσε νὰ προχωροῦσε πάντα ἔτσι στὸ πλευρὸ τοῦ Φραγκίσκου ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο του, σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ὡς τὸν τάφο!...

Σφίγγοντας τέλος τὴν καρδιά της εἶπε στὸ σύντροφό της:

— Εἶνε ἀργά, Φραγκίσκε, ἂς γυρίσουμε φίλε μου.

Ἐγύρισαν... Ὕστερα ἀπὸ λίγο βρισκόνταν ξανὰ στὸ Παρίσι.

Ἔξαφνα ἡ Ζακελίνα γύρισε στὸ Φραγκίσκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ χωρίσουμε. Εἶνε ἀργὰ πειά.... Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ, φίλε μου!... Χαῖρε, Φραγκίσκε!...

Ὁ νέος εἶχε γίνει κατάχλωμος. Κι' ἡ Ζακελίνα περισσότερο γιὰ νὰ δώση θάρρος στὸν ἑαυτό της παρὰ σ' ἐκεῖνον, πρόσθεσε:

— Δὲν πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε, εἶνε καὶ γιὰ τοὺς δυό μας κακὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου... Συγχώρησέ με σὲ κάνω νὰ πονέσης... Ἐγὼ ὑποφέρω περισσότερο.

Ὁ Φραγκίσκος θύμωσε.

— Ὥστε λοιπόν, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά; τῆς εἶπε ἀπότομα θὲς νὰ μ' ἀφήσης;

Καὶ μὲ τόνο σπαρακτικὸ ἐξακολούθησε:

— Πάλι καλὰ ὅμως... Εἴσαστε τοὐλάχιστον εἰλικρινής. Ὅτι ἔχετε νὰ πῆτε τὸ λέτε κατάμουτρα. Σᾶς εὐχαριστῶ δεσποινὶς Ζακελίνα!... Κάνατε πολὺ καλὰ ποὺ ἐξηγηθήκατε. Δὲν σᾶς βαστῶ κακία. Μοῦ κομματιάσατε τὴν καρδιὰ μὰ δὲν πειράζει.

Ἡ Ζακελίνα μόλις κρατιόταν στὰ πόδια της.

Μὲ τόνο ἱκετευτικὸ μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, τοῦ φώναξε:

— Φραγκίσκο, σ' ὁρκίζομαι ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι κανένα δὲν ἀγαπῶ στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ σένα!...

Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν γύρισε οὔτε νὰ τὴν κυττάξη. Ἔφυγε θυμωμένος ἀπελπισμένος...

Ἡ Ζακελίνα τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνο της τὸν κύτταζε ποὺ ἀπομακρυνόταν κι' ἡ καρδιά της σπάραζε.

Θέλησε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τρέξη πίσω του νὰ κλάψη, νὰ τὸν παρακαλέση γονατιστή. Μὰ δὲν βρῆκε τὴ δύναμι.

Κι' ἀπελπισμένη ἔφυγε κι' αὐτὴ χωρὶς νὰ γυρίση νὰ ἰδῆ πίσω της.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ μητέρα τῆς Ζακελίνας μπῆκε στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ τὴν ξυπνήση ὅπως πάντα. Μὰ ἡ Ζακελίνα ἔλειπε. Τὸ κρεββάτι της ἦταν ἀνέγγιχτο. Καὶ μόνο στὸ τραπεζάκι της πλάϊ ὑπῆρχε ἕνα σημείωμα:

«Μητερούλα μου, ἔγραφε ἡ φτωχὴ κόρη, συγχώρησέ με μὰ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειά. Ὑποφέρω πάρα πολύ. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσα καὶ ἐξακολουθῶ ν' ἀγαπῶ τρελλὰ δὲν μὲ κατάλαβε καὶ μοῦ πλήγωσε τὴν καρδιὰ πολὺ βαθειά. Μὴ μὲ κλάψης καλή μου μητέρα. Ἂν ζοῦσα θὰ ἤμουν δυστυχισμένη ἐνῶ τώρα θὰ βρῶ τὴ γαλήνη ποὺ τόσο ἐπόθησα... Φτωχή μου μητέρα μητερούλα μου, χαῖρε γιὰ πάντα!...

Ἡ κορούλα σου»

Κοντὰ τὸ μεσημέρι βρῆκαν στὸ ποτάμι τὸ πτῶμα τῆς ἄτυχης νέας. Εἶχε λουλούδια στὰ μαλλιά της, μιὰ παληὰ φωτογραφία τοῦ Φραγκίσκου στὴν τσέπη της καὶ φαινόταν σὰν νὰ χαμογελοῦσε στὸν ἀτάραχο ὕπνο τοῦ αἰώνιου θανάτου!...

ΠΩΛ ΡΕΝΩΝΤΕΝ

OI ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πεπαρηγορία

Γείτων μοι λίαν προσφιλής, ἀγαπητὸς καθ' ὅλα,
ἐκ συγκοπῆς ὁ φουκαρεύς, ἐτίναξεν τὰ... κῶλα,
δι' ὃ μαθὼν τὴν εἴδησιν τὴν ὅλως αἰφνιδίαν
θλιμμένος καὶ περίλυπος μετέβην στὴν κηδείαν.
μὲ τὴν καρδίαν πάσχουσαν
βαρείαν καὶ ἀσχάλουσαν!...
Ναί, ἐλυπούμην σοβαρῶς τὴν τοῦ θανάτου μοῖραν,
πλὴν μυστικῶς ἐμβάνιζα τὴν τεθλιμμένην χήραν...
Ἦτο δὲ αὕτη στρουμβουλὴ καὶ καλοκαμωμένη,
καλλίγραμμος, λαχταριστή, τρισκεχαριτωμένη,
τούτεστιν χήρα εὐειδής, ἀξία τοῦ ὀνόματος
ἤγουν — ὦ παῖδες — ... κόμματος!...
Κλαίουσα δὲ σπαρακτικῶς λύπην μοὶ ἐπροξένει
— ἦτο ἀξιολύπητος οὕτως εἰς τὴν χηρείαν —
ἐφ' ᾧ καὶ ἀπεφάσισα ἅπαξ δὲν ἦτο ξένη
σπεῦσαι τὸ συντομώτερον διὰ... παρηγορίαν.
Ἀφοῦ παρῆλθεν ἑβδομάς, ἐστολισθείς, μὲ χάριν,
εἰς αἴγλην κι' ὡραιότητα ὑπερβαλὼν τὸν Πάριν,
ἐπεπορεύθην σταθερῶς εἰς οἶκον τὸν τῆς χήρας
εἰς ὃν εἰσῆλθον μυστικῶς ἐξ ὀπισθίας θύρας.
Βαδίζων ἀκροποδητεὶ δι' ἔκπληξιν εὐχάριστον
πρὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς χηρὸς κατέφθασα μὲ θάρρος
καὶ... ὦ βαβαί! Τί συμφορά! Τί θέαμα δυσάρεστον
παρηγορίαν πρὸς αὐτὴν παρεῖχεν ὁ... κουμβάρος!...

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ γνωστὸς θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας κ. Γιῶργος Φραντζῆς, ἐξησφάλισε γιὰ τὸ καλοκαῖρι τὸ θέατρο τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος.

Τὸ νέο θέατρο, τελείως ἀνακαινιζόμενο, θὰ στεγάση μεγάλο μουσικὸ θίασο, μ' ἐπικεφαλῆς, τὶς ἀδελφὲς Ἄννα καὶ Μαρίκα Καλουτᾶ.

— Ἡ παράστασις τοῦ «Βαφτιστικοῦ, ποὺ δόθηκε στὴ «Λυρικὴ σκηνὴ» γιὰ τὴ Φανέλλα τοῦ στρατιώτου ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία αἱ δὲ εἰσπράξεις της ἔφθασαν τὰ 8 ἑκατομμύρια.

— Τὸ ἔργο τοῦ Μάξουελ Ἄντερσον «Ἰωάννα τῆς Λωρραίνης» ποὺ συμπλήρωσε παραστάσεις ἔξη ἑβδομάδων, σημείωσε ἕνα σπάνιο ρεκόρ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐπραγματοποίησε 52 χιλιάδες εἰσιτήρια ἔναντι τῶν 36 χιλ. ποὺ εἶχε ἡ περυσινὴ ἐπιτυχία τοῦ ἴδιου θεάτρου «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται» στὶς ἀντίστοιχες ἑβδομάδες.

— Μὲ τὸ ἔργο «Ἡ ζωή μου μὲ τὸν πατέρα» ντεμπουτάρησε στὸ θέατρο Ἀλίκης μιὰ μικροῦλα 5 μόλις ἐτῶν, ἡ Λία Χατζηγεωργίου τὸ ταλέντο τῆς ὁποίας ἔκανε ἐντύπωσι.

— Στὴν Μυτιλήνη, σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ γιορτὴ ποὺ διωργάνωσε ἡ Κάκια Μένδρη γιὰ τὴν Φανέλλα τοῦ στρατιώτου, ἔβγαλε σὲ δημοπρασία τοὺς δίσκους τῶν τραγουδιῶν της.

Ἔτσι ἕνας μόνο δίσκος της, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σουξὲ τοῦ 1947 ἀγοράσθηκε ἀπὸ ἕνα δικηγόρο, ἀντὶ 500 χιλιάδων δραχμῶν.

— Σὲ δυὸ κεντρικοὺς ἀθηναϊκοὺς κινηματογράφους, προβάλλεται ἀπὸ προχθὲς—κατὰ σύμπτωσι μάλιστα στὸ ἴδιο μέγαρο ποὺ πρωτοπαίχθηκε πέρυσι ὡς θεατρικὸ ἔργο — ἡ περυσινὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη «Οἱ Γερμανοὶ ξανάρχονται».

Ἡ νέα αὐτὴ ἑλληνικὴ ταινία, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ καλύτερη ἀπὸ ὅλες ποὺ γυρίστηκαν ὡς τώρα, στὴν Ἑλλάδα ἔσπασε ὅλα τὰ ρεκὸρ εἰσπράξεων, στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου προεβλήθη, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἀφοῦ ἐπραγματοποίησε, σὲ δυὸ μέρες 12 χιλιάδες εἰσιτήρια.

— Ἡ Θεσσαλονίκη ἐπίσης ἐξακολουθεῖ νὰ τραβᾶ πάντα τοὺς καλλιτέχνας τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἔτσι μετὰ τὴν Δανάη καὶ τὴν Παρίτση, βρίσκεται ἀπὸ προχθὲς ἐκεῖ μὲ ἐξαιρετικὰ συμβόλαια, ὁ Κώστας Μανιατάκης καὶ ὁ Βάσος Σεϊτανίδης.

— Στὸ Παρίσι γίνεται πολὺς λόγος γιὰ ἕνα νέο Ἕλληνα χορευτὴ τὸν Βασίλη Λαμπρινό, ποὺ ἀκολουθεῖ τώρα ἀνώτερα μαθήματα, κοντὰ στὸν διάσημο καθηγητὴ Νιάζεφ.

— Μία ἀπρόοπτη ἀσθένεια τοῦ χορευτοῦ μας Γιάννη Φλερὺ στὴν Νέα Ὑόρκη ἔγινε ἀφορμὴ νὰ διακόψη τὶς ἐκεῖ ἐμφανίσεις του μὲ τὴ Λίντα Ἄλμα.

Ὁ Φλερὺ ἀσθενῶν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα, ἔπαθεν ὑποτροπὴν πνευμονίας καὶ ἔμεινε πολλὲς μέρες στὸ κρεββάτι, εὐτυχῶς ὅμως τώρα εἶνε καλλίτερα.

Οἱ δυὸ χορευταί μας, μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐμφανίσεών των στὴ Νέα Ὑόρκη ἔκλεισαν συμβόλαια γιὰ τὸν Καναδᾶ.

— Τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Ζανόφσκυ, ἀνεχώρησε μὲ συμβόλαιο γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

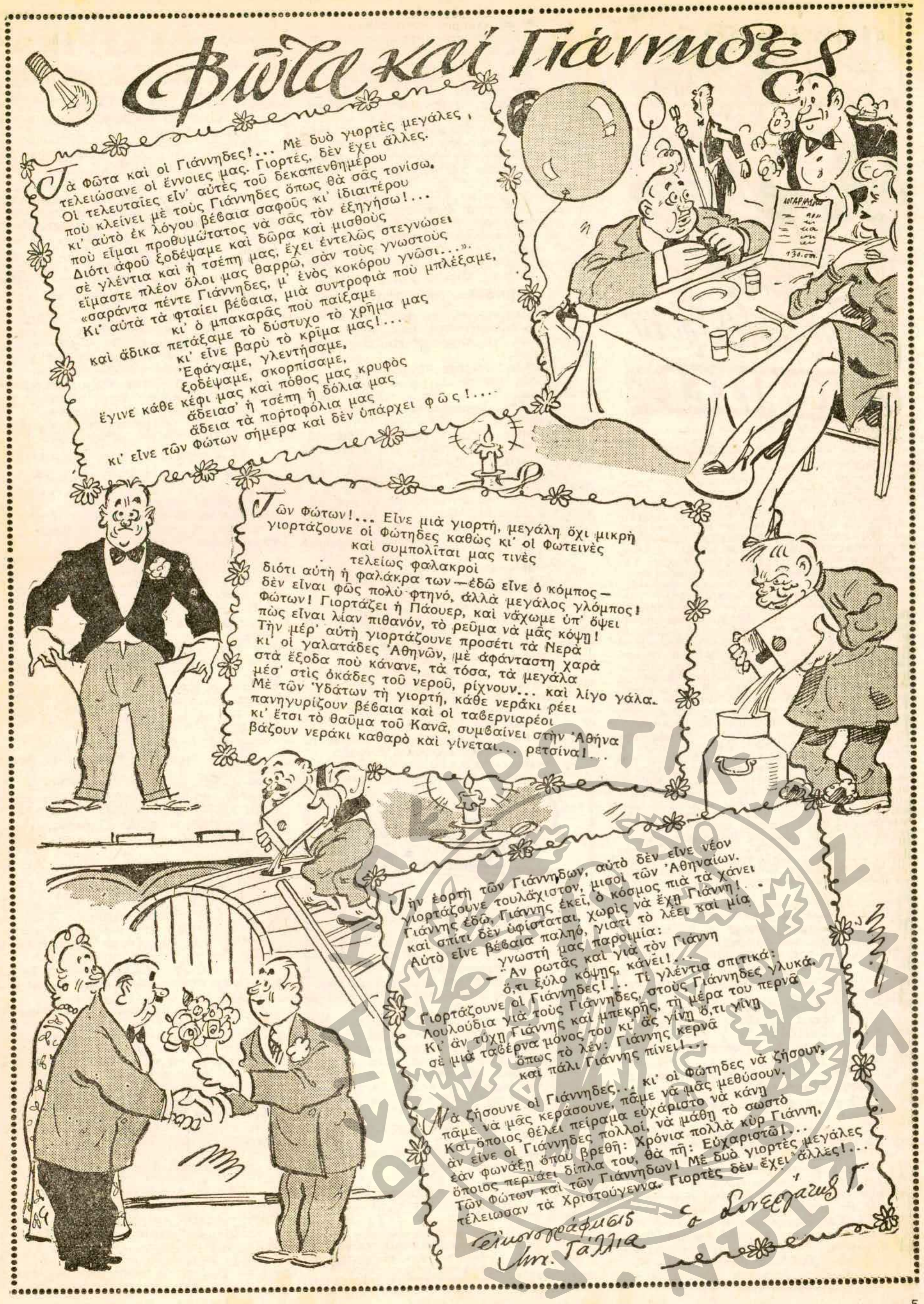

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ἕνα ἀνδρόγυνο ΧΩΡΙΖΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Λίλια κι' ἡ Μαίρη, ἐξαδέλφες καὶ μαθήτριες στὸ Ὠδεῖο συναντοῦν στὸ δρόμο τὸ γνωστό τους νεαρὸ γιατρὸ Φάνη Πιέρη καὶ κάνουν συντροφιὰ μιλῶντας γιὰ διάφορα πράγματα. Ὁ Πιέρης φαίνεται ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λίλια. Μὰ κι' αὐτὴ τὸν βρίσκει πολὺ συμπαθητικό. Γυρίζει λοιπὸν στὸ σπίτι της πρόσχαρη. Ἀλλὰ ἐκεῖ βρίσκει τοὺς γονεῖς της κατσουφιασμένους. Ἔχουν μαλώσει, αὐτοὶ οἱ τόσο ἀγαπημένοι. Τί συμβαίνει; Ἡ Λίλια ἀπορεῖ στενοχωρεῖται, κλαίει τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι της. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνοντας νὰ πάρη τὴ Μαίρη γιὰ νὰ πᾶνε σὲ μιὰ συναυλία συναντᾶ τὸν Πιέρη καὶ πηγαίνουν στὴ συναυλία οἱ δυό τους. Γυρίζει καὶ πάλι εὐτυχισμένη στὸ σπίτι. Ἀλλὰ καὶ πάλι βρίσκει τὴ μητέρα της λυπημένη κι' ἀδιάφορη σχεδὸν γιὰ μιὰ πρόσκλησι τῆς κυρίας Πιέρη σὲ μιὰ συγκέντρωσι σπίτι της. Ἡ Λίλια πονεῖ καὶ κλαίει ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς Μαίρης. Μιλοῦν γιὰ τὸν Πιέρη ποὺ κι' ἡ Μαίρη τὸν συμπαθεῖ. Οἱ δυὸ ἐξαδέλφες ζηλεύουν ἡ μία τὴν ἄλλη. Οἱ μητέρες τῶν δυὸ κοριτσιῶν ἡ Ματίνα κι' ἡ Ἀγγέλα εἶναι ἀδελφές, κόρες ἑνὸς παπᾶ. Ἡ Ματίνα παντρεύτηκε ἕνα μουζικάντη τὸ Φώτη Σαμπέλο. Καὶ τὸ ἀνδρόγυνο εὐτύχησε. Μὰ κι' ἡ Ἀγγέλα εὐτύχησε στὸ γάμο της. Τώρα ὅμως ἡ Ἀγγέλα γκρινιάζει μὲ τὸν ἄντρα της. Ἡ Λίλια ἀπορεῖ καὶ ὑποφέρει φρικτά. Πηγαίνει μόνη της στὸ μουσικὸ ἀπόγευμα τῆς κ. Πιέρη ὅπου θριαμβεύει. Ὁ Φάνης βρίσκει καιρὸ καὶ μιλάει μαζί της γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὰ ὄνειρά του. Κι' ἔξαφνα ξανακαλοῦν τὴ Λίλια στὴν αἴθουσα.

3ον Μπῆκαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ μέσα, κοκκινίζοντας σὰν ἔνοχοι. Ἡ κυρία Σούφα τοὺς κύτταζε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐλπίδα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Κι' ἡ Λίλια γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή της καὶ νὰ φανῆ φυσική, κάθησε στὸ πιάνο κι' ἔπαιξε τὸ βὰλς ποὺ τῆς ζήτησαν.

Ἔπειτα, ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ φύγη.

—Ἀπὸ τώρα; φώναξαν μαζὶ μητέρα καὶ γυιός. Ὄχι δά!

—Μὰ εἶμαι μόνη, δικαιολογήθηκε ἡ κοπέλλα.

—Θὰ σᾶς συνοδεύση ὁ γυιός μου, εἶπε γελαστὴ ἡ μητέρα.

Ἡ Λίλια κοκκίνισε καὶ βρῆκε ἄλλη δικαιολογία:

—Ὄχι, εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Ἀλλά, σᾶς τὸ εἶπα εἶναι ἡ μαμὰ ἀδιάθετη...

—Ὅπως θέλετε, εἶπε ἡ κυρία Σούφα. Δὲν θέλουμε νὰ σᾶς στενοχωρήσουμε. Ἀλλὰ ἀκοῦστε, δεσποινὶς Λίλια... φαντάζεστε πὼς θὰ εἶναι καλὰ ἡ μαμά σας ὡς μεθαύριο, τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα;

—Ἐλπίζω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

—Τότε τῆς λέτε ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ περιμένη. Ἔχω κάτι νὰ τῆς πῶ. Θὰ περάσω τὸ Σάββατο κατὰ τὶς ἕξη. Ἂν πάλι τυχὸν εἶναι ἄρρωστη, τότε ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πάρετε στὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ ὁρίσουμε ἄλλο ραντεβοῦ.

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη τρελλά, χαρούμενα.

Στὸ δρόμο, ὅταν βρέθηκε μόνη, κάμποση ὥρα δὲν ἄκουγε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τρελλὸ χτύπημα τῆς καρδιᾶς της. Σιγὰ—σιγὰ κατώρθωσε νὰ ἠρεμήση καὶ νὰ σκεφθῆ:

«Γιατὶ θέλησα νὰ φύγω νωρίς;... Ἀπὸ φόβο; Ναί, ἀπὸ φόβο μὴν ξαναβρεθῶ μόνη μὲ τὸ Φάνη. Μὴ νοιώσω τόση εὐτυχία ποὺ νὰ μὴν ξέρω πιὰ οὔτε τί νὰ κάνω οὔτε τί νὰ πῶ».

Τόση εὐτυχία!... Τὴν ἔνοιωθε σ' ὅλο τὸ δρόμο. Ἔπειτα, ὅσο ζύγωνε στὸ σπίτι της ἡ χαρὰ ποὺ τραγουδοῦσε μέσα της σὰν νὰ βουβαινόταν. Κι' ὅταν πιὰ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἡ καρδιά της χτυποῦσε πάλι δυνατά. Ἀλλὰ ἦταν μονάχα ἀπὸ φόβο κι' ἀγωνία.

Μιὰ δραματικὴ σκηνὴ

Δὲν πρόφτασε νὰ τῆς ἀνοίξη ἡ ὑπηρέτρια κι' ἡ Λίλια ἄκουσε τοὺς λυγμοὺς τῆς μητέρας της. Κοκκάλωσε καὶ σταμάτησε στὸ κατῶφλι.

—Τί εἶναι; ρώτησε τὴν Κούλα.

Κι' αὐτή, παίρνοντας ἕνα ὕφος πονετικό, ἀποκρίθηκε:

—Τὰ ἴδια. Τσακώνονται. Σήμερα τὸ παράκαναν.

Προχώρησε ἡ Λίλια πρὸς τὴν τραπεζαρία. Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της ἀκούστηκε ἀπότομη, στεγνή, σκληρή:

—Θὰ πάψης τώρα τὰ κλάμματα; Κάποιος ἦρθε. Δὲν ἄκουσες τὴν πόρτα;

Οἱ λυγμοὶ τῆς μητέρας της ἔγιναν ἀμέσως πιὸ σιγανοί. Ὅταν ἄνοιξε ἡ Λίλια τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἡ Ἀγγέλα ἔκλαιγε σιγά, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὸ μαντῆλι της.

—Μαμά!...

Γεμάτη πόνο κι' ἀπελπισία ἀκούστηκε ἡ φωνούλα τῆς Λίλιας.

Ἔπειτα τὰ μάτια της γύρισαν ἱκετευτικὰ στὸν πατέρα της σὰν νὰ τοὔλεγαν νὰ λυπηθῆ τὴ μανούλα της. Κι' αὐτός, μὲ φωνὴ βραχνή, μὲ μιὰ κακὴ ἔκφρασι στὸ στόμα, εἶπε στὴ γυναῖκα του:

—Βλέπεις; Αὐτὸ θέλεις. Νὰ παίξης τραγωδία μπροστὰ στὸ παιδί.

Ἔσκυψε πιὸ πολὺ τὸ κεφάλι της ἡ μητέρα της σ' αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἕνας πνιγμένος λυγμὸς τῆς ξέφυγε.

—Μὰ τί ἔχετε, ἐπὶ τέλους; φώναξε μὲ ἀπελπισία, μὲ θυμὸ σχεδὸν ἡ Λίλια.

—Ἄκουσε, παιδί μου, εἶπε σοβαρὰ ὁ πατέρας της χωρὶς νὰ τὴν κυττάζη. Εἶναι κάποιο ζήτημα... Κάποια διαφωνία μεταξύ μας... Ἡ μητέρα σου ὅμως μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα. Εἶναι νευρική. Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι.

—Πῶς νὰ μὴ στενοχωριέμαι; φώναξε ἡ Λίλια, ἕτοιμη νὰ κλάψη. Γυρίζω τόσο χαρούμενη, ἔχω τόσα νὰ σᾶς πῶ καὶ πέφτω ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία. Ἐγὼ δὲν βαστῶ ἄλλο, θὰ τρελλαθῶ! Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει.

—Λίλια!

Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της ἦταν αὐστηρή, ἡ ματιά του γεμάτη μομφή.

—Λίλια! Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνης στὴ μέση ἐσύ, τὸ καταλαβαίνεις; τῆς φώναξε. Μάθε το μιὰ φορὰ γιὰ πάντα. Εἶναι πράγματα ποὺ δὲν σὲ ἀφοροῦν.

Κοκκάλωσε ἡ κοπέλλα. Πάλι εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀνοιγόταν ἕνα χάος γύρω της, πὼς ἦταν ξένη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, στὸ σπίτι ὅπου ὡς τὰ προχθὲς ἦταν βασίλισσα εὐτυχισμένη.

Σηκώθηκε σὰν παιδὶ ποὺ τὸ βγάζουν γιὰ τιμωρία ἀπὸ τὸ δωμάτιο ταπεινωμένη, δυστυχισμένη. Μόλις ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα, ἄκουσε πάλι τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της σιγανή, σκληρή. Καὶ σὲ λίγο τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της ἀπελπισμένη.

Στάθηκε ἡ Λίλια κάμποση ὥρα στὸ διάδρομο, σὰν χαμένη, σὰν νὰ βρισκόταν σ' ἕνα σκοτεινὸ δάσος κι' εἶχε χάσει τὸ δρόμο. Ἔπειτα, ἀσυναίσθητα, προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρέτριας.

Τί φαντάζεται μιὰ ὑπηρέτρια

Μόλις τὴν εἶδε ἡ Κούλα, σηκώθηκε καὶ τὴν κύτταζε μὲ μάτια θλιμμένα τάχα.

—Κούλα, ψιθύρισε ἡ Λίλια, κυττάζοντας τὴν κοπέλλα ἱκετευτικά, ξέρεις ἐσὺ τί ἔπαθαν ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμά; Γιατὶ τσακώνονται;

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ ὑπηρέτρια, καὶ κατέβασε τὰ μάτια.

—Δὲν ξέρω τίποτε, ἀποκρίθηκε μὲ τὸ πιὸ ἀθῶο ὕφος.

Ἡ Λίλια ἄλλαξε ὕφος.

—Ἔλα, Κούλα, τῆς εἶπε αὐστηρά, κάνε γρήγορα. Εἶμαι σίγουρη πὼς τὰ ξέρεις ὅλα. Γιὰ νἄρχωμαι ἐδῶ, στὸ δωμάτιό σου, θὰ πῆ πὼς πρέπει νὰ μάθω. Πές μου ὅ,τι ξέρεις.

—Τί νὰ σᾶς πῶ; ἀπάντησε ἡ κοπέλλα καὶ τὰ μάτια της γλάρωσαν στὴν προσπάθειά της νὰ φανῆ ἀθῶα. Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι φαντάζομαι. Τίποτε ἄλλο.

—Καλά, πές μου τί φαντάζεσαι.

—Ἀπὸ μιὰ λέξι ποὔτυχε νὰ ἀκούσω δηλαδή...

—Τί λέξι ἄκουσες, Κούλα;

—Νά, πρὶν λίγες ἡμέρες ἄκουσα τὸν κύριο νὰ λέη στὴν κυρία: «Αὐτὸ δὲν θὰ στὸ συγχωρήσω ποτέ. Τ' ἀκοῦς; Ποτέ!»

—Ποιὸ πρᾶγμα; ρώτησε ἡ Λίλια μὲ φόβο.

—Δὲν ξέρω, δεσποινὶς Λίλια. Ἀλλά... βάζω μὲ τὸ νοῦ μου.

—Τί βάζεις μὲ τὸ νοῦ σου;

—Ἔ, τί βάζετε κι' ἐσεῖς; Δὲν χρειάζεται νὰ ξέρη κανένας γράμματα μαθὲς γιὰ νὰ βγάλη νόημα ἀπὸ μιὰ κουβέντα.

—Πές μου, νὰ ζήσης, τί φαντάζεσαι, Κούλα, μὴ μὲ βασανίζης.

—Φαντάζομαι λοιπόν, πὼς ἡ μητέρα σας ἔκανε κανένα σφάλμα, κατὰ πὼς λένε.

—Σφάλμα;...

—Ἔ, ἄνθρωπος εἶναι, διαμαρτυρήθηκε τάχα ἡ Κούλα. Μήπως τὰ λάθη δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους; Θἄκανε κανένα σφάλμα ἡ μητέρα σας, ποὺ λέτε, κι' ὁ πατέρας σας δὲν θέλει νὰ τὴν συγχωρήση, ἀφοῦ εἴσαστε κι' ἐσεῖς στὴ μέση.

—Ὄχι, φώναξε μὲ φρίκη ἡ κοπέλλα. Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ φαντάζεσαι, Κούλα. Ἡ μανούλα μου ἔζησε τόσα χρόνια τίμια καὶ καλή, καὶ τώρα ποὔγινα ἐγὼ κοπέλλα τῆς παντρειᾶς θ' ἀλλάξη τακτική;

—Τότε, λέτε νὰ φταίη ὁ κύριος; ρώτησε μὲ τὸ γλυκό, ὕπουλο ὕφος της ἡ Κούλα.

—Οὔτε κι' ὁ πατέρας! φώναξε ζωηρὰ ἡ Λίλια. Οὔτε κι' ὁ πατέρας φταίει. Ἦταν πάντα τρυφερὸς καὶ δίκαιος.

—Τότε, δὲν φταίει κανένας, ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ ὑπηρέτρια.

—Δὲν μπορεῖ νὰ φταῖνε, εἶπε ἡ Λίλια, καὶ τὰ παιδιάτικα χείλη της σιγότρεμαν. Δὲν φταῖνε. Μὰ κάποια δυστυχία ἔπεσε ἀπάνω τους, ἀπάνω μας... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Ἡ Κούλα πῆρε ἕνα ὕφος μεγαλείστικο:

—Καὶ βέβαια ἐσεῖς δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε, δὲν ξέρετε τὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ δὲν παραδεχόσαστε πὼς φταῖνε.

Τώρα ἡ φωνή της ἔδειχνε κακία. Κι' ἡ Λίλια τὴ σιχάθηκε κι' ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ κοντά της.

Κλείστηκε στὴν κάμαρά της καὶ εἶπε ὅτι δὲν πεινάει, γιατὶ ἔφαγε ἀρκετὰ στοῦ γιατροῦ Πιέρη.

Κι' ἔκλαψε πάλι, ἡ παιδούλα, ἔκλαψε, ὅλη τὴ νύχτα, γιατὶ τὴν ἔπνιγε τὸ παράπονο. Περίμενε πὼς θἄρχόταν ἡ μητέρα της νὰ τὴ φιλήση στὸ κρεββάτι της καὶ νὰ τῆς δώση τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν.

Ἀργά, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἄκουσε τοὺς γονεῖς της νὰ μπαίνουν στὴν κάμαρά τους ἀμίλητοι. Ἀναστέναζαν μονάχα κι' οἱ δυό τους.

Ἡ ἐπίσκεψι τῆς κυρίας Πιέρη

Ἀπὸ τὴν Πέμπτη ὡς τὸ Σάββατο. Δυὸ μέρες. Ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ ἡ Λίλια, συλλογιζόταν πὼς θὰ περνοῦσαν ἀργὰ αὐτὲς οἱ δυὸ ἡμέρες, γιατὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ ἰδῆ τὴν κυρία Πιέρη στὸ σπίτι της. Ἤξερε πάντως, ὅτι ἡ συνομιλία της μὲ τὴ μητέρα της θὰ εἶχε κάποιο σκοπό. Τί σκοπό; Οὔτε στὸν ἑαυτό της τολμοῦσε νὰ ὁμολογήση τὴν τρελλὴ ἐλπίδα ποὺ γεννιόταν μέσα της. Καὶ τῆς φαινόταν αἰῶνας τὸ διάστημα ἀπὸ τὴν Πέμπτη ὡς τὸ Σάββατο.

Τώρα εἶχε ἔρθει κιόλας τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα καὶ συλλογιζόταν πὼς δὲν εἶχε πῆ τῆς μητέρας της γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς κυρίας Πιέρη. Ὅλη τὴν Παρασκευή, δὲν εἶχαν ἀλλάξει σχεδὸν οὔτε μιὰ λέξι. Ἡ Αγγέλα φαινόταν ἀφάνταστα δυστυχισμένη. Σηκωνόταν τὴ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ τὴν ἄλλη ξανάπεφτε. Ὁ πατέρας της φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε, καὶ φαινόταν θυμωμένος δυστυχισμένος.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πένθιμη ἀτμόσφαιρα, ἡ Λίλια δὲν εὕρισκε καιρὸ ὄχι μονάχα νὰ μιλήση στοὺς γονεῖς της γιὰ τὸ Φάνη, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸν σκεφθῆ καλὰ—καλά. Ἡ σκέψι της στριφογύριζε βασανιστικὰ γύρω ἀπ' τὴ δυστυχία τῶν γονέων της. Λὲς κι' αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶχε σβύσει ὁλόγυρά της ὅλη τὴν πλάσι. Οὔτε καὶ στὸ μάθημά της τοῦ πιάνου πῆγε τὴν Παρασκευή, στὸ Ὠδεῖο. Ἄφησε τὴν ὥρα νὰ περάση, νοιώθοντας ἕνα τόσο σφίξιμο στὴ καρδιά, σὰν νὰ θυσίαζε κάτι ἀγαπητό. Μὰ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πάη καὶ νὰ παίξη. Μέσα της ἡ καρδιά της ραγισμένη προκαλοῦσε μιὰ ἀτονία σ' ὅλο της τὸ σῶμα. Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα ὅμως νωρὶς σὰν νὰ πῆρε πάλι ζωή. Ἡ ἰδέα πὼς σὲ λίγη ὥρα θἄρχόταν ἡ κυρία Πιέρη τὴν ἔκανε νὰ ξεχάση λιγάκι τὸν καϋμό της. Ὁ πατέρας της δὲν εἶχε ἔρθει τὸ μεσημέρι γιὰ φαγητό. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ τὄκανε αὐτό. Τώρα τελευταῖα πολὺ συχνά, δὲν ἐρχόταν νὰ φάη σπίτι τὸ μεσημέρι. Ἡ μητέρα της μόλις ἔφαγε πλάγιασε ἀμέσως. Ἐκεῖ, στὸ κρεββάτι της πῆγε νὰ τῆς μιλήση ἡ Λίλια.

—Μανούλα, τῆς εἶπε δειλά πῶς εἶσαι;

—Μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου βόγγηξε ἡ Ἀγγέλα.

—Κάνε κουράγιο μαμά. Ξέχασα μάλιστα νὰ σοῦ πῶ κάτι: Ἡ κυρία Πιέρη θἄρθη σήμερα τὸ ἀπόγευμα νὰ σὲ ἐπισκεφθῆ. Θέλει κάτι νὰ σοῦ πῆ.

—Ἀδύνατον! ἀναστέναξε ἡ μητέρα της. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ κανένα.

—Μαμά, παρακάλεσε ἡ Λίλια, δὲν μπορεῖς νὰ σηκωθῆς λιγάκι; Ἴσως σοῦ κάνη καλό. Ἴσως σοῦ πῆ τίποτε εὐχάριστο ποὺ θὰ σοῦ κάνη καλό.

Ἡ Ἀγγέλα ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ἦταν τρομακτικὰ χλωμὴ καὶ φαινόταν ἄρρωστη.

—Δὲν μπορῶ ξανάπε. Ἂς σοῦ πῆ ἐσένα ὅ τι θέλει.

—Μά, μαμά, εἶπε ζωηρὰ ἡ παιδούλα μὲ παράπονο. Ἴσως νὰ θέλη νὰ σοῦ πῆ κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ πῆ ἐμένα.

—Τί νὰ σοῦ κάνω; Δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω σὲ ἄνθρωπο. Ἡ ἰδέα πὼς θὰ σηκωθῶ, θὰ ντυθῶ καὶ θ' ἀναγκαστῶ νὰ μιλήσω μὲ τρομάζει.

Σώπασε ἡ Λίλια. Κύτταζε τὴ μητέρα της μὲ παράπονο. Πῶς δὲ μάντευε τὴ σκέψι της λοιπόν; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τῆς πηγαίνη ὁ νοῦς της ὅτι ἡ κυρία Πιέρη πήγαινε ἴσως γιὰ νὰ κάνη καμμιὰ πρότασι γάμου.

—Μανούλα!... ἄρχισε πάλι ἡ Λίλια σιγά, δειλά.

Μὰ τὴν ἄλλη στιγμὴ σταμάτησε. Ἤθελε νὰ πῆ ὅλη της τὴ σκέψι στὴ μητέρα της. Τὰ λόγια ὅμως δὲν ἐρχόνταν στὰ χείλη της. Πῶς μποροῦσε, κοπελλίτσα δεκαεννιὰ χρόνων, ποὺ τὴν εἶχαν ὡς τὰ χθὲς γιὰ παιδί, νὰ πῆ: «Μαμά! Εἶμαι τρελλὴ γιὰ τὸ γιατρό. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ μητέρα του ἔρχεται νὰ μὲ ζητήση. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ μὲ βοηθήσης».

Ἂν ἦταν εἰκοσιπέντε χρόνων κοπέλλα, θὰ τὄλεγε. Θὰ τὸ εὕρισκε φυσικὸ νὰ παλέψη γιὰ τὴν εὐτυχία της. Ἂν πάλι ἦταν πιὸ χειραφετημένη θὰ πάλευε, ἔστω καὶ τόσο νέα ποὺ ἦταν. Ἀλλὰ ἡ ἀνατροφὴ ποὺ τῆς εἶχαν δώσει δὲν τὴν ἄφινε νὰ πάρη πρωτοβουλία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἔπρεπε νὰ τὸ μαντέψη ἡ μητέρα της. Καὶ σίγουρα θὰ τὰ μάντευε ὅλα ἡ Ἀγγέλα ἂν δὲν τῆς θόλωνε τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχὴ ἡ δυστυχία της.

—Μὴν ἐπιμένης, παιδί μου, εἶπε ἡ Ἀγγέλα ἄτονα. Γιὰ νὰ σοῦ λέω ἐγὼ ἔτσι, θὰ πῆ πὼς δὲν μπορῶ.

—Μαμά, εἶπε ἕτοιμη νὰ κλάψη ἡ Λίλια. Τοὐλάχιστον τώρα ποὺ εἴμαστε μόνες, δὲν μοῦ λὲς τί συμβαίνει;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε, βόγγηξε ἡ μάνα, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν τοῖχο τὸ πρόσωπό της, ἔτσι ὅπως ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της ἄρχισε τοὺς λυγμούς.

Κέρωσε ἡ Λίλια. Τῆς ἐρχόταν τρέλλα. Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο στὶς μύτες μὴ τολμῶντας οὔτε μιὰ λέξι παρηγοριᾶς ἢ νὰ πῆ στὴ μάνα της.

Δὲν εἶχε συνέλθη ἀκόμα ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἦλθε ἡ κυρία Πιέρη.

Ἀπογοήτευσι

Τὴν ἔβαλε στὸ σαλόνι ἡ ὑπηρέτρια, κι' ἀμέσως παρουσιάστηκε ἡ Λίλια.

—Τί κάνεις, γλυκό μου κοριτσάκι; τῆς φώναξε ἀμέσως ἡ κυρία Πιέρη, καταργῶντας μὲ μιᾶς τοὺς τύπους καὶ τὸν πληθυντικό.

Φίλησε τὴν κοπέλλα τρυφερὰ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα.

—Πῶς εἶναι ἡ μαμά; ρώτησε ἔπειτα. Φαντάζομαι πιὰ ἐντελῶς καλά. Χθὲς τὴν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ στὸ δρόμο, κι' εὐχαριστήθηκα ποὺ ἔγινε καλά.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπελλίτσας. Μὲ φωνὴ βραχνὴ σαστισμένη μουρμούρισε:

—Δυστυχῶς, κυρία Πιέρη. Δὲν εἶναι καλὰ οὔτε σήμερα ἡ μαμά.

—Δὲν εἶναι καλά; φώναξε μὲ ἔκπληξι ἡ κυρία. Ἀρρώστησε πάλι;

—Ὄχι... Ναί... Δὲν εἶχε γίνει ἐντελῶς καλά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει φοβερὸ πονοκέφαλο.

—Τί κρῖμα! εἶπε ἡ κ. Πιέρη. Καὶ θὰ κουραστῆ νὰ σηκωθῆ;

Οὔτε τὄβαζε στὸ μυαλό της πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τὴν ἰδῆ.

Κατάλαβε ἡ Λίλια πὼς τὰ μάγουλά της φλογίζονταν καὶ πὼς τὰ μάτια της βούρκωναν, καθὼς ἀποκρίθηκε:

—Δὲ θὰ μπορέση νὰ σηκωθῆ διόλου.

—Ἄ! ἔκανε ἡ κυρία Πιέρη, κι' ἡ ἀπογοήτευσι ζωγραφίστηκε στὴν εὐγενικιά της φυσιογνωμία.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὸ πρόσωπό της ζωήρεψε.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σηκωθῆ. Θὰ μποροῦσα νὰ πάω ἐγὼ μέσα στὸ δωμάτιό της, νὰ τῆς μιλήσω, εἶπε.

—Νὰ τὴ συγχωρῆτε πολύ, εἶπε ἡ Λίλια, μὲ ἀπελπισία. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση. Εἶναι πολὺ ἄρρωστη.

Στὸ λεπτὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Πιέρη πέρασε ἕνα σύννεφο.

—Δὲν ἐπιμένω εἶπε μὲ ὕφος λεπτό, ἀλλὰ καὶ σὰν λιγάκι πειραγμένο. Ἀφοῦ εἶναι τόσο ἄρρωστη. Πάντως ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἔκανε νὰ σηκωθῆ.

—Φεύγετε; ρώτησε θλιμμένη ἡ Λίλια. Καθῆστε λιγάκι, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ κυρία Πιέρη δίστασε. Μὰ τὸ βλέμμα τῆς Λίλιας ἦταν παρακλητικό, ἱκετευτικό, καὶ τὴν κράτησε.

Ἀλλάζοντας ὕφος τῆς εἶπε πάλι τρυφερά, στοργικά:

—Δὲν φαντάζεστε πόσο μᾶς εὐχαρίστησε προχθὲς τὸ παίξιμό σας. Ὅταν φύγατε ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ σᾶς. Ἀφῆστε δὰ ὁ γυιός μου ἐνθουσιάστηκε.

Δὲν μίλησε λίγες στιγμὲς ἡ Λίλια. Ἔπειτα ὅμως, εἶπε, δειλά, κοριτσίστικα:

—Κι' ἐγὼ ἐνθουσιάστηκα ἀπὸ τὴ συγκέντρωσί σας. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου.

Εἶδε στὰ μάτια τῆς κυρίας Πιέρη νὰ λάμπη ἡ χαρά.

—Μὰ γι' αὐτό... ἄρχισε.

Κι' ἔπειτα, τελείωσε ἁπλᾶ:

—Ἤθελα νὰ μιλήσω τῆς μαμᾶς σου.

—Ἐλπίζω νὰ μὴ βαστάξη πολὺ ἡ ἀρρώστεια της, εἶπε ἡ Λίλια κι' ἀναστέναξε βαρειά.

—Κι' ἐγὼ τὸ εὔχομαι, ἀποκρίθηκε μὲ τὴν καρδιά της ἡ κυρία Πιέρη.

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Ἄκουσε Λίλια. Ἐλπίζω νὰ εἶναι αὔριο μεθαύριο καλὰ ἡ μαμά σου. Τότε, τῆς λές, σὲ παρακαλῶ, ὅτι εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσω. Ἂς ἔλθη αὐτὴ στὸ σπίτι. Νὰ μοῦ τηλεφωνήση ὅμως ἀπὸ τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ μὲ βρῆ ἐκεῖ. Σύμφωνοι;

—Θὰ τῆς τὸ πῶ ἀποκρίθηκε ἡ Λίλια, καὶ πάλι ἀναστέναξε.

—Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν μπορεῖ νὰ ἔρθη αὐ-

Ποιὸς ἔφταιγε

Ἡ κυρία Ἑρμιόνη, μιὰ νεωτάτη γυναικοῦλα, ἔχει παντρευτῆ τὸν κ. Κώστα, ἕναν πενηνταπεντάρη.

Δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τους ἡ κ. Ἑρμιόνη αἰσθάνθηκε μιὰ νύχτα τὶς ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ.

Ὁ ἄνδρας της μπαίνει ἀμέσως σ' ἕνα ταξὶ καὶ τρέχει στὴ μαμμή, τὴν ὁποίαν φέρνει γρήγορα-γρήγορα στὸ σπίτι του. Πρὶν μπῆ ἀκόμα μέσα ἀκούει τὰ ξεφωνητὰ τῆς γυναίκας του. Πληρώνει τὸν σωφὲρ καὶ τρέχει κοντά της.

—Πονεῖς πολύ, καϋμένη Ἑρμιόνη, ἔ; Πονεῖς, ἀγαποῦλα μου;

Ἡ κ. Ἑρμιόνη δὲν ἀπαντᾶ παρὰ μὲ στριγγλιές.

—Μοῦ σπαράζεται ἡ καρδιὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ πονῆς, ξαναλέει ὁ κ. Κώστας.

Ἡ γυναῖκα του γυρίζει, τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο καὶ σταματῶντας τὶς στριγγλιὲς τοῦ ψιθυρίζει:

—Μὴν στενοχωριέσαι, καϋμένε Κώστα, ἐσύ... ἐσύ... δὲν φταῖς καθόλου!

Ο ΦΑΚΟΣ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

— Θὰ μπορούσατε, κυρία μου, νὰ σβύσετε τὸ τσιγάρο σας! Ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας ἀκριβῶς γράφει: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ».

— Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως ἐπάνω ἀπ' τὸ δικό σας κεφάλι δὲν γράφει: «ΦΟΡΑΤΕ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΛΑΣΤΕΞ»;...

τῇ ἂς μοῦ τηλεφωνήσῃ νὰ ξανάρθω ἐγώ, συμπλήρωσε.

— Θὰ κάνετε πάλι τὸν κόπο; εἶπε ἡ Λίλια μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

— Εἶναι ἀνάγκη, κοπελλίτσα μου. Νὰ εἶμαι ἥσυχη λοιπόν ἔ; Περιμένω τηλεφώνημα ἢ ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ μαμά σου, ἢ νὰ ἔρθω ἐγώ. Μόνο νὰ μὴν ἀρνήσῃ. τὴν παρακαλῶ πάρα πολύ.

— Ἔννοια σας, εἶπε ἡ Λίλια.

Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι ἡ κυρία Πιέρη κι' ἔφυγε. Στὸ πρόσωπό της δὲν ἔλαμπε ἡ χαρὰ ποὺ εἶχε ὅταν ἦρθε. Σὰν κάποια ἀπογοήτευσι ἦταν ζωγραφισμένη στὰ μάτια της.

Πῆγε τρέχοντας στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της ἡ Λίλια. Τώρα πιὰ δὲν εἶχε ἀμφιβολία. Τὸ ὕφος τῆς κυρίας Πιέρη, τὰ φιλιὰ ποὺ τῆς ἔδωσε, ἡ στενοχώρια της ποὺ ἔφυγε ἄπρακτη ὅλα αὐτὰ τὴν ἔπειθαν πὼς εἶχε μαντέψει καλὰ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως της ἦταν νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Φάνη.

— Μαμά! φώναξε κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα. Ἡ κυρία Πιέρη στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ ποὺ δὲν σὲ εἶδε. Εἶναι λέει μεγάλη ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Μὰ τί νὰ θέλῃ; βόγγηξε βαρυεστημένη ἡ Ἀγγέλα.

— Δὲν ξέρω... Ἴσως... Ἴσως κάτι νὰ θέλῃ νὰ πῇ γιὰ μένα, ψιθύρισε δειλά, κοκκινίζοντας ἡ παιδούλα.

— Ποιὸς ξέρει; ἀποκρίθηκε ξανὰ ἡ μάνα της.

Καὶ σταμάτησε τὴν κουβέντα. Αὐτή, ποὺ ἄλλοτε θὰ πετιόταν σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ θὰ καθόταν νὰ συζητῇ μὲ τὴν κόρη της ὡς τὸ πρωΐ.

— Μαμά, φώναξε μὲ θυμὸ σχεδὸν ἡ Λίλια. Περιμένει τηλεφώνημα ἡ κυρία Πιέρη. Τ' ἀκοῦς; Μόλις γίνῃς καλά, λέει, νὰ τῆς τηλεφωνήσῃς πότε θὰ μπορέσῃς νὰ πᾷς, ἢ νἄρθῃ αὐτή.

— Νὰ ἰδοῦμε, ψιθύρισε ἡ Ἀγγέλα, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της σὰ νὰ ἦταν θανάσιμα κουρασμένη.

Ἔρημη!

Πέρασαν λίγες ἡμέρες φαινομενικὰ ἥσυχες στὸ σπίτι. Ἡ Λίλια δὲν ἀντιλαμβανόταν νὰ γίνωνται σκηνές. Μᾶλλον οἱ γονεῖς της δὲ μιλιόνταν καθόλου. Σ' αὐτὴν ἔλεγαν δυὸ λόγια, κι' ὅταν ἤθελαν νὰ συνεννοηθοῦν γιὰ κάτι, μεταχειρίζονταν αὐτή.

Ὁ πατέρας δὲν ἐρχόταν σχεδὸν καθόλου τὸ μεσημέρι γιὰ φαγητό. Γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ, μ' ἕνα ὕφος παράξενο, σὰν ξένος, οὔτε καλησπέριζε τὴ μητέρα της, ἔτρωγε μὲ τὸ κεφάλι του χωμένο στὸ πιάτο, καὶ μετὰ διάβαζε λιγάκι κι' ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ Ἀγγέλα δὲν ἔκανε τίποτε ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἀπολύτως τίποτε. Σηκωνόταν, ντυνόταν, κι' ἄρχιζε νὰ γυρίζῃ πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, σὰν ψυχὴ χαμένη κατάχλωμη, μὲ βῆμα ἀσταθές. Φαινόταν τώρα πενῆντα χρόνων γυναῖκα.

Ἡ Λίλια δὲν μιλοῦσε. Ἔμαθε κι' αὐτὴ νὰ ζῇ στὴ σιωπή. Περνοῦσε τὶς ἡμέρες της κι' αὐτὴ σὰν τὴ μητέρα της. Γύριζε ἄεργη, σὰν ψυχὴ χαμένη, κι' οὔτε ἀποφάσιζε ν' ἀνοίξῃ τὸ πιάνο της. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν πὼς οὔτε ὁ πατέρας της, ἀλλὰ προπάντων οὔτε κι' ἡ μητέρα της φαίνονταν ν' ἀντιλαμβάνωνται ὅτι εἶχε πάψει νὰ μελετάῃ πιάνο. Ναί, εἶχαν ξεχάσει ὁλότελα τὸ πιάνο της. Ἢ καλύτερα, τὴν εἶχαν ξεχάσει ὁλότελα, αὐτήν, τὴν κόρη τους. Καὶ συλλογίζονταν μονάχα τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸν μυστικὸ καϋμό τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Γάμοι

Ὁ κ. Ἰωάννης Στεφάνου καὶ ἡ δὶς Νέλλη Παπανικολάου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ τοὺς εὔχεται βίον εὐτυχισμένον

★

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Λέοντος Μαρνέλη μετὰ τῆς δίδος Πόπης Πητούλη. Παράνυμφοι παρέστησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παρίτση.

★

Ὁ κ. Φώτιος Μπέικος καὶ ἡ δ)νὶς Εὐφροσύνη Εὐγενικοῦ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν 27)12) 47.

Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Γ. Φωτόπουλος

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

22ον

— Σιγά... Λίγο πιὸ σιγά... τὴν παρακάλεσε ὁ Βάσος, ἀνασαίνοντας μὲ δυσκολία.

Ἐκείνη ἀργοπόρησε λίγο τὸ βῆμα της.

— Πρέπει νὰ φτάσουμε!... τοῦ ψιθύρισε βραχνά, σφίγγοντας δυνατὰ τὸ χέρι του μὲ τὸ δικό της, τόσο, ποὺ τὰ νύχια της μπήκανε στὸ κρέας του.

— Νὰ φτάσουμε... ἀποκρίθηκε κι' αὐτὸς σὰν ἠχὼ δική της.

Τὰ δρομάκια τώρα τοῦ σανατορίου ἦταν ἔρημα. Οἱ ἄρρωστοι εἶχαν ὅλοι μαζευτῆ στὰ δωμάτιά τους, στὰ κρεββάτια τους. Οἱ συγγενεῖς εἴχανε φύγει. Καὶ μόνο δυὸ σκιὲς — μιὰ γυναικεία, μιὰ ἀντρικιά... — γλυστροῦσαν ἀνάμεσα στὰ πεῦκα, πρὸς τὸν ὄγκο ἑνὸς κτιρίου ποὺ διαγραφόταν ἀριστερά...

Φτάσανε στὶς σκάλες, καὶ τὶς ἀνεβήκανε γρήγορα - γρήγορα. Ὅταν φτάσαν ἀπάνω, ὁ Βάσος στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀνασάνῃ. Ἡ Κατερίνα ὅμως δὲν τὸν ἄφισε:

— Ἔλα... Ἔλα... τοῦ φώναξε. Φτάσαμε τώρα..

Σέρνοντάς τον σχεδὸν, τὸν ἔφερε μπροστὰ στὸ θάλαμο. Ἐκεῖ σταματήσανε καὶ οἱ δυό τους. Τώρα κι' ἐκείνης ἡ ἀνάσα εἶχε σταματήσει...

Ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἡ ματιά της καρφώθηκε στὴ γνώριμη γωνιά... Καὶ εἶδε!... Εἶδε τὴ ματιὰ τοῦ Στράτου, ποὺ καρφώθηκε ἄπληστη κι' αὐτὴ στὴ δική της ματιά!.. Ἄ, πόση ἀγωνία μαρτυροῦσε αὐτὴ ἡ ματιὰ τοῦ δυστυχισμένου ἑτοιμοθάνατου!... Καὶ μὲ πόση ἀγαλλίασι γέμισε ὅταν, πίσω ἀπὸ τὴν Κατερίνα, δίπλα στὴν Κατερίνα, εἶδε τὸ Βάσο!.

Ἀμίλητοι χλωμοί - χλωμοί, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ ἑτοιμοθάνατος ἡ Κατερίνα κι' ὁ Βάσος γλύστρησαν ἀνάμεσα στὰ κρεββάτια τῶν ἄλλων ἀρρώστων ποὺ τοὺς κυττάζανε ἀδιάφορα μὲ τὰ μισοκοιμισμένα μάτια τους... Μιὰ νοσοκόμα πέρασε δίπλα.

— Σὲ περιμένει... μουρμούρισε στὴν Κατερίνα.

— Τὸ βλέπω... ἀπάντησε ἐκείνη μὲ σφιγμένα δόντια.

Τὸ ζευγάρι ζύγωσε στὸ κρεββάτι τοῦ Στράτου. Ἡ Κατερίνα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του:

— Στράτο... ψιθύρισε, τόσο σιγά, ποὺ σχεδὸν κι' αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἄκουσε τὴ φωνή της.

Τῆς ἀπάντησε ἡ ματιά του· ἀπαλή, γεμάτη παράπονο κι' ἔρωτα... Στὰ μισοσβυσμένα μάτια του γράφτηκε μὲ φλογερὰ γράμματα τ' ὄνομά της...

Τώρα, τὸ βλέμμα τοῦ ἑτοιμοθανάτου, διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Βάσου. Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν κυτταχτήκανε πιὰ σὰν ἀντίπαλοι, σὰν ἀντίζηλοι, σὰν ἐχθροί· τοῦ ἑνὸς τὰ μάτια ἤτανε γεμάτα ἱκεσία: «Κάνε την εὐτυχισμένη... Μὴν τὴν ἀφήσῃς νὰ πονέσῃ ἄλλο... Ἀγάπα την!...» Τοῦ ἄλλου ἤτανε γεμάτα ὑπόσχεσι: «Ἔννοια σου... Θὰ τὴ λατρεύω... Θὰ διώξω τὸν πόνο ἀπὸ κοντά της... Θἆμαι γι' αὐτὴν ὁ πατέρας, ὁ φίλος, ὁ σύζυγος... Θἆμαι ὅ,τι θἆσουν καὶ σύ...»

Ἡ Κατερίνα στεκόταν ἀμίλητη. Παρακολουθοῦσε τὸ σιωπηλὸ παιχνίδι τῶν βλεμμάτων αὐτῶν τῶν δυὸ ἀντρῶν, ποὺ τὴν εἴχανε τόσο καθένας τους ἀγαπήσει... Μάντευε τὴν ἱκεσία τοῦ ἑνός, τὴν ὑπόσχεσι τοῦ ἄλλου... Καί, βλέποντας τὴ λατρεία ποὺ ἐκδήλωνε σ' αὐτὴν ὁ Στράτος, ἐκείνη τὴν ὑπέρτατη στιγμή, ἔνοιωθε τὴ συγκίνησι νὰ φουντώνῃ μέσα της καὶ νὰ ξεχειλίζῃ, ἀκράτητη... Λιγάκι ἀκόμα, καὶ τὰ δάκρυα θὰ τὴν πνίγανε, θὰ ξεχείλιζαν ἀπ' τὰ μάτια της σὲ καταρράχτες ζεστοῦ πόνου..

Μὲ μεγάλη προσπάθεια, δαγκώνοντας δυνατὰ τὰ χείλια της, μπόρεσε νὰ μὴ φωνάξῃ...

Ὁ Στράτος κύτταζε τώρα αὐτήν. Σὰν κάτι νἄθελε νὰ τῆς πῇ, τὰ χείλια του κουνηθήκανε μιὰ - δυὸ φορές, κανένας ἦχος ὅμως φωνῆς δὲ βγῆκε... Ἡ Κατερίνα ἔσκυψε πιὸ πολὺ ἀπάνω του — σχεδὸν ἀκούμπησε τ' αὐτί της ἀπάνω στὰ χείλια του... Καὶ τότε, ἄκουσε, σὰν ψιθύρισμα, σὰν ἀντίλαλο τοῦ ἄλλου κόσμου, τὴ δισύλλαβη λαχτάρα του νὰ ξεψυχάῃ στ' αὐτί της:

— Μπού... λη... Μπού... λη...

Τὴν παρακαλοῦσε γιὰ τὴ Μπούλη· γιὰ τὸ παιδάκι του, γιὰ τὸ παιδάκι τους· ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ χαρῇ οὔτε τότε, ὅταν ἤτανε νέος, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν ξενητειὰ — ἀφοῦ τὸ παιδάκι εἶχε γεννηθῇ ὕστερα ἀπὸ τὸ μισεμό του... — οὔτε τώρα, ποὖχε γυρίσει, πρόωρα γερασμένος, ἄρρωστος μὲ τὸ στῆθος του σκαμμένο ἀπ' τὴν ἀρρώστεια κι' ἀπὸ τὶς πίκρες...

— Ἔννοια σου Στράτο μου! τοῦ ψιθύρισε τρυφερὰ ἡ Κατερίνα. Ἡ Μπούλη θἆνε πάντα τὸ παιδί μας γιὰ μένα... Κανένα ἄλλο παιδί, στ' ὁρκίζομαι δὲ θὰ πάρῃ ποτὲ τὴ θέσι του κι' οὔτε θὰ μοιρασθῇ τὴ στοργή μου...

Στὰ μάτια τοῦ Στράτου πνιγμένα ἀπὸ τοὺς κύκλους τοῦ θανάτου ποὺ ὁλοένα καὶ πυκνώνανε περισσότερο ἔλαμψε ἕνα στερνὸ δάκρυ... Ὕστερα ξαφνικά, μὲ μιὰ τελευταῖα προσπάθεια, τὸ χέρι του βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα, κι' ἔσφιξε τὸ χέρι της... Καθὼς τὸ κρατοῦσε, γύρεψε καὶ τὸ χέρι τοῦ Βάσου... Τὸ βρῆκε· τὄσφιξε κι' αὐτὸ πάνω ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Κατερίνας· τἄσφιξε καὶ τὰ δυὸ τὰ χέρια — τῆς γυναίκας, τοῦ ἄντρα — μέσ' στὸ δικό του κι' ὕστερα ξαφνικὰ τὸ σφίξιμό του χαλάρωσε... Τὸ χέρι τοῦ Στράτου ἔπεσε ἄψυχο στὸ σεντόνι ἐνῶ στ' ἀνοιγμένα του πάντα μάτια πάγωνε τὸ στερνό του βλέμμα γεμᾶτο καλωσύνη καὶ πόνο· καὶ τὸ στερνό του δάκρυ..

Τὰ δυὸ χέρια — τῆς Κατερίνας, τοῦ Βάσου... — μείνανε ἑνωμένα...

ΤΕΛΟΣ

Τρῶτε μῆλα!

Οἱ φίλοι τῶν μήλων δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τὴν Εὔα, ποὺ ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ ἑνὸς τόσο ὡραίου φρούτου!.. Συνιστοῦν δὲ σὲ ὅλους... νὰ τὴ μιμηθοῦν, τρώγοντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα μῆλα. Κατὰ τοὺς εἰδικούς, τὸ φροῦτο αὐτὸ ἔχει πολύτιμες ἰδιότητες. Ἂν νοιώθετε τεμπελιὰ καὶ κακοδιαθεσία, θὰ ξαναβρῆτε τὸ κέφι σας καὶ τὴ ζωηρότητά σας τρώγοντας μερικὰ μῆλα ὥριμα καὶ γερά. Σὲ περίπτωσι κακοστομαχιᾶς, τὰ μῆλα διευκολύνουν τὴν ἔκκρισι σάλιου καὶ γαστρικοῦ ὑγροῦ, καὶ συνεπῶς τὴ χώνευσι. Τὰ μῆλα ἀδυνατίζουν τοὺς παχυσάρκους καὶ παχαίνουν τοὺς ἀδυνάτους. Τέλος, εἶναι πανάκεια γιὰ τὶς ἀρρώστειες τοῦ συκωτιοῦ, τῶν ἐντέρων, τῶν νεφρῶν, τῶν βρόγχων. Περιέχουν πολύτιμα φωσφορικὰ ἅλατα καὶ τονώνουν τὸ νευρικὸ σύστημα.

ΜΑΝΤΕΙΣ καὶ Προφῆτες

Στὰ τουρκικὰ στρατόπεδα τοῦ 1821

Εἶχαν τὶς προλήψεις καὶ τὶς δεισιδαιμονίες τους καὶ οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 21.

Οἱ σπουδαιότεροι στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τὸν Καραϊσκάκη ὡς τὸν Κανάρη καὶ τὸν Μιαούλη κι' ἀπὸ τὸν Μπότσαρη καὶ τὸν Ἀνδροῦτσο ὡς τὸν Τομπάζη εἶχαν τὰ προαισθήματά τους στὶς πολεμικὲς καὶ ναυτικὲς ἐπιχειρήσεις τους. Τί ἦταν αὐτὰ τὰ προαισθήματα; Τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ λέμε προμάντευμα τῆς καρδιᾶς... Πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν προαισθημάτων τους καταφεύγανε στὸ «διάβασμα» τῆς πλάτης τοῦ ἀρνιοῦ.

Ὅταν, στὰ 1826, ὁ φιλέλληνας συνταγματάρχης Φαβιέρος μὲ τὸν τακτικὸ στρατὸ καὶ ὁ Καραϊσκάκης μὲ τοὺς ἀτάκτους χτυποῦσαν τὸ Χαϊδάρι τὶς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ, ποὺ πολιορκοῦσε τὴν Ἀκρόπολι, καὶ δυὸ ὁλόκληρες μέρες κρατοῦσαν οἱ μάχες, δίχως ἀποτέλεσμα, ὁ Καραϊσκάκης ἀνήσυχος μάζεψε τοὺς καπεταναίους καὶ τοὺς εἶπε νὰ ψήσουν ἕνα ἀρνί. Τὸ ψήσανε, τὸ λιανισαν κι' ὁ στρατηγὸς πῆρε τὴν πλάτη, ἔβγαλε τὸ ψαχνό, τὴν ἔξυσε καὶ ὕστερα κάθησε καὶ τὴν μελέτησε μὲ προσοχή. Σὲ λίγη ὥρα ἔκανε τὶς παρατηρήσεις του. Ἡ πλάτη πέρασε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι στοὺς ἄλλους κι' ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, πὼς κακὰ προμηνύματα τοὺς παράγγελνε. Τὰ σημάδια τῆς πλάτης προλέγανε γιὰ τὴν ἑπόμενη μέρα νίκη τῶν ἐχθρῶν καὶ ὑποχώρησι τῶν Ἑλλήνων. Ἀμέσως τότε παραγγέλνουν στὸν Φαβιέρο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέα γιὰ τὴ μάχη.

— Ἡ πλάτη αὐτὸ κι' αὐτὸ λέει!... τοῦ μηνᾶνε.

Μὰ ὁ Φαβιέρος δὲν ἄκουσε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ἡ καταστροφή.

Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσουμε αὐτό; Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ ὀλεθρίας αὐθυποβολῆς ποὺ ἐπέφερε μοιραίως τὸν ὄλεθρο.

Αὐτὴ τὴ μαντικὴ μὲ τὴν πλάτη τοῦ ἀρνιοῦ τὴν εἶχαν σὲ μεγάλη ὑπόληψι οἱ Ἕλληνες στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως.

Καὶ οἱ ἀντίπαλοί τους; Εἶχαν κι' αὐτοὶ τὶς δικές τους. Πολὺ διαφορετικὲς ὅμως. Ὅλες οἱ ἐχθρικὲς στρατιὲς τοῦ Δράμαλη, τοῦ Ὀμὲρ Βρυώνη, τοῦ Κιουταχῆ, τοῦ Χουρσὶτ κλπ., εἶχαν πάντα μαζί τους εἰδικοὺς ἀστρολόγους νεκρομάντες, καὶ μάγους. Οἱ νεκρομάντες μὲ τοὺς ἀστρολόγους ἔβγαζαν τὰ προμηνύματα κι' ἂν αὐτὰ δὲν ἦσαν εὐχάριστα, τότε ἐρχόντουσαν οἱ μάγοι νὰ τά... διορθώσουν! Οἱ νεκρομάντεις μιλοῦσαν στοὺς νεκροὺς κι' ἔπερναν ἀπόκρισι.

Πῶς γινότανε αὐτό; Ἦταν ὁλόκληρη ἱεροτελεστία. Δερβίσηδες καὶ ἐμίρηδες — κληρικοὶ — ἔστηναν χορὸ μὲ ἀλαλλαγμοὺς γύρω ἀπὸ τὸ τοποθετημένο ὄρθιο λείψανο τοῦ νεκροῦ, ποὺ τὸ εἶχε πρὶν ξεχωρίσῃ ὁ νεκρομάντης, ψέλνοντας στίχους ἀπὸ τὸ Κοράνι κι' ἄλλα θρησκευτικὰ ἄσματα. Μουσικοὶ καὶ τυμπανισταὶ ἔπαιζαν σουραύλια καὶ χτυποῦσαν τουμπελέκια. Ὅλ' αὐτὰ προκαλοῦσαν ἕνα πρωτόφαντο πανδαιμόνιο καὶ κόπαζαν μόλις ὁ νεκρομάντης ἄρχιζε νὰ κινῆται καὶ νὰ πλησιάζῃ σὰν ὑπνωτισμένος τὸ στημένο ὄρθιο πτῶμα γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ κι' ἐκεῖνο... ν' ἀπαντήσῃ!

Τί ἔλεγε στὸ νεκρὸ ὁ νεκρομάντης κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Ἡ γλῶσσα του ἦταν συνθηματική, μυστηριώδης κι' ἐντελῶς ἀκατάληπτη σ' ὅλους τοὺς γύρω· ἀκόμη καὶ στοὺς ντερβίσηδες καὶ τοὺς ἐμίρηδες. Ἀλλὰ αὐτός, μιὰ φορά, μίλαγε μὲ τὸν νεκρὸ καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀμφισβητήσῃ πὼς δὲν πῆρε ἀπάντησι σὲ ὅ,τι τὸν ρωτοῦσε.

Ὅταν ὁ Δράμαλης μὲ ἀπείρους στὴ στρατιά του ὑπηρέτες, μάντεις, θαυματοποιοὺς ἐμπόρους χασίς, ἀργυραμοιβούς, τροφοδότες καὶ πάρα πολλοὺς ἄλλους τυχοδιῶκτες ἔκανε τὴν ἐκστρατεία τῆς Πελοποννήσου τὸ 1822, ζήτησε ἀπὸ ἕνα νεκρομάντη νὰ προβλέψῃ τὴν τύχη τῆς ἐκστρατείας του. Κι' ἐκεῖνος προεῖδε ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ καὶ πὼς θ' ἀνακαλύψῃ μάλιστα κι' ἕναν ἀμύθητο θησαυρό.

Ἀληθινά, τὸν πρῶτο καιρό, ὅταν ὁ Δράμαλης μπῆκε θριαμβευτικῶς στὴν Ἀκροκόρινθο τὸν ὑποδέχθηκε ἡ χήρα τοῦ Κιαμήλμπεη καὶ τοῦ ἔκανε γνωστὸ ὅτι οἱ θησαυροὶ τοῦ θανατωθέντος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἀνδρός της ὑπάρχουν ἄθικτοι μέσα σ' ἕνα πηγάδι ποὺ τοῦ τὸ ἔδειξε. Κατέβασαν ἀμέσως ἀνθρώπους κι' ἔβγαλαν τὸ θησαυρό. Μονάχα τὰ μετρητὰ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κιαμήλ, 40.000 πουγγιά, ἔφταναν σὲ εἴκοσι ἑκατομμύρια γρόσια. Ὁ Δράμαλης, γιὰ νὰ γίνῃ μὲ εὔσχημο τρόπο κάτοχος ὁλόκληρου αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ, παντρεύθηκε, μὲ μεγάλη πομπή, τὴν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς τὴ χήρα τοῦ Κιαμήλμπεη καὶ διέταξε, γιὰ ἐκδίκησι, ν' ἀποκεφαλίσουν οἱ δήμιοί του ὅσους αἰχμαλώτους Ἕλληνες εἶχαν ἀπὸ τὴν Ἀκροκόρινθο.

Μετὰ ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὁ νεκρομάντης ποὺ εἶχε προείπει τὴν στρατιωτικὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ θησαυροῦ πῆρε τιμὲς πολλὲς καὶ μετρητὰ ἄφθονα ἀπὸ τὸν Δράμαλη. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τὰ χαρῇ. Ἀπὸ «κεκτημένη ταχύτητα» ὁ νεκρομάντης πρόβλεψε δεύτερη στρατιωτικὴ νίκη καὶ καινούργιο θησαυρό!... Ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὰ ἦρθε ἡ συμφορὰ τοῦ Δράμαλη στὰ Δερβενάκια. Φεύγοντας ἄτακτα ὁ Δράμαλης, ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη αὐτή, — ποὺ τὴ σχεδίασε ὁ Θ. Κολοκοτρώνης — ἔχασε καὶ θησαυροὺς καὶ δόξα. Τότε, μέσ' στὴν καταστροφή, θυμήθηκε τὸν νεκρομάντη καὶ τὴν προφητεία του καὶ διέταξε νὰ τὸν σκοτώσουν.

Τὸν λέγανε Ἀχμὲτ Ντελῆ καὶ ἦταν πρίν... ληστής. Ὕστερα ἔγινε δήμιος, πιὸ ὕστερα παλαιστὴς (μπεχλιβὰν) καὶ κατέληξε νεκρομάντης. Μὰ τὴν τελευταία αὐτὴ τέχνη του, τὴν πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἐρωταποκρίσεις

— Ποιό εἶναι τὸ καθῆκον τῆς γυναίκας;
— Ν' ἀρέσῃ.

★

— Τί εἶναι ἡ ζωή;
— Μιὰ πάλη μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν ἑαυτό μας.

★

— Πῶς τελειώνει ἡ ἀγάπη;
— Πάντα μ' ἕνα θῦμα.

★

— Τί πρᾶγμα εἶναι πιὸ σπάνιο στὸν κόσμο;
— Ν' ἀγαπᾷς δίχως νὰ τὸ δείχνῃς.

★

— Τί εἶναι ἡ ἐλπίδα;
— Ἡ χαρὰ πρὶν ἀπ' τὴ χαρά.

★

— Τί εἶναι ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος;
— Ἕνα ταξίδι στοὺς οὐρανοὺς ἀλλά... μὲ ἐπιστροφή!

★

— Ποῦ βρίσκει κανεὶς τὸ θάρρος;
— Στὴν ἐλπίδα.

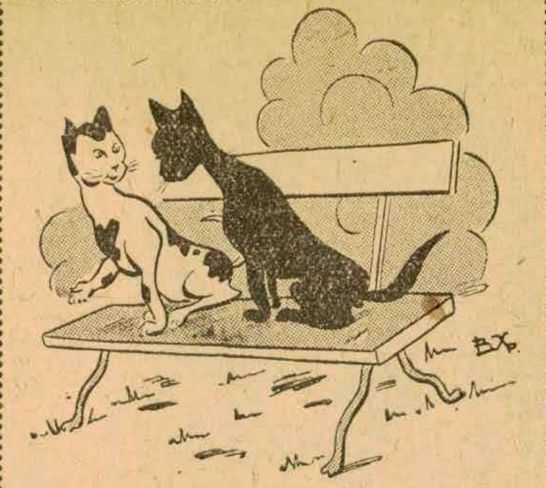

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ Ο ΜΗΝ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

— Πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν ἀγάπη μου, οἱ ἄνθρωποι! Ἔχουμε κι' ἐμεῖς δικαιώματα στὰ παγκάκια!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Φοῦσκες!...

Στὴν φετεινὴ τὴν κίνησι φοῦσκες πρωτοστατούσανε
κόκκινες μπλὲ καὶ κίτρινες, φοῦσκες κυκλοφοροῦσανε
καὶ φοῦσκες ὅλοι οἱ πωληταί, στοὺς δρόμους ἐπου-
(λούσανε
καὶ τὶς διαλαλοῦσανε!...

Παντοῦ οἱ φοῦσκες ἔδιναν τῶν ἑορτῶν τὸν τόνο
καὶ δείχνανε πραγματικὰ
καὶ ψευτο—φιλοσοφικὰ
πὼς ἡ καϋμένη μας ζωή, μιὰ φοῦσκα εἶναι μόνο
μιὰ φοῦσκα ποὺ ὀγκώνεται, λίγο ψηλὰ μᾶς πάει
καὶ κάποια ὥρα... σπάει!...

Ὁ καιρός!

Τί τὰ θέτε, ἀγαπητοί μου. Στὸ Παρίσι καὶ στὴ
(Λόντρα
Μόσχαν, Βιέννη, Βερολῖνο καὶ εἰς τὴν Ἀμερική
κάνει κρύο, ρίχνει χιόνι κι' ὁ καιρὸς πηγαίνει κόντρα
καὶ μονάχα στὴν Ἀθήνα, καλοκαῖρι διαρκεῖ!...

Τί εὐλογημένος τόπος!... Ὅπως ὁ καθένας κρίνε
ὁ Θεὸς ἀπ' τὴν Ἀθήνα τὸν χειμῶνα ἀπομακρύνει
κι' ἐνῶ σ' ἄλλα μέρη κάνει, τελευταίως, ὅλο ψῦχος
τὴν Ἀθήνα τὴν προσέχει ἐγκαρδίως κι'... ὁλοψύχως!

Οἱ λογαριασμοὶ

Τὰ κέντρα, τὸ παράκαναν τῶν ἑορτῶν τὰ βράδυα
καὶ οἱ ταβέρνες πρὸ παντὸς οἱ σοῦπερ κοσμικές.
Μὲ πορτοφόλια φεύγανε, ὅλοι οἱ πελάτες, ἄδεια
μὲ τὶς τιμὲς ποὺ εἴχανε τὶς ἐξωφρενικές!

Καὶ κάποιοι ποὺ γλεντήσανε μὲ περιορισμὸ
σὰν εἶδαν τὸν λογαριασμὸ εἴπανε μετὰ τρόμου:
—Παιδί μου σὲ φωνάξαμε γιὰ τὸν λογαριασμὸ
κι' ἐσὺ ἐδῶ μᾶς ἔφερες μιὰ βόμβα τοῦ ἀτόμου!..

Δυστύχημα

Ἂν ἴσως αὐτοκίνητο, πατήσῃ ἕνα διαβάτη
εἶναι βεβαίως σοβαρό, μὰ πάντως εἶναι κάτι
συνειθισμένο προφανῶς.

ἀλλὰ προχθὲς τὸ ἀντίθετο συνέβη γεγονός:
Ἕνας διαβάτης πάτησε, μὲ τρόπο ἀξιοθρήνητο
.. ὁλόκληρο αὐτοκίνητο!...

Νὰ μὴν παραξενεύεσθε, ἀγαπητοί, καθόλου
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔγινεν εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου
ὅπου ἕνας συμπολίτης μας, μὲ ψώνια φορτωμένος
περπάταγε ὁ χριστιανὸς κάπως ἀφηρημένος
κι' ἔτυχε νὰ πατήσῃ

Παιγνίδι—αὐτοκίνητο ποὺ τὄχανε κουρδίσει!...
Κι' ἂν θέλετε συνέχεια, ἰδοὺ παρακαλῶ
ὁ φουκαρᾶς τὸ πλήρωσε... καὶ πῆγε στὸ καλό!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο Κ. ΗΡΟΚΛΗΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΔΕΙΝΟΠΑΘΗΜΑΤΑ
ἑνὸς ἐθνικοῦ παράγοντος

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ εὐτράπελη ἱστορία τοῦ ἀγαθοῦ Ἀνατολίτη Ἀγαπίου Χατζηγιοβάνογλου ποὺ ἀφηγήθηκα στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», μοῦ ἔφερε στὸ νοῦ ἕνα ἄλλο φιλολογικὸ ἔγκλημά μου—σοβαρὸ αὐτὸ—ποὺ διέπραξα εἰς βάρος τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου Ἠπειρώτου ἐπιστήμονος καὶ ἱδρυτοῦ τοῦ «Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως» Ἡροκλῆ Βασιάδου.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀδικήματός μου ἀνάγεται στὸ τελευταῖο ἔτος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Ἀρχὲς τοῦ 1918. Μόλις εἴχαμε τελειώσει τὴ Ζωγράφειο Σχολὴ—δημιουργὸς τῆς ἀκμῆς τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ ἴδιος ὁ Βασιάδης—μιὰ παρέα ἀθλίως φιλολογούντων ἐλλείψει ἄλλης σοβαρωτέρας ἀπασχολήσεως, νέων. Γράφαμε ποιήματα, διηγήματα, τραγωδίες καί... θεατρικὲς ἐπιθεωρήσεις. Ὅλα ὁμοῦ καὶ εἰς τόννους χειρογράφων, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς γιὰ τὸ κοινὸν δὲν ἔφθαναν μέχρι τῆς δημοσιότητος ἢ τῆς σκηνῆς. Κέντρον μας φιλολογικὸ ἦταν τὸ τυπογραφεῖο Βασιλειάδη στὰ βάθη τοῦ Ἐνετικῆς προελεύσεως Κουρσοὺμ Χὰν τοῦ Γαλατᾶ. Πλὴν τῆς φιλολογικῆς μας παρέας καὶ τοῦ φιλικοῦ μας τυπογραφείου, τὸ Χάνι αὐτὸ ἐστέγαζε καὶ βαρέλια παστῶν σαρδελλῶν, ἀποθῆκες κρασιῶν, ὑπόγεια καφενεῖα στὰ ὁποῖα ἐγίνετο εὐρεῖα χρῆσις ναργιλέδων, μιὰ ἀποθήκη παστουρμάδων καὶ ἄλλες ἐνδιαφέρουσες ἐπιχειρήσεις.

Ἤμαστε ἄνεργοι—μόλις εἴχαμε ἀφήσει τὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ βροῦμε δουλειὰ ἐκείνη τὴν πολεμικὴ ἐποχὴ—καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδέκαροι. Οἱ περισσότεροι τοὐλάχιστον, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

Ὄχι λοιπόν, ἡ ἐπιθυμία ἐπιδείξεως λογοτεχνικῶν ἱκανοτήτων, ἀλλὰ ἡ βιοποριστικὴ ἀνάγκη μὲ ἐξώθησε στὴν ἀπεγνωσμένη ἀπόφασι νὰ συγγράψω ἕνα περιπετειῶδες μυθιστόρημα καὶ νὰ τὸ ἐκδώσω σὲ φυλλάδια—κατὰ μίμησιν τῶν ληστρικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ μυθιστόρημά μου δὲν εἶχε ληστρικὸν περιεχόμενον. Ἦταν ἕνα εἶδος κοινωνικοῦ δράματος, μὲ πολλὲς περιπέτειες, μὲ φόνους ὄχι ὀλίγους, μὲ μιὰ μόνον αὐτοκτονία, μὲ ἥρωας παρμένους ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν ὑπόστρωμα. Ἐτιτλοφορεῖτο «Τὸ σπῆτι τοῦ τυφλοῦ». Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ὅταν καθωρίσθη ὁ τίτλος γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς προεκδοτικῆς ρεκλάμας, δὲν ὑπῆρχε θέμα. Ἀλλὰ συγκεκριμένο θέμα δὲν ὑπῆρξε καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς συγγραφῆς τοῦ... πολυκρότου ἔργου καὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν φυλλαδίων. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ὑποθέσεως ἐκανονίζετο σύμφωνα μὲ τὰ κλισὲ ποὺ ἔπρεπε νὰ δημοσιεύωνται ἀπαραιτήτως στὴν πρώτη σελίδα κάθε φυλλαδίου.

Κλισὲ ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ παραγγείλουμε στὸν τσιγκογράφο. Στοίχιζαν πολὺ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα τῆς ἐπιχειρήσεως ἦσαν πολὺ πενιχρά. Τὰ ἐξοικονομούσαμε, λοιπόν, ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ κατὰ τὸν ἑξῆς ἁπλουστευμένο τρόπο: Διαλέγαμε ἀπὸ τὰ ἀποθέματα παληῶν κλισὲ τοῦ τυπογραφείου ὅσα μποροῦσαν νὰ προσαρμοσθοῦν κάπως στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου, ἐνῶ ὁ ὑποφαινόμενος ἐκανόνιζε ἀναλόγως τὴν πορεία τοῦ μυθιστορήματος. Ἄν, δηλαδή, ἀνεκαλύπτετο στὴν ἀποθήκη ἕνα κλισὲ ποὺ παρίστανε μιὰ νεκρὴ γυναῖκα, παρενεβάλλετο ἀμέσως ἡ περιγραφὴ ἑνὸς αἰφνιδίου καὶ ἀπροσδοκήτου δράματος τιμῆς. Ἄν τὸ κλισὲ παρίστανε μιὰν ἀκρογιαλιὰ μὲ γαληνεμένη θάλασσα καί... φεγγάρι στὸ βάθος, ἔπρεπε νὰ παρεμβληθῆ ρωμαντικὴ περιγραφὴ καὶ νὰ ἐξηγηθῆ ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἐσκίρτησε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ καρδιὰ μιᾶς ἀπὸ τὶς πολλὲς ἡρωΐδες ὑπὲρ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐπίσης ἥρωας. Μεγάλη περιπλοκὴ τέλος πάντων.

Κάποτε, λοιπόν, βρέθηκε ἕνα παληὸ κλισέ, σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι δυστυχῶς, καὶ συνεπῶς χρησιμοποιήσιμο. Παρίστανε τὴ φυσιογνωμία ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀνθρώπου, μᾶλλον σοβαροῦ, μὲ λευκὴ γενειάδα καὶ ζωηρὰ χαρακτηριστικά. Ὁ τυπογράφος μὲ βεβαίωσε μὲ τὸν πειὸ κατηγορηματικὸ τρόπο ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος στὸ κλισὲ δὲν ἀνῆκε σὲ κανένα γνωστὸ ἢ ἄγνωστο πρόσωπο τῆς ἑλληνικῆς ἢ ξένης κοινωνίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνατυπώσεως παλαιοῦ ζωγραφικοῦ πίνακος, ὁ ὁποῖος ἀπεικόνιζε τὴ φυσιογνωμία κάποιου πρὸ δεκαετηρίδων ἀποθανόντος κυνηγοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατὶ σοφίσθηκε αὐτὴ τὴν ἐξήγησι ὁ τυπογράφος μου. Γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ κλισὲ δημοσιεύθηκε στὴν πρώτη σελίδα τοῦ ἑπομένου φυλλαδίου μὲ μιὰ λεζάντα ἡ ὁποία πληροφοροῦσε τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς χρεωκοπημένου τραπεζίτου, ἤδη ἐκβιαστοῦ ὁ ὁποῖος ἐξεμεταλλεύετο μὲ καταχθόνια μέσα τὰ θύματά του καὶ κατόπιν τὰ ἐφόνευε! Ἕνα εἶδος Λαντρού δηλαδή. Στὶς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦσαν περιεγράφη, γιὰ τὴν κανονικὴ τακτοποίησι τῆς ὑποθέσεως ἐκτενέστατα καὶ ἡ ὅλη δρᾶσις του κατ' ἀνάγκην παρεμβληθέντος νέου ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος.

Θὰ εἶχα πολὺ ἥσυχη τὴ συνείδησί μου ἂν δὲν ἐδεχόμουν τὴν ἐπομένη τῆς κυκλοφορίας τοῦ φυλλαδίου τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Θεμιστοκλῆ διευθυντοῦ τῶν γραφείων τοῦ «Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως», ὁ ὁποῖος μὲ βαθύτατη συγκίνησι καὶ ταραχὴ μὲ πληροφόρησε, ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ ἐνεφανίζετο στὸ κλισὲ ὡς ἐκβιαστὴς τῆς κατασπαράσσων τὰ θύματά του ἦταν ὁ... ἱδρυτὴς τοῦ Συλλόγου, διάσημος φιλόλογος καὶ μέγας ἐθνικὸς παράγων Ἡροκλῆς—Κωνσταντῖνος Βασιάδης, ἀποθανὼν τὸ 1890. Ἡ προσωπογραφία του ἦταν ἀνηρτημένη στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ τῆς προσωπογραφίας αὐτῆς ἀνατύπωσις ἦταν τὸ ἀνευρεθὲν στὴν ἀποθήκη τοῦ τυπογραφείου Βασιλειάδη κλισέ.

Ὁ φίλος μου Θεμιστοκλῆς μοῦ ἀνήγγειλε ἐν συνεπείᾳ ὅτι τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου ἦταν ἀνάστατο κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσω νὰ ἐπανορθώσω ἀμέσως τὸ ἔγκλημά μου, διότι ἄλλως ἡ ὑπόθεσις θὰ κατέληγε στὰ δικαστήρια καὶ οἱ συνέπειες θὰ ἦσαν βαρύτατες. Παρουσιάσθηκα ἔντρομος στὸν Πρόεδρο τοῦ Συλλόγου Μαυρογένη βέη καὶ τοῦ ἐξιστόρησα τὸ πάθημά μου. Τοῦ εἶπα ὅτι ἔτρεφα βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὴ μνήμη τοῦ μεγάλου Ἕλληνος Ἡροκλῆ Βασιάδη καὶ ὅτι τὸ ἀτύχημά μου ἦταν ὅτι δὲν εἶχα προσέξει ποτὲ τὴν προσωπογραφία του καὶ τὴν προτομή του ποὺ κοσμοῦσαν τὶς αἴθουσες τοῦ Συλλόγου. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε, παρὰ ἕνας τρόπος ἐπανορθώσεως: ν' ἀποσύρω ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ τοὺς ἐφημεριδοπώλας τὰ κυκλοφοροῦντα φυλλάδια. Ἔτσι ἔγινε. Ἡ ζημία ἦταν μεγάλη. Τὴν ἐκάλυψε ὅμως μὲ τὴν καλωσύνη του ὁ Μαυρογένη βέης, προπληρώσας ἐντελῶς οἰκειοθελῶς καὶ χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ τοῦ κάνω τὴν παραμικρὴ νύξι τὴ συνδρομὴ εἴκοσι τόμων τοῦ φοβεροῦ καὶ περιπετειώδους μυθιστορήματός μου.

Στὰ κλισὲ ποὺ δημοσιεύθηκαν στὰ ἑπόμενα φυλλάδια —ἀφοῦ διεσκευάσθη ἐν τῷ μεταξὺ καταλλήλως ἡ ὑπόθεσις—δὲν ἀπεικονίζοντο παρά... ἄγρια θηρία, δάση, λίμνες, πάρκα καὶ βουνά. Μόνον προσωπογραφίες δὲν ἔβλεπαν οἱ ἀναγνῶσται. Καί, περιέργως, τὸ μυθιστόρημα ἐτελείωσε καὶ πουλήθηκε μέχρι τοῦ τελευταίου φυλλαδίου!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

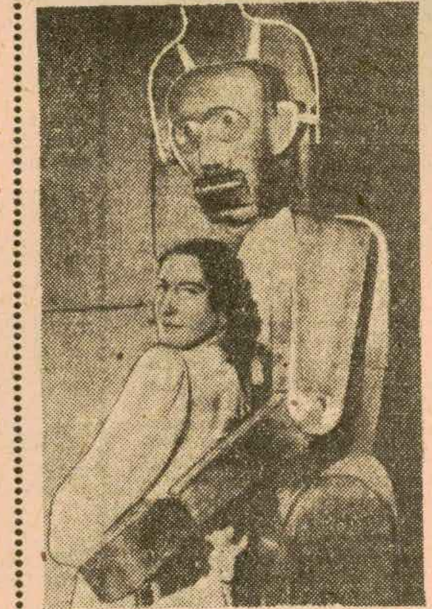

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ 1948

Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ζωντανὸ πλᾶσμα. Ἕνας Γάλλος μηχανικὸς κατασκεύασε ἕνα ρομπότ ποὺ παριστᾶ, σύμφωνα μὲ τὸν κατασκευαστή του τὸν ἰδεώδη ἐραστὴ γιὰ τὸ ἔτος 1948. Ὁ ρομπότ αὐτός, στὸν ὁποῖον ἔδωκε τὸ ὄνομα «Μάρσουλους» ἔχει ὕψος 2 μ. 35, ζυγίζει 240 κιλὰ καὶ μπορεῖ νὰ ἐξαφανίση σχεδὸν μέσα στὴν ἀγκαλιά του μιὰ γυναῖκα μὲ κανονικὸ ἀνάστημα, ὅπως εἶνε ἡ ἠθοποιὸς Μένκ Λεμονιὲ ποὺ εἰκονίζεται στὴ φωτογραφία. Ὁ «Μάρσουλους» ἐκτελεῖ διάφορες ἀκροβατικὲς κινήσεις. Προσεχῶς θὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί του σ' ἕνα μεγάλο παρισινὸ «μιοῦζικ-χώλ».

Ναϋλόφρακτοι ἱππότες

Οἱ σιδηρόφρακτοι ἱππότες κυριάρχησαν ἄλλοτε στὴν ἱστορία. Ἡ ἐποχή μας φαίνεται ὅτι ἀνήκει στοὺς ναϋλόφρακτους ἱππότες.

Πραγματικά, δοκιμάσθηκε τελευταῖα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἕνας νέος τύπος στρατιωτικῆς ἐνδυμασίες, ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ νάϋλον καὶ ἀλουμίνιο. Ἡ ἀνάμιξις τῆς πλαστικῆς οὐσίας, ποὺ εἶνε τὸ νάϋλον, μὲ τὸ ἀλουμίνιο γίνεται μ' ἕναν εἰδικὸ τρόπο, ποὺ ἐξασφαλίζει στὸ νέο προϊὸν ἐξαιρετικὴ στερεότητα καὶ τὸ κάνει ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὰ βλήματα.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐνδυμασία αὐτὴ εἶνε πολὺ ἐλαφρή, ἔτσι ποὺ ὁ στρατιώτης δὲν δυσχεραίνεται καθόλου στὶς κινήσεις του.

Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα, ἕνα βλῆμα τῶν 11 χιλιοστομέτρων, ποὺ ἐκσφενδονίσθηκε ἀπὸ ἀπόστασι μόνο δέκα μέτρων, μόλις ἄφησε ἕνα μικρὸ ἴχνος πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐνδυμασία ἀλλὰ δὲν τὴν διεπέρασε.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο ἡ φθορὰ τοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ σ' ἕνα νέο πόλεμο.

Ἐκτὸς ἐὰν — ὑπάρχει βλέπετε αὐτὸ τὸ καταραμένο ἐὰν — ἐκτὸς ἐὰν λέμε ἐφευρεθοῦν ἀντιστοίχως ὅπλα ποὺ ἡ διατρητικὴ δύναμις τῶν βλημάτων τους θὰ εἶνε πολὺ ἀνωτέρα τῶν σημερινῶν.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ καὶ τὰ παράξενά του

Ἡ προτίμησίς του στοὺς ἄνδρες

Κατὰ τὶς στατιστικὲς τῶν μετεωρολόγων, πέφτουν κάθε δευτερόλεπτο 50 κεραυνοὶ σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, δηλαδὴ πλέον ἀπὸ 1½ δισεκατομμύριο τὸ ἔτος. Ἐξ ἄλλου, ὁ οὐρανὸς αὐλακώνεται κάθε δευτερόλεπτο ἀπὸ 6.000 ἀστραπές. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ παριστάνουν τὸν μέσον ὅρο, γιατὶ σὲ ἄλλα δευτερόλεπτα εἶνε περισσότεροι οἱ κεραυνοὶ κι' οἱ ἀστραπὲς καὶ σ' ἄλλα λιγώτεροι.

Οἱ κεραυνοὶ δείχνουν ἰδιαίτερη προτίμησι σὲ ὡρισμένα μέρη τῆς γῆς. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ Νότιος Ἀφρική, ὅπου σημειώνονται 55 θάνατοι ἀπὸ κεραυνοὺς κάθε ἔτος. Ἀναλογοῦν δηλαδὴ 55 τέτοια δυστυχήματα σὲ κάθε ἑκατομμύριο κατοίκων. Δεύτερη ἔρχεται ἡ Αὐστραλία, μὲ ἀναλογία 8 στὸ ἑκατομμύριο.

Τὸ κτίριο ποὺ δέχεται τοὺς περισσότερους κεραυνούς, εἶνε ὁ οὐρανοξύστης Ἐμπαῖρ Στέϊτ τῆς Ν. Ὑόρκης. Μέσα σὲ 3 χρόνια, ἔπεσαν πάνω του 63 κεραυνοί. Κάποτε δέ, σὲ μιὰ σφοδρὴ θύελλα, ὁ ἀριθμός τους ἔφτασε τοὺς 15 σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Φυσικά, ὁ οὐρανοξύστης δὲν παθαίνει τίποτε, γιατὶ ἔχει τέλεια ἀλεξικέραυνα.

Δὲν ἦταν ὅμως τυχερὴ κι' ἡ παληὰ γαλλικὴ πόλις Σάρτ, ἡ ὁποία ἔπαθε τόσες καταστροφὲς ἀπὸ κεραυνούς, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1803, ὥστε ὅλοι οἱ δρόμοι της ἀποφράχθηκαν ἀπὸ ἐρείπια σπιτιῶν κι' ὁ ναὸς τῆς Παναγίας ἔχασε ὅλα του τὰ κερατόδια!

Ὁ φονικώτερος κεραυνὸς ἔπεσε στὴ Νότιο Ἀφρική, τὸ 1934, σκότωσε δὲ 66 ἀνθρώπους μέσα σὲ ἕνα ἑκατοστὸν τοῦ δευτερολέπτου.

Γιατὶ ἡ διάρκεια τῶν κεραυνῶν εἶνε ἀπειροελάχιστη, κάποτε μόλις ἕνα χιλιοστὸν τοῦ δευτερολέπτου. Τὸ σχῆμα τους εἶνε καμπύλο, κι' ὄχι μιὰ τεθλασμένη γραμμή, ὅπως τοὺς παριστάνουν συνήθως οἱ σχεδιασταί. Ἔχουν μῆκος ὡς 8 χιλιόμετρα καὶ ἠλεκτρικὴ τάσι μέχρι 1 δισεκατομμυρίου Βόλτ. Κι' ὅμως, ἐνῶ ἡ ἠλεκτρικὴ αὐτὴ ἐνέργεια εἶνε ἱκανὴ νὰ κάψη χίλια κομμάτια ἕνα σπίτι, δὲν μπορεῖ ν' ἀνάψη ἕνα συνηθισμένο ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα, γιατὶ διαρκεῖ ἐλάχιστα.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ ἄνδρες ποὺ σκοτώνονται ἀπὸ κεραυνούς, εἶνε 9 φορὲς περισσότεροι ἀπ' τὶς γυναῖκες. Αὐτὸ ὀφείλεται πιθανώτατα στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν κυκλοφοροῦν συνήθως στὸ ὕπαιθρο μὲ καταιγίδα.

Ὑπάρχουν ὡστόσο ἄνθρωποι ποὺ δὲν παθαίνουν τίποτε ἀπ' τοὺς κεραυνούς. Ὁ Ἀμερικανὸς Τσάρλ Μπράουν, ἀπ' τὸ Κίντον τοῦ Ὀχάϊο, ἔχει κεραυνοβοληθῆ δέκα φορὲς ὡς τώρα, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ ποτὲ τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ μικρὴ δυσφορία!

Ἕνας ἄλλος συμπατριώτης του, ὁ Τζὼν Ρέττλερ, ἀπ' τὸ Οὐΐσκονσιν, ὠφελήθηκε ἀπὸ ἕνα κεραυνὸ ποὺ τὸν χτύπησε: Ἀφοῦ νοσηλεύθηκε ἐπὶ μιὰ βδομάδα στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὰ ἐγκαύματα καὶ τὸ νευρικὸ κλονισμὸ ποὺ εἶχε ὑποστῆ, ἄρχισε ἔξαφνα... νὰ ψηλώνη! Ἐνῶ προηγουμένως εἶχε ἀνάστημα 1,80, ἔφθασε τὰ 2,10 μέτρα!

Ὅταν τὸ 1750, ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος ἐφεῦρε τὸ ἀλεξικέραυνον, οἱ θρησκόληπτοι συμπατριῶτες του τὸν κατηγόρησαν ὡς ἄπιστο, γιατὶ ζητοῦσε «νὰ ἐξουδετερώση τὴν ἐκδήλωσι τῆς θείας ὀργῆς», δηλαδὴ τὸν κεραυνό!

Σήμερα οἱ ἐπιστήμονες διαθέτουν τελειότατα τεχνικὰ μέσα γιὰ τὴ μελέτη τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν καταιγίδων ἐν γένει. Ἀεροπλάνα δίχως πιλότο, ὁδηγούμενα μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα ἀπ' τὸ ἔδαφος, πετοῦν μέσα στὴ μανία τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως, στὸ κατάλληλο ὕψος καὶ καταγράφουν μὲ αὐτόματα ὄργανα τὶς μετεωρολογικὲς συνθῆκες ποὺ ὑπάρχουν γύρω.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς Χάρολδ Νόριντερ ἐπενόησε μιὰ συσκευὴ ποὺ μπορεῖ νὰ μετρήση ὡς 100 ἀστραπὲς ἢ κεραυνοὺς στὸ δευτερόλεπτο, καὶ γενικῶς φυσικὰ φαινόμενα ποὺ διαρκοῦν μόλις ἕνα ἑκατομμυριοστὸν τοῦ δευτερολέπτου. Μ' αὐτὴν παρακολουθεῖται ἡ κατεύθυνσις τῶν καταιγίδων, ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις, καὶ παρέχονται ἔτσι πληροφορίες πολύτιμες γιὰ τὰ ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα.

Ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῶν κεραυνῶν ἐπέτρεψε ν' ἀποδειχθοῦν ψεύτικες διάφορες λαϊκὲς προλήψεις. Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει π. χ. ὅτι ὁ κεραυνὸς δὲν χτυπάει ποτὲ δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο μέρος. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, μπορεῖ νὰ τὸ χτυπήση ὁσεσδήποτε φορές.

Εἶνε ἀνόητο κι' ἐπικίνδυνο ἐπίσης αὐτὸ ποὺ κάνουν πολλοί, νὰ καταφεύγουν σὲ ὥρα καταιγίδος κάτω ἀπὸ ὡρισμένα δέντρα, ποὺ τὰ θεωροῦν ἀπρόσβλητα ἀπ' τοὺς κεραυνούς. Ὁποιοδήποτε δέντρο μπορεῖ νὰ κεραυνοβοληθῆ, ἐφ' ὅσον εἶνε ψηλὸ καὶ μουσκεμένο ἀπ' τὴ βροχή. Ἀπαγορεύεται λοιπὸν γενικῶς νὰ στέκεται κανεὶς κοντὰ σὲ δέντρα, ὅταν ξεσπάση μπόρα μὲ ἀστραπὲς καὶ βροντές. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται νὰ κάνη μπάνιο ἢ ντούς, νὰ παίζη πιάνο ἢ νὰ χρησιμοποιῆ μιὰ ἠλεκτροκίνητη ραπτομηχανή. Εἶνε ὅμως τελείως ἄσκοπο νὰ κρύβη τοὺς καθρέφτες, τὰ ψαλλίδια καὶ τὰ μαχαίρια, ὅπως κάνουν πολλοὶ ἁπλοϊκοὶ χωρικοί.

Τὸ ἀσφαλέστερο καταφύγιο, ἂν βρεθῆτε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σας μὲ μπόρα, εἶνε τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου. Γιατὶ σπάνια ἕνα αὐτοκίνητο ἔχει χτυπηθῆ ἀπὸ κεραυνό, κι' ὅταν ἀκόμη συμβῆ αὐτό, οἱ ἐπιβάτες δὲν παθαίνουν τίποτε.

Τὰ σπίτια ὅπου ἔχουν χτίσει τὴ φωλιά τους πουλιά, θεωροῦνται ἀσφαλισμένα ἀπ' τοὺς κεραυνούς. Αὐτὸ ἔχει κάποια σωστὴ βάσι. Ἔχει παρατηρηθῆ πράγματι ὅτι τὰ χελιδόνια κι' οἱ πελαργοὶ δὲν στήνουν ποτὲ φωλιὲς πάνω ἀπὸ ὑπόγεια νερά, ἐνῶ ἐξ ἄλλου οἱ κεραυνοὶ πέφτουν συνήθως σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχουν τέτοια νερὰ κάτω ἀπ' τὸ ἔδαφος.

Ἕνα φαινόμενο ἀνεξήγητο ἀκόμη γιὰ τὴν ἐπιστήμη συμβαίνει στὴν ἐκβολὴ ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Βενεζουέλας: Ὅλο τὸ χρόνο, κάθε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, πέφτει ἕνας κεραυνός, ὁρατὸς ἀπὸ ἀπόστασι 300 χιλιομέτρων.

Πρακτικὲς συμβουλὲς

★ Γιὰ νὰ μὴ λερώσετε τὰ χέρια σας ξύνοντας τὰ καρότα, τὰ βουτᾶτε ἀξεφλούδιστα σὲ βραστὸ νερό. Κατόπιν, ἡ φλοῦδα ξεκολλάει μόνη της.

★ Ἡ ὀμελέττα φουσκώνει καλλίτερα, ἂν προσθέσετε στὰ χτυπημένα αὐγὰ λίγες πατάτες ψιλοξυσμένες (μία πατάτα μετρίου μεγέθους γιὰ κάθε τρία αὐγά).

★ Γιὰ νὰ γίνη ἀφρᾶτος ὁ πουρές, τὸν χτυπᾶτε δυνατὰ καὶ τὸν σερβίρετε ἀμέσως.

★ Τὸ μπαγιάτικο ψωμὶ μαλακώνει, ἂν τὸ βάλετε λίγα λεπτὰ στὸ φοῦρνο.

★ Προσθέτοντας ἕνα κομμάτι ψωμὶ μέσα στὸ νερὸ ποὺ βράζει τὸ λάχανο, ἀποφεύγετε τὴν ἄσχημη μυρωδιά του.

★ Ἂν θέλετε νὰ διατηρήση τὸ αἷμα του τὸ κρέας ποὺ ψήνετε στὴ σχάρα μὴ τὸ ἁλατίζετε παρὰ μόνο μετὰ τὸ ψήσιμο.

★ Τὸ φαγητὸ εἶνε πολὺ ἁλατισμένο; Βουτᾶτε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ μιὰ καραμέλλα ζάχαρη μέσα στὴν πιατέλλα καὶ τὴν ξαναβγάζετε ἀμέσως. Ὅσοι τὸ δοκίμασαν, βεβαιώνουν ὅτι ἐλαττώνεται ἔτσι ἡ ἀλμύρα τοῦ φαγητοῦ.

★ Ἂν καθαρίζετε τὰ κρεμμύδια κάτω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ βρύση, ἀποφεύγετε τὰ... δάκρυα.

★ Μὴν πετᾶτε στὰ σκουπίδια τὰ ὑπολείμματα τῶν ψαριῶν, γιατὶ μυρίζουν ἄσχημα. Τὰ κάνετε ἕνα πακέτο καὶ τὰ ρίχνετε σὲ μιὰ ὑπόνομο, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σας.

★ Γιὰ νὰ καθαρίσετε γρηγορώτερα καὶ μὲ λιγώτερο κόπο τὰ πιάτα σας, τὰ πλένετε μὲ ζεστὸ νερὸ ποὺ περιέχει μιὰ κουταλιὰ ποτάσσα τὰ ξεπλένετε καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στραγγίσουν, δίχως σκούπισμα.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τὸ ἀντικαρκινικὸ ἐργαστήριο τοῦ Μπὰρ Χάρμπορ κατώρθωσε τελευταίως μὲ διάφορες διασταυρώσεις νὰ ἐπιτύχη ἕνα νέο εἶδος κουνελιῶν ποὺ εἶνε πελώρια σὲ μέγεθος καὶ συγχρόνως ἄγρια σὰν θηρία. Τὸ κουνέλι αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτὰ θαύματα τῶν διασταυρώσεων. Ἔχει δὲ τὰ ἔνστικτα μιᾶς... τίγρεως καὶ ἐπιτίθεται μὲ λύσσα ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου!

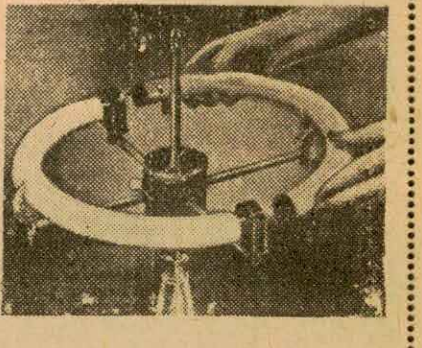

ΝΕΟΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

Ἐξ αἰτίας τοῦ ἡμικυκλικοῦ σχήματός των, οἱ νέες αὐτὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες παράγουν ἀναπαυτικώτερο φωτισμὸ ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες. Χρησιμοποιοῦνται δύο - δύο, ὅπως βλέπεται στὴ φωτογραφία καὶ βγαίνουν εὐκολώτατα ἀπὸ τὴν πρίζα τους. Οἱ Ἀμερικανοὶ τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν φωτισμὸ καταστημάτων καὶ σαλονιῶν. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς κατακτᾶ γρήγορα ἔδαφος καὶ θὰ φθάση πολὺ σύντομα καὶ στὴν Εὐρώπη.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς Τζέϊμς Κόλλιν ἐπινόησε ἕνα νέο αὐτόματο ἠλεκτρικὸ διακόπτη, γιὰ τὸ φῶς τῆς κρεββατοκάμαρας. Ὁ διακόπτης αὐτὸς τοποθετεῖται στὸ πόδι τοῦ κρεββατιοῦ. Ἔτσι ὅταν πέση κανεὶς στὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῆ ὁ διακόπτης πιέζεται καὶ σβύνει τὸ φῶς. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει ὅταν σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Οἱ μικρὲς αὐτὲς ἀνέσεις ποὺ εἶνε τόσο πρακτικὲς ἐνθουσιάζουν τοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ διψοῦν πάντα γιὰ καινοτομίες!

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ τραγουδισταὶ

Τὰ καναρίνια καὶ ἡ συντήρησίς των

Κάποια πολὺ καλόκαρδη κυρία θεώρησε καθῆκον της νὰ ἐλευθερώση πέντε καναρίνια ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἕνας γείτονας της. Ὅταν τὰ ἔβγαλε ἀπ' τὸ κλουβί τους, τὰ πουλιὰ φτερούγισαν ζωηρά... ἀλλὰ δὲν ἐπῆγαν πολὺ μακρυά! Τὰ φτερά τους ἦσαν ἀνίκανα γιὰ πτῆσι μεγαλύτερη ἀπὸ 6—7 μέτρα. Κάθησαν λοιπὸν ὅλα στὸ ἔδαφος. Μιὰ γάτα ἔφαγε τρία ἀπ' αὐτά. Τὰ δυὸ ποὺ γλύτωσαν, κατέφυγαν σ' ἕνα δέντρο, ὅπου ψόφησαν ἀπὸ ἀσιτία, μολονότι θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν γύρω τους ἄφθονη τροφή.

Πράγματι, τὰ καναρίνια εἶναι τὰ μόνα οἰκιακὰ ζῶα, ποὺ ἔχουν τόσο ἀλλάξει ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε δὲν μποροῦν πιὰ νὰ ζήσουν ἐλεύθερα σὲ ἀγρία κατάστασι. Ἂν τὰ βγάλη κανεὶς ἀπ' τὸ κλουβί τους, ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ ξαναγυρίσουν στὴν εὐχάριστη φυλακή τους.

Παρουσιάζουν τεράστιες διαφορὲς ἀπ' τοὺς προγόνους των, ποὺ ζοῦσαν στὶς Καναρίους νήσους, στὶς Ἀζόρες καὶ στὴ Μαδέρα. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε ὅτι τὸ μόνο κοινὸ γνώρισμα ποὺ ἔχουν μ' αὐτά, εἶναι τὸ κίτρινο χρῶμα. Ὡστόσο, σήμερα δὲν εἶναι κίτρινα ὅλα τὰ καναρίνια. Ἡ ἐπιστήμη τοὺς ἔχει ἀλλάξει τὸ χρῶμα. Ὑπάρχουν καναρίνια πράσινα, ἄσπρα, μπλέ, πορτοκαλιά, κανελιά κλπ. Πολὺ γρήγορα μάλιστα, θὰ μπορῆ ἡ κάθε κυρία ν' ἀγοράζη ἕνα καναρίνι ταιριασμένο στὸ χρῶμα μὲ τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου ὅπου θὰ τὸ ἐγκαταστήση!

Συνήθως, τὰ καναρίνια αὐτὰ μεταβιβάζουν τὰ παράξενα χρώματά τους στοὺς ἀπογόνους τους. Μπορεῖ ἐξ ἄλλου ἕνα κοινὸ κίτρινο καναρίνι νὰ διατραφῆ μὲ ὡρισμένες οὐσίες, ποὺ βάφουν προσωρινῶς τὰ φτερά του. Ὅταν π.χ. τρώη συνεχῶς καρότα παίρνει ἐπιτέλους τὸ χρῶμα τους καὶ τὸ διατηρεῖ ὡς ὅτου ἀλλάξη αὐτὴ ἡ δίαιτά του.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ λατρεύουν τόσο τὰ καναρίνια μὲ τὸ τέλειο κελάδημα, ὥστε μποροῦν νὰ πληρώσουν γιὰ ἕνα τέτοιο πουλὶ 100 ἢ 200 δολλάρια. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀπ' τὴ Χονολουλού, ξόδεψε κάποτε 100 δολλάρια, γιὰ νὰ στείλη σ' ἕνα ἀμερικανικὸ καναρινοτροφεῖο μιὰ λεπτομερῆ παραγγελία μερικῶν καναρινιῶν ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράση. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἔλαβε μὲ τὸ ἀεροπλάνο 3 ἀρσενικὰ καναρίνια καὶ 6 θηλυκά, γιὰ τὰ ὁποῖα πλήρωσε 650 δολλάρια.

Κάθε τόσο, διοργανώνονται ἐκθέσεις καναρινιῶν, στὶς ὁποῖες δίδονται βραβεῖα γιὰ τὰ ὡραιότερα χρώματα καὶ τὸ καλλίτερο κελάδημα. Ὑπάρχουν καναρίνια ποὺ κελαδοῦν μὲ ὀλάνοιχτο τὸ ράμφος, δυνατὰ κι' ἄλλα μὲ κλειστό. Τὰ δεύτερα θεωροῦνται οἱ τελειότεροι «καλλιτέχναι» τοῦ κόσμου τῶν καναρινιῶν.

Στὶς ἐκθέσεις, τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ἐκτιμᾶται ἀπὸ εἰδικοὺς κριτοὺς ποὺ ἔχουν τουλάχιστον 10 ἐτῶν πεῖρα καὶ ἐξάσκησι.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὡραῖο κελάδημα ἐπιτυγχάνεται κυρίως μὲ τὴν προγύμνασι. Μ' ἕνα καλὸ «καθηγητή», ἕνα καναρίνι ποὺ ἔχει σχετικό... ταλέντο, μπορεῖ νὰ μάθη νὰ σφυρίζη ἕνα ὁλόκληρο μουσικὸ κομμάτι! Τὰ μικρὰ ἀκόμη καναρίνια τοποθετοῦνται μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου ὑπάρχει ἕνας παληὸς καὶ ἔμπειρος φτερωτὸς τραγουδιστής. Δὲν πρέπει νὰ βλέπουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Σιγὰ—σιγὰ δέ, μαθαίνουν νὰ μιμοῦνται τὶς νότες τοῦ «καθηγητοῦ» των.

Περίφημα γιὰ τὸ κελάδημά τους ἔχουν γίνει τὰ γερμανικὰ καναρίνια, ποὺ ἀνατρέφονται στὰ βουνὰ Χάρτζ. Πολλοὶ πιστεύουν μάλιστα ὅτι ζοῦν σὲ ἀγρία κατάστασι σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ κι' ὅτι οἱ χωρικοὶ τὰ πιάνουν μὲ ξόβεργες καὶ μὲ παγίδες καὶ τὰ γυμνάζουν στὸ κελάδημα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, τὰ γερμανικὰ αὐτὰ καναρίνια ἀνατρέφονται καὶ πολλαπλασιάζονται μέσα στὸ κλουβί.

Τὰ καναρίνια, γιὰ νὰ διατραφοῦν καλὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ποικιλία σπόρων, καρπῶν καὶ φύλλων. Πρέπει νὰ ὑπάρχη πάντοτε στὸ κλουβί τους μῖγμα τῶν τροφῶν ποὺ τοὺς χρειάζονται στὶς κατάλληλες ἀναλογίες οὕτως ὥστε νὰ τρῶνε ὄχι μόνον ὅ,τι τοὺς ἀρέσει, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι τὰ ὠφελεῖ.

Κάποτε, τὰ πουλιὰ συνηθίζουν νὰ ξεφλουδίζουν τοὺς σπόρους καὶ νὰ ξαναφτύνουν τὶς φλοῦδες μέσα στὸ δοχεῖο τῆς τροφῆς τους. Κυττάζοντας λοιπὸν κανεὶς τὸ δοχεῖο μπορεῖ νὰ νομίση ὅτι εἶναι γεμᾶτο τροφή, ἐνῶ περιέχει μόνο φλοῦδες. Αὐτὴ ἡ ἀπροσεξία ἔγινε αἰτία τοῦ θανάτου πολλῶν ἐκλεκτῶν καναρινιῶν.

Ὅταν πλησιάζη ἡ ἐποχὴ τοῦ ζευγαρώματος, τὰ ἀρσενικὰ καναρίνια τραγουδοῦν δυνατώτερα, γιὰ νὰ κάμουν μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὰ θηλυκά, ἐνῶ τὰ θηλυκὰ δείχνουν τότε περισσότερο ἐνδιαφέρον στὸ μάζεμα φτερῶν, σπάγγων, τριχῶν κλπ., γιὰ νὰ φτιάσουν τὴ φωλιά τους. Πρὶν ζευγαρωθοῦν, τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκὸ πρέπει νὰ μείνουν κοντὰ - κοντά, ἀλλὰ σὲ διαφορετικὰ κλουβιά, γιὰ νὰ συνηθίσουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Τὸ θηλυκὸ γεννάει 4—7 αὐγὰ κάθε φορὰ καὶ τὰ κλωσσάει ἐπὶ 13 ἡμέρες. Ὅταν τὰ μικρὰ γίνουν 26 ἡμερῶν εἶναι πιὰ κατάλληλα γιὰ ν' ἀρχίση ἡ ἐξάσκησί τους στὸ κελάδημα.

Τὰ καναρίνια ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ χαρακτῆρα τους, σὰν τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλα εἶναι φιλόνεικα, ἄλλα δύστροπα ἢ εὐδιάθετα. Μιὰ ἠθοποιὸς εἶχε κάποτε ἕνα καναρίνι, ποὺ ἀρνεῖτο νὰ κελαδήση ἂν δὲν ὑπῆρχε γύρω ἀπ' τὸ κλουβί του ἕνα ἀκροατήριο ἀπὸ 5 ἄτομα τουλάχιστον!

Ἂν θέλετε νὰ κελαδοῦν ὡραῖα τὰ καναρίνια σας πρέπει νὰ τὰ περιποιῆσθε μὲ στοργὴ καὶ ἐνδιαφέρον. Οἱ εἰδικοὶ βεβαιώνουν ὅτι τὰ καναρίνια κελαδοῦν καλλίτερα, ὅταν εἶναι εὐτυχέστερα.

Μικρά - μικρά

★ Ἡ παλαιότερη ἀνώνυμος ἑταιρία τοῦ κόσμου ἑώρτασε τελευταίως τὴν 600ὴ ἐπέτειό της. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἑταιρία ὀρυχείων χαλκοῦ, ποὺ ἱδρύθηκε στὴ Σουηδία τὸ ἔτος 1347.

★ Ὁ λοχαγὸς Τζὼν Ἀϊζενχάουερ, γυιὸς τοῦ στρατάρχου, ἐνεγράφη στὴ σχολὴ μαγείρων καὶ ζαχαροπλαστῶν τῆς φρουρᾶς του στὴν πολιτεία τῆς Γεωργίας.

★ Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ «Παγκοσμίου Ἐμπορικοῦ Συνεδρίου» ποὺ διοργανώθηκε στὸ Λὸς Ἄντζελες, δημιουργήθηκε στὸ Δημοτικὸ πάρκο αὐτῆς τῆς πόλεως ἕνας συμβολικὸς «Κῆπος τῆς φιλίας» μὲ ἑκατοντάδες δέντρα σταλμένα ἀπ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου.

★ Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου Κονσεψιὸν τῆς Χιλῆς, δόκτωρ Φερράντα, ἀνεκάλυψε ὅτι πλησιάζει στὴ Γῆ ἕνας τεράστιος κομήτης, ἀφοῦ περιπλανήθηκε στὸ Ἄπειρον ἐπὶ 6.382 χρόνια. Ὑπάρχουν δὲ μεγάλες πιθανότητες συγκρούσεως — ἀλλὰ ὁ δόκτωρ δὲν μᾶς λέει σὲ πόσο καιρό.

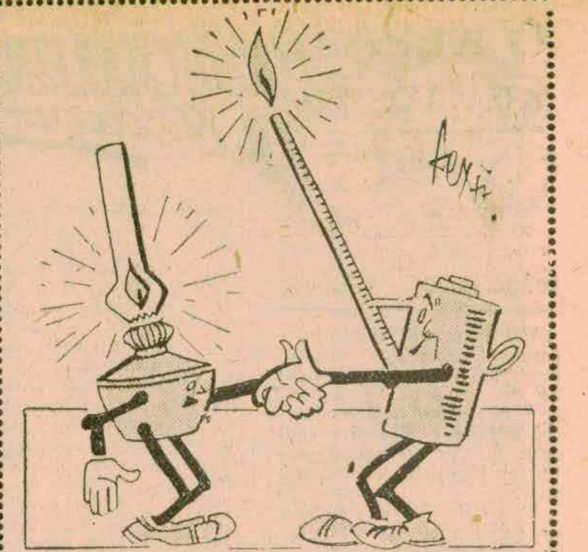

ΤΩΝ... ΦΩΤΩΝ

— Χρόνια πολλά!...
— Εὐχαριστῶ. Ἐπίσης!...

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

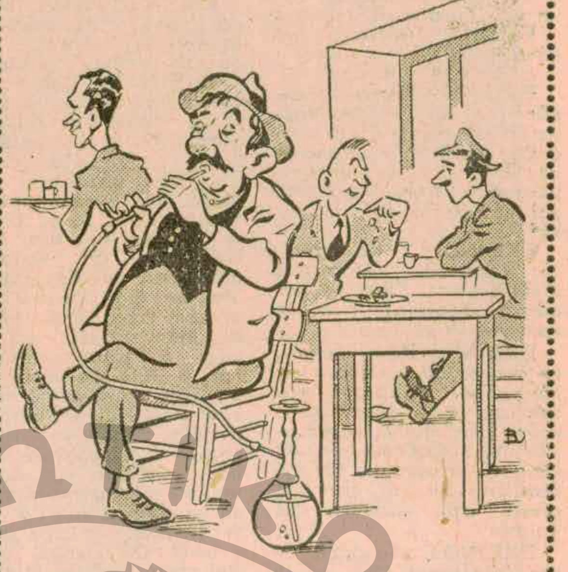

— Μόνο στὸ καφενεῖο τὸν ἀφήνει ἡ γυναῖκα του, μὰ τάχει κανονίσει μὲ τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ βάζει κρασὶ στὸν ναργιλέ!...

(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

ΚΟΛΠΑΚΙ...

Ὁ ὀπτικός: Τί συμβαίνει, κύριε; Μήπως δὲν βλέπετε καλά;

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ θέατρο

Καλοκαιρινὸς χειμῶνας

('Εκεῖνος κι' 'Εκείνη συζητᾶνε μέσα στὸ σαλόνι τους. Ἡ σόμπα ποὺ ἀνάβει σὲ μιὰ γωνιά, δημιουργεῖ μι' ἀτμόσφαιρα πραγματικοῦ φούρνου. 'Εκείνη κυκλοφορεῖ μὲ τὶς μεταξωτὲς πιτζάμες. 'Εκεῖνος χωρὶς σακκάκι).

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω γιατί ἐπιμένεις ν' ἀνάβουμε σόμπα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διότι, ἁπλούστατα, εἶνε 'Ιανουάριος...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὕστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχει ὕστερα· εἶνε 'Ιανουάριος, κάνει κρύο, ἀνάβουμε σόμπα...

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ἀφοῦ δὲν κάνει κρύο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακῶς!

ΕΚΕΙΝΗ: Κακῶς, ξεκακῶς, ἔτσι εἶνε... Ἂν ἐσένα δὲν σ' ἀρέσει ὁ καλοκαιρινὸς χειμῶνας ποὺ περνᾶμε, κάνε ἕνα ὑπόμνημα διαμαρτυρίας στὸν Πανάγαθο, καὶ πέστου τα ἀπ' τὴν καλή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλοκαιρινὸς χειμῶνας!... Αὐτὸ εἶνε ἡ κυριολεξία... Εἶπες καὶ μιὰ σωστὴ κουβέντα: Περνᾶμε καλοκαιρινὸ χειμῶνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνε, λοιπόν, τὸ σταυρό σου· αὐτὸς ὁ εὐλογημένος χειμῶνας ποὺ περνάει χωρὶς ἀκρότητες — κρύο, χιόνι, θύελλες, μπουμπουνητά, ξεροβόρια — μᾶς κάνει νὰ οἰκονομᾶμε τὸν ἀνθρακίτη μας καὶ δὲν μᾶς ρίχνει στὸ κρεββάτι μὲ γρίππη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρὰ ἀγανακτισμένος): Καὶ ποιός τοῦ εἶπε αὐτουνοῦ τοῦ λαμπροῦ κυρίου χειμῶνα ὅτι ἔχουμε καμμιὰ διάθεσι νὰ οἰκονομήσουμε τὸν ἀνθρακίτη μας γιὰ νὰ τὸν ἔχουμε τὸν 'Ιούλιο ποὺ μᾶς ἔρχεται;.. 'Απ' τὴν Οὔνρα τὸν πήραμε, δὲν μᾶς κόστισε καὶ πολύ, καί, τέλος πάντων, τὸν ἔχουμε..., τί νὰ τὸν κάνουμε; Νὰ τὸν φᾶμε; ... Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κοπανιστῇ καὶ νὰ μπῇ στὸ τσάϊ, ἀντὶ γιὰ ζάχαρη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, σοβαρὰ μιλᾶς τώρα, ὅτι γιὰ νὰ ξοδέψης ἐσὺ τὸν ἀνθρακίτη σου, ποὺ ἐπὶ τέλους μπορεῖς καὶ νὰ τὸν πουλήσης καὶ νὰ πάρης πίσω τὰ λεφτά σου, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ βροντήση καὶ ν' ἀστράψη, καὶ νὰ κατρακυλήση ὁ ὑδράργυρος τοῦ θερμομέτρου πρὸς τὸ μηδέν, καὶ νὰ πέση χιόνι τρεῖς ὀργυιές;... Εἶσαι τὸ λιγώτερο γιὰ δέσιμο, καὶ μὲ συγχωρεῖς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ παρακαλῶ... Σὰ στὸ σπίτι σου! ... 'Εδῶ ὅμως ἔχουμε ἕνα καταπληκτικὸ περιστατικὸ ποὺ εἶνε ἀναμφισβήτητο κι' ἐκνευριστικό: Τὴν ἀνοιξιάτικη μετριοπάθεια τοῦ καιροῦ στὴν 'Αθήνα!... Λὲς κι' ὅλοι οἱ ἄγγελοι κι' ὅλοι οἱ Θεοὶ κι' ὅλα τὰ Χερουβεὶμ ἔχουν εὐλογήσει αὐτὸ τὸ μικρὸ κομματάκι τῆς ὑδρογείου, κι' ὅλα κυλᾶνε — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων... — χωρὶς ἀκρότητες: Ὁ χειμῶνας εἶνε ἀνοιξιάτικο ποίημα — νά, βγὲς ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, καὶ θὰ δῆς στὰ χωράφια τῶν Μεσογείων τὴν καινούργια χλόη τοῦ... 'Ιανουαρίου ν' ἁπλώνη τὸ πρόωρο χαλὶ τῆς ἀνοίξεως! — ὁ οὐρανὸς χρυσώνεται τὴ μέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ φεγγάρι, πνοὲς ζεφύρου μυρώνουνε τὴν ἀτμόσφαιρα, καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι πεταλοῦδες σκίζουνε τὸν ἀέρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ φοβᾶσαι! Μά, τί σοῦ κάνουν οἱ φτωχὲς πεταλοῦδες;... 'Εσὺ τὶς ἀγαποῦσες ἄλλοτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τὶς λατρεύω πάντα· εἶνε τὰ ὡραιότερα τίποτε τῆς Δημιουργίας... Τί μπορεῖ ὅμως νὰ θέλουνε μέσα στὸ Γενάρη; ... 'Εδῶ, μάτια μου, συμβαίνει μιὰ μεγάλη παρεξήγησις: Ὁ χειμῶνας ζὲν εἶνε ὄμορφος ἅμα εἶναι ἀνοιξις, διότι τότε καταργεῖ αὐτομάτως τὴν ὀμορφιὰ τοῦ 'Απρίλη, μιὰν ὀμορφιά, στηριγμένη κυρίως στὴν ἀντίθεσι: Μπουμπουνίζει καὶ χιονίζει ὁ Γενάρης, χαμογελάει ὁ 'Απρίλης μὲ τὸ στόμα ἑνὸς καινούργιου τριανταφύλλου. Καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίθεσι βγαίνει καὶ τῶν δυὸ ἐποχῶν ἡ ὀμορφιὰ κι' ἡ ποίησι... Καθετὶ στὴ ζωὴ ἔχει τὴν προσωπικότητά του τὸ χαρακτῆρα του: Ὁ Τζόε Λιούϊς δίνει τὶς μεγαλύτερες γροθιὲς τοῦ κόσμου, κι' ὁ Ρόμπερτ Ταίϋλορ ξέρει νὰ κάνη τὸν πιὸ ἀριστουργηματικὸ 'Αρμάνδο τῆς ζωῆς... Ἂν τώρα ὁ Τζόε Λιούϊς παρουσιαστῇ σὰ ρωμαντικὸς ἐραστὴς τῆς Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας, ὁ κόσμος θὰ ξεραθῇ στὰ γέλοια!... Κάτι τέτοιο, νομίζω συμβαίνει καὶ μὲ τὸ φετεινὸ χειμῶνα: Ὁ κόσμος τὸν ἔχει συνηθίσει κάπως ἄγριο καὶ βλοσυρό, καὶ ξαφνικὰ τὸν βλέπει λεπτὸ κι' ἁβρὸ καὶ γκαντελλένιο, σὰν στίχο τοῦ Μυσσέ... Αὐτὸς δὲν εἶνε χειμῶνας, παιδί μου· εἶνε δεσποινίς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε, θὲς, δηλαδή, καλὰ καὶ σώνει, νὰ πέση χιόνι ὅπως ἐκεῖνο ποὺ σκέπασε τὴ Νέα Ὑόρκη Χριστουγεννιάτικα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐλογημένος τόπος!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μὰ πεθάναν ἄνθρωποι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ γειά τους καὶ μὲ χαρά τους!... 'Εγὼ προτιμῶ χίλιες φορὲς νὰ πάθω πνευμονία ἀπ' τὸ κρύο, παρὰ πλῆξι ἀπ' τὴν ἀδικαιολόγητη ἀνοιξιάτικη ὀμορφιὰ τοῦ καιροῦ...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶσαι καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι ἄριστα... Ὁ φετεινὸς χειμῶνας εἶνε ὁ μεγαλύτερος βάνδαλος τῆς ζωῆς: Μᾶς κατέστρεψε πρῶτα-πρῶτα τὶς γιορτές... Εἶδες ἐσὺ ποτὲ ἄλλοτε τέτοια Χριστούγεννα, τέτοια Πρωτοχρονιά;... Οἱ σχεδιασταὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κακοῦ γούστου ποὺ λένονται χριστουγεννιάτικα ἢ πρωτοχρονιάτικα κάρτ-ποστάλ, ἐφρόντισαν νὰ μᾶς εἰκονίσουν τὴ φαντασμαγορία τῶν ἡμερῶν μὲ ἔλατα φορτωμένα χιόνι, μὲ χιονισμένες σκεπὲς καὶ χιονισμένους 'Αγιοβασίληδες... Εἶνε ἔθιμον, σῆμα κατατεθέν, σκηνοθεσία ἀρχαία· ὅπως ὁ κόσμος, ἡ Γέννησις κι' ὁ Νέος χρόνος νὰ τοποθετοῦνται μέσα σ' ἕνα κάτασπρο χιονισμένο πλαίσιο... Ποῦ εἶνε ὅλ' αὐτὰ φέτος; 'Εγὼ εἶδα χριστουγεννιάτικα ἄνθρωπο μὲ τὸ σακκάκι στὸ χέρι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα, καϋμένε!... Εἶσαι ὑπερβολικός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου... Εἶνε βλέπεις καὶ ἡ Οὔνρα ποὺ μᾶς ἐφωδίασε μὲ τὶς κουβέρτες αὐτὲς ποὺ τὶς ράψαμε κουστούμια... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ λέω δικαιολογημένα φόρεσε τὸ ὑπερσιβηρικὸ κουστοῦμι του, ἔσκασε, ἄναψε κι' ἔβγαλε μέσ' στὴ λιακάδα ἱδρωμένος τὸ σακκάκι του... Καί, σημείωσε, ἤτανε Χριστούγεννα... Τὰ χιονισμένα Χριστούγεννα τῶν κάρτ-ποστάλ...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔλα... ἔλα ... Ἄσε τὴ γκρίνια, κι' ἔλα νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ τσάϊ μας; Ποιό τσάϊ μας; 'Εγὼ θέλω παγωτό!... Ἔσκασα ἀπὸ τὴ ζέστη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔσκασες γιατὶ ἀνάβει ἡ σόμπα μας, ἐνῶ ἔξω σκάει ὁ τζίτζικας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ τὴ σβύσουμε, λοιπόν, ἀπὸ αὔριο.. Καὶ νὰ οἰκονομήσουμε τὸν ἀνθρακίτη μας γιὰ τὸν 'Ιούλιο... Ἴσως τότε καλοκαιριάτικα χιονίση ἐπὶ τέλους!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ μυστικὸ τοῦ «κλεισμένου δωματίου»

Στὸ Χόλλυρουντ, τὸ περίφημο ἀνάκτορο τῶν Ἄγγλων βασιλέων, κοντὰ στὸ 'Εδιμβοῦργο, ὑπάρχει ἕνα δωμάτιο, ποὺ μένει πάντοτε κλειστό. Τὰ παράθυρα καὶ ἡ πόρτα του ἔχουν κτισθῆ πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Μόνον ὁ ἑκάστοτε βασιλεὺς τῆς 'Αγγλίας μπαίνει σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς μέσα σ' αὐτὸ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ εἴσοδο ποὺ δὲν γνωρίζει κανεὶς ἄλλος. 'Εκεῖ ὁδηγεῖ ἐπίσης τὸ διάδοχο τοῦ 'Αγγλικοῦ θρόνου κατὰ τὴ συμπλήρωσι τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸ τοῦ «κλεισμένου δωματίου», ποὺ πιστεύεται ὅτι ἔχει σχέσι μὲ τὴ βασίλισσα 'Ελισσάβετ.

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνη καὶ στὴν πριγκήπισσα 'Ελισσάβετ στὶς 21 'Απριλίου τοῦ 1947 μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας της. 'Αλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ Λονδῖνο, ἡ πριγκήπισσα ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ δεχθῆ τὴν ἀποκάλυψι αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ καὶ νὰ δώση κάποιον ὅρκο ποὺ τῆς ἐπιβάλλει ὡρισμένες ὑποχρεώσεις.

Μὴ χύνετε τὸ ζουμὶ ΑΠΟ ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚ

Χαρίζει εὐδιαθεσία καὶ ἐνεργητικότητα

Τί τὸ κάνετε τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ χορταρικά, ποὺ βράζετε; Συνήθως τὸ χύνετε. Ἔχετε βέβαια ἀκούσει ὅτι τὰ χορταρικὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς ὠφέλιμα στὸν ὀργανισμό, δὲν ξέρετε ὅμως ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ μισή τους ἀξία βρίσκεται στὸ νερὸ μέσα, στὸ ὁποῖο βράζουν. Τὸ νερὸ αὐτό, ὅπως βεβαιώνει ὁ 'Αμερικανὸς διαιτολόγος Φράνσις Γκούντναϊτ, εἶνε πλουσιώτατο σὲ χημικὰ συστατικὰ ποὺ αὐξάνουν τὴν ἐνεργητικότητα, ἀποτρέπουν τὴν κούρασι καὶ δημιουργοῦν εὐχάριστη ψυχικὴ διάθεσι. Γιὰ νὰ ἀγοράσετε τὰ ἀντίστοιχα χημικὰ παρασκευάσματα ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα, πρέπει νὰ ξοδέψετε πάρα πολλὰ χρήματα. Τὰ χημικὰ αὐτὰ συστατικὰ βρίσκονται μέσα στὶς ἴνες τῶν χορταρικῶν καὶ μ' ἕνα βράσιμο 15—20 λεπτῶν «ἐλευθερώνονται» καὶ διαλύονται μέσα στὸ νερὸ στὸ ὁποῖο βράζουν τὰ χόρτα.

Γιὰ νὰ καταλάβετε πῶς γίνεται αὐτό, ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὸ παράδειγμα τοῦ τσαγιοῦ: Ὅλη ἡ ἀξία του σὲ τόνωσι, γεῦσι καὶ ἄρωμα πηγαίνει στὸ νερό, μόλις ζεματίσετε τὸ τσάϊ. Πίνετε τὸ ἀφέψημα καὶ πετᾶτε ὡς ἄχρηστα τὰ φύλλα τοῦ τσαγιοῦ. Φυσικὰ κανεὶς δὲν εἶνε τρελλὸς νὰ σᾶς πῆ νὰ πετάξετε τὰ χορταρικὰ καὶ νὰ κρατήσετε τὸ ζουμί τους. Μὴν πετᾶτε ὅμως καὶ τὸ ζουμὶ γιατὶ εἶνε πολυτιμώτατο.

Τὸ ζουμὶ ἀπὸ ὡρισμένα χορταρικὰ περιέχει σὲ μιὰ ἀναλογία 20—25% θειαμίνη, δηλ. βιταμίνη Β1, ριμποφλαβίνη, δηλ. βιταμίνη G, νιακίνη, βιταμίνη C καὶ σίδηρον. Οἱ βιταμίνες αὐτὲς συντελοῦν πολὺ στὴν πέψι καὶ τὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν καὶ ὁ σίδηρος εἶνε ἰδιαιτέρως τονωτικὸς τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἔχετε βέβαια ἀκούσει γιὰ τὴν ὠφελιμότητα τοῦ ραδικόζουμου καὶ οἱ γιαγιάδες σας ἴσως τὸ χρησιμοποιοῦν ἀκόμη γιὰ φάρμακο. Δὲν εἶνε ὅμως μόνο τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ ραδίκια ὠφέλιμο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα χορταρικὰ καὶ χλωρὰ ὄσπρια.

Τὰ σπαράγγια ἀφήνουν στὸ ζουμί τους βιταμίνη Β1, τὴ λεγομένη θειαμίνη, καὶ σίδηρο. Τὰ φασόλια ἀφήνουν θειαμίνη, ριμποφλαβίνη, δηλ. βιταμίνη G καὶ σίδηρο. Τὰ διάφορα βλαστάρια, θειαμίνη καὶ βιταμίνη C. Τὸ λάχανο βιταμίνη C καὶ σίδηρο. Τὰ μπιζέλια, θειαμίνη, νιακίνη καὶ σίδηρο. Οἱ πατάτες, βιταμίνη C καὶ σίδηρο. Οἱ τομάτες, θειαμίνη, νιακίνη καὶ βιταμίνη C. Τὰ παντζάρια, θειαμίνη, ριμποφλαβίνη, νιακίνη, σίδηρο καὶ βιταμίνη C.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀναφέρη καὶ ἄλλα χορταρικὰ μὲ τὴν ἴδια ἰδιότητα. 'Αλλὰ ὅλοι θὰ ποῦν ὅτι ἀπὸ πολλὰ χορταρικὰ δὲν εἶνε εὐχάριστο στὴ γεῦσι τὸ ζουμί. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ τρόποι νὰ μὴν τὸ ἀφήνη κανεὶς νὰ πηγαίνη χαμένο. Πρῶτα-πρῶτα τὸ ραδικόζουμο ἂν στύψετε μέσα καὶ λίγο λεμόνι, ὁπότε αὐξάνει καὶ ἡ περιεκτικότης του σὲ βιταμίνες, πίνεται εὐχάριστα σκέτο. Ὕστερα μερικὲς κουταλιὲς ζουμὶ μαζὶ μὲ τὰ χόρτα εἶνε κάτι εὐχάριστο. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ γίνη, ἂν σὲ ὡρισμένα φαγητά, ἀντὶ γιὰ νερό, χρησιμοποιήσετε ζουμὶ ἀπὸ βρασμένα χορταρικά.

Οἱ 'Αμερικανοὶ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ φτιάξουν κοκταίηλς. Τὸ τοματόζουμο χρησιμοποιεῖται ἐπίσης στὰ κοκταίηλς πολύ. 'Εξ ἴσου μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ τὸ ζουμὶ ἀπὸ ἄλλα χορταρικά, ὁπότε τὸ κοκταίηλ γίνεται καὶ πιὸ «δυνατό». Προπαντὸς ὅμως τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ διάφορα χορταρικὰ μπορεῖ θαυμάσια νὰ χρησιμοποιηθῆ στὶς σάλτσες καὶ στὶς σοῦπες, ποὺ γίνονται ἔτσι πολὺ πιὸ νόστιμες.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΕΙΑ

Τί ξέρετε γιὰ τὴν καρδιά;

Ἀνακοινώσεις ἑνὸς διακεκριμένου καρδιολόγου

Ἡ καρδιά σας χτυπάει πολὺ δυνατά; Λαχανιάζετε εὔκολα; Μὴν ἀνησυχῆτε. Διαβάστε τὶς παρακάτω δέκα ἐρωταποκρίσεις, γραμμένες ἀπὸ ἕνα διακεκριμένο καρδιολόγο καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι, χάρις στὶς προόδους τῆς Ἐπιστήμης, σὲ λίγο καιρὸ θὰ γιατρεύωνται ὅλες οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς.

1ον.— Οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς εἶνε συχνότερες ἀπ' τὸν καρκίνο ἢ τὴ φυματίωσι;

Σχετικὲς στατιστικὲς ὑπάρχουν μόνο στὴν Ἀμερική, ὅπου δίνουν καταφατικὴ ἀπάντησι στὴν παραπάνω ἐρώτησι. Οἱ καρδιακὲς ἀσθένειες εἶνε διάφορες, περισσότερο ἢ λιγώτερο σοβαρές. Περιλαμβάνουν ἐπίσης καὶ τὶς παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν. Συνήθως, δὲν τοὺς ἀποδίδεται ἀρκετὴ προσοχή.

2ον.— Ποιὲς σοβαρὲς ἀσθένειες μποροῦν νὰ προκαλέσουν καρδιακὲς διαταραχές;

Ὅλες οἱ ἀρρώστειες μποροῦν νὰ πειράξουν τὴν καρδιά, προσωρινῶς ἢ μονίμως. Ἡ πιὸ ἐπίφοβη εἶνε οἱ ὀξεῖς ρευματισμοί, καθὼς καὶ ἡ διφθερίτις, ἡ σύφιλις καὶ ἡ στένωσις καὶ σκλήρυνσις τῶν «στεφανιαίων» ἀρτηριῶν ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ αἷμα τὸν καρδιακὸν μῦν.

3ον.— Οἱ ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς εἶνε κληρονομικές;

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν συμφωνήσει ἀκόμη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πάντως, μερικὰ παιδιὰ γεννῶνται μὲ μιὰ καρδιακὴ ἀσθένεια ἀγνώστου προελεύσεως. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶνε κληρονομικὴ τουλάχιστον μιὰ προδιάθεσις πρὸς τὶς κυκλοφοριακὲς παθήσεις.

4ον.— Οἱ γυναῖκες ἢ οἱ ἄνδρες ἀρρωσταίνουν συχνότερα ἀπ' τὴν καρδιά τους;

Οἱ ἄνδρες παθαίνουν πιὸ συχνὰ ἀρτηριακὲς ἢ κυκλοφοριακὲς ἀσθένειες καὶ «πίεσι». Οἱ γυναῖκες εἶνε πιὸ ὑποκείμενες στὶς κυρίως καρδιακὲς παθήσεις.

5ον.— Ποιὰ εἶνε τὰ συνηθέστερα συμπτώματα τῶν ἀσθενειῶν τῆς καρδιᾶς;

α) Τὸ λαχάνιασμα (τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε σημεῖο καρδιακῆς παθήσεως). β) Ἡ ἀρρυθμία τῶν παλμῶν, δηλαδὴ οἱ πολὺ γρήγοροι, οἱ πολὺ ἀργοὶ ἢ οἱ ἄτακτοι παλμοί. γ) Ὁ πόνος ἢ ἡ δυσφορία (ποὺ μποροῦν ὅμως νἄχουν κι' ἄλλους λόγους). Κάθε νευρικὸς ἄνθρωπος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προσπάθεια, αἰσθάνεται ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἀλλὰ κι' ἡ ταχυπαλμία ὀφείλεται συχνὰ σὲ νευρικότητα. Γενικῶς, κάθε κανονικὸς ἄνθρωπος εἶνε σπάνιο νὰ μὴν παρουσιάση κάποτε, σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἀνωμαλίες στὸ ρυθμὸ τῆς καρδιᾶς. Ἂν ὡστόσο ὑπάρχη ἕνα ἀπ' τὰ τρία παρακάτω συμπτώματα, πρέπει νὰ πᾶτε στὸ γιατρό.

6ον.— Τὸ κάπνισμα βλάπτει μιὰ καρδιὰ κανονική;

Ὄχι. Ὁ καπνὸς ἐρεθίζει ἴσως τὴν καρδιά, ὅπως καὶ τὸ στομάχι καὶ τοὺς πνεύμονες. Ἂν ὅμως ἡ καρδιὰ εἶνε ὑγιής, δὲν τῆς κάνει κακὸ ἡ μετρία χρῆσις καπνοῦ. Ἀντιθέτως, στοὺς καρδιακούς, τὸ κάπνισμα χειροτερεύει σημαντικὰ τὴν κατάστασί τους.

7ον.— Ἡ ἀσπιρίνη ἢ τὰ ὑπνωτικὰ πειράζουν μιὰ καρδιὰ κανονική;

Ὄχι, σὲ μέτριες δόσεις. Ἂν ὅμως ἐμφανισθῆ ἕνα ἀπ' τὰ συμπτώματα τῶν καρδιακῶν παθήσεων, ἀποφεύγετε αὐτὰ τὰ φάρμακα.

8ον.— Οἱ στενοχωρίες βλάπτουν τὴν κανονικὴ καρδιά;

Ἡ νευρικότης ἀπὸ τὶς στενοχωρίες μπορεῖ νὰ προκαλέση παλμοὺς καὶ λαχάνιασμα, χωρὶς νἄχη πάθει τίποτε ἡ καρδιά. Σὲ περίπτωσι ὅμως καρδιακῆς παθήσεως, πρέπει ν' ἀποφεύγωνται ἀπολύτως οἱ ἀνησυχίες καὶ οἱ νευρικοὶ κλονισμοί.

9ον.— Οἱ καρδιακὲς ἀσθένειες μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν ἢ ἁπλῶς νὰ καλλιτερέψουν;

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ γιατροὶ ἐπιτυγχάνουν μόνο μιὰ καλλιτέρεψι, κάποτε ὅμως καὶ τὴν τελεία θεραπεία. Στὴν «κυάνωσι» τῶν μωρῶν γίνεται ἐγχείρησις. Ἡ ἐνδοκαρδῖτις — θανατηφόρος ἄλλοτε —γιατρεύεται τώρα σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν πενικιλλίνη. Ἡ πίεσις λιγοστεύει σημαντικὰ μὲ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις στὸ νευρικὸ συμπαθητικὸ σύστημα.

10ον.— Ὁ οἰκογενειακὸς γιατρὸς εἶνε κατάλληλος γιὰ τὶς καρδιακὲς παθήσεις;

Στὶς περισσότερες ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς ἀρκεῖ ὁ γιατρὸς τοῦ σπιτιοῦ σας. Ἂν χρειάζεται εἰδικός, θὰ σᾶς τὸ πῆ αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ γιατρός σας. Μόνο στὰ 10% τῶν περιπτώσεων ἀπαιτοῦνται μόνιμοι φροντίδες καρδιολόγου. Πάντως καλὸν εἶνε νὰ σᾶς ἐξετάζη ὁ οἰκογενειακὸς γιατρός σας μιὰ φορὰ τὸ ἔτος ἔστω κι' ἂν δὲν αἰσθάνεσθε κανένα παθολογικὸ σύμπτωμα.

●●

Τὸ ρολόγι ποὺ μιλάει

Ἕνας Οὖγγρος ἱερεύς, ὁ δὸν Σελεστῖνος Ὀντρεΰ, κατασκεύασε ἕνα ρολόγι ποὺ εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὰ περίφημα ρολόγια τῆς μητροπόλεως τοῦ Στρασβούργου καὶ τῆς Βενετίας.

Γιὰ τὴν κατασκευή του χρειάσθηκε τριάντα ὁλόκληρα χρόνια.

Τὸ ρολόγι αὐτὸ παρέχει τὶς ἀκόλουθες πληροφορίες:

1) Δίνει τὶς ὧρες, τὶς μισὲς καὶ τὰ τέταρτα τῶν δέκα τριῶν μεγαλυτέρων πόλεων τοῦ κόσμου.

2) Παρέχει τὴν ἀκριβῆ θέσι τῶν ἀστέρων γιὰ καθεμιὰ ἀπ' αὐτές.

3) Σημειώνει τοὺς μῆνες, τὶς ἑβδομάδες, τὶς ἡμέρες, τὴν ἔναρξι τῶν ἐποχῶν, τὶς θρησκευτικὲς ἑορτές, τὶς φάσεις τῆς σελήνης καὶ τὴν θέσι τοῦ ἡλίου κάθε στιγμή.

4) Τὸ μεσημέρι παίζει ἕνα μικρὸ κομμάτι μουσικῆς. Κατόπιν παρελαύνουν τὰ πιὸ σημαντικὰ πρόσωπα τῆς Βίβλου. Ἡ παρέλασις τελειώνει μὲ τὸ «Ἄβε Μαρία».

5) Τὸ ρολόγι αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς φωτογραφίση στὴ στιγμή.

6) Σημειώνει τὴν ὥρα ποὺ φεύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ τὴν ὥρα ποὺ γυρίζετε.

7) Σᾶς ξυπνάει τὸ πρωῒ μὲ μιὰ χαριτωμένη μουσικὴ καὶ σᾶς ἑτοιμάζει τὸν καφέ σας.

8) Ὅταν λείπετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ κάποιος φίλος σας χτυπήση τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τὸ ρολόγι τοῦ ἀπαντᾶ μὲ εὐδιάκριτη φωνή: «Ὁ κύριός μου ἀπουσιάζει ἀλλὰ θὰ γυρίση τὴν τάδε ὥρα» (Τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ τὴν ἔχετε ρυθμίσει σεῖς ἀπὸ πρωτύτερα, μ' ἕνα ἐλατήριο).

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ἕνας ἀπαίσιος μάγος στὴν καρδιὰ τοῦ Λονδίνου

Οἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου ἀνήγγειλαν τελευταῖα τὸ θάνατο κάποιου Ἄλλιστερ Κρόουλεϋ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας γέρος τζέντλεμαν, 72 ἐτῶν, διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ, ἐξαιρετικὰ μορφωμένος, συγγραφεὺς πολλῶν βιβλίων πεζογραφημάτων καὶ ποιημάτων. Ντυνόταν πάντα μὲ ἐξαιρετικὴ κομψότητα κι' εἶχε τρόπους εὐγενικούς, ραφιναρισμένους.

Ὅλ' αὐτὰ ὡστόσο δὲν ἐξηγοῦν γιατί οἱ οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θάνατό του... Πρέπει νὰ προσθέσουμε λοιπὸν ὅτι ὁ τόσο εὐγενὴς καὶ διακριτικὸς γεροντάκος μὲ τὸ φιλήσυχο παρουσιαστικό, εἶχε ἀποχτήσει τὴ φήμη τοῦ φρικτότερου, τοῦ πιὸ διάστροφου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου! Κι ὑπερηφανευόταν μάλιστα γι' αὐτὴ τὴ φήμη του...

Ὅταν τύχαινε νὰ κάμη κανεὶς λόγο μπροστά του γιὰ τὸ Χίτλερ καὶ νὰ τὸν χαρακτηρίση ὡς φοβερὸ τέρας, ὁ Κρόουλεϋ διέκοπτε τὸ συνομιλητή του, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ ζωηρότατα:

— Ξεχνᾶτε ὅτι εἶμαι κι' ἐγώ, ποὺ τὸν περνάω πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα! Ὁ Χίτλερ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀρχάριος, ἕνας μικρὸς ἐρασιτέχνης, τελείως ἀνίκανος νὰ συγκριθῆ μαζί μου.

Ὁ Ἄλλιστερ Κρόουλεϋ εἶχε κληρονομήσει στὰ νειᾶτα του μιὰ τεράστια περιουσία κι' εἶχε φύγει γιὰ τὴν Κίνα καὶ τὸ Θιβέτ. Ἐκεῖ, εἶχε σπουδάσει μὲ πάθος τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, καὶ ἰδιαιτέρως τὴ μαύρη μαγεία. Ἐπίσης εἶχε διδαχθῆ λεπτομερῶς τὰ πολυάριθμα καὶ ἀνατριχιαστικὰ βασανιστήρια ποὺ ἔχουν ἐπινοήσει οἱ Κινέζοι καὶ ποὺ τὰ ἐφαρμόζουν μὲ σατανικὴ μαεστρία.

Ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του, ἔφερε μαζί του ὅλες αὐτὲς τὶς γνώσεις. Καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσε σὲ φρικτὲς μαγικὲς τελετὲς ποὺ διωργάνωνε τακτικὰ στὸ σπίτι του. Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουν τὶς τελετὲς αὐτές. Οἱ λίγοι αὐτοὶ τυχεροὶ — ἂν μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν ἔτσι... — διηγήθηκαν κατόπιν πράγματα ἀπίστευτα ποὺ ἔκαναν νὰ σηκωθοῦν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῶν ἀκροατῶν τους. Βεβαίωσαν ὅτι εἶχαν ἰδῆ σατανικὰ ὄργια, μὲ αἱματοχυσίες καὶ ἐμφανίσεις δαιμόνων.

Ἂν πιστέψουμε αὐτὲς τὶς ἀφηγήσεις, ὁ Κρόουλεϋ καλοῦσε τὸ Σατανᾶ, ποὺ παρουσιαζόταν τριγυρισμένος ἀπὸ ἄλλα τρομακτικὰ τέρατα τῆς Κολάσεως. Μέσα σ' ἕνα «μαγικὸ κύκλο» ἐμπρὸς σὲ τρίποδες ὅπου ἔκαιγε θυμίαμα, θυσίαζε στὸ Διάβολο διάφορα ζῶα, καὶ ἰδίως γάτες. Ἔπειτα ἔπινε τὸ ἀχνιστὸ αἷμα τῶν θυμάτων του. Διωργάνωνε σ' ἕνα «ναὸ» τοῦ σπιτιοῦ του, «μαῦρες λειτουργίες» δαιμονολατρείας, στὶς ὁποῖες ἀκουγόντουσαν οὐρλιάσματα, σὰν νὰ βασανίζονταν ἀόρατα πλάσματα, χόρευαν πύρινες γυναῖκες βρυκόλακες, σερνόντουσαν μέσα στὸ μισοσκόταδο φείδια ὑπερφυσικὰ ποὺ λαμποκοποῦσαν ἀπὸ πολύτιμα πετράδια!...

Ἐξ ἄλλου, ὁ Κρόουλεϋ βεβαίωνε ὅτι εἶχε μάθει στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὴν τέχνη νὰ γίνεται ἀόρατος καὶ ὅτι γύριζε στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου φορῶντας ἕνα χρυσὸ στέμμα χωρὶς νὰ τὸν βλέπη κανείς! Πολλοὶ δὲ μάρτυρες ὁρκίζονταν ὅτι τὸν εἶχαν ἰδῆ πράγματι νὰ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τους, σὰν νἄχε ἐξατμισθῆ...

Τὰ περισσότερα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του ἦσαν δεμένα μὲ ἀνθρώπινο δέρμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναικῶν, καὶ μάλιστα νέων κοριτσιῶν. Ὑπῆρχαν δέρματα ὅλων τῶν χρωμάτων: λευκῶν, Κινέζων, ἐρυθροδέρμων, νέγρων, Μαλαισίων, μινάδων... Ὁ Κρόουλεϋ τὰ εἶχε προμηθευθῆ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, βεβαίωνε δὲ ὅτι προερχόντουσαν ἀπὸ ἀνθρωποθυσίες.

Εἶχε γράψει ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος ἕνα βιβλίο περὶ ἀνθρωποθυσιῶν, καθὼς καὶ διάφορα ἄλλα μὲ θέματα ἀνατριχιαστικὰ ἢ ἀνήθικα, ποὺ τὰ εἶχε τυπώσει ὅλα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του χωρὶς νὰ τὰ θέση σὲ κυκλοφορία.

Ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχε μπορέσει ποτὲ νὰ τὸν ἐνοχλήση, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ διατυπώση θετικὲς κατηγορίες ἐναντίον του. Δὲν εἶχε παραβῆ κανένα νόμο καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν κἂν νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ὑπέβαλλε σὲ μαρτύρια γάτες καὶ ἄλλα ζῶα. Ὡς γνωστὸν δὲ στὴν Ἀγγλία μπορεῖ νὰ κάνη κανεὶς ὅ,τι θέλει ἐφ' ὅσον δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Σκελετοὶ 5½ μέτρων

Μερικοὶ μεταλλωρύχοι ποὺ ἐργάζονται στὰ μεταλλεῖα ἀργύρου τῆς Κιχουάχουα (Μεξικό) ἀνακάλυψαν σὲ βάθος πολλῶν δεκάδων μέτρων σκελετοὺς ἀνθρωπίνων κορμῶν μήκους τριῶν περίπου μέτρων. Τὰ πόδια αὐτῶν τῶν κορμῶν, ποὺ βρέθηκαν σπασμένα σὲ πολλὰ σημεῖα εἶχαν μῆκος δυόμισυ μέτρων. Ἔτσι τὸ συνολικὸ μῆκος αὐτῶν τῶν σκελετῶν ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε περίπου 5½ μέτρα.

Οἱ σκελετοὶ αὐτοὶ θὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ εἰδικοὺς παλαιοντολόγους, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν εἶνε ἀνθρώπινοι. Σὲ καταφατικὴ περίπτωσι, ἡ ἀνεύρεσις των θ' ἀποτελέση μιὰ καινούργια ἐπιβεβαίωσι τῆς θεωρίας γιὰ τὴν ὕπαρξι γιγάντων.

Τὸ «φιλὶ μὲ σχόλια» τῆς Λώρεν Μπακώλ.

ΤΟ ΦΙΛΙ στὸ Χόλλυγουντ

Ἀπ' τὸ «κοιμισμένο» ὣς τὸ «φιλὶ μὲ σχόλια»...

Τὰ ζευγάρια φιλιοῦνται ὅπως οἱ ἠθοποιοὶ πάνω στὴν ὀθόνη ἢ οἱ ἠθοποιοὶ φιλιοῦνται στὴν ὀθόνη ὅπως τὰ ζευγάρια στὴν καθημερινὴ ζωή;

Ποιὸς θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ποὺ θυμίζει τὸ παληὸ πρόβλημα τοῦ αὐγοῦ καὶ τῆς κόττας;

Ὁπωσδήποτε, τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ δημιουργεῖ κάθε τόσο καινούργιους τύπους φιλιῶν, ποὺ βρίσκουν ἀμέσως μιμητὰς μεταξὺ τῶν θεατῶν.

Ὁ πρόγονος τῶν φιλιῶν τοῦ κινηματογράφου φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ «κοιμισμένο φιλί», ποὺ κατὰ τὸ 1896, δημιουργοῦσε μιὰ στιγμιαία ἐπαφὴ μεταξὺ τῆς Μαίη Ἴρβιν καὶ τοῦ Τζὼν Ράϊς.

Τὸ φιλὶ αὐτὸ ἦταν ἕνα ἁπλὸ ἄγγιγμα τῶν χειλιῶν τους, ποὺ ὁ θεατὴς μόλις εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τὸ προσέξη.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ κινηματογράφος δὲν εὐνοοῦσε τὶς προσεγγίσεις μακρᾶς διαρκείας. Ὁ ρυθμός του ἦταν βραδὺς καὶ κομματιασμένος. Οἱ ἠθοποιοὶ ἐκινοῦντο σὰν ἄψυχες μαριονέττες καὶ μόλις πλησίαζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἕνα ἀπότομο τίναγμα τοὺς τραβοῦσε πάλι πρὸς τὰ πίσω.

Γιατὶ τότε ἡ κινηματογραφικὴ μηχανὴ μόλις ἔπαιρνε 24 εἰκόνες στὸ λεπτό. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔφτασε τὶς 24 εἰκόνες στὸ δευτερόλεπτο, τὸ φιλὶ ἄρχισε νὰ «μακραίνη» κάπως.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων γοήτων, ποὺ ἐλάνσαραν ὁ καθένας τὸ δικό του φιλί.

Πρῶτος στὴ σειρὰ ἦταν ὁ Ἀντόνιο Μορένο, ποὺ λανσάρισε τὸ «φιλὶ - χταπόδι». Ἦταν τὸ «κολλητὸ» φιλὶ ποὺ δίνεται μὲ ὁλόκληρο τὸ στόμα κι' ἐξαφανίζει στὴν κυριολεξία τὰ χείλη τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ φιλιοῦνται.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο λανσάρισε τὸ «φιλὶ - τρικυμία» ἢ τὸ «φιλὶ τῆς βάρκας», ὅπως ὀνομάσθηκε στὴν ἐποχή του. Στὸ φιλὶ αὐτό, ὁ ἄνδρας ἀναποδογύριζε τὴ γυναῖκα, ἔκανε τὴ μέση της νὰ λυγίση στὰ δύο καὶ ριχνόταν πάνω της μὲ κινήσεις βίαιες καὶ ἄταχτες σὰν τὸ ἔδαφος νὰ κλονιζόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του (ὅπως ἀκριβῶς στὴν περίπτωσι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ βάρκα).

Ὁ Τζὼν Γκίλμπερτ ὑποχρέωσε ἀργότερα τὴν Γκρέτα Γκάρμπο νὰ δεχθῆ τὸ φιλὶ ποὺ δὲν προσήγγιζε μόνο τὰ χείλη ἀλλ' ἕνωνε σ' ἕνα μανιασμένο σφίξιμο τὰ κορμιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ φιλιοῦνταν.

Μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ὁμιλοῦντος, τὸ φιλὶ γνώρισε καινούργιες δόξες. Ἔγινε κι' αὐτὸ ἠχητικό. Καὶ γνώρισε ἀναρίθμητες ἐξελίξεις, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιαίτερη προσωπικότητα τῶν μεγάλων ἠθοποιῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοῦ κινηματογράφου.

Νά π. χ. τὸ τρυφερὸ καὶ περιπαθὲς φιλί. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ λανσάρισε ἦταν ὁ Κάρυ Γκράντ, ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὴν τρυφερὴ καρδιὰ τόσων ἀλησμονήτων φίλμ. Ἕνας τελευταῖος δισταγμὸς συγκρατεῖ τὸν ἄνδρα στὴν κατάκτησι τῆς γυναίκας ποὺ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ τὰ χείλη του προχωροῦν ἀργὰ γιὰ νὰ συναντήσουν τὰ δικά της... Γιατὶ ξέρει πὼς τὸ πάθος τους θὰ εἶνε αἰώνιο καὶ ἄγριο...

Τὸ φιλὶ τοῦ Κάρυ Γκράντ εἶναι γεμᾶτο πάθος. Ἀντίθετα, τὸ φιλὶ τοῦ Τζὼν Γκάρφηλντ εἶνε γεμᾶτο αἴσθημα. Ὁ πρῶτος κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Ὁ δεύτερος εἶνε ἄτολμος καὶ δὲν βρίσκει τὸ θάρρος νὰ ἐκδηλώση τὴν ἀγάπη ποὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του.

Ὁ Πὼλ Χενρέϊτ δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ φιλάει. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ δέχεται τὸ φιλὶ ποὺ τοῦ δίνουν. Ἐκπροσωπεῖ τὸν νικημένον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἀφοῦ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία του, τυλίγεται τέλος στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης.

Ὁ Σάρλ Μπουαγιὲ εἶνε ὁ γόης ποὺ λανσάρει τὸ ἐγωϊστικὸ φιλί. Δὲν σκύβει ὁρμητικὸς καὶ ἀσυγκράτητος πάνω στὴ γυναῖκα, ἀλλὰ τὴν τραβάει πρὸς τὸ μέρος του, μὲ ἀργές, ἀλλὰ σίγουρες καὶ σταθερὲς κινήσεις.

Ὁ Τίνο Ρόσσι εἶνε ὁ γόης ποὺ ξέρει ὅτι καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴ βελούδινη λάμψι τῶν ματιῶν του. Γι' αὐτὸ δὲν βιάζεται. Σκύβει πάνω στὴ γυναῖκα καὶ πρωτοῦ ἀκουμπήση τὰ χείλη του στὰ δικά της ἐξετάζει προσεχτικὰ μὲ τὸ ἔμπειρο βλέμμα του τὸν ὑπέροχο καρπὸ ποὺ πρόκειται νὰ γευθῆ. Εἶνε τὸ φιλὶ τοῦ κατακτητοῦ, ποὺ λίγοι ἄνθρωποι ξέρουν νὰ τὸ δώσουν...

Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ φιλιὰ τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ λανσάρει ἡ Λώρεν Μπακὼλ στὸ τελευταῖο φίλμ ποὺ γύρισε μαζὶ μὲ τὸν Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ. Εἶνε τὸ «φιλὶ μὲ σχόλια»...

Ἡ διάσημη στὰρ ἀφοῦ γυρίζει μὲ ἀργὲς καὶ νωχελεῖς κινήσεις γύρω στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει κρεμιέται ξαφνικὰ στὸ λαιμό του καὶ προτείνοντάς του τὰ χείλη της τοῦ ψιθυρίζει:

— Τὸ φιλί μας θὰ εἶνε καλύτερο ἂν βοηθήσης καὶ σύ...

Τὸ φιλὶ μὲ σχόλια εἶνε τὸ ἔμπειρο φιλὶ τῆς γυναίκας, ποὺ ξέρει πὼς ἡ μοῖρα της εἶνε νὰ πιάνεται πάντα στὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτος καὶ... νὰ βγαίνη χαμένη ἀπ' αὐτό. Μ' ὅλο ποὺ τὸ ξέρει ὅμως τῆς εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμὸ μιᾶς καινούργιας περιπετείας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πρακτικὰ καὶ χρήσιμα

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρίες καὶ κύριοι νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μ' ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα. Πρόκειται γιὰ τὰ δῶρα. Ἡ Πρωτοχρονιὰ εἶνε ἀκόμα φρέσκια κι' ἔτσι δικαιοῦμαι, νομίζω νὰ καταπιαστῶ μὲ τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ θέμα, γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὶς ἀπόψεις μου, νὰ μὲ δικαιολογήσετε γι' αὐτὲς καὶ νὰ ρίξετε ἄδικο σὲ κάτι ἀξέστους ἀνθρώπους — τοὺς λογάριαζα καὶ γιὰ φίλους μου μάλιστα — ποὺ μοῦ φέρθηκαν τόσο ἄσχημα, ὥστε σήμερα νὰ βρίσκουμαι σ' ἕνα κρεββάτι νοσοκομείου, σὲ ὁριζόντια στάσι. Καὶ ἀφορμὴ ποιά παρακαλῶ; Τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα...

Ὅμως ἂς ἀρχίσω ἀπὸ τὴ θεωρία. Ἐγὼ ὅπως θἄχετε ἀκούσει, εἶμαι ἄνθρωπος ποὺ ἔχω καὶ ἀπὸ μιὰ θεωρία γιὰ κάθε ζήτημα. Λοιπόν, ἔχω καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν δώρων. Πιστεύω, μὲ λίγα λόγια, ὅτι τὰ δῶρα ποὺ δίνει κανεὶς στ' ἀγαπητά του πρόσωπα, πρέπει νὰ ἐκπληρώνουν καὶ ἕναν πρακτικὸ σκοπό. Τὰ μπιμπελό, τὰ δαχτυλίδια, τὰ κολλιέ, τὰ βάζα, οἱ καρφίτσες καὶ ὅλα τὰ μπιχλιμπίδια εἶνε πεταμένα λεφτά. Δὲν πιάνουν τόπο. Ἐνῶ ἕνα πρακτικὸ καὶ χρήσιμο δῶρο, μιὰ κατσαρόλα ἔξαφνα, ἢ ἕνα πάπλωμα ἢ ἕνα κιβώτιο κονσέρβες, ἢ ἕνας τενεκὲς πολυτελείας γιὰ τὰ σκουπίδια, εἶνε πράματα ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ ἀγαπητά σου πρόσωπα καὶ θὰ ἐκτιμηθοῦν ὅπως τοὺς ἀξίζει. Πρὸ παντὸς μάλιστα, σὲ μιὰ ἐποχὴ σὰν τὴ σημερινή, ποὺ τὸ σκέπτεται ἕνας ἄνθρωπος ν' ἀγοράση καὶ μιὰ βελόνα, ποὺ λέει ὁ λόγος. Σ' αὐτὴ τὴ θεωρία προσχώρησα ἐφέτος. Καὶ νὰ πῶς τὴν ἐφάρμοσα...

★

Ἐγὼ ἔχω πολλὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα. Φίλους ποὺ μὲ καλοῦν νὰ μοῦ κάνουν τὸ τραπέζι, ἀνθρώπους ποὺ μ' ἔχουν κατὰ ἕναν τρόπο ὑποχρεώσει, σπίτια ποὺ πηγαίνω καὶ παίρνω τὸ τσάϊ μου. Μόνο φιλενάδα δὲν ἔχω, γιατὶ ἡ φιλενάδα, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία μου εἶνε χρήσιμη, ἀλλὰ δὲν εἶνε πρακτικὸ πρᾶμα. Καί, λοιπόν, ποὺ λέτε σκέφτηκα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, προσπάθησα νὰ θυμηθῶ τὶς ἀνάγκες ποὺ εἶχε τὸ καθένα καὶ κανόνισα τὴν πορεία μου.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα θυμήθηκα τὴν κυρία Ἀλεξάνδρα. Αὐτὴ ἡ καϋμένη ἤθελε νὰ βάλη δυὸ χρυσᾶ δόντια. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας της τἄφερνε σκοῦρα καὶ ὅλο ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ τὸ πήγαινε. Εὐκαιρία, λέω. Ἀγοράζω, λοιπόν, μιὰ χρυσὴ λίρα καὶ πάω:

— Κυρία Ἀλεξάνδρα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς κάνω ἕνα μικρὸ καὶ πρακτικὸ δῶρο. Ὁρίστε. Πᾶρτε αὐτὴ τὴ λίρα νὰ βάλετε τὰ δυὸ δόντια ποὺ σᾶς λείπουν.

Περίμενα νὰ ἐνθουσιασθῆ ἡ κυρία Ἀλεξάνδρα κι' ὁ ἄντρας της καὶ νὰ συγκινηθοῦν. Καὶ τί γίνεται; Ὁ κύριος Ζαχαρίας θυμώνει καὶ μοῦ φωνάζει:

—Χαρίλαε, γιὰ πατίρηδες μᾶς πῆρες; Ἢ μήπως θέλεις νὰ μᾶς κάνης τὸν πλούσιο; Πάρε τὴ λίρα σου καὶ ἄδειαζέ μας τὴ γωνιά. Καὶ τράβα νὰ μάθης καλὴ συμπεριφορά.

Πῆρα τὴ λίρα μου καὶ τοὺς ἄδειασα τὴ γωνιά. Μὲ παρεξήγησαν οἱ ἄνθρωποι εἶπα. Ἂς πάω στὸ ἄλλο φιλικό μου ἀντρόγυνο, τὸ ζεῦγος Χειμωνιάτη. Αὐτὸ τὸ ζεῦγος Χειμωνιάτη δὲν τὰ πήγαινε καλά. Δηλαδὴ τί δὲν τὰ πήγαινε καλά, ποὺ τρωγότανε καὶ δερνότανε κάθε μέρα. Ἐπειδὴ ἤμουνα πολὺ φίλος τοῦ σπιτιοῦ τὸ ἀντρόγυνο εἶχε ἀφήσει κάθε προσποίησι καὶ εἶχε ξεθαρρευτῆ τόσο ὥστε ἔπαιζε ξύλο καὶ μπροστά μου, λέγοντας στὸ τέλος:

— Χαρίλαε μὴ μᾶς παρεξηγῆς. Ἐσὺ δὲν εἶσαι ξένος!

Καὶ εἶχα παρατηρήσει, λοιπόν, ὅτι ἡ συζυγικὴ μάχη γινόταν μὲ τὰ πιάτα. Πέταγε ἕνα ὁ κ. Χειμωνιάτης στὸ κεφάλι τῆς κυρίας Χειμωνιάτη ἀπαντοῦσε μὲ δύο ἡ κυρία Χειμωνιάτη στὸ κεφάλι τοῦ κυρίου Χειμωνιάτη. Πιάτο δὲν φτούραγε σὲ κεῖνο τὸ σπίτι καὶ ὅλο ἔβλεπα τὸν κύριο Χειμωνιάτη νὰ κρατάη στὸ χέρι ἕνα δέμα μὲ καινούργια πιάτα. Εἶχε

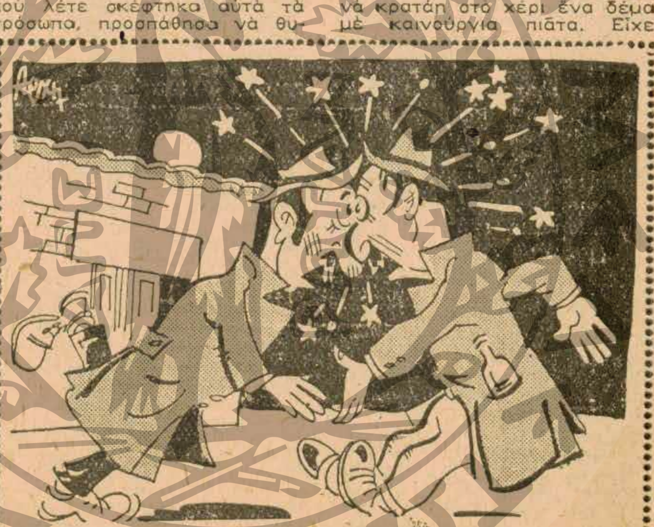

—Ὥστε σήμερα εἶνε κὺρ Νιάνιο μου τῶν ... φώτων:
(Σκίτσο τοῦ Ἀρχέλαου)

τρελλαθῆ στὸ ἔξοδο ὁ δυστυχής.

— Νά λέω, εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσω τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Κι' ἀγοράζω, λοιπόν, δώδεκα σιδερένια πιάτα καὶ τὰ πάω πρωτοχρονιάτικα.

— Ἀγαπητοί μου φίλοι τοὺς λέω, εἶμαι τόσο ὑποχρεωμένος σὲ σᾶς ὥστε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, μὲ ὅλο τὸ θάρρος, νὰ σᾶς κάνω ἕνα χρήσιμο δῶρο.

Παίρνει τὸ δέμα ὁ κ. Χειμωνιάτης, τὸ ἀνοίγει ἀπορεῖ καὶ λέει:

— Τί εἶν' αὐτὰ Χαρίλαε;

— Σιδερένια πιάτα.

— Καὶ τί νὰ τὰ κάνουμε;

— Ἀντὶ νὰ σπᾶτε τὰ κοινὰ πιάτα στὸ κεφάλι σας καὶ νάχετε κάθε μέρα αὐτὸ τὸ ἔξοδο θὰ πετᾶτε αὐτὰ ποὺ δὲν σπᾶνε. Τὰ διάλεξα μάλιστα καὶ βαρειὰ - βαρειά... Ἔτσι θὰ κάνετε τὴ δουλειά σας οἰκονομικά.

Κι' ἐνῶ περίμενα νὰ δακρύσουν ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ νὰ μὲ φιλήσουν, δὲν πρόφτασα νὰ καταλάβω γιὰ πότε ἡ κυρία Χειμωνιάτη ἅρπαξε τὰ ἕξη ὁ κύριος Χειμωνιάτης τὰ ἄλλα ἕξη κι' ἄρχισαν νὰ μοῦ τὰ πετᾶνε κατακέφαλα καὶ νὰ μοῦ φωνάζουν:

— Νά! Γελοῖε!... Ποὺ θὰ κάνης πνεῦμα εἰς βάρος μας! Πάρτα καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μας.

— Κρῖμα! εἶπα. Παρεξήγησαν τὸ σκοπό μου. Ἂς φροντίσω γιὰ τὴν οἰκογένεια Ἀσσοσπαθίδου. Αὐτὴ θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ μὲ τὸ δῶρο μου.

Ἡ οἰκογένεια Ἀσσοσπαθίδου μὲ φώναζε συχνὰ καὶ μὲ τραπέζωνε. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ. Τὰ φαγιά τους ἤτανε πάντα κακομαγειρεμένα. Τόσο ποὺ σοῦ χαλάγανε τὸ κέφι καὶ τὸ στομάχι. Φανερὸ πὼς ἡ κυρία Ἀσσοσπαθίδου καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀσσοσπαθίδου, ἀπὸ μαγειρικὴ εἴχανε μεσάνυχτα. Τοὺς πῆρα, λοιπόν, ἕναν ὁδηγὸ μαγειρικῆς καὶ τράπεζα γιὰ τὸ σπίτι.

— Κυρία Ἀσσοσπαθίδου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μὲ ὅλο τὸ θάρρος νὰ σᾶς κάνω ἕνα πρακτικὸ δῶρο.

— Κανένα μυθιστόρημα; ρώτησε ἡ κυρία Ἀσσοσπαθίδου, ξετυλίγοντας τὸ βιβλίο.

— Ὄχι. Κάτι πιὸ νόστιμο. Ἕνας ὁδηγὸς μαγειρικῆς. Μὲ ὅλο τὸ θάρρος, ἀγαπητή μου κυρία Ἀσσοσπαθίδου, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ πολλὰ τραπέζια ποὺ μοὔχετε παραθέσει, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ πὼς τὰ φαγιά σας εἶνε ἄνοστα καὶ ἄσχημα μαγειρεμένα. Δὲν εἶνε ντροπὴ νὰ μὴν ξέρετε ἀπὸ κουζίνα. Σᾶς πῆρα, λοιπὸν τὸν ὁδηγὸ τῆς μαγειρικῆς, γιὰ νὰ μάθετε νὰ μαγειρεύετε.

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό! μοῦ ἀπαντάει ἔξαλλη ἡ κυρία Ἀσσοσπαθίδου.

Καὶ συμπληρώνει ὁ κ. Ἀσσοσπαθίδης:

— Δὲν φτάνει ποὺ σὲ τραπεζώνουμε κάθε τρεῖς καὶ λίγο, παρὰ ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ μᾶς προσβάλλης κι' ἀπὸ πάνω;

— Πάρε καὶ τὸ βιβλίο σου! φωνάζει ἡ δεσποινὶς Ἀσσοσπαθίδου.

Φυσικὰ τὸ πῆρα στὸ κεφάλι καὶ κατρακύλησα τὰ σκαλοπάτια.

Καὶ φτάνουμε στὸ τελευταῖο δῶρο. Ἦταν γιὰ τὸν κύριο Ἀριστείδη, τὸ σεβαστὸ αὐτὸ κύριο, ποὺ μὲ τιμοῦσε μὲ τὴ φιλία του. Κάμποσες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Πρωτοχρονιὰ εἶχε πέσει ἄρρωστος. Τὴν παραμονή, ἀπὸ ἐνδιαφέρον παίρνω τὸ σπίτι του στὸ τηλέφωνο καὶ ρωτάω πῶς εἶνε.

— Πολὺ ἄσχημα, μοῦ λέει ἡ γυναίκα του. Οἱ γιατροὶ τὸν ἔχουν ἀποφασίσει...

Τὸν ἔχουν ἀποφασίσει!.. Κι' ὅταν τὸν ἔχουν ἀποφασίσει οἱ γιατροὶ βάλτου ρίγανη. Τί δῶρο νὰ τοῦ κάνω τοῦ ἀνθρώπου, σὲ τέτοια κατάστασι; Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ βρῆτε! Μὲ τὸ δίκηο σας δυσκολευόσαστε. Ἐγὼ ὅμως, ἔχοντας γιὰ πυξίδα τὴν ἀρχή μου «πρακτικὸ καὶ χρήσιμο» τὸ βρῆκα. Τραβάω γραμμὴ στὸ φερετροποιεῖον «ἡ Κομψότης» καὶ ζητάω ἕνα φέρετρο πολυτελείας, μὲ κρύσταλλα μὲ μπρούτζινα πιασίματα καὶ πολλὰ στολίδια.

— Ποῦ θέλετε νὰ τὸ στείλουμε; ρωτάει ὁ καταστηματάρχης ἕνας πολὺ εὔθυμος τύπος.

— Δὲν χρειάζεται νὰ τὸ στείλετε. Θὰ τὸ πάω ὁ ἴδιος.

Ἕνα δῶρο πρέπει νὰ τὸ πηγαίνης πάντα ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ βλέπης καὶ τὴν χαρούμενην ἐπίδρασι ποὺ ἔχει. Τὸ φόρτωσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ σκεπτόμουνα πὼς πολὺ θὰ εὐχαριστιόντουσαν καὶ ὁ σεβαστός μου κύριος Ἀριστείδης καὶ ἡ φιλτάτη μου οἰκογένειά του γιὰ τὸ πρακτικὸ δῶρο μου, ποὺ τοὺς ἐρχόταν ἀπάνω στὴν ὥρα. Θὰ τοὺς ἔβγαζα τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μιὰ φροντίδα κι' ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἔξοδο. Σταματάω, λοιπόν, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Ἀριστείδη, διατάζω νὰ κατεβάσουν τὸ φέρετρο, διώχνω τὸ αὐτοκίνητο φορτώνουμαι τὸ φέρετρο στὴν πλάτη καὶ χτυπάω τὸ κουδοῦνι. Μοῦ ἀνοίγουν. Μπαίνω στὴν εἴσοδο — φαρδειὰ καὶ ψηλή. Ἀρχίζω ν' ἀνεβαίνω τὶς μαρμάρινες σκάλες. Στὸ κεφαλόσκαλο βγαίνουν ἡ σεβαστή μου σύζυγος τοῦ σεβαστοῦ μου κυρίου Ἀριστείδη, ἡ κόρη του, ὁ γυιός του καὶ δυὸ ἄγνωστά μου πρόσωπα — νομίζω πὼς πρέπει νὰ ἦταν γιατροί. Σταματάω στὸ ἕκτο σκαλοπάτι γιὰ νὰ διευθετήσω τὸ φέρετρο ποὺ μοὐρχόταν βαρὺ στὴν πλάτη καὶ λέω:

— Καλημέρα σας, σεβαστή μου κυρία. Χρόνια πολλά.

— Τί εἶν' αὐτὸ καλέ; ρωτάει παγωμένη ἡ σεβαστή μου κυρία Ἀριστείδη.

— Ὁ μπουναμᾶς τοῦ κυρίου Ἀριστείδη. Ἔμαθα μὲ βαθειά μου λύπη πὼς εἶνε ἀποφασισμένος καὶ εἶπα νὰ τοῦ κάνω ἕνα πρακτικὸ καὶ χρήσιμο δῶρο, γιὰ τὰ χρόνια πολλά...

Ἀνέβηκα ἀκόμα ἕνα σκαλοπάτι. Ἄλλο δὲν πρόφτασα ν' ἀνέβω. Χύμηξαν ὅλοι ἀπάνω μου καὶ μὲ κατέβασαν μαζὶ μὲ τὸ φέρετρο. Αὐτὸ τὸ κατέβασμα διάρκεσε μισὸ δευτερόλεπτο. Δὲν ξέρω, μάλιστα, πῶς ἔγινε καὶ καθὼς κυλιώμαστε ἐγὼ καὶ τὸ φέρετρο βρέθηκα μέσα σ' αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα. Στὸ κεφαλόσκαλο εἶδα σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ βγαίνη μὲ τὰ νυχτικὰ καὶ ὁ ἑτοιμοθάνατος καὶ νὰ βάζη μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν τὴν ἔχω ξανακούσει ἀπὸ ἑτοιμοθάνατο:

— Ὄξω!.. Ὄξω παληόπαιδο. Τὴν κατάρα μου νάχης...

Εἴχανε τὸ κουράγιο νὰ κατεβοῦν κι' ὡς κάτω καὶ ν' ἀρχίσουν ὅλοι μαζὶ νὰ μὲ δέρνουν, ἐνῶ ὁ ἀποφασισμένος φώναζε ἀπὸ πάνω:

— Δῶστε του... Μὴν τὸν ἀφήνετε ζωντανό. Χρονιάρα μέρα.

★

Καὶ τώρα, κυρίες μου καὶ κύριοι, βρίσκομαι ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεββάτι νοσοκομείου, τυλιγμένος στοὺς ἐπιδέσμους ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Κι' αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω τὰ ὑπαγορεύω καὶ τὰ γράφουν, γιατὶ τὰ χέρια μου εἶνε δεμένα. Εἶπα ἐχτὲς νὰ δώσουν πίσω τὸ φέρετρο ἢ νὰ τὸ στείλουν σ' ἕνα κατάστημα εὐκαιρίας. Ἄκουσα ὅμως τὸ γιατρὸ ποὺ εἶπε σιγὰ στὶς νοσοκόμες:

— Κρατῆστε το. Μπορεῖ νὰ χρειαστῆ τοῦ ἴδιου.

Λέτε νὰ πάθω τέτοια δουλειά; Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω νὰ πῶ εἶνε ὅτι ἔτσι πληρώνεται ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐγένεια σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἂς ζήσω ὅμως. Καὶ ἂν ξανακάνω πρακτικὸ καὶ χρήσιμο δῶρο, νὰ μοῦ τὸ περάσετε μὲ χαλκᾶ στὴ μύτη.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 154

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πρωτεύουσα τῆς Κούβας. —Ἡ ἔκλυτη ζωὴ (δημ.).— Δίδεται ἀπὸ ἀνώτερο σὲ κατώτερο.

2) Βυζαντινὴ νότα μουσικῆς. — Διευκολύνει τὶς συγκοινωνίες.

3) Πρόχειρο κρεββάτι (περσικό).— Κατοικεῖ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες (θηλ. δημοτ.).

4) Ἡρωΐς ἔργου τοῦ Ζολᾶ.— Μνημεῖα ποὺ θυμίζουν τὴν φρίκη τοῦ πολέμου.

5) Τέσσερα γράμματα ποὺ θὰ βρῆτε πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.— Συνάντησις ἀθλητικῶν ὁμάδων.— Μερικά.

6) Ἐποχὴ — Μέτρον βάρους— Βασιλεῖς τῶν πτηνῶν.

7) Ὄργανα αἰσθήσεως.—Δὲν ἔχουν τὶς ἴδιες διαστάσεις. — .... Ἀντζελες.

8) Ἐδαφικὴ ἀνωμαλία.— Οἱ στρατιῶτες τὴν τρέμουν.— Εὐσπλαχνία, συμπόνια.— Ἄρθρο (δοτ.).

9) Ἀπάντησις καταφατική.— Ἀρχικὰ ὑπουργείου.— Θάλασσα (ἀρχ.).—«... ΑΠ · ΓΚΕΡΛ» κορίτσι κατάλληλο γιὰ νὰ φωτογραφηθῆ μὲ μαγιώ.

10) Ἄρθρο.— Τέτοιοι ἦσαν κατὰ τὸν Χίτλερ ὅλοι οἱ Γερμανοί.— Πρόθεσις καὶ ἄρθρο πληθυντ. ἑνωμένα στὴ δημοτική.—Ἀπόβαρον.

11) Ἄρθρο (ὅπως τὸ προφέρουν οἱ Κρητικοί).—Ἔχουν ἐξαιρετικὴ μόρφωσι καὶ πεῖρα τῆς ζωῆς.— Μένει στὸ Βατικανό.

12) Νύμφη τῶν γλυκέων ὑδάτων κατὰ τὴν μυθολογία. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.— Θεὸς τῆς μυθολογίας.

13) Μετακίνησις τῶν ποδιῶν κατὰ τὸ βάδισμα.— Πάνω στὸ βουνὸ αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς ἔλαβε τὶς 10 ἐντολές.— Τουρκικὸς τίτλος.

14) «Τὸ σημάδι τοῦ...»: Στὸ σταυρόλεξο τὸ ὄνομά του εἶνε ἀντεστραμμένο — Ἡ κυκλοφορία του, μᾶς ἐξασφαλίζει τὴ ζωή.

15) Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τοῦ κόσμου.— Χωρὶς αὐτὴ ἕνας μαυροπίνακας εἶνε ἄχρηστος.

16) Τοῦρκοι ἀντάρτες:— Ἅγιος (δημοτ.).

17) Κρασὶ στὸ τέλος του. — Συγκέντρωσις πραγμάτων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ.—Ἀφθονοῦν στὸ Αἰγαῖο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ὁλοκάθαροι. — Χρησιμοποιεῖται ὡς κοινὸν μέτρον.—Ἐκεῖ ἐγίνοντο οἱ θυσίες.

2) Κορίτσια, κοπέλλες (καθαρ.).— Νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

3) Δὲν μπορεῖ νὰ περάση κανεὶς μέσα ἀπ' αὐτούς.— Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας.

4) Περιέχει ὅλα τὰ χρώματα.—Ἤπειρος

5) Ὁλόκληρον.—Ἀριθμός. — Ὑπάρχουν πολλὰ στὸ σῶμα μας.

6) Ὁ οἶνος τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως (δημοτ.). —Ἀκόμη.— Ὄργανο αἰσθήσεως.

7) Τελικὸς σύνδεσμος.— Μένει στὴν πόλι καὶ ὄχι στὸ χωριό.— Εἶδος ψαριοῦ (πληθ.).

8) 204.— Δὲν θὰ βάλετε τόνο πάνω σ' αὐτά.— Δηλητήριον — Ἐπιφώνημα ἐνθουσιασμοῦ.

9) Χρονικὸ διάστημα.—Σπόρ — Γάλλος στρατάρχης.— Ἀγγλικὸς τίτλος.

10) Γίνεται μὲ τὸ νυστέρι.— Ἄφησε (δημοτ.).— Γυναικεῖο ὄνομα (ξεν.). — Βρίσκονται στὴν ἀρχὴ τοῦ προηγουμένου ὀνόματος.

11) Χρονικὸ διάστημα.— Εἶνε ἀπαραίτητο σὲ κάθε φαγητό.— «ΠΙΚ—...» ἐκδρομὴ (ἀγγλ.).

12) Χρησιμοποιῶ μιὰ τῶν αἰσθήσεων.— Πρόσκλησις.— Πόλις τῆς Φθιώτιδος.

13) Ἡ μεγαλύτερη τῶν πέντε ἠπείρων.—Τὰ νερά του εἶνε ἀνθυγιεινά.— Βρίσκεται στὸ τέλος τῶν προσευχῶν.

14) Χρονικὸ διάστημα. — «Κομμάντο...»: Ἰταλικὴ ἀρχὴ κατὰ τὴν κατοχήν.

15) Ἠθικὴ ἀμοιβή.— Ἐπαναλαμβάνει ὅ τι ἀκούει.

16) Φωνῆεν εἰς διπλοῦν. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

17) Τρυφερὸ στὴν ἀφή.—Ὁ προφήτης αὐτὸς εἶχε μιὰ πολὺ παράξενη περιπέτεια.— Μᾶς ἀνεβάζει σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα.

Θ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

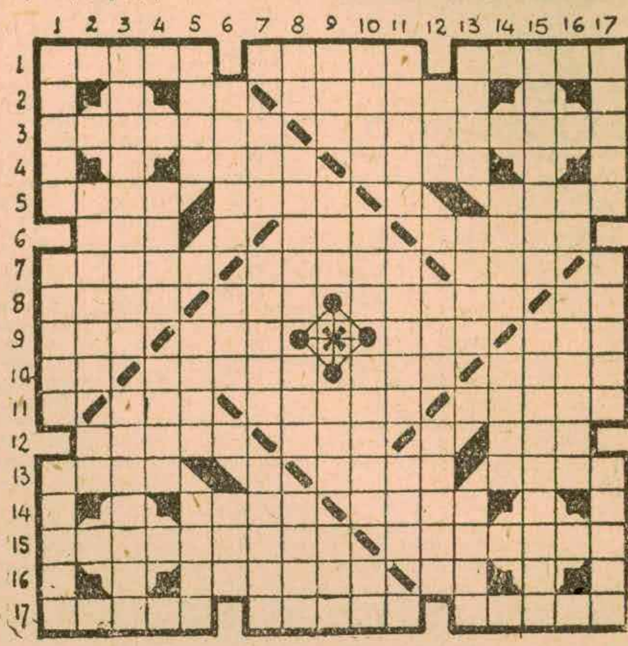

Ἡ λύσις τοῦ 153 στὴ σελ. 70

Ἡ «Μίς» Σοφία Βέμπο

Οἱ θριαμβευτικὲς ἐμφανίσεις της στὴν Ἀμερική

ΛΙΓΟ πρὶν πάρω τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς ἡ Σοφία Βέμπο μὲ κύτταξε μὲ συγκίνησι καὶ μοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι... Ὅταν θὰ φθάσης μὲ τὸ καλὸ ἐκεῖ κάτω στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ πατήσης πάλι τὸ χῶμα τῆς πατρίδας μας, κύτταξε μὲ ἀγάπη τὸ γαλανὸ οὐρανό, τὰ βουνὰ γύρω μὲ τὶς ἁπαλὲς γραμμές τους τὴν ἤρεμη θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ, τὸν κόσμο ποὺ θὰ δῆς μπροστά σου καὶ δῶσε σ' ὅλους τοὺς πιὸ θερμοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἐγκάρδιους χαιρετισμούς μου...

Ἡ Σοφία Βέμπο εἶνε ἡ μόνη Ἑλληνίδα καλλιτέχνις ποὺ ἔχει πραγματικὰ κατακτήσει μὲ τὸ τραγοῦδι της ὄχι μόνο ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς μας ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἀμερικανούς. Οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τὴν παρακολουθοῦν μὲ συμπάθεια καὶ οἱ κριτικοὶ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων γράφουν γιὰ τὴν τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ της τὰ πιὸ ἐπαινετικὰ λόγια.

Ἡ «Μὶς Βέμπο», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν, μὲ τὴν ἁπλότητά της καὶ τὸ σεμνὸ ἦθος της ποὺ βρίσκεται πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰ διαφημιστικὰ πυροτεχνήματα τῶν «ἀστέρων» ἔχει ἀποκτήσει μεγάλη δημοτικότητα ἔχει γίνει ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς καὶ μὲ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ποὺ προκαλεῖ κάνει σήμερα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴν καλύτερη προπαγάνδα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας, ποὺ τὴν κύτταζαν μὲ καμάρι μοῦ ἔλεγαν ὁλόχαροι ὅτι μιὰ τέτοια καλλιτέχνιδα περίμεναν ἀπὸ καιρὸ νὰ ἔρθη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ Βέμπο τοὺς μιλάει στὴν καρδιὰ καὶ τοὺς τραγουδάει ὅ τι τοὺς ἀρέσει κι' ὅ,τι ἐπιθυμοῦσαν ν' ἀκούσουν! Τὰ καινούργια τραγούδια της ποὺ λανσάρει τώρα στὴν Ἀμερικὴ μιλοῦν κατ' εὐθεῖαν στὴ ψυχὴ ὅλων, ζωντανεύουν τὶς ἀναμνήσεις, ξυπνοῦν τὸν καϋμὸ τῆς νοσταλγίας καὶ προκαλοῦν ἕναν πραγματικὰ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό.

Τακτικοὶ θαμῶνες στὶς συναυλίες της, μολονότι δὲν καταλαβαίνουν λέξι ἀπὸ τὰ τραγούδια της εἶνε οἱ κριτικοὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου, ποὺ συμμερίζονται ἀπόλυτα τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴ συγκίνησι τῶν ὁμογενῶν μας. Ὅλοι τους δοκιμάζουν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι βλέποντας στὴ σκηνὴ τῶν μεγαλυτέρων αἰθουσῶν γιὰ κονσέρτα μιὰ Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἔχει μιὰ δική της τεχνικὴ καὶ μιὰ δική της προσωπικότητα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μουσικοκριτικοὺς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ κ. Γουέλντον Γουάλλας τοῦ «Ἡλίου τῆς Βαλτιμόρης», ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

«Ἡ φωνή της δὲν εἶνε γυμνασμένη στὶς λεπτότητες τοῦ «στὺλ κονσέρτου», ἀλλὰ οὔτε χρειάζεται νὰ εἶνε. Τέτοια μαθήματα θὰ ἐμείωναν τὴ ζωτικότητα καὶ θὰ ἐδέσμευαν τὴν ἀφθονία ποὺ παρουσιάζουν οἱ βοκαλισμοί της».

Καὶ προσθέτει μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό:

«Ἡ «Μὶς Βέμπο» τραγούδησε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ ξέρη κανεὶς ἑλληνικὰ γιὰ νὰ καταλάβη τί λέει καὶ νὰ ἐκτιμήση τὴν ποιότητα τοῦ τραγουδιοῦ της. Τὸ χρῶμα τῆς φωνῆς της καὶ τὸ σχῆμα τῶν φράσεών της ἀποδίδουν πολὺ καθαρὰ τὰ διάφορα αἰσθήματα ποὺ ἐκφράζει».

Τέτοιοι ἔπαινοι καταγοητεύουν τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ποὺ τοὺς διαβάζουν καὶ γι' αὐτό, μόλις πληροφορηθοῦν ὅτι ἡ Βέμπο δίνει μιὰ συναυλία, παίρνουν ἀμέσως τὸ ἀεροπλάνο καὶ διανύουν τεράστιες ἀποστάσεις γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ δημοτικὰ τραγούδια της. Στὸ «Κάρνεγκυ Χὼλ» τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπου ἔδωσε τὸ πρῶτο ρεσιτάλ της, εἶχε ἀκροατὰς ἀπὸ τὸ Σικάγο, τὴν Καλιφόρνια καὶ τὸν Καναδᾶ! Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὴ δοῦν ἀπὸ κοντὰ νὰ τὴν καμαρώσουν, νὰ μιλήσουν μαζί της.

Οἱ ἑλληνικὲς κοινότητες, τὰ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα, οἱ ἐπαγγελματικὲς ὀργανώσεις ἡ «Γκάπα» καὶ ἡ «Ἀχέπα» τὴν καλοῦν κάθε τόσο νὰ τραγουδήση στοὺς χορούς τους καὶ συναγωνίζονται ποιὰ πρώτη νὰ ὀργανώση τὶς συναυλίες της.

Ἡ Βέμπο μαθαίνει τώρα μὲ ζῆλο τ' ἀγγλικά, γιατὶ θέλει νὰ τραγουδήση καὶ μπροστὰ στὸ ἀμερικανικὸ κοινό. Στὴ Βαλτιμόρη μάλιστα τραγούδησε μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη ἕνα ἀμερικανικὸ τραγοῦδι. Ἔχει δὲ μιὰ ἀρκετὰ δελεαστικὴ πρότασι ἀπὸ τὸν κ. Σκούρα νὰ ἐμφανισθῆ ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων θεάτρων τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ πρόγραμμα ἀποκλειστικὰ ἀμερικανικό! Ἀλλὰ ἡ καλλιτέχνις μας διστάζει ἀκόμη καὶ δὲν ἔχει καταλήξει σὲ καμμιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι...

Δέκα νέα τραγούδια της ποὺ κυκλοφοροῦν σὲ δίσκους γίνονται κυριολεκτικῶς ἀνάρπαστα. Οἱ δίσκοι αὐτοὶ εἶνε τῆς ἑλληνικῆς ἑταιρίας «Λίμπερτυ», ποὺ τὴ διευθύνει μὲ τὸ δαιμόνιο ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα του ἕνας ἐξαίρετος συμπατριώτης μας, ὁ κ. Κ. Σταυρόπουλος, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι καὶ ποὺ εἶνε ἀπὸ χρόνια ἐγκατεστημένος στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς δίσκους αὐτοὺς ἡ Βέμπο ἑτοιμάζει καὶ ἄλλους.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ποὺ βρισκόμουν στὴ Βαλτιμόρη, ἡ Σοφία Βέμπο ἔδωσε ἐκεῖ μιὰ συναυλία της, ποὺ σημείωσε μιὰ πραγματικὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Ἤμουν μαζί της ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ὁμολογῶ ὅτι μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ὁ ἁγνὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἀνέκφραστη χαρὰ τῶν ὁμογενῶν μας ποὺ τὴν περιέβαλλαν μὲ ἀγάπη, μὲ στοργὴ καὶ συγκίνησι.

Μετὰ τὴ συναυλία δόθηκε πρὸς τιμήν της μιὰ δεξίωσις στὸ σπίτι τοῦ κ. Κόντου, ἑνὸς βέρου Ἀθηναίου ἀπὸ τὴν Πλάκα στὴν ὁποία παρευρέθη ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ κοινωνία τῆς ἑλληνικῆς παροικίας τῆς Βαλτιμόρης.

Σ' αὐτὴ τὴ δεξίωσι βρισκόταν καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ λίμπερτυ «Ὤντρυ», ποὺ ναυλοχοῦσε στὸ λιμάνι τῆς Βαλτιμόρης. Κι' ὅπως ἦταν κι' αὐτὸς κατενθουσιασμένος προσκάλεσε τὴ Βέμπο καὶ τοὺς φίλους της στὸ πλοῖο του τὴν ἄλλη ἡμέρα. Στὸ «Ὤντρυ» λοιπὸν τὴν ἑπομένη μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῶν πιὸ θερμῶν φιλικῶν ἐκδηλώσεων «ἄναψε» ἕνα γλέντι γνήσιο ἑλληνικὸ γλέντι μὲ ἀστείρευτη εὐθυμία καὶ εἰλικρινῆ ἐγκαρδιότητα.

Ἡ «Μὶς Βέμπο», εἶνε τόσο ἀγαπητὴ στὴν Ἀμερικὴ ὥστε δὲν εἶνε διόλου ὑπερβολικὰ τὰ τόσο λαμπρὰ κι' ἐπαινετικὰ λόγια ποὺ ἔγραψε γι' αὐτὴν ὁ γνωστὸς μουσικοκριτικὸς τοῦ «Νταίηλυ Γκλόουμπ» τῆς Βοστώνης, ὕστερ' ἀπὸ τὴ συναυλία της ποὺ ἔδωσε ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ «Ἀθηναϊκοῦ Κολλεγίου».

Ἡ «Μὶς Βέμπο» λοιπὸν ὅπως μοῦ ἔλεγε ἡ ἴδια, θὰ μείνη ἀκόμη πολὺν καιρὸ στὴν Ἀμερική, γιατὶ ἔχει ὑποχρεώσεις νὰ ἐμφανισθῆ σὲ παρὰ πάνω ἀπὸ σαράντα πόλεις. Ἄλλωστε ἀπὸ τὶς 75 χιλιάδες Ἕλληνες τῆς Νέας Ὑόρκης, μόνο 20 χιλιάδες μπόρεσαν νὰ τὴν ἀκούσουν στὶς δυὸ συναυλίες της καὶ στοὺς χοροὺς ποὺ εἶχε προσκληθῆ νὰ τραγουδήση.

Νοσταλγεῖ ὅμως τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ κι' ἐλπίζει ὅτι θὰ βρίσκεται πάλι ἐδῶ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1949 γιὰ νὰ τραγουδήση στὸ θέατρό της.

I. ΠΑΠ.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Σοφίας Βέμπο. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ὁ πιανίστας κ. Μανουλιτσάκης ὁ κ. Γεώργιος Βέμπος, ἀδελφὸς τῆς δημοφιλοῦς καλλιτέχνιδός μας, ὁ κ. Ι. Παπαγεωργίου διευθυντὴς τοῦ «Θησαυροῦ», ἡ δνὶς Ἀλίκη Βέμπο, ὁ δημοσιογράφος κ. Ι. Κοκκινάκης καὶ ὁ πιανίστας κ. Ραπίτης.

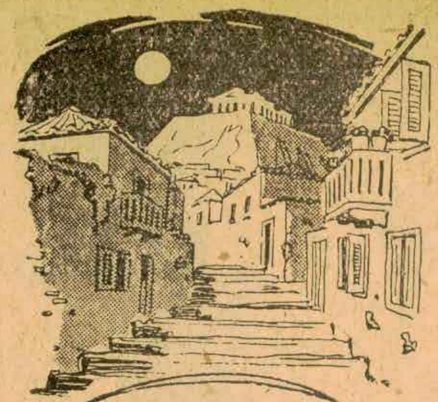

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ της παλιάς Αθήνας

ΤΑ ΕΣΠΕΡΙΝΑ ΓΚΙΟΥΒΕΤΣΙΑ στὴ μπύρα Μπερνιουδάκη

Ὁ κυρ-Ζαχαρίας ὁ Μπερνιουδάκης ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις θαυμαστὲς τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων τῆς Παληᾶς Ἀθήνας.

Τὸ «μαγαζί» του—καθὼς τὄλεγε ὁ ἴδιος—ἦταν ἡ καλύτερη μπυραρία στὴν ὁδὸν Φωκίωνος. Στὸ συμπαθητικὸ ἐκεῖνο «λοκάλ» δὲν σερβιριζότανε μονάχα μπύρα ἀφράτη καὶ γευστική, τότε, ἀλλὰ καὶ πλούσιοι μεζέδες καὶ φαγητὸ καλομαγειρεμένο καὶ ἄφθονο καὶ φθηνὸ καὶ μαζὺ μὲ τ' ἄλλα καὶ τὰ περίφημα γκιουβέτσια του, ποὺ τόσο ἄρεσαν στὴ νεολαία καὶ στοὺς λογίους τῶν Ἀθηνῶν τῆς περασμένης ἐποχῆς.

Μετὰ τὰς ἐννέα τὸ βράδυ, στὴ μπύρα τοῦ Μπερνιουδάκη ἔφταναν, σιγὰ—σιγά, καὶ τὰ μέλη τῆς συνειθισμένης παρέας ποὺ καθότανε σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ. Ἦσαν οἱ διασημότεροι ξενύχτηδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀπ' τὴν παρέα αὐτὴ δὲν ἔλειπε ὁ Μητσάκης, ὁ Κουσουλᾶκος, ὁ Μίκιος Λάμπρος, ὁ Κώστας Κρυστάλλης, ὁ Ταγκόπουλος ὁ Μπάμπης Ἄννινος—αὐτοὶ κυρίως ἦσαν καὶ οἱ ἱδρυταὶ τῆς ἀρχαιότερης «φιλολογικῆς γωνιᾶς» στοῦ Μπερνιουδάκη, ποὺ ξανάζησε, ἀργότερα, στοῦ «Ἀβέρωφ» — ἀλλὰ μόνο γιὰ ἕνα φεγγάρι.

★

Ἐκεῖ, λοιπὸν στοῦ Μπερνιουδάκη, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἀκούστηκαν τὰ εὐθυμότερα καὶ ἐξυπνότερα χαριτολογήματα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων τῆς Παληᾶς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖ πρωτογνωρίστηκε ὁ Μητσάκης — φτασμένος καὶ ὀνομαστὸς τότε, — μὲ τὸν παληὸ ἐπιφανῆ «μαῖτρ» Ἐμμ. Ροΐδη, ποὺ ἔκαμε πῶς δὲν τὸν ἤξερε καθόλου.

ΜΙΧ. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Ὁ Μητσάκης μεσουρανοῦσε, τότε, ὡς «Κρὰκ» στὸ «Ἄστυ» τοῦ Θέμου Ἀννίνου. Γι' αὐτὸ καὶ πίστευε ὅτι τὸν ἤξερε ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ Ροΐδης, ὅμως, δὲν χαμπάριζε καθόλου ἀπὸ τέτοια. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, ποὺ ὁ Θέμος Ἄννινος τοῦ συνέστησε τὸν Μητσάκη ὁ Ροΐδης δὲν ἐδίστασε νὰ ρωτήση μὲ τὸ ἀγέρωχο ὕφος του:

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ κ. Μητσάκης;

— Γράφει! ἀποκρίθηκε ὁ Θέμος, χαμογελῶντας.

Τότε ὁ Ροΐδης κούνησε τὸ κεφάλι μὲ προσποιητὸ μελαγχολικὸ ὕφος καὶ εἶπε σιγανά, κυττάζοντας πρὸς τὴν ἐξώπορτα:

— Ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; Ὅλοι οἱ Ἕλληνες γράφουν!

Τσιμουδιὰ ὁ Μητσάκης. Τὸ φυσοῦσε ὅμως καὶ δὲν κρύωνε, ἐνῶ τό... γκιουβέτσι κρύωνε. Ὡστόσο τὸ κράτησε, τρώγοντας ἀδιάφορα, καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή.

Μόλις ἀπόφαγαν καὶ μετὰ τ' ἀλλεπάλληλα ποτηράκια τῆς μπύρας, ἔγιναν ὅλοι ὁμιλητικώτεροι. Σὲ μιὰ στιγμὴ τότε ὁ Μητσάκης, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ροΐδη, τοῦ λέει αἰφνιδιαστικά:

— Ροΐδης εἴπατε;

— Μάλιστα! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Κατάλαβα. Θὰ εἶσαστε ἀπὸ κείνους ποὺ γράφουν! Κρῖμα στὸν ἄνθρωπο!

Ἡ μονομαχία ἔτσι, ἔληξε μὲ τὰ ἀκράτητα γέλια ὅλης τῆς παρέας καὶ μὲ τὴν παρέμβασι τοῦ κυρ-Ζαχαρία τοῦ Μπερνιουδάκη ὁ ὁποῖος, στὸ τέλος, κερνοῦσε κι' αὐτὸς καὶ καθότανε ὑπερήφανα κοντὰ στοὺς λογίους, ὡς ποὺ νὰ τελειώση τὸ γλέντι.

★

Ἕνα βράδυ, στὴ μπύρα τοῦ Μπερνιουδάκη δόθηκε ἕνα πλούσιο γεῦμα τῶν λογίων, γιὰ νὰ ἑορτάσουν τὰ πεντάχρονα (1889) τοῦ σατυρικοῦ «Ἄστεος».

Ἔκτακτοι συνεργάτες του τότε, ἦσαν καὶ οἱ πρωτόβγαλτοι στὴν ποίησι νεαροὶ Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ Γιάννης Πολέμης, ὁ πρῶτος μὲ τὸ ψευδώνυμο Πεζόστρατος καὶ ὁ δεύτερος μὲ τὸ ψευδώνυμο Guerrier.

Οἱ καλεσμένοι ἦσαν ἀρκετοὶ γιατὶ τὸ «Ἄστυ», τότε, εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ θαυμαστὲς καὶ ὑποστηριχτές. Τὸ τραπέζι ἦταν πλουσιώτατο καὶ οἱ συνδαιτημόνες ἔφαγαν καὶ ἔπιαν σπουδαία καὶ στὸ τέλος κάλεσαν καὶ τὸν κυρ-Ζαχαρία γιὰ νὰ πιῆ σαμπάνια μαζύ τους. Ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη τσακίστηκε, ὁ ἴδιος, νὰ τοὺς περιποιηθῆ.

Καμαρωτὸς— καμαρωτὸς ὁ κὺρ-Ζαχαρίας ὁ Μπερνιουδάκης ἐπλησίασε, μὲ ὕφος ἐπίσημο καὶ ὑπερήφανο, στὸ τραπέζι, πῆρε τὸ ποτῆρι τῆς σαμπάνιας στὸ χέρι, καὶ ἔδειξε πῶς θέλει νὰ κάμῃ πρόποσι.

Τότε ὁ Κουσουλᾶκος μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ὕφος του ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ μὲ σοβαρὸ τόνο εἶπε:

— Ὁ κυρ-Ζαχαρίας ἔχει τὸν λόγον!

Σοβαρὸς καὶ ἐπιβλητικὸς ὁ κυρ-Ζαχαρίας, σήκωσε τὸ ποτῆρι του καὶ ἄρχισε βαρυσήμαντη πρόποσι:

— Ἐπειδή, ποὺ λέτε, εἶμαι κ' ἐγὼ τακτικὸς ἀναγνώστης καὶ θαυμαστὴς τοῦ «Ἄστεος»... τὸ διαβάζω, τακτικά, κάθε Κυριακή. Σήμερα, λοιπόν, ποὺ γιορτάζει, θέλω νὰ γιορτάσω καὶ ἐγὼ μαζί του καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχτῆτε τὸ γεῦμα τοῦτο. Ἂν ἐσεῖς, κύριοι, ἀντιπροσωπεύετε τὸ πνεῦμα, ἀντιπροσωπεύω καὶ ἐγὼ τὴν ὕλη στὴ σημερινὴ γιορτή σας!

Ὅλοι, τότε, κατεχειροκρότησαν τὸν κυρ-Ζαχαρία, ἀλλὰ μερικοὶ ἔκαμαν στὴ σκέψι τους τὴν ἀνήσυχη ἰδέα, ὅτι ὁ περίεργος ἐπιχειρηματίας θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ὀλέθριο τέλος, ἂν διέθετε, ἔτσι, τὴν ὕλη, ἢ μᾶλλον τὰ ὑλικά του.

— Ἂν τὸ πάῃ ἔτσι, εἶπε ὁ Κουσουλᾶκος, γρήγορα θὰ ξεπουλήσῃ ὁ κυρ-Ζαχαρίας!

Καὶ ἡ προφητεία τοῦ Κουσουλάκου, δυστυχῶς, ἐπαλήθευσε. Σὲ λίγα χρόνια τὸ κατάστημα τοῦ κυρ-Ζαχαρία, ἔκλεισε, ὄχι βέβαια ἀπ' τοὺς ἐνθουσιασμούς του γιὰ τοὺς λογίους, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ γενικὴ κακὴ διαχείρισι.

Γιατὶ εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἐμπόριο καὶ φιλολογία, πραγματικότης καὶ ζωὴ στὰ σύννεφα, δὲν ταιριάζουν.

Ἡ ποίησις εἶναι μιὰ ὡραία Λάμια ποὺ τρώει — ἀλλοίμονο — τὶς ἐπιχειρήσεις.

Ὅταν, ἀργότερα, ἔβγαζεν ὁ Κουσουλᾶκος τὸ «Σκρὶπ» μιὰ μέρα ὁ ἀρχισυντάκτης του Κωστῆς Χαιρόπουλος, τοῦ εἶπε:

— Τὰ ἔμαθες Εὐάγγελε; Ὁ κυρ-Ζαχαρίας πουλάει σπίρτα στὴν Ἀλεξάντρεια!

Ὁ Κουσουλᾶκος, τότε, μὲ τὸ συνειθισμένο χιοῦμορ του, ἀπάντησε:

— Κρῖμα! Βιάστηκε, ὅμως, νὰ φτωχέψῃ, πρὶν γιορτάσῃ καὶ τὸ «Σκρὶπ» τὰ πεντάχρονά του!

ΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ δὲν θὰ φορῆ γυαλιά!...

Οἱ βιταμίνες καὶ ἡ ὑγεία τῶν ματιῶν

Ὁ δρ. Ράσσελ Μ. Οὐάϊλντερ, ἔκαμε τελευταίως στὸ Ἰατρικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Σικάγου, τὴν ἀκόλουθη καταπληκτικὴ ἀνακοίνωσι:

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποὺ κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ φορῆ γυαλιά. Ὁ ἀστιγματισμός, ἡ μυωπία καὶ ἡ πρεσβυωπία, θὰ ἐκλείψουν, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐφαρμόσουν μιὰ δίαιτα μὲ τὶς τροφές, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητες, γιὰ νὰ διατηροῦνται σὲ καλὴ κατάστασι τὰ μάτια. Ἡ δίαιτα αὐτὴ πρέπει ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία κι' ἂν ἐφαρμοσθῆ σὲ γενικὴ κλίμακα θὰ δημιουργηθῆ ἔτσι ἕνας κόσμος, ποὺ τὰ γυαλιὰ θὰ τὰ βλέπῃ μόνο ὡς περίεργα ἀντικείμενα στὰ... μουσεῖα! Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, κατέληξε ὁ δρ. Οὐάϊλντερ, ἡ δίαιτα αὐτή, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ν' ἀποφύγουν πολλὲς ἀρρώστειες καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν ὑγιεία τῶν ματιῶν τους. Τρεῖς κυρίως βιταμίνες εἶνε ἀπαραίτητες γι' αὐτό: Πρῶτον, ἡ βιταμίνη Α, ποὺ βοηθεῖ νὰ βλέπῃ κανεὶς καλύτερα σὲ ἀμυδρὸ φῶς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴ νύχτα καὶ ἀποτρέπει εἰδικῶς τὴν ἀρρώστεια, ποὺ ἀποκαλεῖται ξηροφθαλμία. Δεύτερον, ἡ βιταμίνη C, ποὺ διατηρεῖ σὲ ὑγιεινὴ κατάστασι τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῶν ματιῶν. Πιστεύεται ὅτι ἡ βιταμίνη αὐτὴ προλαμβάνει τὸν καταρράκτη. Τρίτον, ἡ βιταμίνη G (ριμποφλαβίνη), ποὺ ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ μείωσι τῆς ὁράσεως καὶ κάποτε μερικὴ τύφλωσι.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς βιταμίνες ὑπάρχει καὶ ἕνας ἄλλος, μυστηριώδης ἀκόμη, παράγων ὑγείας τῶν ματιῶν. Οἱ Βρεταννοὶ ἐπιστήμονες, διαπίστωσαν τὴν ὕπαρξί του, ἐξετάζοντες καὶ θεραπεύοντες τοὺς ἀεροπόρους ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, δροῦσαν στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ στὴ Μάλτα. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀεροπόρους ἔτρωγαν λεμόνια καὶ ἄλλα ἐσπεριδοειδῆ, ἔβλεπαν καλύτερα. Γενικώτερα φαίνεται ὅτι καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα—ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λεμόνια—φροῦτα ποὺ εἶνε πλούσια σὲ βιταμίνες C, ὑπάρχει ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἀκόμη, παράγων ὑγείας τῶν ματιῶν.

Τὸν παράγοντα αὐτὸν πάντως καὶ τὶς τρεῖς βιταμίνες ποὺ ἀναφέραμε, εἶνε εὔκολο νὰ τὰ βρῇ ὁ ἄνθρωπος διαλέγοντας τὶς τροφές του. Τὰ χόρτα καὶ τὰ ὄσπρια περιέχουν βιταμίνες Α καὶ μερικὰ ἐπίσης βιταμίνες C καὶ G. Τὰ λάχανα, οἱ τομάτες καὶ τὰ ἐσπεριδοειδῆ, περιέχουν βιταμίνες C καὶ τὸν «ἄγνωστο παράγοντα». Τὸ γάλα, τὸ ψαχνὸ κρέας, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἐντόσθια, περιέχουν βιταμίνες G.

Ἀπὸ τὸ κάθε εἶδος ἀπὸ αὐτὲς τὶς τροφές, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρώγῃ κάθε μέρα γιὰ νἄχῃ γερὰ τὰ μάτια του. Ὅταν μάλιστα ξέρῃ τί χρειάζεται τὸ μάτι του, πρέπει νὰ κανονίζῃ ἔτσι τὸ φαγητό του, ὥστε νὰ περιέχῃ ἐκεῖνες τὶς βιταμίνες ποὺ τοῦ εἶνε πιὸ ἀναγκαῖες.

Φυσικά, καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν καμμιὰ βλάβη τὰ μάτια, τὸ καλύτερο εἶνε νὰ συνδυάζῃ κανεὶς ἔτσι τὸ φαγητό του, ὥστε νὰ βάζῃ στὸν ὀργανισμό του, ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ποὺ τονώνουν τὰ μάτια καὶ νὰ διατηροῦν ὑγιᾶ.

Αὐτὴ εἶνε σὲ γενικὲς γραμμὲς ἡ ἀνακοίνωσις τοῦ δρος Οὐάλντερ, ποὺ «προφητεύει» ὅτι, χάρις στὴ δίαιτά του στὸ μέλλον ὁ κόσμος δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ γυαλιά. Ὡς ποὺ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ καλὸ εἶνε νὰ συμβουλεύεται κανεὶς καὶ τὸν ὀφθαλμίατρο καὶ νὰ χρησιμοποιῆ ἐγκαίρως τὰ γυαλιὰ ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξῃ, γιατὶ ἀλλοιῶς ὑπάρχει κίνδυνος ἡ πάθησίς του ἀπὸ μικρὴ στὴν ἀρχή, νὰ γίνῃ μεγαλύτερη ἀργότερα.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ σιταριοῦ

Ἡ γονιμότης καὶ ἡ θρεπτικὴ ἀξία του

Οἱ στερήσεις τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς καὶ οἱ μεταπολεμικὲς ἐπισιτιστικὲς δυσχέρειες ξανάφεραν τὸ ζήτημα τοῦ ψωμιοῦ στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητος. Γιατί, στ' ἀλήθεια, τὸ μόνο πράγμα ποὺ δὲν φανταζόμαστε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ στερηθοῦμε ποτὲ ἦταν τὸ ψωμί.

Ἀλλὰ τί γνωρίζομε γιὰ τὸ προϊὸν αὐτὸ ποὺ εἶνε τόσο πολύτιμο στὴ διατροφή μας;

Γιὰ νὰ ἀφηγηθοῦμε τὴν ἱστορία του πρέπει ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ πολὺ μακρυά.

Σύμφωνα μὲ τοὺς σημερινοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ χίλιους τουλάχιστον αἰῶνες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια πρὶν ἀπὸ 125.000 - 150.000 χρόνια.

Τὸ σιτάρι, λοιπόν, δὲν φαίνεται ν' ἀριθμῆ ζωὴ μεγαλείτερη ἀπὸ 8 - 10.000 χρόνια.

Μὲ τί τρέφονταν προτήτερα οἱ ἄνθρωποι; Μὲ ἕνα προϊόν, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦμε σήμερα μόνο γιὰ τροφὴ τῶν γουρουνιῶν: μὲ βαλανίδια!

Ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρλομάγνου, οἱ Βόρειοι ἰδίως λαοὶ (Σκανδιναυοί, Γερμανοί, Ἀγγλοσάξωνες τῶν Βρεταννικῶν νήσων, Ρῶσσοι κτλ.) τρέφονταν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν μ' αὐτά. Κατὰ τὶς περιόδους λιμοῦ ἐπίσης, τὰ βαλανίδια ἀντικαθιστοῦσαν τὸ σιτάρι σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Ἄραβες φτιάνουν ἕνα θρεπτικώτατο καὶ ἐξαιρετικὰ εὔγεστο ποτὸ ἀπὸ καβουρδισμένα βαλανίδια, ζάχαρι καὶ σοκολάτα, ποὺ τὸ καλοῦν «ρακαχούτ». Φτιάνουν ἐπίσης καφὲ ἀπὸ βαλανίδια.

Τὸ βαλανίδι εἶνε ἐξαιρετικὰ πλούσιο σὲ ἄμυλο. Δυστυχῶς περιέχει ἐπίσης καὶ διάφορες στυπτικὲς οὐσίες ποὺ τὸ κάνουν δύσπεπτο καὶ ἐλαττώνουν κατὰ πολὺ τὶς θρεπτικές ἰδιότητές του.

Ὅσο γιὰ τὸ σιτάρι, εἶνε ἄγνωστο πότε πρωτοεμφανίσθηκε στὴ γῆ. Οἱ Ρωμαῖοι ἀπέδιδαν τὴν τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεώς του στὴ Δήμητρα, οἱ Ἕλληνες στὸν Τριπτόλεμο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι στὸν Ὄσιριδα. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς ἄδικα θὰ ψάχναμε σήμερα γιὰ νὰ βροῦμε ποιὸς ξεχώρισε τὸ σιτάρι ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους δημητριακοὺς καρποὺς καὶ σκέφθηκε ν' ἀντικαταστήσῃ μ' αὐτὸ τὸ βαλανίδι.

Γιατὶ τὸ σιτάρι ἀνήκει σὲ μιὰ οἰκογένεια φυτῶν, ποὺ ἀριθμεῖ 3.000 τουλάχιστον διαφορετικὰ εἴδη.

Αὐτὸς ὁ μικροσκοπικὸς δημητριακὸς καρπὸς κατέχει, ὅμως, ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες, ποὺ τὸν τοποθετοῦν σὲ ξεχωριστὴ θέσι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Πραγματικά, ἡ ἐπιστήμη μᾶς διδάσκει σήμερα ὅτι τὸ σπυρὶ τοῦ σιταριοῦ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ὄγκου του περιέχει τὴ μεγαλείτερη ποσότητα θρεπτικῶν οὐσιῶν ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη τροφή, ζωϊκὴ ἢ φυτική. Αὐτὴ τὴ συμπύκνωσι μόνον μὲ χημικὰ μέσα θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἐπιτύχωμε.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ σιτάρι ἔχει μιὰ ἐξαιρετικὴ γονιμότητα. Τὰ παληὰ χρονικὰ μνημονεύουν ἀξιοθαύμαστα παραδείγματα γι' αὐτὴ τὴ γονιμότητά του.

Ἔτσι, ἀναφέρεται ὅτι στὴν ἐποχὴ τοῦ Νέρωνος ἕνας σπόρος σίτου ἔδωκε μόνος του 360 στάχεις.

Ὁ βοτανολόγος Τεσσιὲ ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ἀπὸ ἕνα σπόρο φύτρωσαν 92 στάχεις. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς στάχεις βγῆκαν 3.800 σπόροι σίτου.

Ἐξ ἄλλου τὸ 1827 στὴ Βρέστη, ἀπὸ ἕνα σπόρο σίτου βγῆκαν 150 στάχεις.

Σήμερα ἡ ἀναλογία εἶνε 1: 30 ἢ 40.

Ἀλλ' ἂν τὸ σιτάρι ἀριθμεῖ ζωὴ μερικῶν χιλιάδων ἐτῶν τὸ ψωμί, ὅμως μὲ τὴ σημερινή του ἐμφάνισι εἶνε πολὺ νεώτερο.

Γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἔτρωγαν τὸ σιτάρι μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς χυλοῦ, ποὺ μᾶς τὸν ξαναθύμισε μὲ κάποιο τρόπο τὸ μπλουγοῦρι τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς.

Ἀργότερα ἔφτιαναν μικρὰ ψωμάκια ποὺ τὰ ξεροψῆναν στὴ φωτιά. Αὐτὰ τὰ ψωμάκια ὅμως ἦσαν ἄνοστα καὶ πολὺ δύσπεπτα.

Μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισαν νὰ ρίχνουν στὴ ζύμη τοῦ ψωμιοῦ λίγο κρασί. Ἔτσι γινόταν ἐλαφρότερο καὶ ψηνόταν καλλίτερα. Οἱ Γαλάται, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό χρησιμοποιοῦσαν μαγιὰ μπύρας.

Τὸ ζύμωμα τοῦ ψωμιοῦ μὲ προζύμι, ὅπως περίπου γίνεται σήμερα, χρονολογεῖται κατὰ τὸν Πλίνιο ἀπὸ τὸ ἔτος 580 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐμφανίσθηκαν στὴν πρωτεύουσα τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους οἱ πρῶτοι φουρνάρηδες.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν, τὸ ψωμί, μὲ τὴ σημερινή του μορφή, εἶνε ἕνα προϊὸν πολὺ πρόσφατο καὶ ἀνήκει στὴ νεώτερη περίοδο τῆς ἱστορίας.

Παροιμίες

- Τὸ κακὸ σκυλὶ ψόφο δὲν ἔχει.
- Τὰ πλούτη ἂν πᾶν ὡς τὰ παιδιά, δὲν φτάνουν ὡς τ' ἀγγόνια.
- Ὅταν τινάζουν τὴν ἀχλαδιά, ὅσοι λάχαν τόσοι φάγαν.
- Χίλιοι γδυμένοι δὲν ντύνουν ἕναν γυμνό.
- Ἂν πᾶς στὸν πόλεμο κάνε τὴν προσευχή σου, ἂν πᾶς σὲ ταξίδι κάνε την δυὸ φορές, ἂν θέλῃς νὰ παντρευτῆς κάνε την τρεῖς.
- Ὁ χειρότερος κουφὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ.
- Πρᾶγμα ποὺ μπορεῖς νὰ πάρῃς μὴ κάθεσαι νὰ τὸ γυρεύῃς.
- Κάλλιο μόνος παρὰ κακὰ συντροφευμένος.
- Τὸ χρυσάφι μιλάει ὅλες τὶς γλῶσσες.
- Βρῆκε ὁ καλὸς γαμπρὸς τὴν καλὴ τὴν πεθερά.

Τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ καὶ ἡ πατρότης

Στὸ δικαστήριο τοῦ Λὸς Ἄντζελες συζητήθηκε τελευταῖα ἡ αἴτησις μιᾶς νεαρῆς γυναίκας, ὀνόματι Μίλντρεντ Γκόλντμπεργκ ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι πατέρας τοῦ παιδιοῦ της Μάτιου ἦταν κάποιος Ἔντουαρτ Πόλλινγκερ. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλες ἀποδείξεις, ἡ Γκόλντμπεργκ ζήτησε νὰ ἐξετασθοῦν τὰ μεγάλα δάχτυλα τῶν ποδιῶν τοῦ παιδιοῦ της καὶ τοῦ Πόλλινγκερ ποὺ κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της ἦσαν ἀπολύτως ὅμοια. Τὸ δικαστήριο δέχθηκε τὴν αἴτησί της καὶ ἀνέθεσε σὲ εἰδικοὺς ἐμπειρογνώμονας νὰ κάμουν τὴ σχετικὴ ἐξέτασι, ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ἡ Γκόλντμπεργκ εἶχε δίκηο. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι, τὸ δικαστήριο ἐκήρυξε τὸν Ἔντουαρντ Πόλλινγκερ πατέρα τοῦ μικροῦ Μάτιου καὶ τὸν ὑποχρέωσε στὴν καταβολὴ 40 δολλαρίων μηνιαίως ὡς ἐξόδων διατροφῆς.

ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Τὸ ἰαπωνικὸ ἐργοστάσιο ἀεροπλάνων Μιτσουμπίσι ἄρχισε πρὸ καιροῦ νὰ κατασκευάζῃ ἕνα νέο τύπο ποδηλάτου ἀπὸ «ντουραλουμίνιο». Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε πολὺ ἐλαφρὺ τὸ νέο αὐτὸ ποδήλατο, μπορεῖ καὶ διαλύεται σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα σὲ πολλὰ κομμάτια. Ἔτσι εἶν' εὔκολο νὰ τὸ συσκευάσῃ κανεὶς σ' ἕνα μικρὸ δέμα καὶ νὰ τὸ στείλῃ ὅπου θέλει. Σήμερα τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ παράγει 600 ποδήλατα τὸ μῆνα. Πολὺ σύντομα ὅμως πρόκειται ν' αὐξηθῆ ἡ παραγωγή του στὸ διπλάσιο.

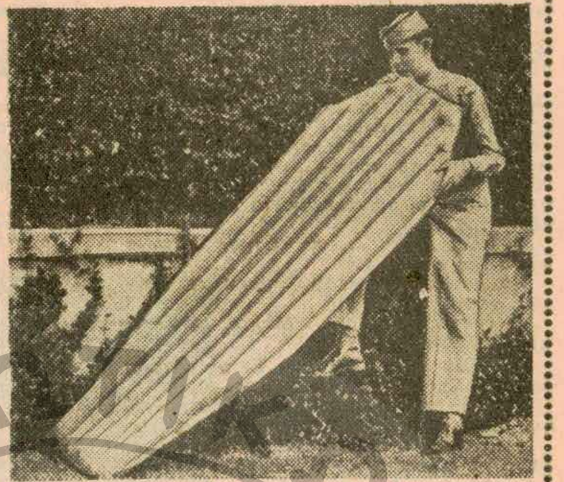

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΑΣΧΗΜΑ

Στὸ ἑξῆς ὅσοι Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες μετατοπίζονται στὸν ὕπνο τους καὶ πέφτουν ἀπ' τὸ κρεββάτι τους θὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸ τὸ νέο στρῶμα ποὺ φουσκώνει μὲ μιὰ βαλβίδα, ἀντὶ γιὰ κρεββάτι. Ἔτσι θὰ μποροῦν νὰ στριφογυρίζουν ὅσο θέλουν στὸν ὕπνο τους χωρὶς τὸ φόβο νὰ πέσουν, γιατὶ τὸ στρῶμα αὐτὸ θὰ τὸ ἁπλώνουν ἁπλούστατα κάτω στὸ δάπεδο.

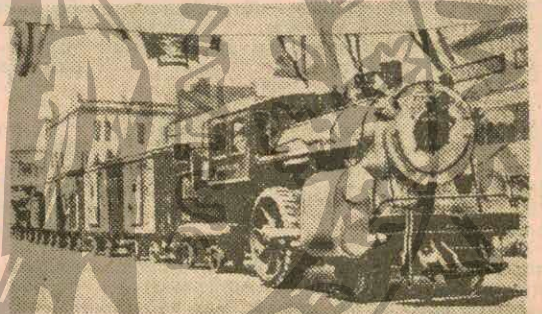

ΤΡΑΙΝΟ ΜΕ ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΕΣ ΡΟΔΕΣ

Αὐτὸ τὸ φορτηγὸ τραῖνο εἶνε μοναδικὸ στὸ εἶδος του γιατὶ δὲν κινεῖται ἐπάνω σὲ σιδηροτροχιές, ὅπως ὅλα τὰ τραῖνα. Κατασκευάσθηκε γιὰ ἐντυπωσιακοὺς λόγους καὶ ἐπιδεικνύεται στὰ διάφορα πανηγύρια, παρελάσεις «ρόντεο» κτλ. Ἔχει διανύσει μέχρι σήμερα μὲ τὶς λαστιχένιες ρόδες του περισσότερα ἀπὸ 200.000 μίλλια. Δηλαδὴ ἂν ἐκινεῖτο κατ' εὐθεῖαν θὰ εἶχε κάνει τὸ γῦρο τῆς γῆς ἀρκετὲς φορές.

Τελευταίες ΦΛΟΓΕΣ

Γιαγιά...

Καθισμένη μπροστὰ στὸ τζάκι τοῦ δωματίου της, ἡ Λίζα κύτταζε σιωπηλὴ τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς νὰ σταλάζουν ἀπάνω ἀπὸ τὰ ξερὰ δέντρα τῆς χειμωνιάτικης δεντροστοιχίας. Ὁ νοῦς της πετοῦσε ἀλλοῦ... Ἡ καρδιά της χτυποῦσε μὲ νεανικὸ σφρίγος. Καὶ τὰ χείλια της τρεμουλιάζανε ψιθυρίζοντας ἕνα ὄνομα: «Πέτρο...»

Ἤτανε μιὰ ψηλή, ὡραία κυρία μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ περίφημα διατηρημένη ὡριμότητα.

Ἤτανε τόσο ἀπορροφημένη στὶς σκέψεις της κυττάζοντας ἀφηρημένη τὴ γεναριάτικη βροχή, ποὺ δὲν ἄκουσε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας ν' ἀνοίγη. Μπῆκε ἕνας νέος ἄντρας ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν, ψηλός, μελαχροινός, μ' ἕνα ὕφος χαρούμενο. Τὴ ζύγωσε ἀπὸ πίσω, καὶ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια του:

— Ποιὸς εἶμαι;... τὴ ρώτησε μὲ σιγανή, ἀλλαγμένη φωνή.

Χαμογελῶντας ἐκείνη, ἔπιασε τὰ χέρια του, χωρὶς νὰ γυρίση:

— Νίκο, ἀγόρι μου... Μά, σὲ κατάλαβα πρὶν μιλήσης!...

— Ἔλα, τώρα, μαμά... Δὲ μὲ κατάλαβες καθόλου, καὶ μὴ λὲς ψέμματα!...

Τὴν κάθισε σ' ἕναν καναπέ, κάθησε κι' αὐτὸς δίπλα της, καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

— Ξέρεις, μαμά... τῆς εἶπε. Τελειώσανε τὰ ψέμματα!.. Θὰ γίνης γιαγιά!..

— Οὔφ!... διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη, μισοθυμωμένη, μισογελαστή· καλὰ καὶ σώνει, ἐπιμένετε ὅλοι σας νὰ μὲ γεράσετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!...

— Καϋμένη μου κοκέττα μαμά... Δὲν ἐννοεῖς νὰ τὰ βάλης κάτω!.. Καί, μὲ τὸ δίκιο σου, ἄλλωστε... Εἶσαι τόσο νέα πάντα, τόσο κομψή!...

— Ἔλα, ἔλα ἄστα αὐτά... Δὲ μὲ παρηγορεῖς... Πέσμου ὅμως, πότε ἐλευθερώνεται μὲ τὸ καλὸ ἡ Μαρίκα;...

— Μά, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένω τηλεφώνημα τοῦ Πέτρου...

— Τοῦ Πέτρου!...

Ἡ γκρίζα κυρία ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της, σὰ νὰ τάχε βαρύνει ἀπότομα μιὰ ξαφνικὴ γοητεία.

— Ναί, τοῦ Πέτρου, ξανάπε ὁ Νίκος. Θὰ μοῦ τηλεφωνήση νὰ πάω στὴν κλινική, ὅταν θᾶναι ὥρα... Ἡ Μαρίκα, ξέρεις τὴν παραξενιά της...

— Ναί, ξέρω, δὲ μᾶς θέλει κοντά της, παρὰ ἀφοῦ θάχη νὰ μᾶς δείξη τὸ παιδάκι της... Καί, μὲ τὸ δίκιο της: Αὐτὲς οἱ στιγμὲς εἶνε πραγματικὰ φοβερὲς γιὰ τὴ γυναῖκα... Τὶς ὀμορφαίνει ὅμως ὕστερα ἡ μητρότης...

Ὁ νέος ἔκανε δυὸ - τρία βήματα ἀνυπόμονος μέσ' στὸ δωμάτιο. Ὕστερα εἶπε στὴ μητέρα του, πιάνοντάς της τὰ χέρια:

— Πάω, μαμά, νὰ τηλεφωνήσω...

Καὶ βγῆκε. Ἡ Λίζα ἔμεινε μόνη της. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπὲ καὶ ξαναζύγωσε στὸ παράθυρο. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε. Ἡ ἄσφαλτος τοῦ δρόμου γυάλιζε. Ὁ οὐρανὸς ἤτανε γκρίζος, κλεισμένος ἀπὸ παντοῦ. Ξαφνικά, μέσα της ἔνοιωσε νὰ καταρρέη κι' ἡ τελευταία αἰσιοδοξία, κι' ἡ τελευταία χαρά... Γιαγιά!... Δὲν ἤτανε πιὰ καιρὸς γιὰ τίποτα... Ἡ σχετικὰ καλοδιατηρημένη της ἐμφάνισι δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ καμουφλαριστῆ πίσω ἀπὸ τὸν παρήγορο τίτλο «ὡριμότης»· τώρα, μὲ τὸ καινούργιο χαρούμενο γεγονός, τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ χαριτωμένου ἀπογόνου, ἡ ὡριμότης ἔσπαζε ξαφνικά, τσακιζότανε, λύγιζε στὰ δύο, γιὰ νὰ γίνη ὠμὰ «γεροντειά»... Γιαγιά... Ἡ Λίζα καταλάβαινε πὼς ἤτανε πιὰ ὑποχρεωμένη νὰ παραδεχτῆ ὅτι εἶχε γεράσει...

Κι' ὅμως, μέσα της ἡ καρδιά της ἐπαναστατοῦσε... Τὰ χτυπήματά της ἐπαναλαμβάνανε μὲ γοργὸ πυρετικὸ ρυθμό, δυὸ λατρευμένες συλλαβές: «Πέ - τρος... Πέ - τρος...». Ναί, ἡ Λίζα ἀγαποῦσε! τρελλά, νεανικά, μὲ μιὰν ἀπελπισμένη τρυφερότητα... Κι' ἀγαποῦσε ποιόν;... Ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μποροῦσε θαυμάσια νᾶτανε γυιός της: Τὸν Πέτρο, τὸν παλιὸ φίλο τοῦ γυιοῦ της τοῦ Νίκου, τὸ συμφοιτητή του στὸ Πανεπιστήμιο... Τόσα χρόνια τώρα, ἡ Λίζα παρακολουθοῦσε μὲ στοργὴ τοὺς δυὸ φίλους, ἀχώριστους στὶς δυό τους ἐκδηλώσεις, στὰ γλέντια τους, στὶς χαρές τους, στὶς λύπες τους... Καὶ μὲ τρόμο ἡ σεβαστὴ κυρία εἶχε διαπιστώσει πὼς ἀ γ α π ο ῦ σ ε, μ' ἕναν ἔρωτα τρελλόν, ἀπελπισμένον, ἐκεῖνο τὸ ὄμορφο ξανθὸ παλληκάρι, ποὺ τῆς χάριζε τὸ σεβασμὸ καὶ τὴ στοργή του... Ὕστερα, ὁ γυιός της, ὁ Νίκος, παντρεύτηκε. Ἡ γυναῖκα του, μιὰ νόστιμη μελαχροινούλα, ἦρθε νὰ γεμίση καινούργιες ἐντυπώσεις τὸ σπιτικό. Μαζί της ἔφερε κι' ἕναν τίτλο ἐνοχλητικὸ — τὸν πρῶτο — γιὰ τὴ Λίζα: τὸν τίτλο «πεθερά»... Κι' ὅμως, ἡ πεθερὰ αὐτὴ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπάη σὰ μικρὸ κοριτσάκι δεκαπέντε χρονῶν... Πόσο τὸν ἔνοιωθε αὐτὸν τὸν ἔρωτα νὰ γεμίζη τὴ ζωή της!... Καὶ πόσο τὸν ἔκρυβε, τὸν ἔπνιγε μέσα της, σὰν κάτι ἔνοχο, σὰν κάτι ἀπαγορευμένο... Ὅταν βρισκότανε κοντὰ στὸν Πέτρο, ἔνοιωθε τὴ διάθεσι νὰ μικρύνη, νὰ μικρύνη καὶ νὰ χαθῆ στὴν ἀγκαλιά του!... Πάντα βρισκόταν ὅμως μπροστά της κάποιος σκληρὸς καθρέφτης, ποὺ βάναυσα τῆς θύμιζε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε τόσο ἐπίμονα νὰ ξεχάση...

Ὁ Πέτρος ἤτανε γιατρός. Στὴν κλινική του μπῆκε ἡ Μαρίκα γιὰ νὰ γεννήση. Καὶ τώρα, τὰ χέρια τὰ δικά του θὰ προσφέρανε στὴν καινούργια γιαγιὰ τὸ λατρευτὸ αὐτὸ μπελᾶ ποὺ λέγεται «ἐγγονάκι»...

Πέρασαν ὧρες. Ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ τζάκι, ἡ Λίζα εἶδε τὴ γκρίζα χειμωνιάτικη μέρα νὰ σβύνη. Νύχτωσε. Κι' ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε, σιγανή, ἐκνευριστική...

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε πίσω της, καὶ βήματα ἀκουστήκανε. Δὲ γύρισε. Ἤξερε ποιὸς ἤτανε, τί ἐρχότανε νὰ κάνη...

— Κυρία...

Ἡ Λίζα γύρισε. Μέσ' στὶς σκιὲς τοῦ δωματίου διαισθάνθηκε περισσότερο παρὰ εἶδε τὸν ἀγαπημένο της...

— Πέτρο...

Κόμπιασε ἐκεῖνος νὰ τῆς μιλήση. Σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν πληγώση, σὰ νὰ ζοῦσε λίγο τὸ δρᾶμα της...

— Κυρία... τῆς εἶπε στὸ τέλος, σιγά. Τὰ συγχαρητήριά μου...

Ἔκλεισε ἐκείνη τὰ μάτια της, νοιώθοντας ἕναν ἀνυπόφορο πόνο μέσα της... Ὕστερα ρώτησε, μηχανικά:

— Ἀγοράκι;... Κοριτσάκι...;

— Ἀγόρι...

Τί σημασία εἶχε ἂν ἤταν ἀγόρι ἢ κορίτσι τὸ νεογέννητο;... Σημασία εἶχε ὅτι ἐκείνη πιὰ ἤτανε γ ι α γ ι ά... Ναί, θὰ τ' ἀγαποῦσε βέβαια, τὸ μωρὸ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τῆς ξυπνοῦσε αὐτὴ τὴ δεύτερη μητρότητα τῶν γεροντειῶν... Σήμερα ὅμως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔμενε λυπημένη κάτω ἀπὸ τὸν καινούργιο τίτλο ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει τόσο ἀδιάσωπα ὁ ἀγαπημένος της: Γιαγιά...

Ἀπότομα, σήκωσε τὸ κεφάλι της:

— Ἦρθες μόνος σου;...

— Ναί, ὁ Νίκος εἶναι κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ γυιό του... Ἦρθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸ χαρούμενο νέο, καὶ νὰ σᾶς πάω κοντά τους...

Τῆς ἦρθε νὰ τὸν ἁρπάξη στὴν ἀγκαλιά της, νὰ τὸν πνίξη στὰ φιλιά... Μιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμι τὴν συγκράτησε ἀπ' τὴν γελοιοποίησι... Ἔσκυψε ὑποταχτικὰ τὸ κεφάλι της μὲ συντριβή, καὶ τοῦ εἶπε ἁπλᾶ:

— Πᾶμε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οἱ φοβερώτεροι χειμῶνες ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πρωτοφανεῖς θεομηνίες στὴν Εὐρώπη

Κατὰ τὰ φαινόμενα — ὄχι καὶ τὶς προβλέψεις τῶν μετεωρολόγων... ποὺ διαψεύδονται συνήθως ἀπ' τὴν πραγματικότητα — ὁ φετεινὸς χειμῶνας προμηνύεται μᾶλλον ἤπιος. Κι' αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα γιὰ τὴν πεινασμένη καὶ ξεπαγιασμένη Εὐρώπη...

Σκεφθῆτε τί θὰ ὑποφέραμε, ἂν ὁ χειμῶνας τοῦ 1947 ἔμοιαζε μὲ τοῦ ἔτους 401, ποὺ εἶχε παγώσει ὁλόκληρη ἡ Μαύρη Θάλασσα (γεγονὸς μοναδικὸ στὴν ἱστορία)! Ἀλλὰ καὶ τὸ 763 ὁ Βόσπορος πάγωσε μέχρι βάθους 10 μέτρων, καὶ ἡ πλημμύρα ἀπὸ τὸ λυώσιμο τῶν πάγων κατέστρεψε τὰ ἰσχυρὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ 12ο αἰῶνα, πάγωσε ἐπανειλημμένως ἕνα μέρος τῆς Ἀδριατικῆς.

Μιὰ φοβερὴ περιγραφὴ τοῦ χειμῶνος τοῦ 1419 μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «οἱ γεωργοὶ πέθαιναν ἢ κατέφευγαν στὶς πόλεις, ἀφίνοντας ἄσπαρτη τὴ γῆ» κι' ὅτι «πάνω σὲ σωροὺς κοπριᾶς 20 ἢ 30 παιδιὰ πέθαιναν ἀπ' τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο».

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν διέθεταν ἀποτελεσματικὰ μέσα προφυλάξεως ἀπ' τὸ κρύο. Ἀλλὰ κι' οἱ χειμῶνες ἦσαν τότε τρομεροί, τέτοιοι ποὺ δὲν ξανάγιναν στὴν ἐποχή μας. Οἱ δριμύτεροι, ἦσαν τῶν ἐτῶν 1408, 1421, 1422, 1432, 1433, 1443, 1460 καὶ 1493. Τὸ χειμῶνα τοῦ 1421 εἶχαν παγώσει ἐπὶ 3 ἑβδομάδες τὰ πηγάδια, τὸ κρασὶ καὶ τὸ ξύδι μέσα στὰ ὑπόγεια... Οἱ λύκοι κατέβαιναν στὰ χωριὰ κι' ἔτρωγαν τὰ παγωμένα πτώματα κι' οἱ πετεινοὶ ἔχασαν τὰ λειριά τους, γιατὶ τὰ νέκρωσε ἡ παγωνιὰ κι' ἔπεσαν.

Στὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν ξεπάγιαζαν δίχως θέρμανσι. Τὸ 1662 ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ΄ κρύωνε μιὰ νύχτα τόσο πολὺ στὴν ἀπέραντη κρεββατοκάμαρά του ὥστε σηκώθηκε ἐπιτέλους καὶ κατέφυγε σὲ μιὰ μικρὴ ἀποθήκη γιὰ νὰ βρῆ λίγη ζεστασιά!

Στὰ «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ δουκὸς Σαὶν—Σιμὸν περιέχεται ἡ ἑξῆς περιγραφὴ τοῦ χειμῶνος τοῦ 1709: «Ἡ παγωνιὰ διήρκεσε δυὸ μῆνες. Ὅλα τὰ ὀπωροφόρα δέντρα καὶ τὰ κλήματα καταστράφηκαν. Τὰ παγωμένα ποτάμια ἀκινήτησαν πολλὲς μαοῦνες φορτωμένες μὲ σιτάρι, τὸ ὁποῖο χάλασε στὸ μεταξύ».

Ἡ ἀθλιότης τοῦ λαοῦ, τὸ χειμῶνα ποὺ προηγήθηκε ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε συνετέλεσε ἀσφαλῶς στὴν ἐξέγερσί του.

Χάρις στὸ δυνατὸ κρύο τοῦ 1795, οἱ οὐσσάροι τοῦ στρατηγοῦ Πισεγκρὺ κατώρθωσαν νὰ κυριεύσουν εὔκολα... τὸν ὁλλανδικὸ στόλο ἀποκλεισμένο ἀπ' τοὺς πάγους!

Ὁ μόνος ὑπερβολικὰ δριμὺς χειμῶνας τοῦ 19ου αἰῶνος ἦταν τοῦ ἔτους 1870. Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων στὸ Παρίσι τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε 25ο ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως ἀναφέρονται στὴν ἱστορία καὶ χειμῶνες ἐξαιρετικὰ ἤπιοι. Τὸ 1421 τὰ κεράσια ὡρίμασαν τὸν Ἀπρίλιο καὶ τὰ σταφύλια τὸ Μάιο. Τὸ 1506 οἱ τριανταφυλλιὲς ἄνθισαν τὸ Φεβρουάριο. Τὸ 1585 ὁ θερισμὸς ἔγινε μετὰ τὸ Πάσχα. Τὸ 1572 τὰ μπουμπούκια ἐμφανίσθηκαν τὸν Ἰανουάριο. Ἐπίσης τοὺς χειμῶνες τοῦ 1785, τοῦ 1809 καὶ τοῦ 1816 ὁ ἀσυνήθιστα γλυκὸς καιρὸς ἔκαμε ν' ἀνθίσουν πρώϊμα τὰ ὀπωροφόρα δέντρα κι' ἀμέσως κατόπιν τὰ κατέστρεψε μιὰ ξαφνικὴ παγωνιὰ 10 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν.

Ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ δρόμους θ' ἀκολουθήση ὁ φετεινὸς χειμῶνας; Ὁ καλύτερος εἶναι βέβαια ἐκεῖνος ποὺ προτιμοῦσε κι' ἡ καμῆλα τοῦ παραμυθιοῦ, δηλαδὴ ὁ μέσος ὅρος!

Ἄνν ΣΟΘΕΡΝ

Τὸ «εὔρημα» τοῦ μεγάλου Ζίγκφιλντ

Ὅλοι ἦσαν προσωπικότητες στὴν οἰκογένεια τῆς Ἄνν Σόθερν. Ἔτσι κι' αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ παπποῦς της ἀπ' τὸν πατέρα της, ὁ Σίμον Λέϊκ ἦταν ὁ ἐφευρέτης τῶν ὑποβρυχίων στὴν Ἀμερική. Ὁ πατέρας της Βάλτερ Λέϊκ εἶναι παραγωγὸς ταινιῶν καὶ περίφημος βαρύτονος. Ἡ μητέρα της Ἀνὲτ - Ἄϊντ Λέϊκ εἶναι γνωστὴ τραγουδίστρια κοντσέρτων. Ὁ πατέρας τῆς μητέρας της Χὰνς Νιέλσεν ἦταν περίφημος βιολιστὴς καὶ οἱ δύο ἀδελφές της Μάριαν καὶ Μπὸνν εἶναι κι' αὐτὲς ταλέντα στὴν μουσική.

Ἡ Ἄνν γεννήθηκε στὶς 22 Ἰανουαρίου 1922 στὸ Βάλεϋ - Σίτυ τῆς Β. Ντακότας σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἡ μουσικὴ ἦταν ἡ ἀπασχόλησις ὅλων.

Σὲ ἡλικία 7 ἐτῶν, ἔπαιζε κιόλας Μπὰχ καὶ Μπετόβεν.

Ὅταν ἔγινε 10 ἐτῶν, ἡ οἰκογένειά της ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ντακότα κι' ἐγκαταστάθηκε στὴ Μιννεάπολι. Ἐκεῖ τὴν ἔστειλαν σ[illegible] σχολεῖο στ[illegible] Σέντραλ Χάϊ Σκοὺλ, ὅπου κάθε χρόνο τὴν ἐβράβευαν γιὰ τὶς πρωτότυπες ἐκθέσεις της. Ἀφοῦ τελείωσε ἐκεῖ τὶς γυμνασιακές της σπουδές, ἡ Ἄνν ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσιγκτων γιὰ νὰ σπουδάση φιλολογία.

Κάθε καλοκαίρι ὡστόσο ἡ Ἄνν δὲν ἔμενε ἀργή.

Ἔκανε τουρνὲ μὲ τὴ μητέρα της στὶς διάφορες πολιτεῖες κι' ἔδιναν κονσέρτα. Ἡ μητέρα της τραγουδοῦσε κι' ἡ Ἄνν τὴν ἀκομπανιάριζε. Ὁ πόθος της ὅμως ἦταν νὰ τελειώση πρῶτα τὸ Πανεπιστήμιο καὶ κατόπιν νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ νὰ γίνη στάρ.

Καὶ πραγματικὰ μόλις τελείωσε τὶς σπουδές της ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Ἐκεῖ ὡς δεσποινὶς Λέϊκ, εἶχε πολλοὺς γνωστούς, τοὺς ὁποίους παρεκάλεσε νὰ τὴν συστήσουν σὲ σκηνοθέτες καὶ παραγωγούς.

Πραγματικὰ αὐτὸ ἔγινε, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάρη δευτερεύοντας ρόλους σὲ διάφορες ταινίες.

Ἀπογοητευμένη ξαναγύρισε σπίτι της καὶ ὅταν οἱ δικοί της τὴν ρωτοῦσαν σὲ ποιὲς ταινίες εἶχε παίξει, δὲν θυμόταν τίποτε πιά. Ἤθελε νὰ ξεχάση ἐντελῶς τὸν κινηματογράφο, τὴν ἀποτυχία της.

Ἦταν μοιραῖο ὅμως νὰ μὴν χαθῆ ἕνα τέτοιο ταλέντο. Ὁ μεγάλος Ζίγκφηλντ εἶδε κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς παλιὲς ταινίες καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετική του διορατικότητα καὶ εἰδικότητα κατάλαβε ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ καλλιτέχνις θὰ γινόταν μιὰ μέρα μεγάλη στάρ.

Μελέτησε τὶς κινήσεις της, τὴν ἔκφρασί της, κάθε της λεπτομέρεια καὶ σίγουρος πειὰ γιὰ τὸ εὕρημά του ἐρεύνησε, ἀνακάλυψε ποιὰ ἦταν καὶ ποῦ ἔμενε κι' ἔστειλε ἕναν ἀντιπρόσωπό του, νὰ τὴν καλέση κοντά του. Ἡ Ἄνν μαγεμμένη ἀπὸ τὴν καλή της τύχη ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ ἐπισήμως αὐτὴ τὴ φορά.

Ὁ Ζίγκφηλντ τῆς ἔδωσε ἀμέσως ἕναν κύριο ρόλο στὴν ταινία «Χαμόγελα» καὶ μετὰ τὴν προβολή της τὸ Μπροντγουαίη εἶχε πλέον μέσα στὴν καρδιά του τὴν Ἄνν γιὰ τὴν τέχνη της.

Ἡ νεαρὰ στὰρ ἀπέσπασε ἀκόμα περισσότερο τὸ θαυμασμὸ τοῦ κοινοῦ μὲ τὸ φίλμ «Καλῶς νᾶρθη ὁ καθένας».

Μετὰ ἀπὸ ἕναν χρόνο ἐπιτυχιῶν τῆς ἐπρότεινε ἡ Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγερ νὰ πρωταγωνιστήση στὴν ταινία «Τρελλοὶ Ἔρωτες». Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Ἀνρὲτ Λέϊκ πῆρε τὸ καλλιτεχνικὸ ὀνοματεπώνυμο Ἄνν Σόθερν.

Μὲ τὸ νέο της ὄνομα τὸ 1937 γύρισε τὴν πρώτη μεγάλη της ἐπιτυχία στὸ φίλμ τῆς Μέτρο - Γκόλντουϊν «Ἐπικίνδυνος ἀριθμὸς» μὲ τὸν Ρόμπερτ Γιάγκ. Τὸ 1938 ἔκανε ἐπίσης μεγάλη ἐντύπωσι τὸ παίξιμό της στὸ φίλμ «Μέϊζυ», ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ὑπογράψη ἕνα μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ τὴν Μέτρο - Γκόλντουϊν καὶ νὰ τὴν κατατάξουν μεταξὺ τῶν ἀστέρων πρώτου μεγέθους.

Ἡ καρδιά της χτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1936, ὅταν γνωρίστηκε καὶ παντρεύτηκε μὲ τὸν Ρότζερ Πράϊορ διευθυντὴ ὀρχήστρας τζάζ.

Ἐπὶ ἕξ χρόνια τὸ ζεῦγος τὰ πήγαινε καλά, ἀλλὰ τὸ 1942 ἡ Ἄνν ζήτησε διαζύγιο. Καὶ μετὰ τὸν χωρισμό τους ἡ Ἄνν ἐδήλωσε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναπαντρευτῆ πειὰ καὶ ὅτι θὰ ἀφοσιωνόταν στὴν τέχνη της.

Μὰ τὸ 1943 ἐρωτεύθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορίας Ρόμπερτ Στέρλινγκ, πρώην ἠθοποιὸ τῆς Μέτρο - Γκόλντουϊν.

Ὁ Στέρλινγκ εἶχε πάει στὸ Χόλλυγουντ γιὰ λίγες ἡμέρες μὲ ἄδεια, γνώρισε τὴν Ἄνν τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ παντρεύτηκαν.

Ἀλλὰ δύο ἡμέρες μετὰ τὸν γάμο τους ἔληγε ἡ ἄδεια τοῦ συζύγου της κι' ἔτσι τὸν ξαναεῖδε μόνον ὅταν ἀπελύθη, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1945, δηλαδὴ μετὰ δύο χρόνια.

Τὸ 1944 ἡ Ἄνν ἀπόχτησε ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι τὸ ὁποῖο ὠνόμασαν Πατρίτσια.

Ἡ Ἄνν εἶναι περίφημη κολυμβήτρια, πεπειραμένη παίκτρια τοῦ τέννις, τρελλαίνεται γιὰ γκόλφ, τὸ ὁποῖο παίζει ἀρκετὰ καλά, καὶ τὴν διασκεδάζει ἐξαιρετικὰ νὰ παρακολουθῆ μὰτς μπέϊζ - μπώλ. Ἔχει ἐπίσης τὴν ἀδυναμία νὰ κάνη συλλογὴ ἀπὸ παλιὲς πορσελάνες.

Ἡ συλλογή της αὐτὴ εἶνε ἀξιόλογη καὶ πολυτιμότατη. Ἡ ἀξία της ἀνέρχεται σὲ πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρίων.

Τὸ ὕψος της εἶναι 1.60, ζυγίζει 52 κιλά, ἔχει γκρὶ μπλὲ μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά.

Εἶναι τέλος ἐξαιρετικὰ θετικὴ καὶ δὲν ἀμφιβάλλει ποτὲ γιὰ τίποτε. Ἔχει τελείως πηγαῖο αὐθόρμητο ταλέντο κι' ἔχει ἀφιερώσει τὰ νειάτα της καὶ τὴ ζωή της στὸ ἐπάγγελμά της.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν γνώρισε ὡς σήμερα παρὰ μόνον θριάμβους.

Η κωμωδιούλα μας

Ο θεῖος καὶ ὁ ἀνεψιός

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΚΑΜΠΡΩ. — ΜΑΤΙΕ ἀνεψιός του.

(Στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος Γκαμπρώ. Ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης κουβεντιάζει μὲ τὸν Ματιέ. Στοὺς τοίχους πίνακες μὲ ὡραῖες γυναῖκες).

Ματιέ (Μὲ κατάπληξι): Ἆ! ὤ! Μά τι λέτε τώρα, θεῖε; Ἐγὼ γεννημένος γιὰ οἰκογενειακὴ ζωή; Νὰ παντρευτῶ ἐγώ; Ἀστειεύεσθε βέβαια! Τὸ σκεφθήκατε σοβαρὰ αὐτό;

Γκαμπρώ: Σοβαρώτατα, ἀνεψιέ μου. Γιὰ καλοσυλλογίσου το καὶ μόνος σου. Ἔχεις ἕνα σωρὸ φιλενάδες. Τὶς ἀλλάζεις μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴ χρονολογία. Κάνεις ὅτι σοῦ κατέβη. Εἶσαι δηλαδὴ τέτοιος ὅπως σὲ ὀνειρεύομουν — ὅπως ἤμουν δηλαδὴ κι' ἐγώ. Ναί, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως εἶσαι ἀντάξιος ἀνεψιὸς τοῦ θείου σου. Ἤσουν ἤθελα νὰ πῶ. Γιατὶ τώρα... ἔχεις μονάχα μιὰ φιλενάδα: Τὴ Βέρα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ κατορθώνει νὰ σὲ κρατάη κλεισμένο σπίτι, χωρὶς ἐσὺ νὰ διαμαρτύρεσαι. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀρχίζεις νὰ ἐξασκῆσαι στὴ δίαιτα τοῦ γάμου.

Ματιέ: Ναί, θεῖε μου, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς θελήσατε τελευταίως νά... σχετισθῆτε καὶ σεῖς μὲ τὴ Βέρα μου.

Γκαμπρώ: Νὰ ξανασχετισθῶ δηλαδή, ἀνεψιέ μου. Γιατὶ μὴν ξεχνᾶς πὼς τὴν εἶχα γνωρίσει πρὶν ἀπὸ σένα...

Ματιέ: Τὸ ξέρω, θεῖε μου, τὸ ξέρω. Κι' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐπαναλάβω κάτι ποὺ σᾶς τὸ ἔχω ἤδη ὁμολογήσει, ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, πρὸ ἕξη μηνῶν: δὲν ζηλεύω καθόλου τὴ Βέρα. Μήπως ὅμως ἡ πεῖρα ποὺ ἀποχτήσατε ἀπὸ τὴ γνωριμία σας μ' αὐτή, σᾶς ἔκανε νὰ ἔχετε δισταγμοὺς γιὰ τὴν ἀξία της;

Γκαμπρώ: Κανένα δισταγμό, ἀνεψιέ μου! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;

Ματιέ: Ὥστε εἶσθε βέβαιος ὅτι ἡ γυναίκα μὲ τὴν ὁποία θὰ συνδέσω τὴ ζωή μου ἀξίζει πράγματι τὸν κόπο αὐτό; Φροντίσατε μ' ἄλλα λόγια γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνεψιοῦ σας. Ἔτσι ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ τὴν ἀφορμὴ τῶν παροδικῶν σχέσεών σας μὲ τὴν Βέρα.

Γκαμπρώ (ἁπλώνοντάς του τὸ χέρι): Βάλτο ἀνεψιέ μου. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω: εἶσαι ἀντάξιος ἀνεψιὸς τοῦ θείου σου!...

Ματιέ: Καὶ ποιό ἦταν, θεῖε μου, τὸ ἐξαγόμενον τῆς... πραγματογνωμοσύνης σας;

Γκαμπρώ: Καλό, ἀνεψιέ μου, πολὺ καλό, καλύτερο ἀπ' ὅτι περίμενα. Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ μου, ἡ Βέρα ὅσο περνᾶνε τὰ χρόνια γίνεται καὶ καλύτερη.

Ματιέ: Σὰν τὸ λικέρ σας, θεῖε μου.

Γκαμπρώ: Ἀκριβῶς.

Ματιέ: Ὥστε, ἀφοῦ συμφωνεῖτε μὲ τὴ γνώμη μου...

Γκαμπρώ: Συμφωνῶ ἀπολύτως, πληρέστατα, ἀσυζητητεί... περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι.

Ματιέ: (ποὺ ἀρχίζει ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ συλλογίζεται μήπως ὁ θεῖος του ἔχει σοβαρὸ σκοπὸ νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴ Βέρα) Τώρα καταλαβαίνω, θεῖε μου, τώρα καταλαβαίνω... Ἆ! μὰ εἴσαστε ἀμίμητος... Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, κόντεψα νὰ σᾶς πιστέψω, μὲ τόση σοβαρότητα ποὺ μιλούσατε... Ἆ! μὰ εἶσθε τοῦ διαβόλου κάλτσα... συγγνώμην ποὺ σᾶς μιλῶ, θεῖε μου, τόσο ἐλεύθερα. Εἴδατε τί βλάκας ποὺ ἤμουν; Ἐπῆρα τ' ἀστεῖα σας στὰ σοβαρά. Τί βλάκας ποὺ ἤμουν!...

Γκαμπρώ: Καὶ εἶσαι ἀκόμη ἀνεψιέ μου, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κατάλαβες τίποτα. Ἂς εἶνε, ξαναρχίζω ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια...

Ματιέ: Ποιὰ ἴδια, θεῖε μου;

Γκαμπρώ: Πὼς εἶσαι πλασμένος γιὰ σύζυγος.

Ματιέ: Ἔστω! Ἂς τὸ παραδεχθοῦμε... πρὸς στιγμήν.

Γκαμπρώ: Ἄρα... σὲ παντρεύω. Θὰ σοῦ δώσω... προῖκα σπουδαία. Εἶσαι νέος, ὡραῖος, εὐγενής, κοσμικός, χαριτωμένος... Πάει, τελείωσε: θὰ σὲ παντρέψω!...

Ματιέ: Καλά, μὲ ρωτᾶτε καὶ μένα ἂν θέλω νὰ παντρευτῶ;

Γκαμπρώ: Τί ἔκανε λέει; Δὲν θέλεις νὰ παντρευτῆς; Ἆ! ἀνεψιέ μου, βλέπω πὼς δὲν εἶσαι καθόλου λογικός!

Ματιέ: Μά, ἐπὶ τέλους, ποὺ ἀκούστηκε αὐτό, νὰ πάρω γυναῖκα τὴ Βέρα, μιὰ τρελλούτσικη ὅπως εἶν' αὐτή; Τὸ ἀστεῖο σας, ξέρετε, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια αὐτὴ τὴ φορά! Μπορεῖτε νὰ μὲ εἰρωνευθῆτε ὅσο θέλετε. Ἔχετε ἐξ ἄλλου τὸ δικαίωμα. Μὰ ἡ Βέρα δὲν μοῦ εἶνε στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς καὶ τόσο ἀπαραίτητη, ὥστε νὰ συγκατατεθῶ...

Γκαμπρώ: Μὰ εὐλογημένο παιδί, ποιός σοῦ εἶπε νὰ πάρης γυναῖκα τὴ Βέρα;

Ματιέ: Χίλιοι διαβόλοι! Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὸ λογικὸ συμπέρασμα ἐκείνων ποὺ μοῦ εἴπατε... πὼς μοῦ δώσατε καθαρὰ νὰ καταλάβω...

Γκαμπρώ: Ἡ μοῖρα σου τὄχει, δυστυχισμένε μου ἀνεψιέ, νὰ μὴν καταλαβαίνης ποτὲ τίποτα... Οὔτε πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου ἡ σκέψι νὰ σὲ παντρέψω μὲ τὴ Βέρα.

Ματιέ: Ποιά λοιπὸν θὰ μοῦ δώσετε γυναῖκα;

Γκαμπρώ: Αὐτὸ οὔτε ἐγὼ τὸ ξέρω! Ἐπαφίεμαι στὸ γοῦστο σου καὶ στὴν ἐκλογή σου. Θὰ πάρης γυναῖκα ὅποια σοῦ κάνει, ὅποια θέλεις ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βέρα, ἐπειδή...

Ματιέ: Ἐπειδή;

Γκαμπρώ: Ἐπειδὴ αὐτὴν θὰ τὴν παντρευτῶ ἐγώ.

Ματιέ: Ἐσεῖς;

Γκαμπρώ: Ἐγώ.

Ματιέ: Καὶ γιατί;

Γκαμπρώ: Γιατὶ ἔχεις ἀπόλυτο δίκηο, ἀνεψιέ μου, γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔχει κάτι ἀπάνω της ποὺ σὲ τραβάει καὶ δὲν σ' ἀφήνει νὰ ξεκολλήσης ἀπὸ κοντά της. Πρέπει λοιπὸν νὰ μὲ δικαιολογήσης ἂν δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς αὐτήν. (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν σφίγγει τρυφερά). Πρέπει νὰ μὲ συγχωρέσης παιδί μου. Στὴν ἡλικία σου, εἶνε εὔκολο νὰ κόψη κανεὶς μιὰ συνήθεια. Μὰ στὴν ἡλικία τὴ δική μου εἶνε πολὺ δύσκολο...

Ματιέ: Μὰ ἡ Βέρα δὲν ἔχει γίνει ἀκόμα συνήθειά σας θεῖε μου.

Γκαμπρώ: Κι' ἐδῶ λάθος κάνεις, ἀνεψιέ μου. Τὴν εἶχα ξεσυνειθίσει κάποτε ἀλλὰ ἄρχισα πάλι νὰ τὴ συνηθίζω ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες!

Ματιέ: Κι' ἐγὼ τί ἔκανα, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό;

Γκαμπρώ: Κοιμόσουνα, ὅπως πάντα!...

Ματιέ: Κι' ἐκείνη;

Γκαμπρώ: Συνήθιζε ἐμένα καὶ... ξεσυνήθιζε ἐσένα...

ΖΑΝ ΚΑΤΕΛ

◆◆

Τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα τῶν Ναζήδων

Ὅταν πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια ἡ Βραζιλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονος, τὸ κτίριον τῆς Αὐστριακῆς πρεσβείας στὸ Ρίο Ἰανέϊρο ἐσφραγίσθη καθὼς καὶ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτά. Τελευταία ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ζήτησε τὴν ἀποδέσμευσι καὶ τὴν ἐπιστροφὴ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Κατὰ τὴν παραλαβὴ των λοιπόν, βρέθηκε μέσα σ' ἕνα μπαοῦλο ἕνα ἀνθρώπινο πτῶμα σὲ κατάστασι ἀποσυνθέσεως. Πρόκειται προφανῶς γιὰ κάποιο ἔγκλημα τῶν ναζί, ποὺ εἶχε παραμείνει ὡς σήμερα ἄγνωστο.

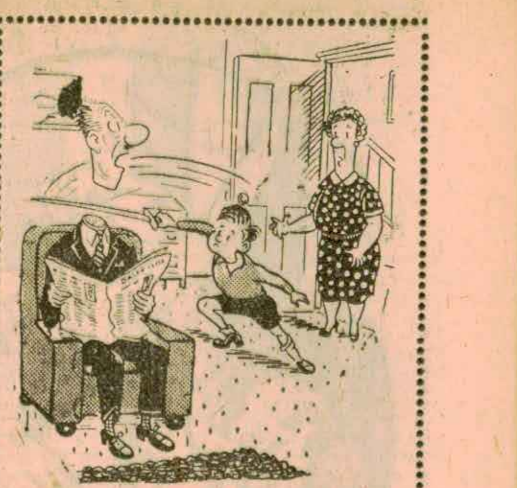

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Δὲν σοῦ εἶπα βρὲ γυναίκα, νὰ μὴ τοῦ χαρίσης αὐτὸ τὸ ξίφος, τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του;...

— Τσακώθηκα χθὲς μὲ τὴν πεθερά μου καὶ πάω νὰ ἐπισκευάσω τώρα τὶς ζημιές!...

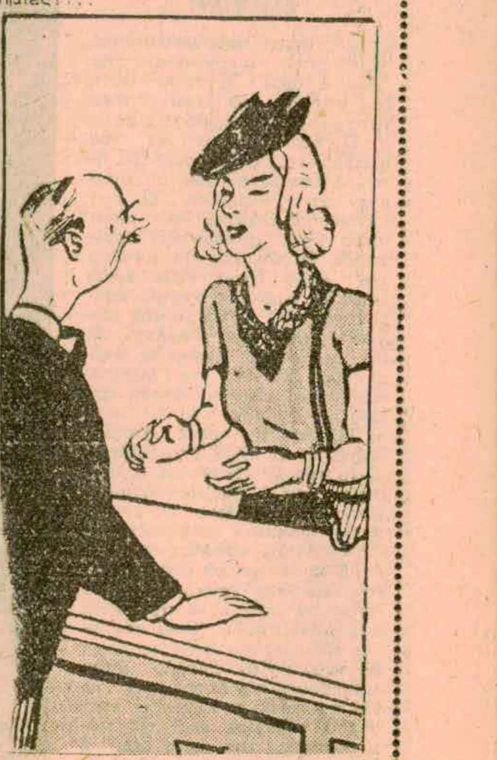

ΤΟΝ ΑΡΠΑΖΕ ΑΠ' ΤΟ ΛΑΙΜΟ

— Δὲν θυμᾶμαι καλὰ τί μέγεθος κολλάρου φοράει ὁ ἄντρας μου. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι τὰ χέρια μου ἐφαρμόζουν ἀκριβῶς γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

«...ονεμένη Μαρούσκα»: Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο νὰ ὑπάρχουν στὴν ἐποχή μας ἄντρες τόσο ντροπαλοί, ὥστε νὰ βάζουν τρίτους νὰ μεσολαβοῦν καὶ νὰ κανονίζουν τὶς ἐρωτικές τους ὑποθέσεις. Μοῦ γράφεις πὼς θὰ μπαρκάρη σὲ καράβι. Αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶναι ἢ πρόκειται νὰ γίνη ναυτικὸς κι' ἕνας ναυτικὸς πρέπει νὰ εἶναι τολμηρός. Δὲν καταλαβαίνω λοιπόν, γιατὶ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐξηγηθῆ μαζί σου, πολὺ περισσότερο ἀφοῦ, καθὼς μοῦ γράφεις δὲν σᾶς χωρίζουν διαφορὲς κοινωνικὲς καὶ οἰκονομικές. Φρόντισε νὰ ἐξηγηθῆς ἐσὺ μαζί του ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ντροπαλὸς καὶ ἀναποφάσιστος. Προσπάθησε λοιπὸν ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶς ἐσὺ πολύ.

Σὲ σένα μικρέ μου ποὺ ὑπογράφεσαι «Γιαννάκης ὁ Γόης» ἔχω τὴν ἑξῆς συμβουλὴ νὰ σοῦ δώσω: Κύτταξε τὰ μαθήματά σου ἢ τὴν τέχνη σου καὶ μὴν ἀσχολεῖσαι στὰ σοβαρὰ μὲ τὸν ἔρωτα. Μὴ φοβᾶσαι. Ἡ δεκατετραετὴς δεσποινιδοῦλα ποὺ σὲ φοβερίζει ὅτι θ' αὐτοκτονήση «μὲ κινίνα» ἐπειδὴ ἔπαψες νὰ τὴν ἀγαπᾶς, σὲ βεβαιῶ, πὼς δὲν πρόκειται ν' αὐτοκτονήση. Εὔκολα θὰ τῆς περάση μὲ ἕνα σινεμά, μ' ἕνα τσιγκὸ ἢ μὲ ἕνα ὡραῖο γλυκὸ ποὺ θὰ τῆς προσφέρη ἐν τῷ μεταξὺ κανένας ἄλλος νεαρὸς σὰν κι' ἐσένα. Ὅσο νὰ μεγαλώση καὶ ν' ἀγαπήση στ' ἀληθινά, θὰ φλερτάρη κι' αὐτὴ μ' ἀρκετοὺς συνομηλίκους της ὅπως κι' ἐσύ. Λοιπὸν Γιαννάκη, Κύτταξε, ὅπως εἴπαμε νὰ μεγαλώσης νὰ δημιουργηθῆς καὶ μὴ δίνης πρὸς τὸ παρὸν μεγάλη σημασία στὸν ἔρωτα.

«Ραγισμένη Καρδιά» Τρίκκαλα-Θεσσαλίας: Πρῶτ' ἀπ' ὅλα: Γιατὶ ἀφῆκες τὴ δουλειά σου; Πρέπει πρῶτα νὰ ζῆ κανεὶς γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀγαπάη. Ἐρωτευμένη καὶ χωρὶς δουλειὰ εἶναι διπλὸ κακό. Καὶ τώρα ἄκου: Κατὰ τὴ γνώμη μου μὲ τὶς ἀνοησίες σου καὶ τὶς ἐπιπόλαιες πράξεις σου ἔχασες τὸν «καλό σου» κι' ἔγινες δυστυχισμένη. Προσπάθησε μὲ κάθε μέσον νὰ τὸν συναντήσης. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ τοῦ δώσης τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου πὼς θὰ σοβαρευτῆς, πραγματικά, καὶ θ' ἀφήσης κατὰ μέρος τὰ ἀνόητα καὶ ἐπιπόλαια αὐτὰ φερσίματα. Ἀλλὰ πρόσεχε: ὄχι μόνον μὲ λόγια. Πρέπει νὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξης μὲ τὴν κατοπινὴ συμπεριφορά σου. Ἂν κι' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ σ' ἀγαπάη ὅπως πρῶτα θὰ σὲ πιστέψη καὶ θὰ γίνετε πάλι κι' οἱ δυό σας εὐτυχισμένοι.

«Δυστυχισμένη Μ.»: Σὲ συμβουλεύω ὑπομονή. Ἀφοῦ παντρευτήκατε ἀπὸ ἀγάπη θὰ πῆ πὼς ἀρέσετε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τῆς γυναίκας πολλὲς φορὲς ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀντρογύνου. Στὰ ζευγάρια ποὺ παντρεύονται κάτω ἀπὸ τὰ εἴκοσι μεσολαβοῦν καμμιὰ φορὰ πράγματα τὰ ὁποῖα συνήθως προέρχονται ἀπὸ ἄγνοια τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἑνὸς ἐκ μέρους τοῦ ἄλλου. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θὰ κατορθωθῆ κι' αὐτό. Ἐφόσον ἔχετε παιδὶ πρέπει, πρὶν φτάσετε στὸ στάδιο τοῦ διαζυγίου, νὰ προσπαθήσετε νὰ βρῆτε τὴν αἰτία ποὺ σᾶς ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς δυστυχίας. Κάνε λοιπὸν ἐσὺ νεαρά μου κυρία τὴν ἀρχή. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἄλλον ποὺ γνώρισες μέσα στὴ δυστυχία σου καὶ τὸν ἀγαπᾶς «τρελλά», σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν κάνης καμμιὰ κουταμάρα καὶ τὸν ἀκολουθήσης πρὶν τακτοποιήσης τὴ θέσι σου ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ σου καὶ τοῦ ἀνδρός σου. Δὲν ξέρω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ἡ ἀφορμὴ αὐτῶν τῶν προστριβῶν. Ἀκολουθῶντας τὸν δεύτερο μπορεῖ νὰ χάσης τὸ παιδί σου κι' ἔχω τὴ γνώμη πὼς ἡ μητρικὴ ἀγάπη, εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Γαβριέλλα-Κάρμεν, Θεσ)νίκη: Ἄχ! Γαβριέλλα! Ἂν ὅλα τὰ δράματα τῆς ζωῆς ἦταν σὰν τὸ δικό σου «δρᾶμα» τότε σὲ βεβαιῶ πὼς ὁ κόσμος θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχής. Σοῦ συνιστῶ νὰ κυττάξης τὶς σπουδές σου καὶ νὰ μὴν πικραίνης τὴν καρδοῦλα σου. Ὥσπου νὰ γίνης εἴκοσι τουλάχιστον χρονῶν ποιὸς ξέρει πόσοι ἄλλοι ἄνδρες θ' ἀπασχολήσουν τὴ σκέψι σου καὶ τὴ καρδιά σου σὰν τὸν ὡραῖο ὑπολοχαγό... Πάρε τὰ πράγματα ὅπως σοῦ ἔρθουν.

«Δυὸ Θηρία Ξάνθης»: Μὲ ρωτᾶτε ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσετε. Δηλ. ν' ἀφήσετε τὴν καρδιά σας ἐλεύθερη ν' ἀγαπήση ἢ ὄχι; Μήπως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ προλάβη μιὰ ἄγνωστη ἀρρώστεια; Ὁ ἔρωτας εἶναι σὰν μιὰ ἀρρώστεια στὴν ὁποίαν δὲν χωροῦν προληπτικὰ μέτρα. Πάντως ἂν σᾶς βρῆ ἐδῶ εἴμαστε καὶ τὰ ξαναλέμε. Σᾶς συμβουλεύω νὰ διαβάσετε κάποιο θεατρικὸ ἔργο τοῦ Μυσσέ: «Δὲν παίζουν μὲ τὸν ἔρωτα» εἶναι ὁ τίτλος του.

«Τζίνα»: Ἀλεξανδρούπολιν: Συνήθως στὴν ἡλικία σου καὶ στὴν περίπτωσί σου συμβαίνει αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ μὴν καταλήγουν ὅπως ἀρχίζουν. Μὲ ρωτᾶς ἂν πρέπει νὰ προχωρήσης. Θὰ σὲ συμβούλευα ὄχι. Νὰ μὴν προχωρήσης ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν χωρίσετε. Ἄφησε τὸ τέλος νὰ ἔρθη μόνο του γιὰ νὰ εἶναι πιὸ ἀνώδυνο, ὅσο ἄσχημα κι' ἂν ἔρθη.

«Πονεμένη Καρδιά», Αἰκατερίνη: Οἱ γυναῖκες ὅταν ἀγαποῦν θέλουν καὶ τὸ γάμο. Ὅλες σχεδὸν προτιμοῦν τὸν ἔρωτα στὰ πλαίσια τῆς νομιμότητας. Ζητῶντας, τὸ γάμο δὲν ἕπεται πὼς δὲν ἀγαποῦν, ἀλλὰ ὑποκρίνονται. Φυσικὰ οἱ μεγάλοι ἔρωτες ὑπερπηδοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια, δὲν λογαριάζουν τίποτε. Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι τόσο σπάνιοι. Ἂς εἶναι. Τὸ ζήτημά σου πάει νὰ μὲ παρασύρη σὲ σκέψεις ποὺ ὁ περιωρισμένος χῶρος μ' ἐμποδίζει νὰ ἐκθέσω.

Λοιπόν: Ἡ συμβουλή μου εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἐφόσον αὐτὴ διέκοψε τὶς σχέσεις μαζί σου ἐπειδὴ δὲν σκέπτεσαι πρὸς τὸ παρὸν νὰ τὴν παντρευτῆς — λόγῳ τῶν ὑποχρεώσεών σου — πρέπει κι' ἐσὺ νὰ τὴν ξεχάσης. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἀγάπη, πολὺ ὡραιότερη: Ἡ Πατρίδα. Εἶσαι ἄντρας καὶ πρόκειται νὰ πᾶς στρατιώτης. Ἔχεις λοιπὸν καθῆκον νὰ τὴν προσέξης πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ γυναίκα καὶ νὰ τὴ βοηθήσης στὶς σημερινὲς δύσκολες στιγμές της.

«Ν. Γεωργάη»: Βεβαιώσου ἂν αὐτὴ ἡ κοπέλλα σ' ἀγαπάει πραγματικά, ὁπότε πρέπει νὰ τὴ συγχωρήσης. Λάβε ὑπ' ὄψει σου καὶ σὺ καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι κάτω τῶν εἰκοσιπέντε χρονῶν, πὼς ἕνα σημαντικὸ ποσοστὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία δείχνουν κάποια ἀπιστία στὸν ἔρωτα. Ὅσο καὶ ν' ἀγαποῦν ἐννοοῦν νὰ ἐρωτοτροποῦν καὶ μ' ἄλλους. Πρὸ παντὸς οἱ γυναῖκες. Οἱ περισσότερες φλερτάρουν ἀπὸ φιλαρέσκεια καὶ κολακεύονται πολὺ εὔκολα μὲ τὰ ἐρωτόλογα τοῦ πρώτου τυχόντος δανδῆ. Λοιπόν: Μὴ δώσης ἀκόμα τέλος στὴν ἐρωτική σου ὑπόθεσι πρὶν βεβαιωθῆς.

«Μικρὴ ἐπαρχιωτοποῦλα»: Μοῦ κάνει ἐντύπωσι τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς σου. Μπράβο! Βλέπω ὅτι ἔχεις τὸ «γνῶθι σαυτόν». Μεγάλο προτέρημα γιὰ τὴν ἡλικία σου. Ἀπὸ ὅσο μοῦ γράφεις σχηματίζω τὴ γνώμη πὼς «ἐκεῖνος» σ' ἀγαπάει πολύ. Ἡ διαφορὰ ἡλικίας στὴν περίπτωσί σου δὲν παίζει μεγάλο ρόλο, ἐφ' ὅσον αὐτὸς εἶνε μεγαλύτερός σου. Γιὰ ἕνα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν δὲν εἶνε καὶ μεγάλος ἕνας ἄνδρας 30 ἕως 35 χρονῶν. Ἡ ἀνώμαλη οἰκογενειακή σου κατάστασις καὶ ἡ διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς θέσεως ἡ ὁποία σᾶς χωρίζει, μὴ σὲ ἀπογοητεύουν. Ὅταν μιὰ γυναίκα ἀγαπάη μὲ τόση εἰλικρίνεια ὅση τοὐλάχιστον δείχνεις — καθὼς μοῦ γράφεις — ἐσύ, κι' ὅταν ξέρη νὰ ἐκτιμάη τὰ προσόντα τοῦ ἀγαπημένου της κι' ἀναγνωρίζει τὶς θυσίες του, τότε αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη, ποὺ ἀνήκει μὲν σὲ ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι ἀλλὰ στερεῖται τῶν δικῶν σου προτερημάτων. Ἀφοῦ εἶνε τόσο καλός, δὲν μπορεῖ, παρὰ μὲ τὸν καιρὸ ν' ἀναγνωρίση τὴν ἀξία σου καὶ ν' ἀποφασίση νὰ σὲ κάνη γυναῖκα του. Μὴ τοῦ μιλήσης ὅμως ποτὲ ἐσὺ γιὰ γάμο. Κι' αὐτό, βέβαια ὄχι γιατὶ δὲν τοῦ ἀξίζεις, ἀλλὰ γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ταράξης τὶς τόσο εὐτυχισμένες σχέσεις σας. Πολὺ περισσότερο ποὺ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον κι' ὄχι ἀπὸ σένα. Καὶ πάλι σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ σὲ τρομάζουν οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς σου. Μεῖνε κοντά του πάντα πιστή, εἰλικρινὴς καὶ ἀφοσιωμένη. Κι' αὐτός, μιὰ μέρα, θὰ ἐκτιμήση τὴν τίμια συμπεριφορά σου ἀπέναντί του καὶ θ' ἀποφασίση νὰ σὲ παντρευτῆ. Νομίζω πὼς μᾶλλον ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ κερδίσης γιὰ πάντα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶς! Ἂν ὅμως ἡ τύχη τὰ φέρη νὰ χωρίσετε — ὅλα γίνονται — πάλι δὲν πρέπει νὰ μνησικακῆς καὶ ν' ἀπογοητευθῆς. Κράτησε τὴν ἀνάμνησι τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν τῶν σχέσεών σας καὶ παρηγορήσου μὲ τὸ ὅτι τὸν κέρδισες ἔστω καὶ σὰν ἕνα καλὸ φίλο, ἀφοῦ δὲν μπόρεσες νὰ τὸν κερδίσης ὡς σύζυγο. Φυσικά, ἕνα τέτοιο ἄσχημο τέλος τὸ ἀπεύχομαι.

«Νέλλη», Πάτρας: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφεις συμπεραίνω πὼς εἶσαι ζηλιάρα καὶ λίγο ἐγωΐστρια. Φαίνεται ὅμως πὼς κι' ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν ἔχεις καταλάβει ἂν τὸν ἀγαπᾶς ἢ ὄχι. Ξεκαθάρισέ το αὐτὸ πρῶτα κι' ὕστερα φρόντισε νὰ καταλάβη κι' ἐκεῖνος. Πρέπει νἆσαι τρυφερὴ κι' ὄχι ψυχρὴ καὶ κρύα. Ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται. Δὲν τὴ φυλάει κανεὶς μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν ἐκδηλώνει καὶ στὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάει. Ὅσον ἀφορᾶ τὶς προσβολὲς ποὺ σοῦ κάνει μπροστὰ στοὺς ἄλλους, αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ ἐκδίκησι. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ μὴν τὸν παιδεύης τὸν ἄνθρωπο.

«Ἀνήσυχη»: Ἡ πορεία τῶν σχέσεών σας δείχνει πὼς σ' ἀγαπάει. Κι' ἐσὺ φυσικὰ τὸν ἀγαπᾶς πολὺ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ περιμένης ὡς ὅτου ν' ἀπαλλαγῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μερικὲς ὑποχρεώσεις γιὰ νὰ μπο-

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΩΣ

Σ' ἕνα θέατρο τοῦ Παρισιοῦ κάνει τὴν ἐμφάνισί του τὸ ζευγάρι αὐτὸ τῶν χορευτῶν ποὺ ἐκτελεῖ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὸ θεαματικὸ καὶ πρωτότυπο «Χορὸ τῆς Λεοπαρδάλεως». Οἱ θεαταὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν τὶς πραγματικὰ βάρβαρες κινήσεις τῶν χορευτῶν ποὺ θυμίζουν ζούγκλα καὶ ἄγρια θηρία. Στὴ φωτογραφία βλέπετε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες φιγοῦρες τοῦ παράξενου αὐτοῦ χοροῦ.

ρέσετε νὰ ἑνωθῆτε. Καθὼς βλέπω εἶστε ἕνα πολὺ ταιριασμένο ζευγάρι καὶ θἆναι ἁμαρτία γιὰ μικρολεπτομέρειες, ποὺ κατὰ κανόνα ἀπασχολοῦν ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους νὰ τὰ χαλάσετε. Ἐξακολούθησε νὰ τὸν ἀγαπᾶς καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς.

«Ἀπογοητευμένην Α. Β.»: Ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς περιγραφῆς τοῦ αἰσθήματός σου βλέπω πὼς τὸν ἀγαπᾶς πραγματικὰ αὐτὸν τὸν νέο. Ἐφ' ὅσον ὅμως αὐτὸς ἔπαψε νὰ σ' ἀγαπάῃ ἀφοῦ ἐρωτεύθηκε ἄλλη (τὰ πράγματα εἶνε ξεκάθαρα), δὲν σοῦ μένει παρὰ νὰ κάνῃς κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο. Νομίζω πὼς δὲν στέκει σ' ἕνα κορίτσι 19 χρονῶν ν' ἀγαπάῃ χωρὶς ἀνταπόκρισι. Χρειάζεται καὶ λιγάκι ἐγωισμός.

«Ἴριδα»: Ἐξακολούθησε νὰ τὸν ἀγαπᾶς καὶ πίστευε στὴν ἀγάπη ἐκείνου. Ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποφύγῃς στενώτερες σχέσεις, ἐφ' ὅσον οἱ συνθῆκες καὶ τῶν δυό σας δὲν τὸ ἐπιτρέπουν. Χρειάζεται γι' αὐτὸ μεγάλη ψυχικὴ δύναμις καὶ κατανόησις ἀπὸ μέρους τῆς οἰκογενείας πρὸ παντός, καὶ ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας.

«Θλιμμένη σκιά»: Ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε πολὺ μπλεγμένη καὶ πολὺ σωστὰ γράφεις ὅτι βρίσκεσαι πρὸ ἀδιεξόδου. Παλεύεις μὲ τὸν ἔρωτα καὶ μὲ τὸ καθῆκον πρὸς τὴν οἰκογένειά σου. Κατ' ἀρχὴν κι' ἐγὼ δυσκολεύομαι νὰ σοῦ δώσω μιὰ κατηγορηματικὴ λύσι γιὰ τὸ ἕνα εἴτε γιὰ τὸ ἄλλο. Δὲν ξέρω ἂν οἱ γονεῖς σου γνωρίζουν τὸ αἴσθημά σου καὶ φυσικὰ τὴν ἐπιθυμία σου. Ἂν δὲν τὸ ξέρουν πρέπει μὲ σοβαρότητα καὶ μὲ εἰλικρίνεια νὰ τὰ συζητήσετε. Καμμιὰ φορὰ ἡ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά τους κάνει νὰ δώσουν τὴ σωστότερη λύσι. Κάμε αὐτὸ πρῶτα, κι' ὕστερα ρώτησε καλὰ - καλὰ καὶ τὸν ἑαυτό σου. Κι' ἐκεῖνο ποὺ θὰ ὑπερισχύσῃ μοῦ φαίνεται πὼς ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ σένα. Κι' αὐτὸ τελικὰ θὰ συμβῇ.

ΑΤΤΙΚΟΣ

Ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ

Μοῦ γράφει ἡ Ἀλίκη:

«...ἦρθε, μὲ ξεγέλασε μὲ τὰ λόγια του, μοῦ πῆρε τὸ παιδί κι' ἔφυγε.

»Τί νὰ κάνω τώρα; Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα. Τίποτα πιὰ δὲν μ' εὐχαριστεῖ καὶ κλαίω μέσα 'νύχτα.

»Τὸν φοβέρισα. Τοῦ εἶπα πὼς θὰ σκοτωθῶ, ἂν δὲν μοῦ δώσῃ τὸ παιδί μου πίσω. Ὄχι. Ἐκεῖνος ἐπιμένει νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ σπίτι του καὶ νὰ ζήσω μαζί του καὶ μαζὶ μὲ τὸ παιδί μου. Πῶς νὰ πάω; Ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ; Ἀφοῦ δίχως νὰ τὸ θέλω, δίχως νὰ τὸ καταλάβω μ' ἔκανε μητέρα· Προτιμῶ...».

Ὄχι, καλή μου Ἀλίκη νὰ ἐνδιαφερθῇς γιὰ τὸ παιδί σου.. Μὴ σκέπτεσαι ὅτι εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ σοὔκανε κάποτε κάποιο κακό. Ὄχι. Νὰ σκεφθῇς ὅτι εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου. Τοῦ παιδιοῦ ποὺ ζῇ σήμερα ἀνάμεσα στὸ μῖσος καὶ τὴ διχόνοια τὴ δική σας. Δῶσε λοιπὸν τὴ χαρὰ σ' αὐτὸ τὸ παιδί, συχώρεσε ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ἔκανε κακὸ καὶ νομιμοποίησε μ' ἕνα γάμο τὴν εὐτυχία σου. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς κι' ἐσὺ ἀφοῦ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὸ παιδί σου.

Ἐβελίνα: Μὲ συγκίνησε, ἀγαπητή μου, ἡ ἱστορία σας, ὅσο ἁπλῆ κι' ἂν εἶνε κατὰ βάθος. Τὸ μόνο ποὺ σὲ συμβουλεύω νὰ κάνῃς εἶνε νὰ κρατήσῃς τὴ φιλία του, μιὰ φιλία ἁγνὴ καὶ εἶμαι βεβαία πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπεσε θῦμα συκοφαντίας καὶ τότε μόνος του θὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμην. Πρόσεξε, ὅμως, πολὺ μὴ δυσαρεστῇς τὴν οἰκογένειά του καὶ σοῦ παρουσιασθῇ νέο ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο.

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα ποὺ θὰ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ ὑπερηχητικὰ ἀεροπλάνα τοῦ μέλλοντος εἶνε ἡ μεγάλη θερμότης ποὺ ἀναπτύσσεται λόγῳ τῆς ἰλιγγιώδους ταχύτητος. Ὁ Ἀμερικανὸς λοιπὸν φυσιολόγος καὶ μηχανολόγος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας Γκρέγκ Τέϋλορ γιὰ νὰ διαπιστώσῃ αὐτοπροσώπως τί θὰ συμβῇ στὸν πιλότο ἑνὸς ὑπερηχητικοῦ ἀεροπλάνου τοῦ ὁποίου θὰ πάθουν ξαφνικὰ βλάβη τὰ ψυκτικὰ μηχανήματα, μπῆκε σ' ἕνα δοκιμαστικὸ θάλαμο φορῶντας μιὰ εἰδικὴ στολὴ καὶ ἔμεινε περίπου ἕνα τέταρτο κλεισμένος ἐκεῖ μέσα ἐνῶ ἡ θερμοκρασία ἀνέβηκε σιγὰ - σιγὰ στοὺς 127 Κελσίου! Τὸ μόνο φαινόμενο ποὺ παρατηρήθηκε ἦταν ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ καθηγητοῦ ἔγινε κατακόκκινο. Σὲ λίγο ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἐπιστήμων βγῆκε ἀπὸ τὸν πραγματικὸ αὐτὸ φοῦρνο χωρὶς τὸ ἐλάχιστο σημεῖο κοπώσεως.

Λύδιαν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ ἱστορία σας εἶνε πραγματικὰ δραματική. Γιατὶ πρώτη φορὰ ἀγαπήσατε τόσο πολύ. Ἀλλὰ σᾶς ρωτῶ: ἂν ἐσεῖς βρισκόσαστε στὴ θέσι τῆς ἄλλης ποὺ πῆγε ταξίδι, γυρίζατε καὶ βρίσκατε τὸν ἀγαπημένο σας νὰ τἄχῃ φτιάσει μὲ μιὰ ἄλλη τότε τί θὰ κάνατε; Δὲν θὰ σᾶς κακοφαινόταν; Ὥστε ἐκείνη βρίσκεται, μὲ τὸ δίκηο της, ἐν πλήρει τάξη. Ποιὸς φταίει, λοιπόν; Ποιὸς ἄλλος; Ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας σας δὲν σᾶς ἐξομολογήθηκε ὅτι ἀγαπᾷ μιὰ ἄλλη. Ἐπομένως αὐτὸς φέρθηκε ἄσχημα. Ἄρα δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ὑποφέρετε γι' αὐτόν.

Νίκον Ι.Ν. Ἐνταῦθα: Μοῦ γράφετε ὅτι αἰσθανόσαστε γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο συμπάθεια μᾶλλον παρὰ ἀγάπη καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς σᾶς ἐρχόταν ἡ σκέψις νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις σας μαζί της. Καὶ τώρα ποὺ μόνος σας προτείνατε νὰ διακόψετε καὶ ἐκείνη δέχθηκε εὐχαρίστως, τώρα σᾶς ἔπιασε μιὰ ἀκατάσχετη ἐπιθυμία νὰ ξαναμπλέξετε.

Γιὰ μένα, τὸ αἴσθημά σας δὲν ἦταν πραγματικὴ ἀγάπη, οὔτε καὶ τώρα εἶνε ἴσως. Μὴν ὑποφέρετε λοιπὸν οὔτε νὰ ἐπιδιώξετε νὰ ξανασμίξετε. Θὰ ἔχετε μεγάλη ἀπογοήτευσι καὶ θὰ στενοχωρηθῆτε περισσότερο.

Ἐρωτευμένο φανταράκι — Ν.Α.Α. 584 — Τ.Π.: Ναί. Ἔχει δίκηο. Δὲν τῆς μιλήσατε ἐγκαίρως παρ' ὅλο ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε κι' αὐτή. Βλέπετε, ὅμως, τώρα τί σᾶς γράφει: Ὅτι, ὡρισμένες ἀνάγκες τὴν ἔκαναν ν' ἀρραβωνιαστῇ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὴ γνωριμία σας καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ μείνετε δυὸ καλοὶ φίλοι. Κι' ἐκείνη εἶνε μιὰ τίμια κοπέλλα ὅπως κι' ἐσεῖς ἕνας τίμιος νέος. Κρατῆστε, λοιπόν, τὴ φιλία ποὺ σᾶς προσφέρει καὶ ἀφῆστε την νὰ τακτοποιηθῇ στὴ ζωή της, ὅπως τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας της τὸ ἐπιβάλλουν.

Ματωμένη καρδιά, Γαργαλιάνους: Ἐν πρώτοις σᾶς συγχαίρω γιὰ τὰ ὡραῖα ποιήματα ποὺ γράφετε. Ἔπειτα θέλω νὰ σᾶς βγάλω μιὰ κακὴ ἰδέα ποὺ ἔχετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ἡ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου δὲν σημαίνει τίποτε ἡ ὀμορφιὰ τῆς ψυχῆς ἀξίζει. Κι' ἐσεῖς ἔχετε ρωμαντικὴ καὶ ἁγνὴ ψυχή.

Λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶνε νὰ μὴν εἶσαστε τόσο δειλός, νὰ πάρετε θάρρος καὶ μὲ δυὸ λόγια νὰ τῆς πῆτε τί αἰσθάνεσθε γι' αὐτὴν ὅπως ἐπίσης τί σκοποὺς ἔχετε, ἂν ἀνταποκριθῇ στὸ αἴσθημά σας.

Ἔτσι θὰ ἡσυχάσετε ἀπὸ τὸ μαρτύριο καὶ θὰ σκεφθῆτε τί πρέπει νὰ κάνετε.

Φανταράκι Ν. Κ.: Ἐνῶ τὰ φιλιὰ τῆς πρώτης σᾶς ἔκαναν νὰ παγώσετε, τὰ φιλιὰ τῆς δεύτερης σᾶς ἔκαναν νὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Ρωτῆστε τὴν καρδιά σας ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο προτιμᾷ. Καὶ κάνετέ την γυναῖκα σας καὶ μητέρα τῶν παιδιῶν σας.

Κ.Υ.Σ. Πονεμένη Μικρούλα: Πρέπει νἄχετε ὑπομονή. Μελετῆστε τὸ χαρακτῆρα του. Ἂν εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης σας ἂν δὲν εἶναι κανένας ἐπιπόλαιος ποὺ ἔρχεται νὰ ψαρέψῃ μόνον χάδια. Καὶ προπάντων νὰ μὴν εἶσθε καθόλου βιαστικὴ στὰ φιλιά. Αὐτὰ ἔρχονται μόνα τους σὲ στιγμὲς ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τ' ἀποφύγετε. Λοιπόν, ὅπως σᾶς λέω, χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ περισσότερο θάρρος. Εἰδ' ἄλλως, ἀπομακρυνθῆτε, πρὶν νἆναι ἀργά, γιατὶ τότε θὰ λάβω ἄλλο γράμμα σας με περισσότερα κλάμματα.

Α.Α.Α.Σ. Μίκον, Καλαμπάκα: Εἶναι συνηθισμένα αὐτὰ τὰ κόλπα σὲ μερικὲς κοπέλλες. Σᾶς ἀγαποῦν, καὶ ξαφνικὰ κάνουν πὼς κορτάρουν ἄλλους γιὰ νὰ ξανάψουν τὴ ζήλεια σας. Ἐξ ἄλλου ὅλο τὸ γράμμα σας αὐτὸ φανερώνει: ὅτι τσιμπηθήκατε γιὰ καλὰ καὶ αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο.

Ἀφοῦ, λοιπόν, καὶ οἱ δυό σας ἔχετε ἡλικία ἀρκετὰ μεγάλη, δὲν σᾶς ἐπιτρέπονται αὐτὰ τὰ παιχνίδια ποὺ ὡς ἀποτέλεσμα ἔχουν τὴ δυσαρέσκεια καὶ τὰ τσακώματα.

Ἐξηγηθῆτε ἀντρίκια μαζί της καὶ καταστάλαξετε σ' ἕνα συμπέρασμα θετικό. Θὰ τὴν πάρετε γιὰ γυναῖκα σας; Ἄν, ναί, κανονίστε τὶς λεπτομέρειες καὶ τότε θὰ δῆτε ὅτι θὰ σταματήσουν ὅλ' αὐτά.

Ἔσσεξ ΑΑΑ.: Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ παραπονιέστε καὶ νὰ πονᾶτε τόσο πολύ. Ποιὸς ξέρει τί συμβαίνει στὴ νέα ποὺ ἔχει ἀσφαλῶς τίμιον καὶ καλὸ χαρακτῆρα. Κάμετε λίγη ὑπομονὴ ὡς ποὺ νὰ μάθετε τί συμβαίνει. Μὴ τὴν ἀδικῆτε.

Χαροῦλαν Ν.Τ.: Ἡ ἀγάπη σας εἶνε μεγάλη καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταλήξῃ σ' ἕνα ὡραῖο καὶ αἴσιον τέλος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κι' αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾷ πολύ. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπιδιώξετε νὰ τὸν συναντήσετε καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε γιὰ τὸ μέλλον σας. Ἂν ἐκεῖνος εἶνε σὲ θέσι πρέπει νὰ πάῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

«Ἕναν ἄτυχο Ἀθηναῖο»: Λαβαίνομε πάρα πολλὰ γράμματα καὶ ἀπαντοῦμε μὲ τὴ σειρά. Γι' αὐτὸ ἀργοῦν νὰ δημοσιευθοῦν οἱ ἀπαντήσεις. Καὶ τώρα ἂς ἔρθουμε στὴν περίπτωσι τὴ δική μας, ποὺ μοιάζει σχεδόν, μὲ πολλὲς ἄλλες. Δυστυχῶς, ὅλοι οἱ νέοι ὅταν δοῦν μιὰ κοπέλλα καὶ τοὺς ἀρέσει κάτι ἀπ' αὐτήν, νομίζουν ὅτι τὴν ἀγαποῦν καὶ ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ καὶ ἡ νέα. Μέσος ὅρος δὲν χωρεῖ. Κάμετε ὑπομονή, σκεφθῆτε λογικὰ καὶ ἀφήσετε τοὺς θυμοὺς καὶ τὶς στενοχώριες.

«Μαραμένο νούφαρο»: Νὰ μὴ σὲ παίρνῃ τὸ παράπονο οὔτε νὰ στενοχωριέσαι. Οἱ γονεῖς τὶς περισσότερες φορὲς ἔχουν δίκηο, γιατὶ τὰ κορίτσια βιάζονται. Καὶ σεῖς βιαστήκατε. Κι' ἀφοῦ ἦρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα τώρα πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονὴ ὡς ποὺ νὰ μπορέσῃ ὁ ἀγαπημένος σας νἄρθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ ἐπισήμως. Κι' ἄν, ὅπως λέει ἐκεῖνος ἔρθῃ σὲ 3 - 4 μῆνες τότε θὰ βεβαιωθῆτε καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του. Προπάντων ὑπομονὴ καὶ ψυχραιμία.

Ἄτυχη Μ.Τ.: Τὸ γράμμα σας ἔγραφε ἀπ' ἔξω: «Ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσα». Μὰ ἀπαντοῦμε μὲ τὴ σειρά. Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε τώρα, φαίνεται ὅτι ἐκεῖνος σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ὅτι θὰ ἔκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνετε ὅταν ἀντικρύζετε. Νὰ εἶσθε πάντοτε ψύχραιμη, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλωτικὴ στὴν ἀγάπη σας. Μὴ δημιουργεῖτε παρεξηγήσεις. Καθῆστε ἥσυχα - ἥσυχα νὰ συζητήσετε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σας. Ἔτσι θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ μαρτύριο.

ΜΙΡΑΝΤΑ

(Οἱ ἀναγνῶσται μας ποὺ ἀλληλογραφοῦν μὲ τὴ στήλη αὐτὴ παρακαλοῦνται νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των ὅτι ὡρισμένες ἀπαντήσεις, καθυστεροῦν λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστολῶν ποὺ φτάνουν καθημερινῶς στὰ γραφεῖα μας καὶ τῆς ἀδυναμίας νὰ διαθέσουμε περισσότερο χῶρο διὰ τὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο»).

Οἱ τέσσερες αἰσθήσεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

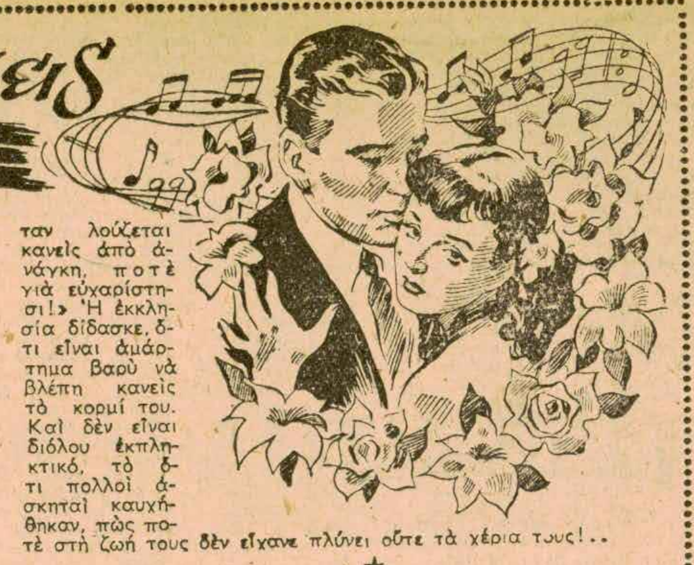

Γ'. Τὰ λουτρὰ

Αὐτὸ ποὺ ξυπνᾶ τὸ δέρμα, τὸ κάνει εὐαίσθητο στὰ χάδια, ὀξύνει ὅλες τὶς ἐντυπώσεις τῆς ἀφῆς, τὸ προσανατολίζει στὶς αἰσθησιακὲς συγκινήσεις, τὸ προδιαθέτει στὸν ἔρωτα καὶ ἀποτελεῖ τὴν ὑγιεινή του καὶ τὴν εἰδική του καλλιέργεια, εἶνε τὸ λουτρό. Ἀπ' τὸ νερὸ ξεπήδησε ἡ ἐρωτικὴ ζωή. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸ εἶχανε νοιώσει βαθειά, ὅταν ἔβαλαν τὴ μητέρα τοῦ ἔρωτα, τὴν Ἀφροδίτη, ν' ἀναδύεται ἀπ' τὰ νερά. Ἡ σωματικὴ καθαριότητα συντροφεύει παντοῦ καὶ πάντα τὸν αἰσθησιασμό. Οἱ περιηγητές μελετῶντας τοὺς διάφορους πρωτόγονους λαούς, παρατήρησαν ὅτι, ὅσοι κρατοῦν τὴ μεγαλύτερη σωματικὴ καθαριότητα εἶνε καὶ οἱ πιὸ ἔκδοτοι στὸν ἔρωτα. Οἱ πιὸ καθαροὶ ἀνάμεσα στοὺς πρωτόγονους εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς Ταϊτῆς. Μεταξύ τους ὑπάρχει μιὰ μεγάλη μυστικὴ ἑταιρία, οἱ λεγόμενοι Ἀρόοι, ποὺ σκοπός της εἶνε ἡ καλλιέργεια τῶν πιὸ ἀκράτητων ἀπολαύσεων. Ὁ Κοὺκ ποὺ μελέτησε πρῶτος αὐτὴ τὴν ἑταιρία καὶ τὶς ἀφάνταστες ἐρωτικὲς καταχρήσεις της μιλᾶ καὶ γιὰ τὴν ἀπόλυτη καθαριότητά τους. Πρέπει νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους τοὐλάχιστο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ νὰ πλένουν κάθε μέρα τὰ ροῦχα τους. Τὰ ἴδια βεβαιώνει καὶ ὁ Φόρστερ: «Εἶνε — γράφει — ἡ πιὸ καθαρὴ φυλὴ ἀπ' ὅλες τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ὄχι μόνο κολυμποῦν καὶ λούζονται στὴ θάλασσα τὸ πρωῒ καὶ τὸ βράδυ, μὰ πλένονται ὕστερα καὶ μὲ γλυκὸ νερό, γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ἁλάτι. Πλένουν ἐπίσης τὰ χέρια τους πρὶν καὶ μετὰ τὸ φαγητό. Ὁ Οὐΐλλιαμ Ἔλλις ἀποδίδει σ' αὐτὴ τὴ συχνὴ συνάφεια μὲ τὸ νερὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐρωτικὴ εὐαισθησία τοῦ κορμιοῦ τους: «Παρ' ὅλη — γράφει — τὴν ἥμερη καὶ σεμνὴ ἐμφάνισί τους καὶ τὴ χαρούμενη ζωηρότητα τῆς κουβέντας τους καμμιὰ φυλὴ δὲν κυλίστηκε ποτὲ πιὸ χαμηλὰ στὴν κτηνώδη ἀπόλαυσι καὶ τὴν ἠθικὴ ἐξαχρείωσι». Ὁ Κούκ, ἀφήνοντας τὴν Ταϊτὴ πῆγε στὴ Νέα Ζηλανδία. Ἐκεῖ βρῆκε ἀνθρώπους πιὸ ἐνάρετους ἀπὸ τὴν Ταϊτή, ἀλλὰ πολὺ λιγώτερο καθαρούς.

Εἶνε γνωστὸ πὼς τὰ λουτρὰ στοὺς Ρωμαίους πῆραν μιὰ τέτοιαν ἀνάπτυξι ποὺ δὲ γνώρισαν οὔτε πρὶν οὔτε ὕστερα ἀπ' αὐτοὺς σ' ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Εὐρώπης. Ὁ σύγχρονος περιηγητὴς δὲν ἔχει ἀπὸ τὴ Ρώμη καμμιὰ ἀνάμνησι πιὸ ἐντυπωσιακὴ ἀπὸ αὐτὴ τῶν λουτρῶν τοῦ Καρακάλα. Ποτὲ σ' ἄλλον τόπο καὶ σ' ἄλλη ἐποχὴ δὲν ἔφτασε ἡ καλλιέργεια τοῦ δέρματος, τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς εὐαισθησίας του σὲ τέτοια ἔξαρσι, ὅσο στὴν ἀρχαία Ρώμη. Στὰ λουτρὰ ἔχει τὴν ἀφετηρία του ὁ ρωμαϊκὸς ἐρωτισμός. Τὸ λουτρὸ τὸ κατάργησε ἀργότερα ὁ χριστιανισμός. Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος διηγεῖται μ' ἐπιδοκιμασία, ὅτι ἡ Ἁγία Παυλίνα ὅταν ἀνακάλυπτε ἀνάμεσα στὶς καλόγριες τοῦ μοναστηριοῦ της καμμιὰ ποὺ περιποιότανε καὶ φρόντιζε τὸν ἑαυτό της, τὴν ἀποδοκίμαζε αὐστηρά, λέγοντας:

— Ἡ καθαριότητα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῶν φορεμάτων σημαίνει ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς!

Ἕνας σύγχρονος καλόγηρος τοῦ Ἄθω, ἀπὸ τοὺς ἀπομονωμένους στὴν ἀσκητεία, μούλεγε κάποτε:

— Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ στὴν ἀκαθαρσία, ὅπως μέσα σ' ἀτσαλένια πανοπλία, γιὰ νὰ μπορῇ μέσα σ' αὐτὴν ἡ ψυχή του νὰ ζῇ ἀσφαλισμένη ἀπὸ τὸν πειρασμό!

Κατὰ τοὺς ἀποστολικοὺς κανόνες τοῦ τρίτου αἰῶνος, μιὰ γυναῖκα δὲν ἔπρεπε νὰ πλένεται πολύ, οὔτε συχνὰ καὶ μὲ καμμιὰ πρόφασι δὲν ἔπρεπε νὰ πλένεται κάθε μέρα. Στὸ Μεσαίωνα κι' ὅταν ἀκόμα παύσανε οἱ ἀπάνθρωπες ἀκρότητες τῶν πρώτων ἀσκητῶν καὶ ὁ μοναχισμὸς μπῆκε σὲ λιγώτερο σκληροὺς κανόνες, ἐπέτρεψαν στοὺς καλόγερους νὰ λούζωνται δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ δέκατου ἕβδομου αἰῶνα ἡ κυρία ντὲ Μαραζέν, ποὺ εἶχε ἀποσυρθῆ σ' ἕνα μοναστήρι τῶν Βυζαντινῶν, γύρεψε μιὰ μέρα νὰ πλύνῃ τὰ πόδια της. Ὅλο τὸ μοναστήρι σκανδαλίστηκε, γίνηκε ἄνω - κάτω. Καὶ τέλος τῆς τὸ ἀπαγόρευσαν κατηγορηματικά. Στὰ 1760 ὁ Δομινικανὸς Ρισὰρ γράφει: «Τὸ λουτρὸ ἐπιτρέπεται μονάχα ὅταν λούζεται κανεὶς ἀπὸ ἀνάγκη, ποτὲ γιὰ εὐχαρίστησι!» Ἡ ἐκκλησία δίδασκε, ὅτι εἶναι ἁμάρτημα βαρὺ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ κορμί του. Καὶ δὲν εἶναι διόλου ἐκπληκτικό, τὸ ὅτι πολλοὶ ἀσκηταὶ καυχήθηκαν, πὼς ποτὲ στὴ ζωή τους δὲν εἴχανε πλύνει οὔτε τὰ χέρια τους!..

★

Ὡστόσο θὰ ἦτανε μεγάλο λάθος νὰ φαντασθῇ κανένας, ὅτι ἡ ἀκαθαρσία τοῦ κορμιοῦ κυριάρχησε ἀπόλυτα στὸ Μεσαίωνα. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μόλις ἀπὸ τὸ δέκατον ὄγδοον αἰῶνα ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ τὸ ἀρχαῖο ἰδανικὸ τῆς σωματικῆς καθαριότητος. Ἀπὸ δέκα αἰῶνες πρὶν ὅμως εἶχε ἀρχίσει ἕνας ὑποδούλιος ἀργὸς καὶ σιωπηλὸς ἀγῶνας ἐναντίον τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς ἐκκλησίας. Ὁ μουσουλμανικὸς κόσμος ὁ Ἰσλαμικὸς πολιτισμός, εἶχε υἱοθετήσει τὰ ρωμαϊκὰ λουτρά, τὰ εἶχε κάμει θεσμὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Οἱ Εὐρωπαῖοι Σταυροφόροι, ποὺ πῆγαν στὴν Παλαιστίνη, γιὰ νὰ λυτρώσουν τὸν Ἅγιο Τάφο ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, εἶδαν τὰ τούρκικα χαμάμια κι' ἔφεραν, γυρίζοντας στὴν Εὐρώπη, τὴ μόδα τῶν δημοσίων λουτρῶν, ποὺ ἄρχισαν νἄχουν μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπὸ τὸ δέκατο τρίτο αἰῶνα γίνανε πολὺ κοινά, πρὸ πάντων στὸ Παρίσι. Καὶ μ' ὅλο ποὺ σ' αὐτὰ λούζονταν — ὅπως καὶ στὴ Γερμανία — ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζί, προσπαθοῦσαν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ διατηρήσουν κάποιο χαρακτῆρα σοβαρὸ κι' ἀξιοσέβαστο. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσαν νὰ τὸ κατορθώσουν ὡς τὸ τέλος. Ὁ ἐρωτισμός, ὁ αἰσθησιασμὸς φούντωνε γλήγορα. Τὰ λουτρὰ γίνονταν, σιγὰ - σιγὰ τόποι διαφθορᾶς. Αὐτὸ παρατηρήθηκε, γιὰ πρώτη φορά, στὸ δέκατο τέταρτο αἰῶνα, στὸ Παρίσι, ὅπου τὰ δημόσια λουτρὰ — λέει ὁ Ντυφοὺρ — «ἄρχισαν νὰ συναγωνίζωνται τ' ἀρχαῖα ρωμαϊκά. Ὁ ἔρωτας, ἡ κατάχρησι καὶ ἡ διαφθορὰ τραβοῦσε πολὺ τὴ νεότητα στὰ λουτρά, ὅπου τὰ πάντα ἤτανε σκεπασμένα μ' ἕναν ὑποκριτικὸ πέπλο σεμνοπρέπειας. Παρὰ τὸ σκάνδαλο καὶ τὶς διαμαρτυρίες ὅλοι πήγαιναν στὰ λουτρά, νέοι καὶ γέροι, πλούσιοι καὶ πτωχοί».

Αὐτὲς οἱ παρεκτροπὲς δείχνουν, ἁπλούστατα πόσο τὸ νερό, τὸ λουτρό, ἡ καθαριότητα, εἶναι ἡ ζωή, ἡ ὑγιεινὴ κι' ἡ εὐαισθησία τοῦ δέρματος, ἡ παρόρμησι τῆς ἀφῆς, τῆς ἀφετηρίας αὐτῆς τῶν συγκινήσεων τοῦ φυσικοῦ ἔρωτα, ἡ ἑτοιμασία τοῦ σώματος γιὰ τὴ μεγάλη, τὴ συγκλονιστικὴ γιορτή του. Μιὰ σκληρὴ βούρτσα εἶναι, ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, τὸ σύμβολό του. Ὅταν τρίβῃ κανεὶς τὸ σῶμα του μ' αὐτὴ δυνατὰ καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα προκαλεῖ μιὰ ὑπεραιμία στὸ δέρμα, ποὺ τοῦ χαρίζει εὐεξία, γυαλάδα, ἁπαλότητα, ὀμορφιὰ κι' εὐαισθησία στὰ χάδια τῆς ἀγάπης.

Ποιός μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὸν πόθο τῆς ἀγάπης ἔπειτα ἀπὸ τὴν πλούσια ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό.

Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, κάτω ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ τὸ μπάνιο, τὸ σῶμα εἶνε σὰν νὰ φοράῃ τὴν πιὸ ἀποκρουστικὴ ἀσπίδα κατὰ τῶν πειρασμῶν τῆς σαρκός.

Ὅλα κοιμοῦνται μέσα στὸ ρυπαρὸ σῶμα. Οἱ πόθοι ἔχουν πέσει σὲ νάρκη. Ὁ ἔρωτας δὲν ξοδεύει μάταια τὰ βέλη του στὴν περίπτωσι αὐτή. Καὶ γιατί νὰ τὸ κάνῃ; Τὰ βέλη τοῦ παιδιοῦ τῆς Ἀφροδίτης δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ διαπεράσουν τὸ ρύπο ἑνὸς ἀκαθάρτου σώματος.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

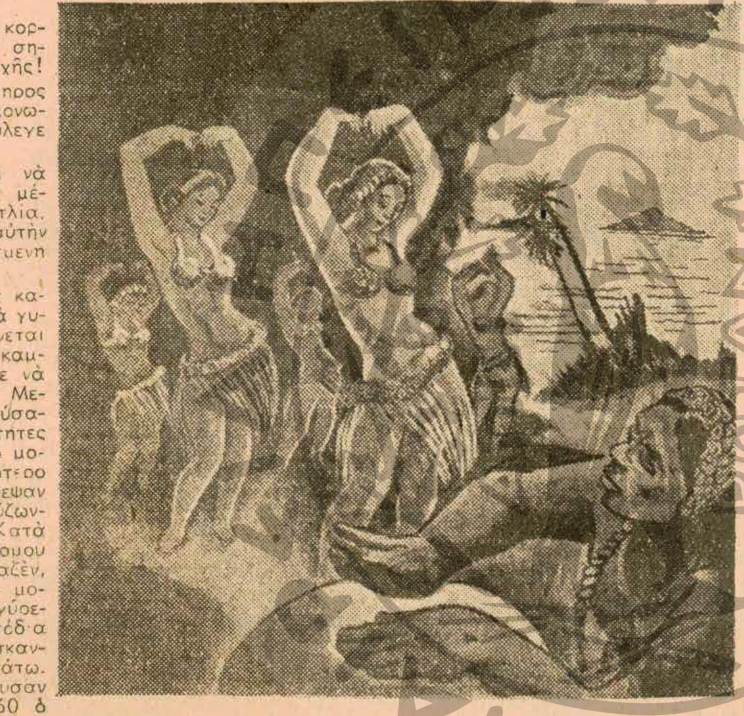

Οἱ «Ἀρόοι» τῆς Ταϊτῆς φημίζονται για τοὺς ἐρωτικοὺς χορούς τους καὶ τὴν ἀπόλυτη καθαριότητά τους....

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Οι «γαλονάτοι»!...

Οἱ γυναῖκες, εἶνε πάντα ἀδιόρθωτες. Ὅσο καὶ νὰ τὶς συμβουλεύῃς, θὰ κάνουν πάντα ὅ,τι τοὺς λέει ἡ καρδιά τους: «—Δὲν σοῦ ταιριάζει αὐτὸς ὁ νέος γιὰ σύζυγος, λένε οἱ γονεῖς της στὴν κοπέλλα, θὰ δυστυχήσῃς μαζί του...» «Τὸν ἀγαπῶ» εἶνε ἡ ἀπάντησις. «Εἶνε κλέφτης, ἀπατεών, ἐγκληματίας». «Τὸν ἀγαπῶ».

Οἱ ἱστορίες αὐτὲς τῆς καρδιᾶς ἀπασχολοῦν λοιπὸν συχνὰ τὴν ἀστυνομία. Καὶ φυσικὰ οἱ ἀπατεῶνες ποὺ ξέρουν πόσο εὐαίσθητη εἶνε ἡ γυναικεία καρδιὰ ἐκμεταλλεύονται κάθε ἀδυναμία της γιὰ νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν. Κάθε γυναῖκα ἔχει τὶς συμπάθειές της. Ὑπάρχουν μάλιστα πολλὲς πάρα πολλές, ποὺ συμπαθοῦν τοὺς νεαροὺς ἀξιωματικούς. Κι' αὐτὸ τὸ ξέρουν οἱ ἀπατεῶνες.

Στὸ ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ στολὲς ἀξιωματικῶν τῆς ξηρᾶς καὶ τοῦ ναυτικοῦ μὲ τὶς ὁποῖες ἔδρασαν κατὰ καιροὺς διάφοροι ἀπατεῶνες. Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Πευλόπουλος ὅταν ἦταν διοικητὴς τοῦ Β' Παραρτήματος ἀσφαλείας, εἶχε πιάσει ἕνα... «ναύαρχο» Δὸν Ζουάν. Ὁ κ. Νικηφόρος ἐπίσης τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας εἶχε πιάσει ἕναν... «πλοίαρχο» τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, τὸν περίφημο Μπίλυ. Ὁ κ. Ἰασόπουλος τέλος εἶχε πιάσει ἕναν δικό μας «πλοίαρχο» ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦταν ἁπλὸς ναύτης! Μὰ ἡ πλέον συνήθης περίπτωσις εἶνε ἡ ἀπάτη μὲ τὴν στολὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ! Ἕνα πλῆθος μικρῶν βαθμοφόρων κυκλοφοροῦν πάντα στὴν Ἀθήνα. Νεαροί, κομψοί, θαρραλέοι, εὐχάριστοι, ἔχουν πάντα τὶς κατακτήσεις τους.

Μεγάλη, πολὺ μεγάλη δουλειὰ λοιπὸν γιὰ μιὰ ἀφελῆ κι' ἐπιπόλαια κοπέλλα νὰ ἔχῃ φίλο ἕνα νεαρὸ ἀνθυπολοχαγό!... Καὶ τὸ πιὸ εὔκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου γιὰ ἕναν ἀπατεῶνα νὰ φορέσῃ τὴ στολὴ ἑνὸς νεαροῦ ἀξιωματικοῦ γιὰ νὰ βγῇ καὶ νὰ βρέψῃ καρδιές. Μιὰ τέτοια ὑπόθεσι ἀπασχόλησε τελευταίως τὸν ὑπαστυνόμο κ. Ν. Χειλᾶ. Εἶνε λίγες ἡμέρες ποὺ ἔστειλε στὴν εἰσαγγελία ἕναν «ἀνθυπολοχαγὸ» μὲ δυὸ ἀρραβωνιαστικὲς ποὺ τὶς εἶχε «τρυγήσει» μὲ τὴν ψυχή του!...

Μὰ ἂς ρίξουμε ἕνα βλέμμα στ' ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσουμε τὸν πιὸ διάσημο ἀπὸ τοὺς «ἀνθυπολοχαγοὺς» ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ κρατητήριο. Τὸ «κόλπο» τῆς στρατιωτικῆς στολῆς εἶνε παληὸ ὅσο καὶ ἡγγυημένο γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Κατὰ τὴν τελευταία μάλιστα εἰκοσαετία ἔδρασαν ἀρκετοὶ καρδιοκατακτηταὶ «ἀνθυπολοχαγοί»... Καὶ ἰδοὺ ὁ πιὸ διάσημος ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἀπατεῶνες ποὺ ἔκανε νὰ θρηνήσουν 32 κοπέλλες τὰ χαμένα τους ὄνειρα. Συνήθως τὰ θύματα τῶν ἀχρείων αὐτῶν ἀνήκουν στὸν κόσμο τῶν ἐργαζομένων κοριτσιῶν καὶ τῆς ἀστικῆς τάξεως. Ὁ πρῶτος ποὺ συστηματοποίησε τὸ «κόλπο» αὐτὸ ὀνομαζόταν Γεώργιος Κ... κι' ἀπασχόλησε τὴν ἀστυνομία μιὰ ὁλόκληρη δεκαετία μέχρις ὅτου ἔμπλεξε κι' αὐτὸς γιὰ καλά, παντρεύτηκε, κι' ἡ γυναῖκα ποὺ πῆρε τοῦ ἔβαλε τὰ δύο πόδια σ' ἕνα παπούτσι καὶ τὸν ἔκαμε νοικοκύρη!

Ὁ Γεώργιος Κ... εἶχε φοιτήσει στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων ἀπὸ τὴν ὁποία ὅμως ἐξεδιώχθη γιὰ τὴν ἀπειθαρχία του. Τότε σκέφθηκε νὰ συνεχίσῃ μόνος του τὸ... στρατιωτικὸ στάδιό του!... Ἔφτιαξε μιὰ στολὴ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ ἐνεφανίσθη στὰ κοσμικὰ κέντρα. Κομψός, συμπαθής, εὐχάριστος δὲν ἄργησε νὰ βρῇ θύματα. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ἡ κόρη ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου γαλακτοπώλου. Ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισίς του, τὴν εἶχε συγκινήσει. Τοῦ «κόλλησε» σὰν στρεῖδι καὶ κατάφερε νὰ γυρίσῃ καὶ τὰ μυαλὰ τῶν γονέων της. Δώσανε ἐκεῖνοι τὴν συγκατάθεσί τους κι' ἄρχισαν οἱ προετοιμασίες τοῦ γάμου. Ὁ πλούσιος γαλατᾶς ἔδινε στὴν κόρη του προῖκα κι' ἕνα τριώροφο σπίτι. Ὁ Γ. Κ. τὴν ἔπεισε νὰ τοῦ τὸ μεταβιβάσῃ. Τὴν ἴδια ἡμέρα ὅμως τὸ πούλησε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας, πῆρε τὰ λεπτὰ καὶ τὸ ἔσκασε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ ἀπάτη δὲν χωροῦσε ποινικὴ δίωξι. Ἡ μεταβίβασις εἶχε γίνει κανονικὰ στ' ὄνομά του καὶ φυσικὰ τὸ σπίτι μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε!

Αὐτὴ ἡ πρώτη ἐπιτυχία ἔδωσε φτερὰ στὸν ἀπατεῶνα. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται στὰ κέντρα τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὴν νεαρὴ χήρα ἑνὸς καπνεμπόρου. Τοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπωσι τὰ βαρύτιμα κοσμήματά της. Τὰ «μπιζοῦ» της ὅμως ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται. Τὴν κλοπὴ πλήρωναν πάντα οἱ ὑπηρέτριες. Ἡ ἀστυνομία ὅμως δὲν ἀργοῦσε νὰ τὶς ἀφήνῃ ἐλεύθερες γιατὶ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης των.

Ὁ Γ. Κ. ἔκλεβε τὰ κοσμήματα τὰ πούλαγε καὶ μὲ τὰ λεφτὰ ἀγόραζε λουλούδια καὶ διάφορα δῶρα στὴν ὄμορφη καὶ πλούσια χήρα ποὺ εἶχε κυριολεκτικῶς ξετρελλαθῆ μαζί του. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε μιὰ παθολογικὴ ἀδυναμία στὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἤθελε νὰ παντρευθῇ ἕναν στρατιωτικό. Μάταια ὁ ἀπατεὼν προσπαθοῦσε νὰ τῆς γυρίσῃ τὸ κεφάλι καὶ τῆς δήλωνε:

— Τί βρίσκεις στὴ στολή μου; Ἄνθρωποι εἴμαστε κι' ἐμεῖς καὶ μάλιστα δὲν μποροῦμε νὰ «χορταριάσουμε» πουθενά... Διαρκῶς μᾶς μεταθέτουν δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Μὰ ἐκείνη εἶχε τὴν ἰδιοτροπία της. Εἶδε καὶ ἀπόειδε ὁ ἀπατεών, κατάλαβε ὅτι ἂν μάθαινε πὼς ἦταν «ψεύτικος» στρατιωτικὸς θὰ τὸν χώριζε, τῆς ἔφαγε ὅσα μποροῦσε περισσότερα λεφτὰ καὶ τέλος τὴν ἐγκατέλειψε...

Τρίτο θῦμα του τὸ πιὸ ἀθῶο ἀπ' ὅλα, ἦταν μιὰ μαθήτρια τῆς Σχολῆς Καλογραιῶν τῆς Νάξου, κόρη ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν εἶχε γνωρίσει στὶς διακοπὲς τοῦ σχολείου της σ' ἕνα χορὸ καὶ τὴν ἔκανε νὰ τὸν ἐρωτευθῇ παράφορα. Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μικρὴ κι' οἱ γονεῖς της δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε γιὰ γάμο ὁ ἀπατεὼν κατάφερε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τὴν ἀπήγαγε μιὰ νύχτα καὶ τὴν ἔκανε δική του. Ἔπειτα εἶχε τὸ θράσος νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἦταν ἀξιωματικός, ἀλλ' ὅτι εἶχε μεταχειρισθῆ αὐτὸ τὸ «κόλπο» γιὰ νὰ τῆς κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Γ. Κ. ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν μεγάλη προῖκα της. Οἱ γονεῖς της κινητοποίησαν ἀμέσως τὴν ἀστυνομία καὶ κατάφεραν νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν σ' ἕνα σπίτι, στὴ Νεάπολι. Τοὺς φέρανε οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ τμῆμα. Ἐκεῖ ὁ Γ. Κ. δήλωσε ὅτι θὰ ἔκανε γυναῖκα του τὴν κόρη τους. Ἄρχισαν νὰ καλμάρουν τὰ πράγματα. Ἀξιωματικὸς ἦταν, καλὸ παιδὶ φαινότανε, μέλλον εἶχε.

Μ' ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σκάλωσαν τὰ πράγματα. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι δὲν ἦταν ἀνθυπολοχαγὸς ἀλλὰ ἕνας κοινὸς ἀπατεών. Καὶ τὸν ἔστειλαν στὴν Εἰσαγγελία γιὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ Γ. Κ. σὲ μιὰ δεκαετία ποὺ ἔδρασε εἶχε «κάψει» 32 «ἀρραβωνιαστικές». Τέλος ὅμως βρῆκε τὸ δάσκαλό του. Ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς τετραπέρατης νέας, τὴν παντρεύτηκε καὶ ἡσύχασε.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΚΟΠΑΚΙΑ

—Ἔτσι, λοιπὸν κατεργαράκο, πλένεις τὶς καραβάνες;...

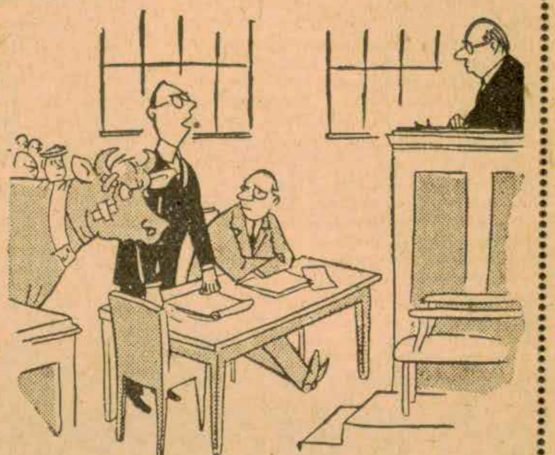

Ὁ δικηγόρος: Κύριε Πρόεδρε, ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς: Τὴν περασμένη Παρασκευὴ ἡ πελάτις μου, διέσχιζε ἀμέριμνη τὸν ἐξοχικὸ δρόμο καί...

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Ὁ θηριοδαμαστής: Γιὰ τὰ γενέθλιά σου ἀγάπη μου, δάμασα αὐτὸ τὸ ποντίκι!..

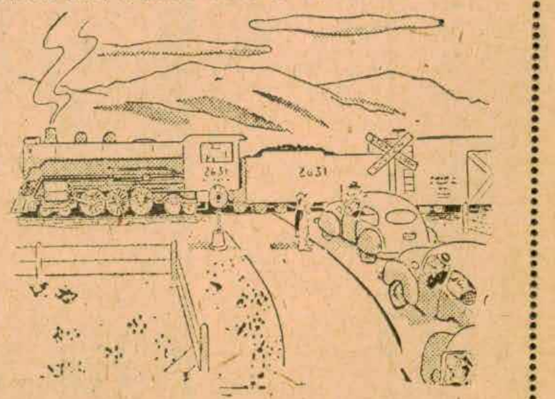

ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΕ

Ὁ μηχανοδηγός: Μοῦ κάνετε τὴ χάρι σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς ρυμουλκήσετε ὡς τὸ σταθμό;

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ἔρως τοῦ Λὶστ

Τὸ φλογερὸ πάθος μιᾶς ὄμορφης Ρωσσίδας

Ἀνάμεσα στὶς ἀναρίθμητες γυναῖκες ποὺ ἀγάπησαν τὸν Λὶστ ὑπάρχει μιὰ γιὰ τὴν ὁποία ἐλάχιστα ἔχουν ἀσχοληθῆ οἱ βιογράφοι τοῦ μεγάλου μουσικοῦ. Τὴν ἔλεγαν Ὄλγα καὶ ἦταν κόρη τοῦ ἀταμάνου τῆς Ζανίνα, στὴν Οὐκρανία.

Στὶς «Ἀναμνήσεις μιᾶς Κοζάκας», ἡ Ὄλγα ἀφηγεῖται ἡ ἴδια τὴν περιπετειώδη ζωή της καὶ τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸ Λίστ.

«Γεννήθηκα στὴν Οὐκρανία, γράφει. Ἡ μητέρα μου ἦταν Κοζάκα καὶ πέθανε δέκα ὀκτὼ μῆνες μετὰ τὴ γέννησί μου. Δὲν ὑπάρχει πύργος πιὸ δοξασμένος καὶ πιὸ παληὸς ἀπὸ τὸ κληρονομικὸ φέουδο τῆς οἰκογενείας μου. Ἤμουν ἕξη χρόνων, ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Οὐκρανία γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦμε στὴ Βολωνία, ὅπου ὁ πατέρας μου εἶχε μεγάλα κτήματα».

Κατὰ τὴ νεανική της ἡλικία, ἡ φλογερὴ Ρωσσίδα εἶχε δυὸ μεγάλα πάθη: τὸ κυνῆγι καὶ τὴ μουσική.

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος τοῦ πατέρας της, τῆς μίλησε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Λίστ. Κι' ὅπως ἦταν ὁ ἴδιος ἕνας ἀξιόλογος πιανίστας τῆς ἔπαιξε στὸ πιάνο μερικὲς συνθέσεις τοῦ Οὑγγαρέζου μουσικοῦ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς Ὄλγας ἦταν νὰ συναντήσῃ τὸν Λίστ.

Ὁ μεγάλος μουσικὸς βρισκόταν τότε στὴ Ρώμη. Ἡ νεαρὴ Ρωσσίδα τοῦ ἔγραψε ἀμέσως καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν δεχθῇ γιὰ μαθήτριά του.

Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἔνοιωσε ἕνα φλογερὸ καὶ βίαιο αἴσθημα γιὰ τὸ δάσκαλό της.

Νὰ πῶς ἀφηγεῖται ἡ ἴδια τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ τοῦ ἔκαμε:

«Ἕνα βράδυ ὁ Λὶστ μοῦ εἶπε:

»—Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάω στὴ Γερμανία. Θὰ μείνω ἐκεῖ τρεῖς ἑβδομάδες.

»Ἔγινα ἀμέσως κατακίτρινη.

»—Εἴσαστε ἄρρωστη; μὲ ρώτησε. Μήπως ἔχετε πυρετό;

»—Πυρετό;... Ὄχι. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω εἶνε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

»Ὁ Λὶστ μοῦ εἶπε πολὺ σιγά:

»—Μὴν μοῦ μιλᾶτε ποτὲ γιὰ ἀγάπη. Δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶ».

Τρομαγμένη καὶ ἀπανοητευμένη μαζὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του, ἡ Ὄλγα ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Λίστ.

«Δὲν εἶχα φθείρει τὴν καρδιά μου στὰ μικροαισθήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, γράφει. Κι' ἔνοιωθα μέσα μου θησαυροὺς ἀγάπης καὶ στοργῆς. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ αἴσθημά μου γιὰ τὸν Λὶστ ἦταν βίαιο, παράφορο, ἀσυγκράτητο...»

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ἔγραψε. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Σὲ λίγο ἔμαθε πὼς ὁ Λὶστ εἶχε πάει στὴ Γερμανία, ἀλλ' ὅτι ἔμεινε ἐλάχιστες ἡμέρες ἐκεῖ καὶ συντόμεψε τὴν ἐπιστροφή του.

Ἡ Ὄλγα ἔτρεξε στὸ σπίτι του καὶ ρίχτηκε στὰ πόδια του. Ὁ Λὶστ τὴν ἀνασήκωσε τότε καὶ τῆς εἶπε μὲ βαθειὰ φωνή:

—Ἡ ἀπάντησις μου στὴν ἐπιστολή σας εἶνε ἡ ἐπιστροφή μου. Δὲν μποροῦσα νὰ γράψω. Δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη σας γιὰ μένα πρέπει νὰ εἶνε ἤρεμη καὶ νὰ μὴν μὲ κάμῃ ἐπίορκο.

Ἡ Ὄλγα ἀπάντησε:

—Ἡ θέλησίς σας θὰ μοῦ εἶνε ἱερή.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἕνας ὑπηρέτης τῆς ἔφερε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Λίστ.

«Ἡ εὐτυχία ποὺ ὀνειρευόμαστε, ἔγραφε ὁ μουσικός, εἶνε ὁ ἀπηγορευμένος καρπός. Ὁ θεῖος νόμος μᾶς τὸν ἀπαγορεύει καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδυσώπητοι γιὰ κείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν δρέψουν. Σᾶς καθικετεύω νὰ εἰσακούσετε τὴν βαθύτατα ταπεινὴ προσευχή μου: ἀγαπᾶτε με μὲ πραοφάνεια καὶ μὴν μὲ ἐκθέτετε στὸν κίνδυνο νὰ παραβῶ τὸν ὅρκο μου ἢ νὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ κοκκινίσω ἐμπρὸς σ' ὁποιονδήποτε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ εὐγενική σας καρδιὰ θὰ σᾶς ὑπαγορεύσῃ αὐτὴ τὴ συμπόνοια γιὰ μένα».

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Λὶστ κυριευόταν συχνὰ ἀπὸ κρίσεις θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ μυστικισμοῦ. Ἀφοῦ δινόταν σὰν τρελλὸς στὸν ἔρωτα, μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του μαζί, ἐξαφανιζόταν κατόπιν γιὰ νὰ πάῃ νὰ κλεισθῇ σὲ κάποιο μοναστήρι τῆς Φλωρεντίας ἢ στὸ κοινόβιο τῶν Φραγκισκανῶν τῆς Ἀσσίζης.

Τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν Ὄλγα δὲν ἦταν εὐτυχέστερο. Ὁ Λὶστ ὄχι μόνο τὴν ἄφηνε συχνὰ γιὰ νὰ παραδοθῇ στὶς ἀσκητικές του διαθέσεις ἀλλὰ φαίνεται ἐπίσης ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ πιστὸς ἦταν ἀπέναντί της.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ φλογερὴ Ρωσσίδα εἶχε καταστραφῆ οἰκονομικά. Γιατὶ σπαταλοῦσε τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βρίσκεται πάντα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐλάτρευε. Κρατοῦσε ὁλόκληρα διαμερίσματα στὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα, ὅπου ἔμενε ὁ μεγάλος μουσικός, ἐνοίκιαζε βίλλες καὶ τὶς ἐπίπλωνε μὲ ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν δέχεται καὶ συντηροῦσε ἕνα πολυάριθμο ὑπηρετικὸ προσωπικὸ γύρω της. Γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Λὶστ εἶχε μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴν πολυτέλεια καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἀλλά, στὸ τέλος, ἀπελπίστηκε. Ὁ Λὶστ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε δισυπόστατος. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ χαρὰ τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ μυστικισμός.

Ὅλα αὐτὰ λυποῦσαν καὶ ἀπελπιζαν τὴν ἐρωτευμένη Ὄλγα.

Ἔφυγε τότε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔλπιζε νὰ σταδιοδρομήσῃ ὡς πιανίστρια, γιατὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἑρμηνεύτριες τοῦ Λίστ. Ἀλλ' ἡ νοσταλγία τὴν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ πολὺ γρήγορα στὴν Εὐρώπη.

Στὸ μεταξύ, ὁ Λὶστ εἶχε πεθάνει.

Ἡ Ὄλγα νόμισε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἄλλου ἀνδρὸς καὶ παντρεύτηκε ἕνα γιατρὸ στὴ Γενεύη. Ἀλλὰ κατάλαβε πολὺ γρήγορα πὼς μέσα στὴν ψυχή της δὲν ὑπῆρχε θέσις γιὰ κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο νεκρό.

Χώρισε τότε καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀλέζια.

Στὸ σπίτι αὐτὸ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια φτωχή, δυστυχισμένη καὶ ξεχασμένη ἀπὸ ὅλους.

Τέλος, τὸ 1921, τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ Λίστ, ρίχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρό της στὸ κενό... Μερικοὶ διαβάτες μάζεψαν μέσα σὲ μιὰ κουβέρτα τὸ συντριμμένο κορμί της.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ὄμορφης Ὄλγας, ποὺ θυσίασε ὅλη τὴ ζωή της στὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ Λίστ.

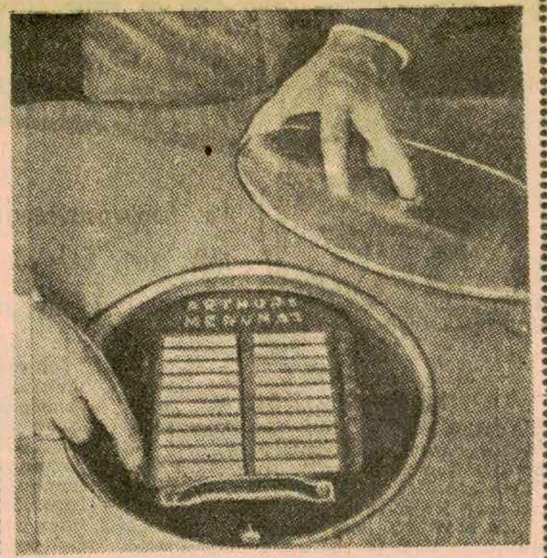

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς «ρεστωρὰν» τοῦ Χόλλυγουντ ἐπενόησεν ἕνα αὐτόματο σύστημα γιὰ νὰ παίρνῃ τὶς παραγγελίες τῶν πελατῶν του. Ἐπάνω σὲ κάθε τραπέζι ἔχει τοποθετήσει ἕνα ταμπλὼ μὲ κουμπιά, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύει ἕνα ὡρισμένο εἶδος φαγητοῦ. Πιέζει λοιπὸν ὁ πελάτης τὸ κουμπὶ ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ φαΐ τῆς ἀρεσκείας του καὶ ἀμέσως φωτίζεται μέσα στὴν κουζίνα τοῦ ρεστωρὰν ἕνας ἀριθμός. Ἔτσι ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος πληροφορεῖται σὲ ποιὸ τραπέζι βρίσκεται ὁ πελάτης καὶ τί φαγητὸ θέλει.

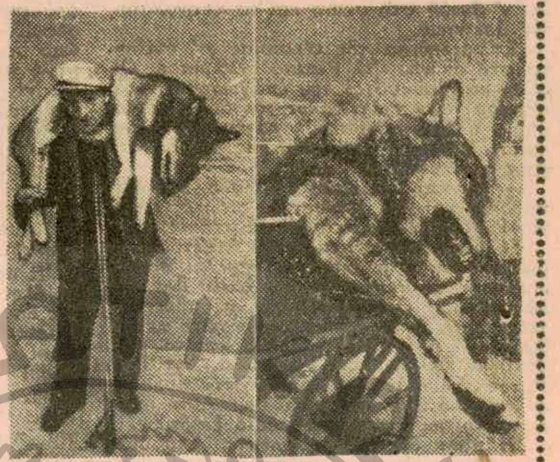

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΛΥΚΟΣ

Ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἡ περιοχὴ τοῦ Βαλαὶ στὴ Γαλλία εἶχε τρομοκρατηθῆ. Πολλοὶ χωρικοὶ ἔλεγαν πὼς εἶχαν ἰδῆ στὸ δάσος ἕνα κολοσσιαίων διαστάσεων «θηρίο» ποὺ ἔκανε ἀληθινὲς ἑκατόμβες μεταξὺ τῶν ποιμνίων καὶ εἶχε πληγώσει πολλοὺς βοσκούς. Τέλος ἕνας κυνηγὸς κατώρθωσε νὰ σκοτώσῃ αὐτὸ τὸ τέρας. Ἐπρόκειτο ἁπλούστατα, γιὰ ἕνα λύκο μήκους 1 μ. 50 καὶ ὕψους 80 ἑκατοστῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΩΤΕΡΑ

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἰδιοκτῆται αὐτοκινήτων ἄρχισαν νὰ ἐφοδιάζουν τελευταίως τ' αὐτοκίνητά τους μὲ τὸ στήριγμα ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα. Ἐπάνω σ' αὐτὸ θ' ἀναπαύουν τὸ δεξί τους χέρι ποὺ, ὅπως ξέρουν ὅσοι σωφάρουν κουράζεται τόσο πολὺ μὲ τὴν συνεχῆ ἀλλαγὴ τῶν ταχυτήτων.

Ἡ ζωή μου καὶ τὰ κατορθώματά μου

Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ, τοῦ Ἕλληνος ποὺ κατέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὴν μυϊκήν του δύναμιν.

8ον

Ἐπιτυχίες καὶ δόξες

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ προκάλεσα δημοσία τὸν Ρεπέτο σὲ ἀγῶνα πάλης γιὰ τὴν ἐπομένη Κυριακὴ στὸ μεγάλο θέατρο «Ἀλκαζάρ». Ὁ φημισμένος παλαιστὴς ἔκανε πὼς δὲν ἀντελήφθη τὴν πρόκλησί μου κι ἀπέφυγε νὰ μοῦ δώση συγκεκριμένη ἀπάντησι. Ἐγὼ δὲν ἐπέμεινα περισσότερο. Τὴν Κυριακὴ πῆγα στὸ «Ἀλκαζάρ», ὅπου ὁ Ρεπέτο ἐπρόκειτο νὰ κάνη ἐπιδείξεις τῆς δυνάμεώς του. Ἀγόρασα εἰσιτήριο καὶ μπῆκα σὰν ἁπλὸς θεατής. Κανεὶς δὲν μὲ πρόσεξε. Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀπὸ θαυμαστὰς τοῦ Ἰταλικῆς καταγωγῆς ἀρχιπαλαιστοῦ, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ πάλεψε μ' ἕναν ἀρκετὰ ἰσχυρὸ Πορτογάλλο καὶ τὸν ἐνίκησε χωρὶς μεγάλη δυσκολία. Κατόπιν, ὑπὸ τὶς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες τοῦ κοινοῦ ἤρχισε τὶς ἀσκήσεις ἄρσεως βαρῶν καλῶν—κατὰ τὰ καθιερωμένα—ὁποιον θέλει ν' ἀνεβῆ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ ἐπαναλάβη τὶς ἀσκήσεις.

Ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας κι' ἀνέβηκα στὴ σκηνή. Ὁ Ρεπέτο ἐχλώμιασε. Οἱ φίλοι καὶ θαυμασταί του ἐπάγωσαν. Ἀφοῦ σήκωσα σὰν παιχνιδάκια τὰ βάρη μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἀρχιπαλαιστὴς κατέπλησσε τὸ κοινόν, στάθηκα στὴ μέση τῆς σκηνῆς καὶ εἶπα στοὺς θεατάς:

—Ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἕτοιμος καὶ δὲν γνωρίζω καὶ τὴν τέχνη τῆς πάλης, καλῶ τὸν Ρεπέτο σὲ ἀγῶνα αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τὸ θέατρο ἀναστατώθηκε. Ἀρκετοὶ ἀνέβηκαν πάνω στὴ σκηνὴ καὶ πολλοὶ παρακινοῦσαν τὸν Ρεπέτο νὰ μοῦ δώση ἕνα καλὸ μάθημα. Ὁ μάνατζέρ του μὲ πῆρε τότε σὲ μιὰν ἄκρη καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ μὲ δωροδοκήση μὲ 600 τάλληρα καὶ νὰ παραιτηθῶ τοῦ ἀγῶνος. Ἀρνήθηκα. Ἔτσι, ὁ Ρεπέτο ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῆ τὴν πρόκλησι καὶ ν' ἀναμετρηθῆ μαζύ μου. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη μου ἐπίσημη δημοσία ἐπίδειξις.

Ἡ πάλη διήρκεσε 15 λεπτά. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔρριψα κάτω τὸν ἀντίπαλό μου 5 φορές. Τελικὰ τὸν καθήλωσα ὁριστικὰ καὶ μὲ τὸ γόνατό μου ἀκουμπισμένο στὴν κοιλιά του δὲν τοῦ ἐπέτρεψα νὰ μετακινηθῆ. Αὐτὸ ἦταν. Ἀνεκηρύχθην νικητής. Τὸ θέατρο σείσθηκε ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις. Μερικοὶ Ἕλληνες ναῦτες, ποὺ παρακολούθησαν τὴν πάλη ἦρθαν στὰ χέρια μὲ Ἰταλοὺς καὶ στὸ τέλος ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία κι' ἀποκατέστησε τὴν τάξι. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θεάτρου μοῦ ἔδωσε ὡς ἀμοιβὴ 500 πέσος.

Στὰ βάθη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς

Τὴν ἐπομένη οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὴ φωτογραφία μου καὶ ἐνθουσιώδη σχόλια γιὰ τὴ νίκη μου. Πολλοὶ μὲ καλοῦσαν σὲ τραπέζια καὶ δεξιώσεις. Ἄλλοι μοῦ ἔστελναν δῶρα. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ μιὰ ὡραιοτάτη Ἱσπανίδα, ἡ Χριστίνα Ἀλαφοῦνζο κόρη τοῦ Διοικητοῦ τῆς «Τραπέζης τῆς Ναυτιλίας» ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε ἕνα ὁλόχρυσο ρολόϊ μαζὺ μ' ἕνα γράμμα ὅπου μοῦ ἐξέφραζε τὰ ἐρωτικά της αἰσθήματα. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε καὶ μὲ κάλεσε στὸ σπῆτι της. Οἱ γονεῖς της μοῦ ἔκαναν θερμὴ ὑποδοχή, ἐνῶ ὅμως τὰ εἶχα χάσει μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντικὸ περιβάλλον. Δὲν μπόρεσα ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν εἶχε συνέχεια γιατὶ δὲν ἤθελα νάχω σοβαρὰ μπλεξίματα μὲ γυναῖκες τώρα ποὺ ἄνοιγε μπροστά μου ἕνα νέο μεγάλο στάδιο.

Ἕνας ὀργανωτὴς ἀθλητικῶν ἀγώνων μὲ πῆρε καὶ πήγαμε στὸ Σανφερνάντο. Ἡ φήμη μου εἶχε φτάσει ἤδη ἐκεῖ. Οἱ τοπικὲς ἐφημερίδες ἔγραψαν πολλὰ γιὰ μένα. Ἔδωσα μιὰ παράστασι στὸ Δημοτικὸ θέατρο ὅπου κατέπληξα τὸν κόσμο σηκώνοντας τεράστια βάρη. Μοῦ ἔδωσαν 330 λίρες ὡς ἀμοιβὴ καὶ κατόπιν ἐπέστρεψα στὸ Μπονζάερ, ὅπου ἕνας Γάλλος μοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε στὸ Μπορντὼ καὶ νὰ ἐκπαιδευθῶ στὴν ἐκεῖ πασίγνωστη Σχολὴ πάλης ποὺ τὴν διηύθυνε ὁ ἀδελφός του. Δέχθηκα κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ ἤθελα προηγουμένως νὰ περιοδεύσω σ' ὅλη τὴ Νότιο Ἀμερική. Ὁ Γάλλος συμφώνησε κι' ἔμεινε μαζύ μου σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὡς μάνατζέρ μου.

Πρῶτα πήγαμε στὸ Μπουένος Ἄϋρες καὶ ἐγκατασταθήκαμε στὸ μεγαλοπρεπέστατο ξενοδοχεῖο «Γαριβάλντι». Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα ἔκανα μιὰ ἐπίδειξι στὸ περίφημο θέατρο «Μπαρτολομέο» ὅπου πάλεψα καὶ μὲ ὀχτὼ μαύρους παλαιστάς, τοὺς ὁποίους ἐνίκησα τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Κατόπιν μοῦ ἔφεραν ἕνα κανόνι σεβαστῶν διαστάσεων. Τὸ γέμισαν μπαρούτη, τὤβαλα στὸν ὦμο μου καὶ στάθηκα μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ πάρκο. Ἡ ἐκπυρσοκρότησις ποὺ ἀκολούθησε ἦταν τρομακτική. Ἔγιναν πολλὲς ζημιές. Ὅλα σχεδὸν τὰ τζάμια τοῦ θεάτρου ἔσπασαν. Οἱ κάτοικοι τῆς γύρω περιοχῆς, μὴ ξεύροντας τί συνέβη, διέδωσαν ὅτι ἐκηρύχθη... ἐπανάστασις. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ὁδηγηθῶ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ἀπολυθῶ κατόπιν προσωπικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Δημάρχου!

Ἡ φήμη μου ἐν τῷ μεταξὺ ἔκανε τὸ γῦρο ὅλης τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν τὴ φωτογραφία μου μὲ τοὺς τίτλους «ὁ νέος Ἡρακλῆς», «ὁ νέος Σαμψὼν» ἢ «ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου».

Περιώδευσα πολλὲς πόλεις τῆς Ἀργεντινῆς, τῆς Οὐρουγουάης καὶ τῆς Βραζιλίας, τιμήθηκα μὲ παράσημα καὶ μετάλλια καὶ κατόπιν ἀποφάσισα νὰ ἐπιστρέψω στὴν Εὐρώπη καὶ νὰ ἐκπαιδευθῶ στὴν τέχνη τῆς πάλης—τὴν ὁποίαν ἀσκοῦσα ὡς τότε μὲ δικούς μου αὐθαίρετους κανόνες—στὴν περίφημη σχολὴ τοῦ Μπορντώ, ποὺ τὴ διηύθυνε ὁ παγκοσμίου φήμης Γάλλος εἰδικὸς Μπερνάρ.

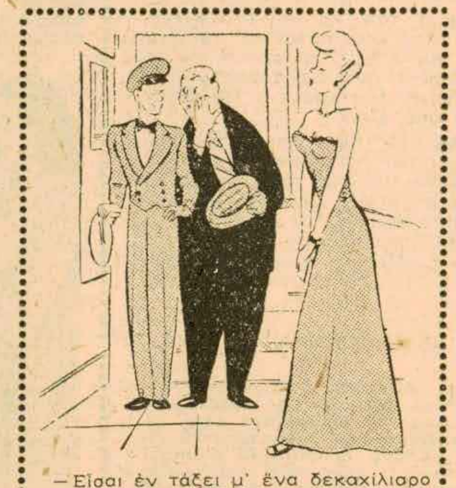

—Εἶσαι ἐν τάξει μ' ἕνα δεκαχίλιαρο γιὰ νὰ πάθη... «βλάβη» τὸ ἀσανσέρ;

Στὸ Μπορντὼ

Μὲ συνώδευσε στὸ ταξεῖδι μου αὐτὸ ἕνας Ἕλλην, πρώην λαθρέμπορος, ὀνόματι Ἰωάννης Μανιάτης, ὁ ὁποῖος ἐκτελοῦσε χρέη καὶ μάνατζερ. Μόλις φτάσαμε στὸ Μπορντὼ ὁ Μανιάτης μοῦ ἔκλεψε τὴν περιουσία μου—850 λίρες καὶ διάφορα χρυσᾶ κι' ἀσημένια δῶρα— κι' ἐδραπέτευσε στὸ Λονδῖνο. Ἔτσι βρέθηκα πάλι δίχως χρήματα κι' ἀναγκάσθηκα νὰ ἐργασθῶ γιὰ λίγο διάστημα σ' ἕνα παληὸ ἱσπανικὸ πλοῖο ποὺ τὸ εἶχαν ὑπὸ διάλυσιν στὸ λιμάνι. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔπιασα δουλειὰ ἄρχισα νὰ κουβαλῶ στὴ ράχη μου ὄγκους σιδερικῶν κι' ἄλλα βαρειὰ ἐξαρτήματα, γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ὁποίων χρειαζόταν ὁλόκληρα συνεργεῖα ἐργατῶν. Ὁ πλοιοκτήτης κατεπλάγη ἀπὸ τὸ γεγονός, μοῦ ἔδωσε δὲ ὡς ἀμοιβὴ 400 φράγκα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ νοικιάσω ἕνα εὐπρεπὲς δωμάτιο καὶ ν' ἀρχίσω συστηματικὰ μαθήματα πάλης στὴ σχολὴ Μπερνάρ.

Λίγες βδομάδες ἀργότερα κηρύχθηκε ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος καὶ κατατάχθηκα ἐθελοντής. Μὲ τοποθέτησαν στὸ πυροβολικὸ ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐκγύμνασι. Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ κάναμε ἀσκήσεις, φορτώθηκα στὸν ὦμο μου ἕνα μεγάλο πυροβόλο ποὺ ζύγιζε πάνω ἀπὸ 500 κιλὰ καὶ τὸ μετάφερα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ πεδίου ἀσκήσεων στὴν ἄλλη. Οἱ στρατιῶτες παράτησαν τὶς ἀσκήσεις καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ θέαμα. Ὁ λοχαγὸς μὲ τιμώρησε μὲ δέκα ἡμερῶν φυλάκισι, ἀλλὰ τὴν ἐπομένη μοῦ χάρισε τὴν ποινὴ καὶ ἐπρότεινε τὴν προαγωγή μου σὲ δεκανέα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔδινα κάθε μέρα σχεδὸν δείγματα τῆς μεγάλης μυϊκῆς του δυνάμεως κι' ἔτσι τ' ὄνομά μου ἔγινε γνωστότατο ὄχι μόνο στὸ σύνταγμά μας, ἀλλὰ σ' ὅλη τὴ Στρατιά. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ μᾶς μετέφεραν στὸ μέτωπο τραυματίσθηκα στὸ πόδι καὶ μὲ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο ὅπου μὲ περιποιήθηκαν ἐξαιρετικὰ καὶ μοῦ ἀπένειμαν καὶ τὸ μετάλλιο ἀνδρείας.

Ἐπιστροφὴ στὴν Ἀμερικὴ

Μετὰ τὴν ἧττα τῆς Γαλλίας πῆγα στὸ Κάρντιφ ὅπου ἔδωσα ἕνα ἀγῶνα πάλης μὲ τὸν διάσημο τότε Ἰταλὸ παλαιστὴ Φίλιτσι Ἀνάπολι. Τὸν ἔρριψα σὲ δυὸ λεπτὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὸν τραυμάτισα βαρειὰ στὸ δεξὶ χέρι. Κατόπιν ἔδωσα ἕνα δεύτερο ἀγῶνα πάλης μὲ τὸν μαῦρο κολοσσὸ Τσάλεϋ στὸ Λονδῖνον. Τὸν ἐνίκησα κι' αὐτὸν μὲ μεγάλη εὐκολία, ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ἔπαθε μιὰ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία καὶ μετὰ δυὸ μέρες πέθανε. Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα λεπτομέρειες τοῦ περιστατικοῦ καὶ τὴν φωτογραφία μου. Ἡ ἀνάκρισι διεπίστωσε ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν συνέβη ἀπὸ δική μου πρόθεσι. Ἐν τούτοις ἐξηγέρθησαν ἐναντίον μου ὅλοι οἱ μαῦροι ἐργάτες τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Λονδίνου κι' ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω σχεδὸν λαθραῖα, μ' ἕνα γερμανικὸ πλοῖο ποὺ κατηυθύνετο στὸ Μοντεβίδεο.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ (1872) ἡ Οὐρουγουάη ἦταν ἀνάστατη λόγω τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Τρόμος καὶ ἀγωνία κυριαρχοῦσαν στὸ Μοντεβίδεο τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποβιβασθήκαμε. Διέσχισα τὸν παραλιακὸ δρόμο κάτω ἀπὸ συνεχεῖς πυροβολισμοὺς καὶ μὲ δυσκολία βρῆκα ἕνα δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Γαριβάλδι». Ὅλα τὰ παραλιακὰ κτίρια τὰ εἶχαν καταλάβει οἱ ἐπαναστάται. Ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα ἦταν ἀδύνατον νὰ κυκλοφορήσω. Οἱ ἐπαναστάται μὲ προέτρεπαν νὰ πάρω μέρος στὸν ἀγῶνα μαζύ τους καὶ ἐπειδὴ ἀρνήθηκα μὲ θεώρησαν ὕποπτο καὶ μὲ κράτησαν ὑπὸ περιορισμόν. Ἡ πεῖνα ποὺ πέρασα ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἦταν ἡ μεγαλείτερη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου. Γιατὶ ὅλα μποροῦσα νὰ τὰ ὑποφέρω μὲ καρτερία—ἀκόμη καὶ τὶς σοβαρώτερες ἀρρώστειες—ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα. Εὐτυχῶς τὸ πρωῒ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας κατέπαυσαν οἱ πυροβολισμοὶ καὶ μπόρεσα νὰ ἐλευθεροκοινωνήσω. Πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἑστιατόριο καὶ νὰ καταβροχθίσω τρεῖς μερίδες μακαρόνια καὶ δυὸ μπιφτέκια τεραστίων διαστάσεων. Συνῆλθα. Πῆγα κατόπιν σ' ἕνα σιδηρουργεῖο καὶ παράγγειλα πελώριες σιδερένιες μπάλλες κ' ἄλλα ἐργαλεῖα ποὺ μοῦ χρειαζόνταν γιὰ τὶς ἐπιδείξεις μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

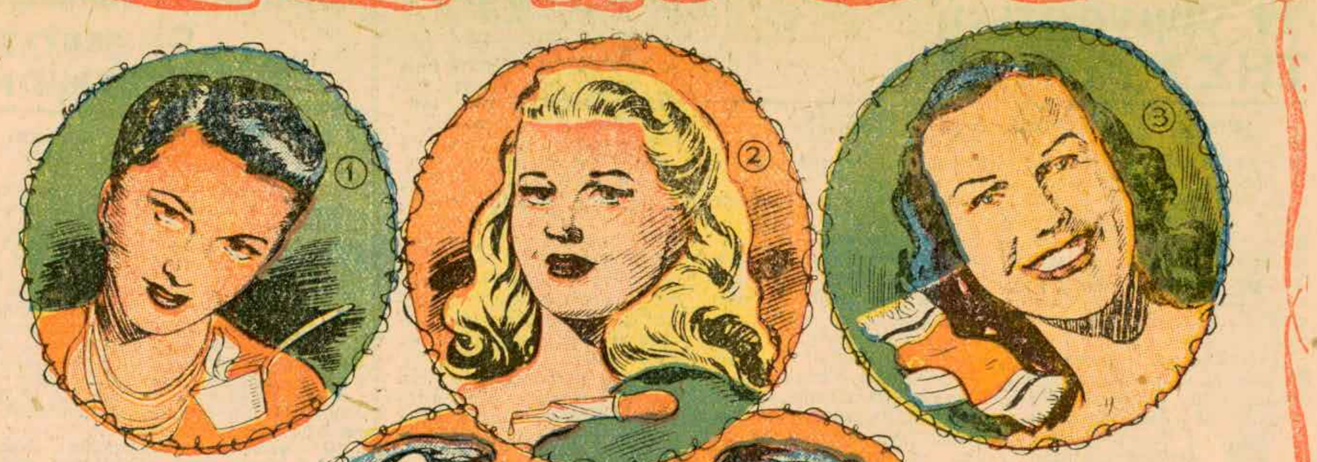

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, ἡ Τζόαν Φονταίν, ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, ἡ Χέντυ Λαμάρ, ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ὡραιοτέρων ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ. Τὶς θαυμάζετε ἀσφαλῶς, ὅταν τὶς βλέπετε στὴν ὀθόνη καὶ ἴσως τὶς ζηλεύετε λίγο... Καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ θέλατε νὰ εἴχατε τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου των, τὴ βελουδένια ἐπιδερμίδα των, τὴ λάμψι τῶν ματιῶν των...

Θὰ φανταζόσαστε, βέβαια, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέροχα χαρίσματά των τὰ χρωστοῦν σ' ἕνα ἔξυπνο μακιγιὰζ ἢ σὲ πανάκριβα καὶ ἀπρόσιτα σ' ὅλες τὶς ἄλλες θνητὲς καλλυντικά.

Καὶ ὅμως τὸ κυριώτερο καλλυντικὸ ὅλων αὐτῶν τῶν στὰρ εἶνε στὴ διάθεσί σας καὶ δὲν στοιχίζει τίποτε σχεδόν. Γιατὶ εἶνε τὸ νερό, τὸ ἁπλὸ νερὸ ποὺ τρέχει ἀπὸ τὴ βρύση τοῦ σπιτιοῦ σας... Ἀλλ' ἂς ἀκούσωμε τὶς ἴδιες νὰ μᾶς ποῦν μὲ ποιὸ τρόπο τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ πῶς κατορθώνουν νὰ τὸ μεταβάλλουν σ' ἕνα πολύτιμο καὶ δυσαναπλήρωτο καλλυντικό.

Τὸ κυριώτερο καλλυντικὸ τῶν «ἀστέρων»

1.—Τὸ ἀτμόλουτρο τῆς Τζόαν Φονταὶν

«Δυὸ περίπου φορὲς τὸ μῆνα, λέει ἡ Τζόαν Φονταίν, υποβάλλω τὸ πρόσωπό μου σ' ἕνα ἀτμόλουτρο. Μὴν φαντασθῆτε πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὰ πολύπλοκο. Βράζω ἁπλούστατα λίγο νερὸ μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα καὶ κατόπιν σκύβω πάνω σ' αὐτή, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ νερὸ θ' ἀρχίση νὰ ψύχεται καὶ δὲν θὰ παράγη πιὰ ἀτμούς. Κατόπιν σκουπίζω γερὰ τὸ πρόσωπό μου μὲ μιὰ φλοκάτη πετσέτα. Οἱ πόροι τῆς ἐπιδερμίδος μου διαστέλλονται καὶ βγάζω τότε μ' ἕνα μικρὸ εἰδικὸ ἐργαλεῖο τὰ μαῦρα στίγματα ποὺ μπορεῖ νὰ βρίσκωνται σ' αὐτή.

»Τὰ ἀτμόλουτρα εἶνε ἐξαίρετα γιὰ τὸν καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν συσσωρευθῆ κάτω ἀπ' αὐτή. Μετὰ τὸ ἀτμόλουτρο, βάλτε μιὰ καλὴ στυπτικὴ λοσιὸν στὸ πρόσωπό σας γιὰ νὰ σφίξετε καὶ πάλι τοὺς πόρους σας. Ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶνε τὸ τσάϊ».

2.—Τὸ νερὸ καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς Τζίντζερ Ρότζερς

«Ἔχω μάτια πολὺ ἀδύνατα — ὅλα τὰ γαλανὰ μάτια εἶνε ἀδύνατα —, ποὺ ἐρεθίζονται πολὺ εὔκολα στὸ δυνατὸ φῶς τῶν προβολέων τοῦ στούντιο, λέει ἡ Τζίντζερ Ρότζερς. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ γυρίσω μιὰ ταινία ἐνσταλάζω μέσα στὰ μάτια μου μερικὲς σταγόνες ἀπὸ μιὰ διάλυσι ποὺ παρασκευάζω μόνη μου. Νὰ ἡ σύνταγή της: 8 γραμμάρια βορικούχου νατρίου μέσα σὲ 200 γραμμάρια διϋλισμένου νεροῦ. Κατόπιν βάζω πάνω στὰ μάτια μου μερικὲς κομπρέσσες ποὺ τὶς βρέχω μέσα σὲ χλιαρὸ καὶ πολὺ δυνατὸ τσάϊ. Ἔτσι προλαμβάνω τὸν ἐρεθισμὸ τῶν ματιῶν μου.

»Τὰ μάτια μου, ἐξ ἄλλου, κλαῖνε πολὺ εὔκολα ὅταν κάνει κρύο. Γιὰ ν' ἀποφύγω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ εἶνε πολὺ δυσάρεστο κάνω τὸ ἑξῆς: Βρέχω τρεῖς ἢ τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα τὰ μάτια μου μὲ λίγο βρασμένο νερό, στὸ ὁποῖον προσθέτω πολὺ λίγο χαμομήλι, στὴν ἀκόλουθη ἀναλογία: 5 — 20 γραμμάρια χαμομηλιοῦ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

»Τὸ τσάϊ καὶ τὸ νερὸ τοῦ κυάνου ἢ τοῦ μιντανοῦ εἶνε ἐπίσης ἐξαίρετα γιὰ τὰ μάτια.

»Τέλος, κάθε βράδυ βάζω μιὰ κομπρέσσα μὲ κρύο νερὸ ἐπὶ 4—5 λεπτὰ πάνω στὰ μάτια μου».

3.—Τὸ μασσὰζ μὲ... νερὸ τῆς Ντιάνας Ντάρμπιν

«Νομίζω πὼς οἱ γυναῖκες δὲν χρησιμοποιοῦν ἀρκετὰ τὸ νερό, γράφει ἡ γοητευτικὴ Ντιάνα Ντάρμπιν. Καὶ ὅμως τὸ νερὸ εἶνε μιὰ φυσικὴ δύναμις ποὺ ἔχει συσταλτικὴ ἐπίδρασι στοὺς μῦς. Ἡ συστολὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο μασσάζ.

»Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ νερὸ τῶν πόλεων δὲν ἔχει τὶς ἰδιότητες τοῦ νεροῦ τῶν ποταμῶν ἢ τῆς βροχῆς. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ μαζεύετε λίγο βρόχινο νερὸ μέσα σ' ἕνα δοχεῖο κάθε φορὰ ποὺ βρέχει. Νὰ τώρα πῶς θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε: Προτοῦ νὰ πλυθῆτε μ' αὐτὸ τὸ νερό, βάλτε μιὰ λιπαρὴ κρέμα στὸ πρόσωπό σας. Τὸ λίπος τῆς κρέμας θὰ σᾶς προφυλάξη ἀπὸ τὴ βλαβερὴ ἐπίδρασι τῶν ἁλάτων τοῦ νεροῦ, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος δὲν θὰ ἐλαττώση καθόλου τὴ συσταλτικὴ ἐνέργειά του.

»Κάτι ἄλλο τώρα: Θὰ μὲ ρωτήσετε φυσικά, ἂν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε νερὸ ζεστό, κρύο ἢ χλιαρό.

»Ὅσο γι' αὐτό, τὸ καλύτερο εἶνε νὰ ἐμπιστευθῆτε στὸ ἔνστικτό σας. Αὐτὸ θὰ σᾶς καθοδηγήση ποιὸ νερὸ σᾶς ταιριάζει».

4.—Τὸ λουτρὸ «γκιόγκι», τῆς Χέντυ Λαμὰρ

«Ὅταν εἶμαι κουρασμένη ἢ νευρική, καταφεύγω στὸ λουτρὸ «γιόγκι» ποὺ μὲ ἀνακουφίζει ἀμέσως, ἐξηγεῖ ἡ Χέντυ Λαμάρ.

»Νὰ πῶς θὰ κάμετε ἕνα λουτρὸ «γιόγκι».

»Γδυθῆτε τελείως καὶ βρέξετε μέσα σὲ κρύο νερὸ μιὰ μεγάλη χνουδωτὴ πετσέτα. Κατόπιν στύψετέ την καλὰ καί, χωρὶς νὰ τὴν ξεδιπλώσετε ἀρχίστε νὰ περνᾶτε μ' αὐτὴ ὅλο τὸ σῶμα σας, ἀπὸ τοὺς ὤμους ὡς τὰ πόδια. Αὐτὸ τὸ πέρασμα πρέπει νὰ γίνη ἀργά, χωρὶς καμμιὰ βιασύνη.

»Κατόπιν τυλιχθῆτε μέσα σ' ἕνα πενιουὰρ καὶ πηγαίνετε νὰ πέσετε στὸ κρεββάτι σας. Θὰ αἰσθανθῆτε μιὰ μεγάλη ξεκούρασι κι' ἕνα ξέσφιγμα τῶν μυῶν σ' ὅλο τὸ σῶμα σας».

5.—Τὸ νερὸ καὶ τὸ μακιγιὰζ

Νὰ τέλος τί λέει ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ γιὰ τὴν ἐπίδρασι ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ νερὸ στὸ μακιγιάζ:

«Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἄσχημο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα μακιγιὰζ ποὺ ἀρχίζει νὰ χαλάη. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε αὐτὸ τὸ δυσάρεστο ἐνδεχόμενο, θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς:

»Ἀφοῦ τελειώσετε τὸ μακιγιάζ σας καὶ βάλετε τὴν πούδρα σας, περάστε πάνω στὸ πρόσωπό σας ἕνα κομμάτι πάγο ἢ ραντίστε το μὲ λίγο νερό. Σκουπισθῆτε κατόπιν χρησιμοποιώντας μιὰ εἰδικὴ πετσέτα γιὰ τὸ μακιγιάζ. Φυσικὰ δὲν θὰ τρίψετε καθόλου τὸ πρόσωπό σας.

»Νερὸ πάνω στὴν πούδρα;... Ἀλλ' αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ παράλογο. Καὶ ὅμως εἶνε ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ μακιγιάζ σας ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ πουδραριζῶσαστε κάθε τόσο καὶ χωρὶς νὰ φοβᾶσαστε μήπως σχηματισθοῦν «πλάκες» στὸ πρόσωπο».

Η γυμναστική ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

Γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς ἀφηρημάδας

Ἕνας ἐπιχειρηματίας τῆς Ν. Ὑόρκης πλήρωσε τελευταίως 250 δολλάρια σ' ἕνα εἰδικὸ τεχνίτη γιὰ νὰ διαρρήξη τὸ καινούργιο χρηματοκιβώτιό του. Γιατὶ εἶχε ξεχάσει τὸ μυστικὸ συνδυασμὸ ψηφίων καὶ ἀριθμῶν ποὺ ἄνοιγε τὴν κλειδαριά του.

Στὸ Σικάγο, πάλιν οἱ διαβάτες ἑνὸς κεντρικοῦ δρόμου εἶδαν ἕνα πρωΐ μιὰ χορούλα μὲ κόκκινο φόρεμα νὰ κλαίη μὲ λυγμοὺς καθισμένη σ' ἕνα σκαλοπάτι. Δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ ἡ δυστυχισμένη ποῦ εἶχε κρύψει τὸ κομπόδεμά της κι' ἦταν καταδικασμένη νὰ ζητιανέψη ἢ νὰ πεθάνη τῆς πείνας!

Τέλος ἕνας κάτοικος τοῦ Ντητρόϊτ ζήτησε ἀπ' τὸ ληξιαρχεῖο τοῦ Νάσβιλ νὰ τοῦ στείλη τὸ πιστοποιητικὸ ἑνὸς γάμου ποὺ εἶχε κάμει ἐκεῖ πρὸ 13 ἐτῶν. Τὸ ἤθελε γιὰ νὰ μάθη ἀπ' αὐτό... τὸ ὄνομα τῆς χωρισμένης συζύγου του, ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν μερικὰ ἀπ' τὰ ἀμέτρητα θύματα μιᾶς «ἀρρώστειας» διαδεδομένης σ' ὅλο τὸν κόσμο: τῆς ἀφηρημάδας. Στὴν ἴδια κατηγορία ἀνήκουν ἐκεῖνοι ποὺ ξεχνοῦν τὶς γιορτὲς τῶν στενωτέρων συγγενῶν τους, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γνώρισαν πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ, τὴ φράσι ποὺ ἑτοίμασαν μέσα στὸ νοῦ τους γιὰ νὰ τὴν ποῦν...

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ τείνει διαρκῶς νὰ χειροτερέψη ἐφ' ὅσον δὲν τὴν προσέχει καὶ δὲν τὴν καταπολεμεῖ ὁ ἐνδιαφερόμενος. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ θεραπευθῆ καθένας ἀπ' τὴν ἀφηρημάδα; Μπορεῖ νὰ ἐξασκήση τὴ μνήμη του οὕτως ὥστε νὰ θυμᾶται κάθε τι χωρὶς νὰ κρατῆ σημειώσεις;

Οἱ ψυχολόγοι ἀπαντοῦν καταφατικὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, δίχως δισταγμό. Τονίζουν δὲ ὅτι ἡ ποιότης τῆς μνήμης μας ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἀπ' τὴν καθημερινὴ χρῆσι της.

Ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος Ρούζβελτ εἶχε καταπληκτικὴ ἱκανότητα στὸ νὰ θυμᾶται ἡμερομηνίες καὶ τοποθεσίες. Κι' ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην φιλόσοφος Σιμωνίδης ἦταν προικισμένος μὲ τέτοιο ἐξαιρετικὸ μνημονικό, ὥστε ἵδρυσε τὸ 550 π.Χ. μιὰ σχολὴ γιὰ νὰ διδάσκη τοὺς τρόπους καλλιτερεύσεως τῆς μνήμης. Οἱ μέθοδοί του ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ ἐφαρμόζωνται.

Ἡ διαφορὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ἀφηρημένου ἀπὸ ἕναν ἄλλον ποὺ θυμᾶται τὸ κάθε τι ἔγκειται στὸ *πῶς χρησιμοποιεῖ* τὴ μνήμη του ὁ καθένας.

Οἱ ψυχολόγοι δὲν ἔχουν μπορέσει νὰ ἐξηγήσουν πῶς ἀκριβῶς λειτουργεῖ ἡ μνήμη. Πάντως ὅμως ἔχουν βρῆ ὅτι τὸ κλειδί της εἶναι ἡ συγκέντρωσις. Γιὰ νὰ δημιουργήσετε μιὰ μόνιμη καὶ διαρκῆ μνημονικὴ εἰκόνα, πρέπει νὰ δίνετε ὁλοκληρωτικὴ προσοχὴ σ' ἐκεῖνο ποὺ θέλετε νὰ θυμᾶσθε. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ συγκέντρωσις δὲν χρειάζεται νὰ διαρκέση περισσότερο ἀπὸ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, πρέπει ὅμως νἆναι ἀπόλυτη. Κατὰ τοὺς ψυχολόγους, οἱ ζωηρότερες ἀναμνήσεις μας δημιουργήθηκαν σὲ ἀπειροελάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε λοιπὸν καλὴ μνήμη, πρέπει κυρίως νὰ μάθετε νὰ συγκεντρώνεσθε. Ἡ καλλίτερη ψυχολογικὴ ἄσκησις γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, εἶναι ἡ ἑξῆς, ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων καὶ παρατηρήσεων διαφόρων εἰδικῶν:

1) Διαλέξετε κάποιο περασμένο εὐχάριστο περιστατικό, ποὺ τὸ ἀναπολεῖτε εὔκολα. Καθῆστε σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καί, ἀπομακρύνοντας κάθε ἄλλη σκέψι ἀπ' τὸ νοῦ σας ἀπομονωθῆτε ἀπ' τὸ περιβάλλον καὶ προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε ὅλες τὶς συνθῆκες τοῦ περιστατικοῦ—πῶς συνέβη, ποιὸς ἦταν ἐκεῖ τί ἔγινε...

Πιέσετε τὴ φαντασία σας νὰ ξαναδημιουργήση ὅλες τὶς σκηνές του, χωρὶς νὰ παραμελήσετε τίποτε, οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἀφοῦ κρίνετε ὅτι τὸ ἐπιτύχατε, ξαναρχίστε γιὰ δεύτερη φορὰ ἐξ ἀρχῆς τὴν ἴδια ἀναπόλησι, δίνοντας σχολαστικὴ προσοχὴ σὲ κάθε λεπτομέρεια χρώματος, φωτός, ἤχου, ἐντυπώσεων κλπ. Ἂν θυμηθῆτε τώρα κάτι ποὺ σᾶς εἶχε διαφύγει προηγουμένως, συσχετίζετε τὴν καινούργια λεπτομέρεια μὲ τὶς προηγούμενες.

Ἀφοῦ ξεκουρασθῆτε λίγο (γιατὶ ἡ ἄσκησις αὐτὴ μπορεῖ νὰ σᾶς φανῆ στὴν ἀρχὴ κουραστική) ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ γιὰ τρίτη φορά.

Ἂν σᾶς ἀρκοῦν λίγα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ συγκεντρωθῆτε ὁλότελα σ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, πρέπει νἆσθε ἱκανοποιημένοι γιατὶ κάνατε μιὰ καλὴ ἀρχή.

2) Διαθέτετε μιὰ ὥρα, π.χ. ἀπ' τὶς 10 ὡς τὶς 11 τὸ πρωΐ γιὰ νὰ δώσετε τελεία προσοχὴ σὲ κάθε τι ποὺ κάνετε. Εἴτε κάθεσθε σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἴτε βαδίζετε στὸ δρόμο, ἀποτυπώσετε στὴ μνήμη σας κάθε λεπτομέρεια, μὲ τὴ μέθοδο τῆς συγκεντρώσεως. Κατόπιν προσπαθῆστε νὰ συνδυάσετε κάθε τι ποὺ κάνετε ἢ ποὺ βλέπετε, μ' ἕνα ἀντικείμενο ἢ μὲ μιὰ πρᾶξι σας περασμένη. Ἂν π.χ. κάθεσθε σὲ μιὰ καρέκλα, τὸ ὕψος της ἢ τὸ χρῶμα της σᾶς θυμίζει μιὰ ἄλλη ὅμοια καρέκλα; Καὶ ποιὸ περιστατικό σας συνδέεται μὲ τὴ δεύτερη καρέκλα;

Τὸ σπουδαῖο σ' αὐτὴ τὴν ἄσκησι εἶναι νὰ προσέχετε πολὺ σὲ ὅ,τι κάνετε.

3) Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, πρὶν κοιμηθῆτε, στρέψετε ὅλη τὴν προσοχή σας πρὸς τὴν πρωϊνὴ ἐκείνη ὥρα 10—11. Προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε λεπτομερῶς ὅ,τι παρατηρήσατε ἢ αἰσθανθήκατε τότε. Θυμᾶσθε π.χ. τὸ σχῆμα τῆς πολυθρόνας ὅπου καθόσαστε; Θυμᾶσθε ποιὲς κινήσεις κάνατε στὴ δουλειά σας; Θυμᾶσθε τὸν ἦχο τῶν βημάτων σας στὸ πάτωμα;

Ἐπαναλαμβάνετε ἀκόμη μιὰ φορὰ αὐτὴ τὴν ἀναπόλησι, ἐξ ἀρχῆς ὡς ὅτου πεισθῆτε ὅτι θυμηθήκατε κάθε λεπτομέρεια.

Μὴ σᾶς φαίνωνται ἀσήμαντες οἱ μικρολεπτομέρειες. Ὅσες περισσότερες θυμηθῆτε, τόσο καλλίτερα ἐξασκεῖται ἡ μνήμη σας, γιὰ νὰ σᾶς χρησιμεύη καὶ στὰ σπουδαῖα πράγματα.

Καὶ τώρα θέλετε νὰ δοκιμάσετε ἂν ἔχετε καλὴ μνήμη, ἢ ἂν πρέπη ἀπεναντίας νὰ ἐφαρμόσετε τὴν παραπάνω γυμναστική της; Στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου ἀναφέραμε τρεῖς περιπτώσεις ἀφηρημάδας. Θυμᾶσθε τί ἀκριβῶς ἀφοροῦσε ἡ καθεμιά; Θυμᾶσθε πόσα πλήρωσε ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς ἀφηρημένους; Τί φόρεμα φοροῦσε ἡ δεύτερη; Σὲ ποιὰ πόλι κατοικοῦσε ὁ τρίτος; Καὶ εἶσθε *ἀπολύτως βέβαιος* γι' αὐτὲς τὶς ἀναμνήσεις σας;

ΚΕΡΜΙΤ ΡΟΛΛΑΝΤ

ΤΑ ΔΩΡΑ

— Θυμήθηκα ὅτι ἔχεις σήμερα τὰ γενέθλιά σου!

Οἱ «κυνηγοὶ ΕΝΘΥΜΙΩΝ»

Πῶς ἐκδικοῦνται οἱ πελάται τοὺς ξενοδόχους

Οἱ «κυνηγοὶ ἐνθυμίων» ἀποτελοῦν μιὰ ἀπ' τὶς χειρότερες πληγὲς τῶν μεγαλειτέρων ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων. Ὑπολογίζεται ὅτι κοστίζουν ἑκατομμύρια δολλάρια κάθε χρόνο στὰ 15.000 ἀμερικανικὰ ξενοδοχεῖα. Σ' ἕνα μόνον ἀπ' αὐτὰ τὸ «Πενσυλβάνια», χάνονται σεντόνια, πετσέτες καὶ μαξιλαροθῆκες ἀξίας 62.000 δολλαρίων.

Οἱ διευθυνταὶ τῶν ξενοδοχείων βρίσκουν τὸ μπελᾶ τους μὲ τοὺς πελάτες ποὺ συναποκομίζουν φεύγοντας ἕνα ζευγάρι ἐκλεκτὰ σεντόνια τῶν 9 δολλαρίων ἢ μιὰ ἀργυροποίκιλτη καφετιέρα ἀξίας 50 δολλαρίων...

Ὁ γνωστὸς ψυχολόγος δόκτωρ Λέϊρντ φρονεῖ ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «κυνηγοὺς ἐνθυμίων» δὲν εἶνε κλεπτομανεῖς, ἀλλὰ κάνουν τὶς μικροκλοπές τους γιὰ ἐκδίκησι, γιὰ νὰ τιμωρήσουν δηλαδὴ τοὺς ξενοδόχους ποὺ τοὺς παραφουσκώνουν τὸ λογαριασμό.

Ἄλλοι πάλι δὲν θεωροῦν ὅτι κάνουν κλοπή, ὅταν παίρνουν μιὰ πετσέτα. Θέλουν π.χ. νὰ φυλάξουν μέσα στὴ βαλίτζα τους ἕνα ζευγάρι παπούτσια καί, μὴ ἔχοντας μὲ τί ἄλλο νὰ τὰ τυλίξουν παίρνουν μιὰ πετσέτα τοῦ ξενοδοχείου. Κατόπιν ξεχνοῦν νὰ τὴ στείλουν πίσω, ἢ φρονοῦν ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.

Ὡστόσο κάποτε τὴν ἐπιστρέφουν μὲ μεγάλη καθυστέρησι. Τελευταίως π.χ. τὸ ξενοδοχεῖο Γουίλλαρντ στὴν Οὐάσιγκτον, ἔλαβε ταχυδρομικῶς μιὰ παληὰ πετσέτα του, τοῦ τύπου ποὺ χρησιμοποιοῦσε πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια! Κάποιος πελάτης τὴν εἶχε πάρει καὶ θυμήθηκε ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἐπιστρέψη...

Δὲν εἶνε ὅμως πάντοτε ἀθῶες καὶ ἀφιλοκερδεῖς οἱ προθέσεις τῶν «κυνηγῶν ἐνθυμίων». Μετὰ τὸν πόλεμο, αὐξήθηκαν πολὺ οἱ κλοπὲς σαπουνιῶν, εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ ἀσημικῶν, ἐπειδὴ τὰ εἴδη αὐτὰ ἀκρίβηναν καὶ δὲν ἀγοράζονται εὔκολα... Οἱ περισσότερες γίνονται ἀπὸ νεονύμφους... ποὺ πλουτίζουν ἔτσι τὸ νοικοκυριό τους!

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ξανάβγαλε σὲ χρῆσι 100 ἀργυροποίκιλτες καφετιέρες, ποὺ τὶς εἶχε κρύψει στὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ τὶς εἶχε ἀντικαταστήσει μὲ ἄλλες φθηνές. Τὰ γκαρσόνια ὤφειλαν νὰ τὶς μετροῦν κάθε πρωῒ γιὰ νὰ διαπιστώνουν ἂν ὑπῆρχαν ὅλες. Κι' ὅμως, παρ' ὅλην αὐτὴ τὴν προφύλαξι, σὲ μιὰ βδομάδα εἶχαν χαθῆ 17 καφετιέρες, καὶ μετὰ 3 βδομάδες εἶχαν ἀπομείνει μόνον 60!

Ἡ μεγαλείτερη κλοπὴ ἀπὸ «κυνηγὸ ἐνθυμίων» ἔγινε στὸ ξενοδοχεῖο «Πενσυλβάνια» τὸ 1921. Χάθηκε τότε ἕνα πολύτιμο χαλί, ἀξίας 20.000 δολλαρίων ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο τοῦ χὼλλ τοῦ ρεστωράν. Φαίνεται ὅτι ὁ δράστης τὸ ξεκρέμασε, τὸ δίπλωσε καὶ τὸ ἔδωσε ἀπ' τὸ παράθυρο σὲ κάποιο συνένοχό του. Οὔτε τὸ χαλὶ οὔτε ὁ κλέφτης βρέθηκαν ποτέ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ξενοδοχεῖα ἀμύνονται ὅπως μποροῦν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κινδύνου. Ἔχει ἱδρυθῆ στὴ Ν. Ὑόρκη ἕνα «Γραφεῖο Προστασίας» των, ποὺ ἔχει ὡς ἀποστολή του νὰ πληροφορῆται τὰ ὀνόματα τῶν πιὸ ἀδιόρθωτων «κυνηγῶν ἐνθυμίων» καὶ νὰ τὰ ἀνακοινώνη σ' ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ μὴ τοὺς δέχωνται πιὰ ὡς πελάτες.

Ἐπειδὴ τὰ μπρουνομάχαιρα καὶ τὰ κουτάλια ἐξαφανίζονται εὔκολα, στὰ γεύματα ποὺ δίδονται σὲ ξενοδοχεῖα, τὰ γκαρσόνια φροντίζουν νὰ τὰ μετροῦν κάθε φορὰ ποὺ ἀλλάζουν σερβίτσια. Σ' ἕνα τέτοιο γεῦμα, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἀναγκάσθηκε νὰ δηλώση ὅτι θὰ διεκόπτετο τὸ σερβίρισμα ὡς ὅτου ξαναγυρίσουν πάνω στὰ τραπέζια κάμποσα ἀσημένια κουτάλια ποὺ εἶχαν χαθῆ! Κι' ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της μέσα σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικοὶ «κυνηγοὶ ἐνθυμίων», ποὺ ὅταν θελήσουν νὰ πάρουν κάποιο ἀντικείμενο ἑνὸς ξενοδοχείου, ἀπευθύνονται στὸ διευθυντὴ καὶ ζητοῦν νὰ τὸ ἀγοράσουν. Ἀλλὰ αὐτοὶ ἀποτελοῦν μειονότητα.

Ζητοῦνται ΒΑΡΩΝΟΙ!

Ἕνας δυσβάστακτος τίτλος εὐγενείας

Ἡ ἀνώτερη τιμητικὴ διάκρισις στὴν Ἀγγλία εἶνε ὁ τίτλος τοῦ βαρώνου. Ἀλλ' ἀπὸ καιρὸ τώρα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δημιουργεῖ μόνο λόρδους γιὰ λόγους ποὺ θὰ ἐξηγήσωμε παρακάτω. Ἡ μόνη ἐξαίρεσις ἔγινε γιὰ τὸν σύζυγο τῆς Ἐλισάβετ, ποὺ ἀνακηρύχθηκε βαρῶνος καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ 1531.

Οἱ βαρῶνοι θεωροῦνται ὁμότιμοι μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔχουν ἕνα σωρὸ προνόμια, θεωρητικὰ βέβαια, γιατί, στὴν πραγματικότητα, δὲν ξεχωρίζουν ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄλλο Ἄγγλο πολίτη.

Εἰς ἀντάλλαγμα, ὅμως, αὐτῶν τῶν ἀνυπάρκτων προνομίων, περιβάλλονται ἀπὸ ὑποχρεώσεις, ποὺ δὲν βρίσκονται μόνο στὸ χαρτί, ἀλλ' εἶνε πραγματικές. Πρέπει, δηλαδή, νὰ ἔχουν ἰδιόκτητους πύργους, νὰ συντηροῦν ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ γενικὰ νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἐξαιρετικὰ πολυτελῆ. Ἀπαγορεύεται ἐξ ἄλλου νὰ ἐξασκοῦν ὁποιοδήποτε βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε ἀξιωματικοὶ ἢ κρατικοὶ λειτουργοί. Μποροῦν ἐπίσης νὰ εἶνε ἐρασιτέχναι συγγραφεῖς, μουσικοί, ζωγράφοι κτλ., δὲν μποροῦν, ὅμως, νὰ γίνουν δικηγόροι, ἔμποροι, ἐπιχειρηματίαι κτλ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ζῆ κανεὶς ὅπως ἐπιβάλλεται σ' ἕνα βαρῶνο, χωρὶς νὰ κάνη τίποτε, πρέπει νὰ ἔχη μιὰ μεγάλη περιουσία.

Καὶ αὐτὸ δὲν συνέβαινε μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς παληοὺς βαρώνους. Ἔτσι, δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἐξαφανισθῆ ὡς σήμερα χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἴχνος πίσω των, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ βαρῶνος Μπροὺς Κάμπελ. Οἱ πρόγονοί του εἶχαν φροντίσει νὰ μὴν τοῦ ἀφήσουν τίποτε σχεδόν. Εἶχε καταφύγει, λοιπόν, σὲ μιὰ πανσιὸν στὸ Λονδῖνο καὶ ζοῦσε ἥσυχα ἐκεῖ. Ἡ παρουσία, ὅμως, ἑνὸς αὐθεντικοῦ βαρώνου μέσα σὲ μιὰ πανσιὸν εἶχεν ἀρχίσει νὰ προκαλῆ δυσάρεστα σχόλια εἰς βάρος του.

Ἕνα βράδυ, ὁ Κάμπελ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιό του κι' ἀποχαιρέτησε τὴν ἰδιοκτήτρια τῆς πανσιόν.

—Θὰ λείψετε πολύ; τὸν ρώτησε αὐτή.

—Ὅλη μου τὴ ζωή, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Κάμπελ.

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ προσοχὴ στὴν ἔκπληξι ποὺ ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπο τῆς συνομιλητρίας του.

Ἀπὸ τότε χάθηκαν τὰ ἴχνη του.

Ὑπάρχουν, ἐξ ἄλλου, βαρῶνοι ποὺ ἄδικα ἀναζητοῦν τοὺς κληρονόμους των, γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσουν τὸν τίτλο καὶ τὴν περιουσία τους.

Τέτοια εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ βαρώνου Καρόλου Χάρντινγκ.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ ἰσχύουν μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, ἡ περιουσία δὲν μοιράζεται μεταξὺ τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ περιέρχεται ὁλόκληρη στὸν πρωτότοκο.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ βαρώνου Χάρντινγκ, μὴ ἔχοντας κανένα πόρο ζωῆς, ἀναγκάσθηκε, λοιπόν, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, νὰ μεταναστεύση στὸν Καναδᾶ, ὅπου, ὅμως, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποκτήση περιουσία. Ὁ γυιός του εἶνε σήμερα σωφὲρ καί, κατὰ μοιραία σύμπτωσι, εἶνε ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ θείου του, ποὺ δὲν ἔχει παιδιά.

Ὁ βαρῶνος Χάρντινγκ ἔψαξε ἕνδεκα χρόνια γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψη. Ἀλλ' ὁ σωφὲρ Χάρντινγκ ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὴν προσφορὰ τοῦ θείου του.

—Δὲν θέλω νὰ γίνω βαρῶνος, ἀπάντησε. Μοῦ φθάνει ὅτι εἶμαι σωφέρ. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ μοῦ ἐξασφαλίζει τὴ ζωή μου καὶ μὲ κάνει εὐτυχισμένο.

Ἕνας ἄλλος Ἄγγλος βαρῶνος, ποὺ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάση τὸ γυιό του στὸ πεδίον τῆς τιμῆς τὸ 1941, ἐδαπάνησε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἕνα μακρυνὸ συγγενῆ του. Τὸν βρῆκε τέλος, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν μεσίτης στὸ χρηματιστήριο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀρνήθηκε νὰ δεχθῆ τὴν κληρονομία τοῦ τίτλου τοῦ θείου του.

—Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ζῶ σὰν μούμια, ἀπάντησε. Προτιμῶ νὰ τρέχω καὶ νὰ κινοῦμαι, ὅπως κάνω τώρα. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρὶς νὰ κάνω τίποτε.

Ἕνας ἄλλος αὐθεντικὸς βαρῶνος, ὁ Τόμας Τζόνστων, εἶνε σήμερα μέλος τοῦ ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου. Τὸ ὅτι ἦταν βαρῶνος τὸ ἔμαθε τυχαῖα τὸ 1944 ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Ἀλλὰ προτίμησε τὴ θέσι του στὸ ἀμερικανικὸ κοινοβούλιο ἀπὸ ἕναν τίτλο μὲ ἀμφισβητήσιμη ἀξία.

Ὁ παπποῦς τοῦ Τόμας Τζόνστων ἦταν ἕνας «ἐξαφανισθεὶς» βαρῶνος. Ὅπως ἀνεκάλυψε σήμερα ὁ ἔγγονός του, εἶχεν ἐξασκήσει διάφορα ἐπαγγέλματα στὴν Ἀλαμπάμα καὶ εἶχε λάβει μέρος στὸν προηγούμενο πόλεμο ὡς πιλότος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πῆ σὲ κανένα ὅτι ἦταν βαρῶνος.

Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ «ἔκτροπα», ποὺ ἐσημειώθησαν μεταξὺ τῆς τάξεως τῶν βαρώνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἔπαψε ἀπὸ καιρὸ νὰ δημιουργῆ νέους τιτλούχους. Ἀντίθετα, ἀνακηρύσσει κάθε τόσο νέους λόρδους, γιατὶ ὁ τίτλος τοῦ λόρδου δημιουργεῖ γιὰ τὸν κάτοχό του πολὺ μικρότερες ὑποχρεώσεις.

●●

Θὰ ἀποκεφαλισθῆ ἕνας... οὐρανοξύστης

Σὲ μιὰ κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Μαδρίτης ὑψώνεται ἕνας ὁλοκαίνουργος οὐρανοξύστης μὲ 18 πατώματα. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως, τὰ πατώματά του θὰ ἐλαττωθοῦν κατὰ ἕνα. Γιατὶ ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως ξετρύπωσε ἕνα παληὸ βασιλικὸ διάταγμα, ποὺ ἰσχύει πάντοτε ἐφ' ὅσον δὲν καταργήθηκε ποτὲ καὶ ποὺ ἐπιτρέπει νἄχουν τὰ κτίρια 13 πατώματα τὸ πολύ. Δόθηκε λοιπὸν προθεσμία στὸν ἰδιοκτήτη γιὰ νὰ συμμορφωθῆ, ἀλλοιῶς ὁ οὐρανοξύστης του θά... ἀποκεφαλισθῆ ἀπὸ τὸ δημοτικὸ συνεργεῖο!

Γιὰ τὴ γυναῖκα

★ Ὁ Ἅδης εἶναι στρωμένος μὲ γυναικεῖες γλῶσσες.

★ Τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν εἶναι τὸ καμουφλὰζ τῆς πονηρίας των.

★ Τὸ ψέμμα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄνθη ποὺ φυτρώνουν στὰ γυναικεῖα χείλη.

★ Ἀπὸ τότε ποὺ ἐγκαινιάσθηκε τὸ μακιγιὰζ τὸ ὡραῖο φῦλον ἔχει διαρκῆ Ἀποκρηά. Φορεῖ μάσκα κάτω ἀπ' τὴν ὁποία κρύβεται ὅπως ὁ ἀρχαῖος πολεμιστὴς πίσω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του.

★ Δὲν φταίει τὸ φείδι γιατὶ χάσαμε τὸν Παράδεισο. Ἁπλούστατα ἡ Εὔα ἀνιοῦσε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ προκάλεσε σκοπίμως τὴν ἔξωσι.

★ Δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος. Μιὰ γυναῖκα εἶναι ἢ ἄγγελος ἢ διάβολος.

★ Ἡ φιλία τῶν γυναικῶν μεταξύ των δὲν εἶναι παρὰ μῖσος καμουφλαρισμένο. Κάτω ἀπ' τὸ χαμόγελό τους ὑπάρχει τὸ δηλητήριο.

★ Οἱ ἄγγελοι εἶναι γένους θηλυκοῦ. Συνεπῶς καὶ ἡ Γῆ μας εἶναι ἕνας μικρὸς Παράδεισος.

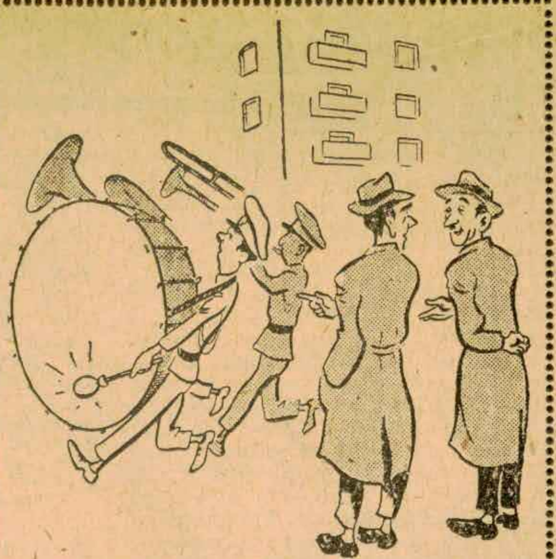

— Δὲ μοῦ λές, γιατὶ πληρώνεται αὐτός; Ἐπειδὴ τὸ χτυπάει;
—Ὄχι, ἐπειδὴ τὸ σηκώνει!...
(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

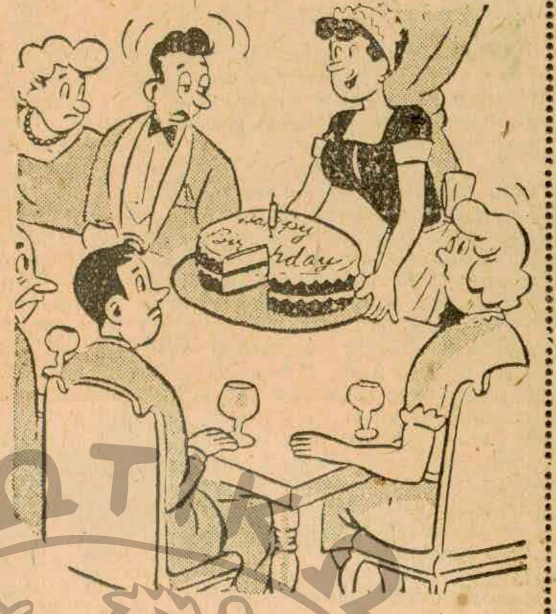

ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΠΡΩΤΗ!
Ἡ ὑπηρέτρια: Ἀχ! Ἦταν ἔξοχο!...

—Ἔλα ἀγάπη μου, ἐγὼ θὰ πλένω κι' ἐσὺ θὰ σκουπίζης!...

ΜΑΡΤΥΡΕΣ τῆς ΠΡΟΟΔΟΥ

Μέσα στὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς τοῦ Βεζουβίου

«Χωρὶς τοὺς ἥρωες, εἶπεν ὁ Κάρλαϋλ, θὰ ζούσαμε ἀκόμη ὅπως στὴν ἐποχὴ τῶν τρωγλοδυτῶν. Ἡ πεῖνα, ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀμάθεια θὰ ἦσαν οἱ τρεῖς ἀχώριστοι σύντροφοι τῆς ζωῆς μας.»

Ἀνάμεσα στοὺς ἥρωες αὐτοὺς μιὰ ξεχωριστὴ θέσι κατέχει ὁ Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος. Τὰ πλούτη καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις του τοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀπολαμβάνη ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ μελέτη καὶ ἡ ἔρευνα τῶν φυσικῶν νόμων. Καὶ σ' αὐτὴ ἀφιέρωσε ὅλη τὴν ἀκατάβλητη ζωτικότητά του.

Στρατηγός, ναύαρχος, φιλόσοφος, ἱστορικός, συγγραφεὺς ἦταν πρὶν ἀπὸ ὅλα ἕνας ἀκαταπόνητος φυσιοδίφης. Τὰ 37 βιβλία «Φυσικῆς Ἱστορίας» ποὺ ἔγραψε ἀποτελοῦν τὴν καλύτερη μαρτυρία γι' αὐτό.

Ἀπὸ τὸν ἀνεψιό του, τὸν Πλίνιο τὸν νεώτερο, μαθαίνομε πὼς διάβαζε διαρκῶς, ἀκόμη κι' ὅταν βρισκόταν μέσα στὸ λουτρό του.

Γιὰ τοὺς Ρωμαίους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ λουτρὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς τους. Περνοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες μέσα στὸ λουτῆρα των καὶ οἱ πλούσιοι πατρίκιοι συγκέντρωναν γύρω τους αὐλητές, χορεύτριες, γελωτοποιοὺς γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάζουν. Ἀλλ' ὁ Πλίνιος χρησιμοποιοῦσε ὅλες αὐτὲς τὶς ὧρες στὴ μελέτη. Γι' αὐτό, ἡ αἴθουσα τοῦ λουτροῦ ποὺ εἶχε στὸ μέγαρό του στὴ Ρώμη ἔμοιαζε μὲ βιβλιοθήκη.

Ἦταν ἡ 20 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 79 μετὰ Χριστόν. Αὐτοκράτωρ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἦταν τότε ὁ Αὔγουστος καὶ ὁ Πλίνιος εἶχε τὸν τίτλο τοῦ πραίτορος τοῦ στόλου, τοῦ ἀρχιναυάρχου ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα.

Ὁ μητροπολιτικὸς στόλος τῆς Ρώμης ναυλοχοῦσε στὴ Μεσσήνη, ἕτοιμος νὰ πλεύση στὴν Ἀφρικὴ ἢ τὴν Ἀσία, στὴ Γαλατία ἢ τὴν Ἱσπανία, παντοῦ, τέλος, ὅπου θὰ κινδύνευαν τὰ συμφέροντα τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ παρουσία του θὰ κρινόταν ἀπαραίτητη.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, ἕνα κοκκινωπὸ σύννεφο σκέπαζε τὸν οὐρανὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Καὶ τὸ σύννεφο αὐτὸ μεγάλωνε ὁλοένα καὶ σὲ λίγο εἶχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Ὅλος ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπασθῆ τώρα ἀπ' αὐτό.

Οἱ ναῦτες τῶν πλοίων κύτταζαν ἔκπληκτοι καὶ τρομαγμένοι αὐτὸ τὸ θέαμα. Κι' οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ βρίσκονταν στὴ ναυαρχίδα συσκέπτονταν μεταξύ τους ἂν δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν πραίτορα, πού, αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅπως ἤξεραν, θἄπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ λουτρό του.

Τέλος, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πῆρε τὸ θάρρος νὰ μπῆ στὴν αἴθουσα τοῦ λουτῆρος.

Ὁ Πλίνιος ἦταν χωμένος ὡς τὸ λαιμὸ μέσα στὸ νερὸ καὶ διάβαζε ἕνα βιβλίο, ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο σὲ μιὰ σανίδα μπροστά του.

Μόλις ἄκουσε τὴν ἀφήγησι τοῦ ἀξιωματικοῦ, τινάχθηκε ἀμέσως ὄρθιος.

— Τόσα χρόνια περίμενα τὴν ἔκρηξι τοῦ Βεζουβίου, εἶπε. Οἱ θεοὶ εἰσάκουσαν, τέλος, τὶς παρακλήσεις μου. Καὶ θὰ μοῦ δοθῆ τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσω αὐτὸ τὸ φαινόμενον... Μεταβίβασε τὴ διαταγή μου σὲ ὅλα τὰ πλοῖα νὰ πλεύσουν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεαπόλεως.

— Ἀλλά, τόλμησε νὰ πῆ ὁ ἀξιωματικός, πελώριοι μύδροι ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ κίνδυνος θὰ εἶνε μεγάλος...

— Μὴν χάνωμε τότε καιρό, ἀπάντησε ὁ Πλίνιος. Πρέπει νὰ τρέξωμε ἀμέσως ἐκεῖ, προτοῦ περιορισθῆ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἡφαιστείου.

Ὁ στόλος ἄφηνε σὲ λίγο τὸν κόλπο τῆς Μεσσήνης κι' ἄρχισε νὰ πλέη πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεαπόλεως.

Ὣς τότε ἡ πίστις ἦταν γενικὴ πὼς οἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων ἀποτελοῦσαν μιὰν ἐκδήλωσι τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν κι' ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲν περνοῦσε ἡ σκέψις πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη κάποια φυσικὴ αἰτία αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

Ὁ Πλίνιος ἦταν ἀποφασισμένος, ὅμως, νὰ βρῆ τὴν ἀλήθεια. Ἡ ναυαρχὶς ἔτρεχε μπροστὰ ἀπὸ ὅλα τὰ πλοῖα κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες προσήγγιζε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο.

Ἡ θάλασσα ἔβραζε ὁλόγυρα καὶ πελώριες φλόγες ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου.

Ἀλλ' ὁ Πλίνιος δὲν δίστασε. Ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο πιστοὺς δούλους του, βγῆκε ἀμέσως στὴν ξηρὰ καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου.

Οἱ καπνοὶ τοὺς τύλιγαν ἀπὸ παντοῦ καὶ μιὰ βροχὴ ἀπὸ πυρακτωμένους μύδρους ἔπεφτε ὁλόγυρά τους.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Πλίνιος διέταξε τοὺς δούλους του νὰ τοῦ δέσουν γύρω στὸ κεφάλι δύο μαξιλάρια, ποὺ εἶχαν πάρει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μαζί τους κι' ἐξακολούθησε μόνος του τὴν ἀνάβασι.

Σὲ λίγο, οἱ δύο δοῦλοι τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ὀργὴ τοῦ ἡφαιστείου εἶχε κοπάσει. Ἔψαξαν τότε παντοῦ καὶ στὸ τέλος βρῆκαν τὸν Πλίνιο νεκρὸ στὴ βάσι ἑνὸς βράχου, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ νότιο χεῖλος τοῦ κρατῆρος τοῦ ἡφαιστείου. Κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια του μιὰ περγαμηνή, στὴν ὁποίαν εἶχε σημειώσει μὲ τὸ συνηθισμένο στενογραφικὸ γράψιμό του τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς παρατηρήσεις του ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο.

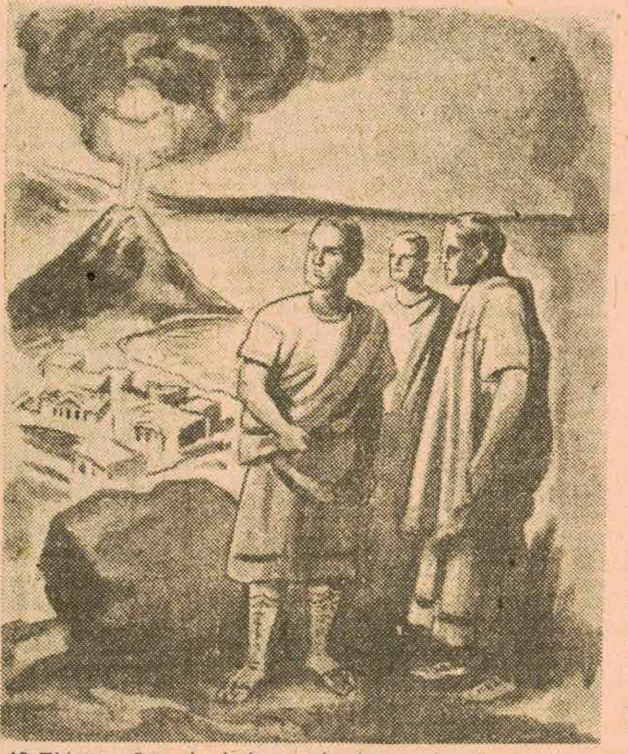

Ὁ Πλίνιος πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάη κοντὰ στὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαιστείου...

Ὁ Ρωμαῖος σοφὸς εἶχε θυσιάσει τὴ ζωή του γιὰ νὰ προσφέρη στὴν ἀνθρωπότητα μιὰ ἀνεκτίμητη πραγματικῶς ὑπηρεσία. Εἶχε ἀντιμετωπίσει ἡρωϊκὰ τὸν κίνδυνο καὶ τὸ θάνατο μὲ τὸν εὐγενῆ πόθο νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ τοὺς φωτίση μὲ τὴν ἀλήθεια, βγάζοντάς τους ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς προλήψεως.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος διετύπωνε τὴ γνώμη ὅτι οἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων ὠφείλοντο σὲ ἀναστατώσεις ποὺ συνέβαιναν μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ γιὰ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τοῦ φαινομένου, ποὺ χρησίμευσε ὡς βάσις γιὰ τὶς κατοπινὲς ἔρευνες.

Ὁ Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀκόρεστη δίψα του γιὰ μάθησι. Ἦταν τότε 56 χρόνων.

Ἡ «Ἀμαζόνα ΤΗΣ ΑΜΜΟΥ»

Ἡ γυναῖκα ποὺ σκορπίζει γύρω της τὸ θάνατο

Οἱ μεγάλες τυχοδιῶκτριες δὲν ἔλειψαν ἀπὸ καμμιὰ ἐποχή. Γιὰ τὴ δική μας, τὸν τίτλο αὐτὸ τὸν κατέχει δικαιωματικὰ περισσότερο ἀπὸ οἱαδήποτε ἄλλη ἡ κόμησσα Μάργκα ντ' Ἀντουραίν. Ἡ ζωή της εἶνε ἕνα ἀληθινὸ μυθιστόρημα. Τὴν ἔχουν ἐπονομάσει «Ἀμαζόνα τῆς ἄμμου», «Ἀντινέα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς», «Μπρινβιλλὲ τοῦ 20ου αἰῶνος» καὶ τῆς καταλογίζουν περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι δηλητηριάσεις. Ἀλλὰ γιὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματά της δὲν ὑπῆρχαν «ὑλικὲς ἀποδείξεις» κι' ἔτσι οἱ κατηγορίες ποὺ διατυπώθηκαν εἰς βάρος της ἔμειναν πάντα χωρὶς συνέπεια.

Ἡ Μάργκα Κλερὶς—αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα—γεννήθηκε στὴν Μπαγιὸν καὶ ἦταν κόρη ἑνὸς ἀνωτέρου δικαστικοῦ. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων, ἡ Μάργκα κατώρθωσε νὰ ξετρελλάνη ἕναν πλούσιο ἐξάδελφό της, τὸν κόμητα Πιὲρ ντ' Ἀντουραίν, ποὺ ζήτησε νὰ τὴν κάμη γυναῖκα του. Οἱ γονεῖς της ἔδωκαν πρόθυμα τὴ συγκατάθεσί τους καὶ οἱ νεόνυμφοι, μετὰ τοὺς γάμους τους, ἔφυγαν ἀμέσως γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο καὶ κατόπιν πέρασαν στὴ Συρία...

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἡ Μάργκα πῆρε μιὰ ἐνεργὸ ἀνάμιξι στὶς ὑποθέσεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Κι' ἡ φήμη λέει πὼς ἐργαζόταν ταυτόχρονα γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀγγλικῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» καὶ τῆς γαλλικῆς ὑπηρεσίας κατασκοπείας.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Μάργκα πῆγε μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της στὴν Παλμύρα. Ἐκεῖ ἀγόρασαν ἕνα παληὸ πανδοχεῖο καὶ τὸ μετέβαλαν σὲ πολυτελὲς μέγαρο, στὸ ὁποῖον ἔδωκαν ὄνομα «Βασίλισσα Ζηνοβία».

Μιὰ παραμυθένια ζωὴ ἄρχισε τότε γιὰ τὴ Μάργκα. Ντυνόταν σὰν ἀνατολίτισσα, εἶχε γύρω της μιὰ συνοδεία ἀπὸ νεαροὺς Ἄραβες, ποὺ τῆς χρησίμευαν ὡς σωματοφύλακες καὶ διέσχιζε πότε μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο, πότε πάνω σ' ἕνα ὑπέροχο ὁλόλευκο ἄλογο τὶς ἄμμους τῆς συριακῆς ἐρήμου. Ποῦ πήγαινε; Τί ἔκανε; Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε ποτέ. Οἱ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἦσαν φίλοι της, οἱ Ἄγγλοι τὸ ἴδιο καὶ οἱ φύλαρχοι τῶν Βεδουΐνων τὴν δέχονταν συχνὰ στὶς σκηνές τους.

Ἀλλ' ὁ κόμης ντ' Ἀντουραὶν βρῆκε πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν λογάριαζε καθόλου πιὰ κι' ἐπειδὴ ἡ Μάργκα δὲν τηροῦσε οὔτε τὰ πιὸ στοιχειώδη προσχήματα τῆς πρότεινε νὰ χωρίσουν.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα δέχθηκε πρόθυμα καὶ τὸ διαζύγιό τους ἐξεδόθη ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό.

Ἡ Μάργκα ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴν Παλμύρα καὶ συνέλαβε τὸ παράτολμο σχέδιο νὰ εἰσχωρήση στὴ Μέκκα καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τάφο τοῦ Προφήτου, ποὺ κανένας χριστιανὸς δὲν τὸν εἶδε ποτέ.

Πῶς νὰ τὸ κατορθώση, ὅμως; Ἡ Μάργκα δὲν δυσκολεύθηκε σ' αὐτό. Ἔπεισε τὸν σεΐχη Σουλεϊμὰν νὰ κάμουν ἕνα εἰκονικὸ γάμο καὶ στὶς 23 Μαρτίου 1933 ξεκίνησαν μαζὶ γιὰ τὴ Μέκκα.

Ἡ Μάργκα εἶχε γίνει τώρα νόμιμη σύζυγος τοῦ Ἄραβος ἀρχηγοῦ καὶ λεγόταν Ζεϊνὰμπ μπὲν Μικσίν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφή, ὁ Σουλεϊμὰν νόμισε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ ἐξασκήση τὰ δικαιώματά του ὡς συζύγου καί, χωρὶς νὰ περισορισθῆ σ' αὐτό, ἔκλεισε τὴν Μάργκα στὸ χαρέμι του, στὸ Ντζεντάχ.

Ἡ τυχοδιώκτρια κατώρθωσε ὅμως, νὰ δραπετεύση ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κατέφυγε στὸν πρόξενο τῆς Γαλλίας στὸ Ντζεντάχ, γιὰ νὰ ζητήση τὴν προστασία του. Ἀλλὰ βρῆκε κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτήν. Γιατὶ ξεμυάλισε τὸ νεαρὸ γυιό του, ποὺ ἔγινε σκλάβος τῶν θελήσεων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν της.

Μιὰ μέρα ἡ Μάργκα τοῦ ἀνέθεσε νὰ προσπαθήση νὰ φέρη στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε τὸ σεΐχη Σουλεϊμάν, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν πῶς θὰ ἔλυναν τὸ γάμο τους (γιατὶ ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ εἶνε νόμιμη σύζυγος τοῦ Ἄραβος ἀρχηγοῦ).

Ὁ Σουλεϊμὰν πῆγε σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι, ἀλλ' ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μάργκας αἰσθάνθηκε φοβεροὺς πόνους στὴν κοιλιὰ καὶ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. Προτοῦ ξεψυχήση, ὅμως, κατηγόρησε καθαρὰ τὴ Μάργκα ὅτι τὸν εἶχε δηλητηριάσει!

Ἡ Μάργκα συνελήφθη τότε καὶ ἐπρόκειτο νὰ λιθοβοληθῆ ὡς μοιχαλὶς καὶ δολοφόνος, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς χώρας.

Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸ λιθοβολισμό της. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἕνας ἱππεὺς ἔφτασε τρέχοντας στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ἔφερνε μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιληᾶ Ἴμπν Σάουντ, ποὺ χάριζε τὴ ζωὴ στὴ Μάργκα.

Ἡ τυχοδιώκτρια ξαναγύρισε τότε στὴν Παλμύρα, ὅπου παρέμενε πάντα ὁ κόμης ντ' Ἀντουραίν. Οἱ δύο τέως σύζυγοι συμφιλιώθηκαν καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1936 ξαναπαντρεύτηκαν.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ ζωὴ τῆς Μάργκας ντ' Ἀντουραὶν κυλάει ἀδιάκοπα μέσα στὸ ἔγκλημα.

Ἕνας Βεδουΐνος βρέθηκε μιὰ μέρα μαχαιρωμένος ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρό της. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἕνας σεΐχης βρέθηκε δηλητηριασμένος. Τὴν ἴδια τύχη εἶχεν ἐπίσης ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος καμηλιέρης...

Ὅλοι αὐτοὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἦσαν ἐρασταὶ τῆς Μάργκας. Ἡ «Ἀμαζόνα τῆς Ἄμμου» κουραζόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους καὶ τοὺς σκότωνε ἢ τοὺς ἔβαζε νὰ σκοτώνωνται μεταξύ τους.

Ἔπειτα ἦρθεν ἡ σειρὰ τοῦ κόμητος ντ' Ἀντουραίν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κατηγόρησαν στὰ σοβαρὰ τὴ Μάργκα. Ἀλλ' οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ποὺ κατέθεσαν ἐναντίον της—ἕνας Ἄραψ καὶ δύο Γάλλοι ἀξιωματικοὶ— βρέθηκαν σὲ λίγο νεκροί.

Στὸ μεταξύ, ξέσπασε ὁ πόλεμος.

Ἡ Μάργκα κατηγορήθηκε γιὰ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ στρατηγοῦ Κατρού, γιὰ μιὰ δεύτερη ἐναντίον τοῦ στρατηγοῦ Ζιρώ, γιὰ τὴ δηλητηρίασι τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἐπιτελείου Γκερέν, γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀπόπειρες ἢ ἐγκλήματα...

Ἀλλὰ συνέβαινε πάντοτε νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀποδείξεις, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τοῦ ἀνεψιοῦ της Ραιμὸν Κλερίς, ποὺ τὸν δηλητηρίασε ὅταν γύρισε στὴ Γαλλία γιὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναῖκα εἶχε τὴ φινέτσα τῆς ἀφθάστης καὶ ἀμίμητης κακούργου ποὺ ξέρει ὄχι μόνον νὰ σκοτώνη, ἀλλὰ καὶ νὰ διαφεύγη ἀπ' τὴ δικαιοσύνη.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο τῆς τραγικῆς τυχοδιωκτρίας; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ; Ἡ Μάργκα ντ' Ἀντουραὶν δὲν φαίνεται περισσότερο ἀπὸ τριάντα πέντε ἐτῶν κι' εἶνε πάντα μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα... Εἶνε πιθανὸν ὅτι ὁ κύκλος τῶν θυμάτων της δὲν κλείσθηκε ἀκόμη.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΧΙΟΝΟΠΕΔΙΛΟ

Αὐτὸ τὸ νέο ξύλινο χιονοπέδιλο ἔχει γίνει πολυ τῆς μόδας τελευταίως στὴν Ἀμερική. Ἀρκεῖ νὰ ξέρη κανεὶς ἰσορροπία καὶ μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήση εὐκολώτατα. Γλυστράει μὲ μεγάλη ταχύτητα ἐπάνω στὸ χιόνι. Ἡ κατασκευή του εἶνε ἁπλουστάτη καὶ τὸ βάρος του ἀσήμαντο. Πολλὲς Ἀμερικανίδες ἔχουν ἤδη ξετρελλαθῆ μ' αὐτὸ καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι.

ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Οἱ ἁλυσσίδες ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα ἀποτελοῦν δυὸ πραγματικὰ ἀριστουργήματα τέχνης καὶ ὑπομονῆς γιατὶ εἶνε σκαλισμένες ἐπάνω σὲ δυὸ κοινὰ... σπιρτόξυλα! Τὶς κατασκεύασε ἕνας ὑπομονετικὸς Ἀμερικανὸς γλύπτης.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

Ὁ Τζόλλυ εἶνε ἕνας καταπληκτικὸς ἀκροβάτης ποὺ προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ ὁπουδήποτε ἐμφανισθῆ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πραγματικὰ ἕναν ἀτσαλένιο δείκτη. Κατορθώνει νὰ στηρίζη ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του πάνω σ' αὐτὸν καὶ νὰ κάνη διάφορα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα. Ὁ Τζόλλυ ὅπως ἀφηγεῖται ἔμαθε τὸ μυστικὸ ποὺ δίνει αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ στὸ δάκτυλό του ἀπὸ ἕναν Ἰνδὸ φακίρη. Προπονεῖ σήμερα καὶ τὸ γυιό του ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ ἐξελιχθῆ σὲ ἀντάξιο διάδοχο τοῦ πατέρα του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Ἡ θεραπεία τῶν ἐγκαυμάτων

Τὰ ἀποτελεσματικώτερα φάρμακα

Πολλὲς χιλιάδες ἀνθρώπων πεθαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ βαρύτατα ἐγκαύματα. Καὶ δέκα φορὲς περισσότεροι μένουν, ἀπ' τὴν ἴδια αἰτία, ἀκρωτηριασμένοι ἢ φρικτὰ παραμορφωμένοι σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ὅταν ὅμως διαδοθῆ μιὰ καινούργια θεραπευτικὴ μέθοδος τῶν ἐγκαυμάτων, οἱ θάνατοι θὰ περιορισθοῦν στὸ ἐλάχιστο κι' οἱ παραμορφώσεις θὰ λείψουν.

Τὸ παληὸ καὶ κλασσικὸ φάρμακο γιὰ τὰ ἐγκαύματα ἦταν ἡ ταννίνη. Ἐπὶ αἰῶνες, ἐχρησιμοποιοῦντο γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὑγρὰ φύλλα τσαγιοῦ. Τὸ 1925, ὁ δόκτωρ Ντέβιντσον μεταχειρίσθηκε τὸ ἐνεργὸ συστατικὸ τοῦ τσαγιοῦ, τὴν ταννίνη, κι' ἔδωσε ἔτσι ἐπιστημονικὴ μορφὴ στὸ παληὸ «γιατροσόφι».

Ἡ ταννίνη «ψήνει» τοὺς ἱστοὺς καὶ σχηματίζει μιὰ σκληρὴ καὶ χοντρὴ φλοῦδα πάνω ἀπ' τὸ ἔγκαυμα. Ἔτσι λιγοστεύουν οἱ πόνοι — γιατὶ δὲν εἶνε πιὰ ἀκάλυπτες οἱ ἄκρες τῶν νεύρων — καὶ σταματάει ἡ ἐκροὴ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος. Κάτω ἀπ' τὴν προστατευτικὴ φλοῦδα σχηματίζεται καινούργιο δέρμα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' τοὺς καμένους ἱστούς, ἡ ταννίνη «ψήνει» καὶ τοὺς ὑγιεῖς ποὺ βρίσκονται γύρω, καὶ καταστρέφει πολλὰ κύτταρα ποὺ θὰ δημιουργοῦσαν καινούργιο δέρμα. Γι' αὐτὸ ἀπομένουν κατόπιν σημάδια καὶ οὐλές. Ἐξ ἄλλου, ἡ ταννίνη δὲν εἶνε μικροβιοκτόνος. Ἂν ὑπάρχουν λοιπὸν μικρόβια στὸ ἔγκαυμα, μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῆ μόλυνσις κάτω ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ φλοῦδα.

Τὸ 1933, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ρόμπερτ Ἄλντριχ ἀναζήτησε ἕνα φάρμακο μὲ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ταννίνης, ἀλλὰ χωρὶς τὰ μειονεκτήματά της. Ἀφοῦ δοκίμασε διάφορες οὐσίες, κατέληξε σ' ἕνα μῖγμα ἀπὸ τρία χρώματα ἀνιλίνης. Μ' αὐτὸ περιώρισε τοὺς θανάτους ἀπὸ σοβαρὰ ἐγκαύματα κατὰ 75%.

Ἡ μέθοδός του ἦταν ἡ ἑξῆς: Ἀπολύμαινε πρῶτα τὸ ἔγκαυμα μὲ σαποῦνι καὶ ἀντισηπτικά, ἀφαιροῦσε τὰ ξεκολλημένα κομμάτια δέρματος καὶ ψέκαζε τὴν πληγὴ μὲ τὸ μῖγμα τῶν χρωμάτων. Ἀφοῦ στέγνωνε ὁ πρῶτος ψεκασμός, ἔκανε καὶ δεύτερο καὶ τρίτο, ὡς ὅτου τὸ δέρμα ἔμοιαζε πιὰ σὰν βαθυκόκκινο πετσί. Ἂν κατόπιν τὸ δέρμα γινόταν σ' ἕνα σημεῖο μαλακὸ καὶ ὑγρό, σήμαινε ὅτι ὑπῆρχαν ἀκόμη μικρόβια καὶ ὅτι χρειαζόταν καινούργιος ψεκασμός.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, λιγόστευε πολὺ ὁ κίνδυνος τῆς μολύνσεως καὶ τῆς τοξιναιμίας.

Στὸν τελευταῖο πόλεμο, ἐφαρμόσθηκε πολὺ ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Ἄλντριχ ἰδίως σὲ θύματα ἀεροπορικῶν δυστυχημάτων. Ἐπέτυχε δὲ ἀκόμη καὶ σὲ περιπτώσεις ποὺ εἶχαν καῆ τὰ δύο τρίτα τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος.

Διευκολύνει καταπληκτικὰ τὴν ἐπούλωσι τῶν ἐγκαυμάτων καὶ συντελεῖ ὥστε νὰ μὴ μένουν σχεδὸν καθόλου σημάδια.

Ἀκόμη τελειότερη καὶ νεωτέρα εἶνε ἡ θεραπεία μὲ σουλφαμίδες, καὶ εἰδικῶς μὲ «σουλφαδιαζίνη». Τὸ φάρμακο αὐτὸ χρησιμοποιεῖται σὲ τακτικοὺς ψεκασμούς, προλαμβάνει τὴ μόλυνσι καὶ σχηματίζει πάνω στὸ ἔγκαυμα μιὰ λεπτή, στερεὴ καὶ διαφανῆ φλοῦδα. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀκόμη καὶ γύρω ἀπ' τὰ μάτια δίχως κίνδυνο. Οἱ γιατροὶ πιστεύουν ὅτι, μὲ τὴ «σουλφαδιαζίνη», θὰ λιγοστέψουν πολὺ οἱ περιπτώσεις ποὺ χρειάζεται πλαστικὴ χειρουργική.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ καμμένου δέρματος, ὁ γιατρὸς ἔχει ν' ἀντιμετωπίση κι' ἕνα ἄλλο πρόβλημα, σὲ περίπτωσι σοβαρῶν ἐγκαυμάτων: Ὁ ὀρρὸς τοῦ αἵματος — ὁ τόσο ἀναγκαῖος γιὰ τὴν κυκλοφορία του καὶ γιὰ τὴν πηκτική του ἱκανότητα — συγκεντρώνεται στοὺς ἱστοὺς γύρω ἀπ' τὸ ἔγκαυμα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ λιγοστέψουν οἱ σφυγμοί, ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις καὶ ἡ θερμοκρασία. Οἱ θάνατοι ἀπὸ ἐγκαύματα μέσα στὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες ὀφείλονται μᾶλλον σ' αὐτὲς τὶς γενικὲς συνέπειες.

Ἄλλοτε, ἐδίδοντο μεγάλες ποσότητες ὑγρῶν γιὰ ν' ἀναπληρώσουν τὴν ἀπώλεια τοῦ ὀρροῦ. Μ' αὐτὲς ὅμως ἀραιωνόταν ὑπερβολικὰ τὸ αἷμα καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ πήξη κανονικά. Σήμερα λοιπὸν ἐφαρμόζεται μιὰ ἄλλη μέθοδος: Γίνονται μεταγγίσεις αἵματος ἢ ἐνέσεις ὀρροῦ. Ἔτσι ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, καὶ κατόπιν ἐπακολουθεῖ ἡ τοπικὴ θεραπεία τοῦ ἐγκαύματος.

Τὰ ἐγκαύματα χαρακτηρίζονται ὡς πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου βαθμοῦ. Πρώτου βαθμοῦ λέγονται ὅταν εἶνε μικρὰ καὶ δίχως φουσκάλες. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ πόνος σταματάει μὲ τὸ βούτηγμα σὲ ζεστὸ νερό. Ἔπειτα πουδράρετε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ μῖγμα βορικοῦ ὀξέος καὶ ἀμύλου (κόλλας τοῦ κολλαρίσματος). Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῆτε δυνατὸ τσάϊ, ἢ μιὰ ζύμη ἀπὸ σόδα καὶ ἐλάχιστο νερό.

Τὰ ἐγκαύματα δευτέρου βαθμοῦ ἀπαιτοῦν μεγαλείτερη προσοχή, γιατὶ σχηματίζουν φουσκάλες ποὺ σπάζουν καὶ μποροῦν νὰ μολυνθοῦν.

Ὅταν τὸ ἔγκαυμα ἔχη προχωρήσει βαθυὰ μέσα στὴ σάρκα, λέγεται τρίτου βαθμοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ χρειάζεται ἄμεση ἰατρικὴ περιποίησις. Ὡς ὅτου φθάση ὁ γιατρός, ξαπλώνετε τὸ θῦμα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἄνετα, τὸ τυλίγετε μὲ πολὺ ζεστὰ σκεπάσματα καὶ τοῦ βάζετε κομπρέσσες μὲ διάλυσι σόδας. Μὴ μεταχειρίζεσθε λιπαρὲς ἀλοιφὲς καὶ μὴ τραβᾶτε γιὰ νὰ ξεκολλήσετε τὰ ροῦχα ποὺ ἔχουν κολλήσει τυχὸν στὸ ἔγκαυμα.

●●

Ὁ καρκῖνος τοῦ στομάχου

Ἡ ἀμέλεια εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία πεθαίνουν δεκάδες χιλιάδων ἄτομα κάθε χρόνο ἀπὸ καρκῖνο τοῦ στομάχου. Ἔχει παρατηρηθῆ πράγματι ὅτι οἱ περισσότεροι ἄρρωστοι ἀφίνουν νὰ περάσουν 16 μῆνες κατὰ μέσον ὅρον, πρὶν καταφύγουν στὸ γιατρό. Στὸ διάστημα αὐτό, δοκιμάζουν κάθε φάρμακο ποὺ τοὺς συνιστοῦν γιὰ τὴ δυσπεψία! Μιὰ ἔγκαιρη ὅμως χειρουργικὴ ἐπέμβασις θὰ τοὺς ἔσωζε τὴ ζωή. Ἀκόμη κι' ὅταν ἀφαιρῆται ὁλόκληρο τὸ στομάχι, πεθαίνουν ἀπ' τὴν ἐγχείρησι τὰ 18%. Προκειμένου γιὰ ἀφαίρεσι ἑνὸς κομματιοῦ μόνον, ἡ θνησιμότης εἶναι μόλις 3%. Ἂν λοιπὸν αἰσθάνεσθε ἀδικαιολόγητη κούρασι κι' ἀδυναμία, ἂν ἔχετε χάσει τὴν ὄρεξί σας ἰδίως γιὰ τὸ κρέας, ἂν σᾶς ἐνοχλῆ ἐλαφρὰ τὸ στομάχι σας πρὶν ἢ μετὰ τὸ φαγητό, μὴν ἀμελήσετε νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας τὸ ταχύτερο.

Ἡ σύστασις τῆς Σελήνης

Οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ ἔχουν σχεδιάσει μιὰ ὑπερ-ρουκέτα ἱκανὴ νὰ βγῆ σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς. Ὅταν φτάση σ' αὐτὸ τὸ ὕψος, θὰ ἐκραγῆ ἕνα μεγάλο φυσίγγιο, προσηρμοσμένο πάνω της, καὶ θὰ ἐκτοξεύση πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις κομμάτια μετάλλου. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ φθάσουν ὡς τὴ Σελήνη καὶ θὰ χτυπήσουν μὲ ὁρμὴ στὴν ἐπιφάνειά της. Οἱ ἐπιστήμονες θὰ ἐξετάσουν τότε φασματοσκοπικῶς τὴ λάμψι ποὺ θὰ παραχθῆ ἀπ' τὴν πρόσκρουσι καὶ θὰ μάθουν ἔτσι ἀπὸ ποιὰ συστατικὰ ἀποτελεῖται τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης.

Ψωμὶ δίχως κόρα

Οἱ Ἄγγλοι τρῶνε λιγώτερο ψωμὶ ἀπ' ὅλους τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαούς. Κι' ὅμως ἔγιναν προσφάτως στὴ Μεγ. Βρεταννία ἔρευνες γιὰ νέους τρόπους ψησίματος τοῦ ψωμιοῦ. Ἡ «Ἑταιρεία Ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῆς ἀρτοποιητικῆς βιομηχανίας» ἔκαμε μιὰ σειρὰ πειραμάτων, στὰ ὁποῖα ἔψησε ψωμιὰ σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ «ὑψίσυχνα» ἠλεκτρικὰ κύματα. Τὰ καρβέλια ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὸν ὑπερμοντέρνο αὐτὸ φοῦρνο δὲν ἔχουν κόρα, οὔτε τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο χρυσὸ χρῶμα ποὺ ἱκανοποιεῖ τὴν ὅρασι. Μποροῦν ὅμως νὰ χρωματισθοῦν κατόπιν, μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες.

Θὰ μᾶς θρέψη ἡ θάλασσα

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Δανοῦ καθηγητοῦ Κρόγκ, κάθε τόννος θαλασσινοῦ νεροῦ περιέχει 4 γραμμάρια ὑδατανθράκων καὶ 2 γραμμάρια λευκώματος (τὶς βασικὲς δηλαδὴ θρεπτικὲς οὐσίες, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ τρόφιμα). Συνεπῶς μέσα στὸ νερὸ ὁλόκληρου τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπάρχει μιὰ ποσότης αὐτῶν τῶν οὐσιῶν μὲ θρεπτικὴ ἀξία περισσότερη ἀπὸ 20.000 παγκόσμιες συγκομιδὲς δημητριακῶν! Ἂν βρισκόταν ἕνας πρακτικὸς τρόπος ἀπομονώσεως καὶ χρησιμοποιήσεώς των ἡ ἀνθρωπότης θὰ εἶχε σωθῆ ὁριστικὰ ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τῆς πείνας.

Φάρμακα γιὰ κάθε ὄργανο

Ὁ δόκτωρ Ρούντολφ Ντέγκβιτζ, τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἀμβούργου, ἀπέδειξε μὲ πειράματα σὲ ζῶα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχωμε ὥστε διάφορα μικροβιοκτόνα φάρμακα, εἰσαγόμενα στὸ αἷμα μὲ ἐνέσεις, νὰ καταλήγουν κατ' εὐθεῖαν κι' ἀποκλειστικὰ στὰ ὄργανα γιὰ τὰ ὁποῖα προορίζονται: στὴ σπλῆνα, τὸ συκώτι, τοὺς πνεύμονες, τὸ νωτιαῖο μυελό, κ.λ.π. Ἀρκεῖ γι' αὐτὸ νὰ ἔχουν ὡρισμένο σχῆμα καὶ μέγεθος τὰ μόριά τους, ποὺ αἰωροῦνται μέσα στὴ διάλυσι τῆς ἐνέσεως. Τὰ σφαιρικὰ π. χ. συγκρατοῦνται στὸ συκώτι, τὰ βελονοειδῆ στοὺς πνεύμονες, κ.ο.κ.

Λίπος στὰ κόκκαλα

Ὅπως ἐξακρίβωσε ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Νιοῦλιν πολὺ ἀπ' τὸ λίπος τῆς τροφῆς μας καταλήγει στὸ μεδοῦλι τῶν ὀστῶν, ὅπου ἀποταμιεύεται ὡς ὅτου χρειασθῆ στὸ σῶμα. Τὰ κόκκαλα μποροῦν ν' ἀποθηκεύσουν τὸ ἕνα δέκατον πέμπτον τοῦ συνολικοῦ λίπους τοῦ σώματος ἢ τὸ ἕνα τρίτον περίπου ἀπ' ὅσο ἀποθηκεύεται στὸ συκώτι.

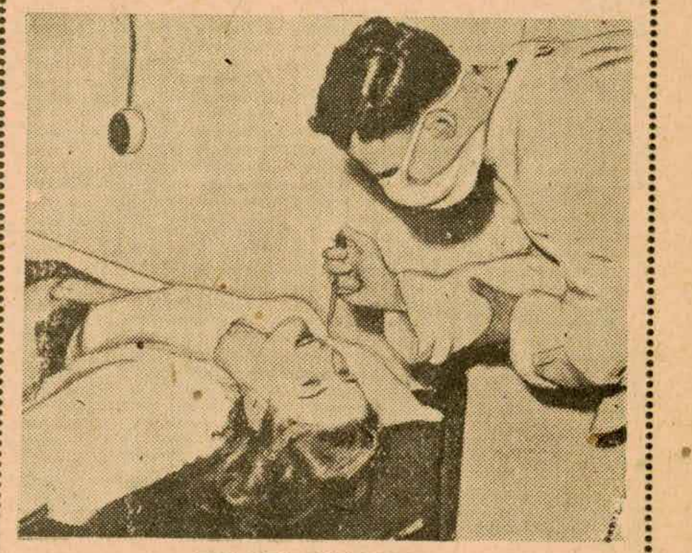

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΟ

Οἱ γιατροὶ πολλῶν νοσοκομείων τῆς Ἀμερικῆς ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τελευταίως ἕνα νέο ἀναισθητικὸ φάρμακο ποὺ ὅπως προβλέπεται θ' ἀντικαταστήση στὸ μέλλον τὴν μορφίνη. Τὸ νέο αὐτὸ ναρκωτικὸ ποὺ λέγεται «ἀμιντὸν» εἶνε πολὺ δραστικό. Τὸ ἔχουν ἐφεύρει οἱ Γερμανοὶ καὶ τὸ σπουδαιότερο πλεονέκτημά του, εἶνε ὅτι ὅσο συχνὰ κι ἂν τὸ χρησιμοποιῆ κανεὶς δὲν προκαλεῖ ἐπικίνδυνον ἕξιν ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἄλλα ναρκωτικά.

ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ χωρὶς παιδιά

Ἡ θεραπεία τῆς στειρότητος

Σὲ κάθε ὀκτὼ ἀντρόγυνα, τὸ ἕνα δὲν κατορθώνει ν' ἀποκτήση παιδιά. Δοκιμάζει δίχως ἀποτέλεσμα διάφορα φάρμακα καὶ γιατροσόφια, κι' ἐπιτέλους ὑποτάσσεται στὸ πεπρωμένον, ἢ παρηγορεῖται υἱοθετῶντας ἕνα ξένο παιδί.

Αὐτὸ δηλαδὴ γινόταν ὡς τώρα. Τὰ ἀντρόγυνα δίχως παιδιὰ εἶχαν μόνο μιὰ πιθανότητα στὶς δέκα νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ μεγάλο τους ὄνειρο. Οἱ ἐπιστημονικὲς ὅμως ἔρευνες ποὺ ἔχουν γίνει στὰ τελευταῖα χρόνια, προσφέρουν βάσιμες ἐλπίδες στὰ μισὰ περίπου ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀντρόγυνα. Γιατὶ ἔχουν βρεθῆ τοιάντα διάφορες αἰτίες τῆς στειρότητος, καθὼς κι' ὁ τρόπος τῆς θεραπείας των.

Πῶς γίνεται κανονικὰ ἡ τεκνοποίησις; Κάθε μῆνα, ἕνα μικροσκοπικὸ ὠάριον, ἀόρατο μὲ γυμνὸ μάτι, κατεβαίνει ἀπ' τὶς ὠοθῆκες τῆς γυναίκας καὶ περνάει ἀπ' τὸν Φαλλόπειον σωλῆνα (λεπτὸ σὰν τρίχα). Ἂν συναντήση τότε στὸ δρόμο του ἕνα ἀρσενικὸ σπερματοζωάριον ποὺ ἔχει εἰσχωρήσει στὸ σωλῆνα, διατρυπᾶται ἀπ' αὐτό, γονιμοποιεῖται, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸ σωλῆνα, πέφτει στὴ μήτρα κι' ἀρχίζει νὰ σχηματίζη τὸ ἔμβρυον.

Κάθε τι ποὺ ἐμποδίζει αὐτὴ τὴ διαδικασία, εἶναι μιὰ αἰτία στειρότητος. Ὁ γιατρὸς δὲν περιορίζεται σήμερα ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀνωμαλία, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ δοκιμάση νὰ τὴ διορθώση μὲ μιὰ ἐγχείρησι. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει θέσει στὴ διάθεσί του κι' ἄλλα ἀποτελεσματικὰ μέσα.

Ἔχει λείψει σήμερα ἡ ἀντίληψις ὅτι ὑπεύθυνη εἶναι πάντοτε ἡ γυναίκα. Στὰ 35% τῶν περιπτώσεων, εἶναι στεῖρος ὁ σύζυγος.

Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάμη λοιπὸν ὁ γιατρὸς θὰ εἶναι νὰ ἐξετάση καὶ τοὺς δυὸ συζύγους. Προκειμένου γιὰ τὸν ἄντρα, πρέπει νὰ μετρηθοῦν μὲ τὸ μικροσκόπιο τὰ σπερματοζωάρια ποὺ παράγει. Ἡ μέτρησίς των γίνεται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως γιὰ τὰ ἐρυθρὰ ἢ τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια. Ἂν βρεθοῦν λιγώτερα ἀπὸ 60.000.000 ὁ ἄντρας αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνη πατέρας. Κανονικά, ὁ ἀριθμός τους πρέπει νἆναι 300 ὡς 350 ἑκατομμύρια.

Γιὰ ν' αὐξηθοῦν τὰ σπερματοζωάρια, ὁ γιατρὸς συνιστᾶ στὸν ἄντρα ἀνάπαυσι καὶ ψυχαγωγία. Ὠφελεῖ ἐπίσης σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μιὰ σειρὰ ἐνέσεων ἐκχυλίσματος πιτυοειδοῦς ἀδένος. Μὲ τέτοιες ἐνέσεις, τὰ σπερματοζωάρια γίνονται πολλὲς φορές, μέσα σὲ λίγους μῆνες, 300 ἑκατομμύρια, ἐνῶ ἦσαν ἀρχικῶς μόνον 6 — 8 ἑκατομμύρια!

Πρέπει ἐπίσης νὰ μετρηθῆ ἡ ταχύτης τῶν σπερματοζωαρίων (γιατὶ τὰ κύτταρα αὐτὰ τῆς ἀναπαραγωγῆς ἔχουν δική τους κίνησι καὶ προχωροῦν κανονικὰ περίπου κατὰ ἕνα πόντο τὴν ὥρα). Τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ εἰδικοῦ μπορεῖ νὰ ἐκτιμήση ἂν κινοῦνται ἀρκετὰ γρήγορα, ὅσο χρειάζεται δηλαδὴ γιὰ νὰ φθάσουν στὸ σκοπό τους πρὶν πεθάνουν, καὶ νὰ προκαλέσουν τὴ γονιμοποίησι.

Τέλος, ἐξετάζεται ἡ ποιότης τους. Κανονικά, ὑπάρχουν μεταξύ τους πολλὰ ἀνεπτυγμένα, δυνατά, καὶ λιγώτερα νέα καὶ ἀδύνατα ἀκόμη ἢ γερασμένα καὶ ἄχρηστα. Ἂν τὰ ἀδύνατα ἢ τὰ γερασμένα εἶναι περισσότερα, ἀποκλείεται ἡ γονιμοποίησις.

Κάποτε, δὲν βρίσκονται καθόλου σπερματοζωάρια. Στὶς σπάνιες αὐτὲς περιπτώσεις, ὁ γιατρὸς ἀναζητεῖ τὴν αἰτία. Ἀφοῦ ἐφαρμόση τοπικὴ ἀναισθησία παίρνει ἕνα κομματάκι ἱστοῦ ἀπ' τοὺς γεννητικοὺς ἀδένες. Ἂν βρῆ πάνω σ' αὐτὸ ζωντανὰ σπερματοζωάρια, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀποφραχθῆ κάπου ὁ σωλῆνας ἀπ' ὅπου περνοῦν γιὰ νὰ βγοῦν. Τότε λοιπὸν γίνεται μιὰ λεπτὴ ἐγχείρησις, ποὺ ἐπινοήθηκε μόνο πρὸ 15 ἐτῶν: Ὁ σωλῆνας κόβεται, πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' τὴν ἀπόφραξι, καὶ τὰ δυὸ ἄκρα του ἑνώνονται μεταξύ τους μὲ ἀσημένια κλωστή.

Στὴ γυναίκα, ἡ κυριωτέρα αἰτία στειρότητος εἶναι ἡ ἀπόφραξις τῶν δύο Φαλλοπείων σωλήνων. Ἡ διάγνωσίς της μπορεῖ νὰ γίνη μ' ἕνα ἁπλὸ τρόπο: Ὁ γιατρὸς διοχετεύει μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σωλῆνες ἀνθρακικὸν ὀξὺ ὑπὸ πίεσιν. Ἂν παρατηρήση ὅτι ἡ πίεσις τοῦ ἀερίου πέφτει ἀπότομα, σημαίνει ὅτι περνάει ἐλεύθερα ἀπ' τοὺς σωλῆνες καὶ ξεχύνεται μέσα στὴν κοιλιά. Ὅταν οἱ σωλῆνες εἶναι φραγμένοι, ἡ πίεσις τοῦ ἀερίου μένει ἀμετάβλητη.

Μὲ μιὰ ἀκτινοσκόπησι ἐξακριβώνεται κατόπιν τὸ σημεῖο τῆς ἀποφράξεως. Κι' ἡ θεραπεία ἐπιτυγχάνεται μὲ διαθερμίες, πλύσεις ἢ ἐγχείρησι.

Ἄλλη συχνὴ αἰτία τῆς γυναικείας στειρότητος εἶναι ἡ ἀπόφραξις τῆς εἰσόδου τῆς μήτρας ἀπὸ βλέννες. Ὁ γιατρὸς ἐφαρμόζει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὴν κατάλληλη θεραπεία.

Ἐνδέχεται ἀκόμη νὰ μὴ συμβαίνη στὴ γυναῖκα ἡ κανονικὴ ὠοτοκία, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, στὴ μέση τοῦ χρονικοῦ διαστήματος μεταξὺ τῶν ἐμμήνων. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ μὲ τὸ μάτι, ἐφ' ὅσον εἴπαμε ὅτι τὸ μικροσκοπικὸ ὠάριον δὲν διακρίνεται. Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ξέρει ὅτι, κατὰ τὴν ὠοτοκία, ἀλλάζει ἡ διάταξις τῶν κυττάρων τοῦ κόλπου, καθὼς καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος καὶ ἡ ποσότης τῶν ὁρμονῶν στὸ αἷμα. Ἂν λοιπὸν παρατηρήση αὐτὲς τὶς μεταβολές, σημαίνει ὅτι ἡ λειτουργία τῆς ὠοτοκίας γίνεται κανονικά.

Ἡ ὑγεία παίζει μεγάλο ρόλο στὴ γονιμότητα. Ἔτσι ἐξηγοῦνται διάφορα περίεργα φαινόμενα. Βλέπουμε π. χ. ἀντρόγυνα ποὺ ἀπελπίζονται πὼς θ' ἀποκτήσουν παιδί, υἱοθετοῦν ἕνα ξένο, καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἀποκτοῦν δικό τους. Ἡ καλλιτέρευσι τῆς ὑγιεινῆς τους καταστάσεως ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ τοὺς πρόσφερε τὸ θετὸ παιδί, αὔξησε τὴ γονιμότητά τους.

Ἄλλοτε πάλι ἕνα ἀντρόγυνο στεῖρο χωρίζει, ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα ξαναπαντρεύονται, καὶ τὰ δυὸ καινούργια ἀντρόγυνα ἀποκτοῦν παιδιά. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα βρισκόντουσαν λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὴν ἀπαιτουμένη ἱκανότητα ἀναπαραγωγῆς. Ὁ δεύτερος γάμος τους μὲ ἄτομα πολὺ γόνιμα τοὺς ἐπέτρεψε νὰ τεκνοποιήσουν.

Γελωτοθεραπεία

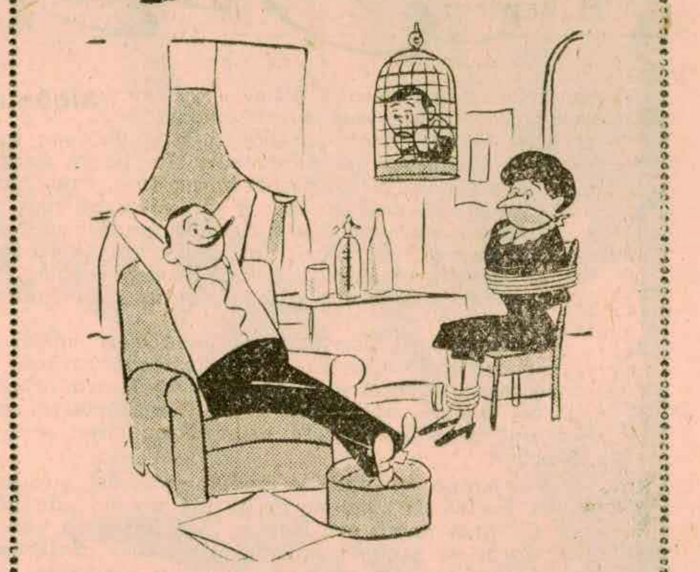

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΒΡΗ ΗΣΥΧΙΑ

—Ἔτσι θ' ἀπολαύσω κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ τὴν Κυριακή μου!...

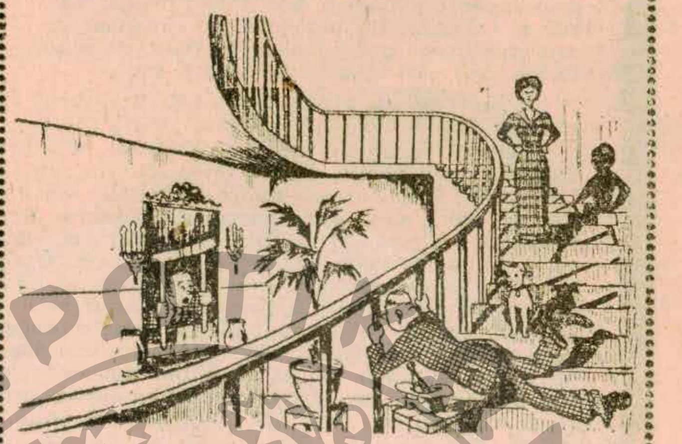

Ὁ μεθυσμένος: Κι' ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι... φυλακισμένος;

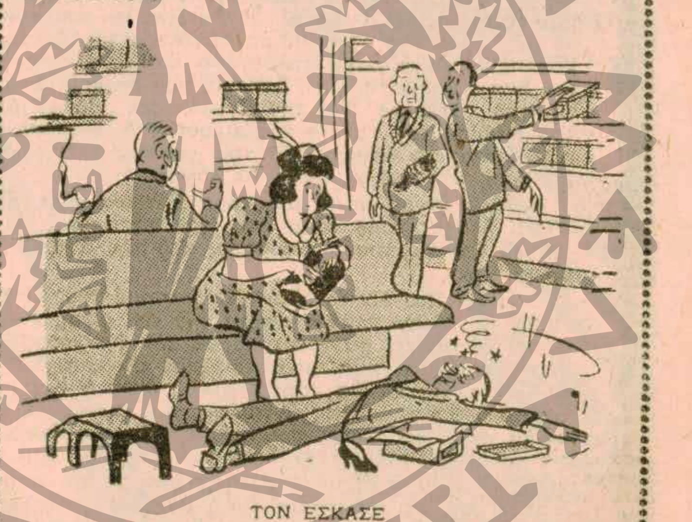

ΤΟΝ ΕΣΚΑΣΕ

—Λὲς νὰ κατάφερε τουλάχιστον νὰ τῆς πουλήση κανένα ζευγάρι;...

Ρετζίνα

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Συζητούσαμε, μεταξὺ φίλων, γιὰ τὸ αἰώνιο ζήτημα ποὺ συχνὰ ἀνακινοῦν οἱ ἠθικολόγοι: Ἕνας πατέρας ἢ ἕνας σύζυγος ἔχουν τάχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδράσουν, εἴτε μὲ τὴ διαθήκη τους, εἴτε μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις τους, στὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους ἢ τῆς γυναίκας τους;

Ὅλοι συμφώνησαν πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διαθέση τὴν καρδιά τοῦ ἄλλου, ὅσο ἁγνὲς καὶ γενναιόφρονες κι' ἂν εἶνε οἱ προθέσεις του. Κάποιος κύριος Ντεκόμπ, συμβολαιογράφος στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ, εἶπε τότε:

—Γνώρισα, στὸ διάστημα ποὺ ἐργάζομαι, πολλὰ παρόμοια παραδείγματα καὶ πάντα συμβουλεύω τοὺς πελάτες μου ν' ἀποφεύγουν αὐτὰ τὰ σφάλματα. Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἀκοῦνε, προξενοῦν συχνὰ ἀνεπανόρθωτο κακό. Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ὀδυνηρὲς περιπτώσεις εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθη:

«Τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουνα ἀκόμα γραφιᾶς, γινόμουνα συχνὰ δεκτὸς ἀπ' τὴν κοινωνία τῆς μικρῆς μας πόλεως, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ Παρίσι. Μοῦ ἄρεσε νὰ χορεύω. Μοῦ ἄρεσε νὰ φλερτάρω. Στὶς «βεγγέρες» αὐτὲς ὑπῆρχαν πολλὰ ὄμορφα κορίτσια. Ἤμουνα εὐγενικὸς μὲ ὅλα, μὰ μιὰ μελαχροινή, ἀρκετὰ νόστιμη, μὲ ὄμορφα μάτια μὲ τράβηξε περισσότερο. Ὅταν πέντε χρόνια ἀργότερα τὴν παντρεύτηκα, μοῦ ἔφερε γιὰ προῖκα τὸ σημερινὸ συμβολαιογραφεῖο, ποὺ ἦταν τότε τοῦ πεθεροῦ μου, τοῦ κ. Γκομπέν. Ἔζησα μαζί της εὐτυχισμένος δέκα ἑφτὰ χρόνια ποὺ μοῦ φάνηκαν σύντομα, ἀλλοίμονο, γιατὶ ἀκόμα ἀπὸ τότε κλαίω τὸ θάνατό της...

Ὁ κ. Ντεκόμπ σταμάτησε λίγες στιγμὲς μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν περασμένων. Ἔπειτα συνέχισε:

—Ὁ καλύτερός μου φίλος, ὁ Οὐβελέν, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος τῶν φόρων, ἂν καὶ ἦταν φτωχός, εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ μιὰ φτωχὴ ἐπίσης νέα, τὴ Ρετζίνα Πιλλιέρ, κόρη ἑνὸς ἀπόστρατου συνταξιούχου ἀξιωματικοῦ τοῦ πεζικοῦ. Ὁ κ. Πιλλιὲρ ἦταν χῆρος καὶ ζοῦσε, μαζὶ μὲ τὴν κόρη του, πολὺ οἰκονομικά. Ὀνειρευόταν, ὅπως κάθε πατέρας, μιὰ καλὴ τύχη γιὰ τὸ παιδί του. Ἡ Ρετζίνα ἦταν μιὰ χαριτωμένη μελαχροινὴ κι' ὁ Οὐβελὲν ὡραῖο παλληκάρι. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν, πρὸς μεγάλη στενοχώρια τοῦ κ. Πιλλιέρ, ποὺ ἤθελε νὰ παντρέψη τὴν κόρη του μὲ τὸ νεαρὸ Κουμπέρ, γυιὸ ἑνὸς βιομήχανου, ποὺ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια στὴ Ρετζίνα καὶ ποὺ τὴν εἶχε κιόλας ζητήσει σὲ γάμο.

»Ἀρχίζετε, νομίζω, νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὴν πλοκὴ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ἐπαρχιώτικου δράματος. Ὁ κ. Πιλλιέρ, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν, ἔπαθε ἀποπληξία ποὺ τοῦ ἄφησε παράλυτο τὸ δεξί του χέρι. Ἡ Ρετζίνα τὸν περιποιήθηκε μὲ ἀφοσίωσι. Μὰ ἑφτὰ μῆνες ἀργότερα μιὰ δεύτερη ἀποπληξία τὸν ἔστειλε στὸν τάφο καὶ ἄφησε τὴν κόρη του δίχως χρήματα. Στὴ διαθήκη ποὺ βρέθηκε στὰ χαρτιά του φανέρωνε ὅλη τὴν ἀγωνία του γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του καὶ τὸ ἐμπιστευόταν σ' ἕνα στενό του φίλο, ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου. Ἡ διαθήκη τελείωνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἂν ἡ ἀγαπημένη μου κόρη Ρετζίνα θέλη νὰ κοιμᾶμαι ἥσυχος στὸν τάφο μου, τὴν παρακαλῶ νὰ παντρευτῆ τὸν Φρανσουὰ Κουμπέρ, ποὺ τὴν ἀγαπάει εἰλικρινά...»

»Ἡ Ρετζίνα ἔδειξε ὅλον τὸν ἡρωϊσμό της. Εἶπε στὸν Οὐβελὲν νὰ μὴν ἐλπίζη τίποτα πιὰ ἀπ' αὐτή. Καὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα παντρεύτηκε μὲ τὸν Φρανσουὰ Κουμπέρ. Χάρις στὸ γάμο της αὐτὸ ἔζησε πλούσια, ἄνετα καὶ ἀπόχτησε καὶ παιδιὰ χαριτωμένα. Αὐτὸς ὁ Κουμπὲρ ἦταν, στὸ βάθος, καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του. Τῆς ἦταν πραγματικὰ ἀφοσιωμένος. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ Ρετζίνα δὲν ἦταν εὐτυχισμένη. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ποὺ βάσταξαν οἱ σχέσεις μου μὲ τὸ ἀντρόγυνο διαπίστωσα τὴν παράξενη αὐτὴ ἀλήθεια: πὼς μιὰ γυναίκα πραγματικὰ τίμια μπορεῖ νὰ παραμένη πιστὴ σὲ δυὸ ἄντρες: ἡ Ρετζίνα ὑπῆρξε πάντα πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη στὸν ἄντρα της, μὰ ταυτόχρονα καὶ πιστὴ στὸν Οὐβελέν, ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν καρδιά της. Ὁ Κουμπὲρ τὸ ἤξερε, ἀλλὰ δὲν ὑπέφερε. Ἡ γυναίκα του ἦταν πρότυπο τιμιότητος καὶ νοικοκυρωσύνης. Ἡ Ρετζίνα ὅμως δὲν παρηγορήθηκε ποτέ. Ἡ πληγὴ ποὺ εἶχε ἀνοίξει στὴν καρδιά της δὲν ἔκλεισε καὶ νομίζω πὼς ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸν Οὐβελὲν ἦταν καὶ τὸ ἔμμεσο αἴτιο τῆς νευρασθένειάς της ποὺ τὴν ἔστειλε πρόωρα στὸν τάφο.

»Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὴν καρδιά της ὡς τὶς τελευταῖες της στιγμὲς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ τῆς τὸν στέρησεν ἡ διαθήκη τοῦ πατέρα της.

»Ἐμπρὸς στὸ σύζυγό της ἦταν ἤρεμη καὶ γαλήνια. Μὰ ὅταν ἔμενε μόνη της ὁ πόνος ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της ξεσποῦσε σὲ θρήνους καὶ στεναγμούς. Ἔκλαιγε κρυφά, βασανίζοταν φρικτὰ στὴν ἀνάμνησι τῆς χαμένης της εὐτυχίας.

»Ἡ βαθειὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της δὲν ἐπρόκειτο νὰ κλείση ποτέ, ἐστάλαζε πάντα αἷμα καὶ φαρμάκι.

»Μόνον ὁ θάνατος θὰ τὴν ἔκανε νὰ λησμονήση τὴν ἐρωτική της τραγῳδία κλείνοντάς της τὰ μάτια γιὰ πάντα καὶ σταματώντας τοὺς χτύπους τῆς πονεμένης καὶ πικραμένης της καρδιᾶς.

»Ὅπως ἔμαθα μάλιστα ἀπὸ τὸν ἐφημέριο ποὺ τὴν κοινώνησε λίγο πρὶν ξεψυχήση, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ θάνατος θὰ πάγωνε γιὰ πάντα τὸ σῶμα της, τὰ χείλη της σάλεψαν ἀργὰ γιὰ νὰ προφέρουν ἕνα ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της.

»Ἄτυχη γυναῖκα !...

»Εἶχε θυσιασθῆ ἀδίκως καὶ εἶχε ζήσει μιὰ ζωὴ ποὺ ἦταν γι' αὐτὴ διαρκὲς μαρτύριο.

Οἱ ἀναμνήσεις τὴν συνέτριβαν, ἡ ζωή της δὲν εἶχε κανένα θέλγητρο, ζοῦσε μηχανικὰ ἐντελῶς, περιμένοντας τὴ λύτρωσι τοῦ θανάτου.

»Ἡ περιπέτεια αὐτή, φίλοι μου, εἶνε, θὰ τὸ ἀναγνωρίσετε, μᾶλλον κοινή. Ἔχει συμβῆ σὲ πολλὲς γυναῖκες Μὰ ὁ ἐπίλογος εἶνε ἀπροσδόκητος.

»Ὅταν ἡ Ρετζίνα πέθανε, βοήθησα τὸν ἄτυχο φίλο μου νὰ τακτοποιήση τὰ χαρτιά της. Δὲν ἀνακαλύψαμε κανένα ἡμερολόγιο ποὺ νὰ φανερώνη τὴν ψυχική της ὀδύνη. Τὸ μυστικό της τὸ πῆρε μαζί της. Παρατηρήσαμε μὲ συγκίνησι πὼς εἶχε φυλάξει εὐλαβικὰ ὅλα τὰ μικροπράγματα ποὺ ἀνῆκαν στὸν πατέρα της, ἀκόμα καὶ τὰ βιβλία του ποὺ εἶχε στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων καὶ τὰ τετράδιά του μὲ τὶς σημειώσεις του. Ἀνοίγοντας μηχανικὰ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τετράδια, βρῆκα ἕνα φύλλο χαρτί, κιτρινισμένο καὶ διπλωμένο στὰ τέσσερα. Τὸ ξεδίπλωσα. Ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ πατέρα της. Καὶ διάβασα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου ποὺ μ' ἔχει κιόλας συντρίψει, αἰσθάνομαι πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ μου. Ἀκυρῶ τὴ διαθήκη μου τῆς 18ης Ἰανουαρίου. Ἡ Ρετζίνα μπορεῖ νὰ παντρευτῆ ὅπως τῆς ἀρέση καὶ μὲ ὅποιον τῆς ἀρέση».

»Ἄραγε ἡ Ρετζίνα εἶχε διαβάσει αὐτὲς τὶς γραμμές; Ἀμφιβάλλω. Δὲν φαντάζομαι νὰ φυλλομέτρησε ποτὲ τὰ τετράδια τοῦ πατέρα της. Τὰ φύλαγε ἁπλῶς σὰν ἱερὰ κειμήλια.

»Ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς χαριτωμένης αὐτῆς γυναίκας συντρίφτηκε μὲ τὸ νὰ θελήση νὰ μείνη πιστὴ στὴ διαθήκη τοῦ πατέρα της. Ὁμολογῶ πὼς τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα ὅταν διάβασα αὐτὸ τὸ χαρτί, μὰ καὶ ὁ Κουμπὲρ δὲν συγκινήθηκε λιγώτερο. Ὡστόσο, ἂν καὶ κατάλαβε ὅλο τὸ ψυχικὸ δρᾶμα τῆς γυναίκας του, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν πῆ μὲ κάποια ἱκανοποίησι:

—Τί εὐτυχία, φίλε μου, τί εὐτυχία ποὺ ἡ Ρετζίνα δὲν βρῆκε αὐτὸ τὸ χαρτὶ πρὶν ἀπ' τὸ γάμο μας!...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

15ον

Ἡ Αἰμὲ ἔμεινε ἄφωνη!

Εἶχεν ἀκούσει καθαρά, ἀλλ' οἱ λέξεις ἐκεῖνες ἦσαν γι' αὐτὴν αἴνιγμα.

Ὁ σύζυγός της εἶχε βρῆ γράμματα, γραμμένα ἀπὸ τὸ Λουδοβῖκο Ἀρνεβίλ... Εἶχε σκοτώσει τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, ἐπυροβόλησε ἐναντίον της...

Ἀλλὰ γιατί τὴν ἐπυροβόλησε; Γιατὶ σκότωσε τὸν Λουδοβῖκο Ἀρνεβίλ;

Ὑπῆρχαν ἀκόμα μέσα στὸ μυαλό της μερικὰ σημεῖα σκοτεινά... Δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συλλάβη ὅλα τὰ νήματα, ποὺ θὰ τὴν βοηθοῦσαν νὰ λύση τὸ μυστήριο τοῦ παρελθόντος. Αὐτὸ θὰ γινότανε σιγὰ —σιγά, ἀνεπαίσθητα καὶ σχεδὸν αὐτόματα.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάταιη προσπάθεια ποὺ κατέβαλε ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀποθαρρύνσεως.

— Τὸ μυστήριο δὲν ξεδιαλύνει, ψιθύρισε. Τοὐναντίον, γίνεται πιὸ σκοτεινό...

— Θέλετε νὰ συνεχίσουμε ἄλλη φορὰ τὴ συζήτησί μας; τὴν ρώτησε ὁ γιατρός.

Ἐκείνη ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ὄχι! Προτιμῶ νὰ τελειώνουμε ἀμέσως... Ἡ ἀβεβαιότης εἶναι βάσανο, ἀνυπόφορη, μαρτυρική...

— Δὲν καταλαβαίνετε γιατὶ σᾶς ἐπυροβόλησε ὁ σύζυγός σας;

— Βέβαια, ὄχι, δὲν καταλαβαίνω... Δὲν βλέπω καθόλου ποιὸ λόγο εἶχε νὰ τὸ κάνη...

— Ἰδοὺ ὁ λόγος: ὁ κύριος Μπροτὲλ ἐνόμισε πὼς ἤσαστε ἐρωμένη τοῦ ἄτυχου ἐκείνου νέου...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἄφωνη. Ἔπειτα ξέσπασε σ' ἕνα τρανταχτὸ γέλιο.

— Ὁ σύζυγός μου νόμισε πὼς εἶμαι ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Ἀρνεβίλ; ρώτησε.

— Ἀλλοίμονο, κυρία μου, μάλιστα!

— Ὁ σύζυγός μου μὲ ὑποπτεύθηκε ἐμένα;

— Ναί, εἶπε μὲ κόπο ὁ Σιμὸν ντὲ Μπραγκοὺρ.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια, κύριε! Ὁ Ριχάρδος μὲ ξέρει. Δὲν τοῦ ἔκρυψα ποτὲ τίποτα... Ἐδιάβαζε ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο... Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὲ ὑποπτεύθηκε ὁ σύζυγός μου!

— Κυττάχθῆτε πάλι σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη, εἶπεν ὁ Σιμὸν ντὲ Μπραγκοὺρ καὶ παρατηρῆστε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη αὐτὲς τὶς δυὸ οὐλές...

Ἡ Αἰμὲ ὠχρίασε περισσότερο κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὴν ράχη τῆς πολυθρόνας.

Ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὴν ὀροφὴ ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἔδειχναν τὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις της.

Ὁ γιατρὸς παρακολουθοῦσε πάνω στὸ ἐκφραστικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, τὴν ἐξέλιξι τῶν συγκινήσεών της.

Σηκώθηκε ἔπειτα ἀπότομα καὶ τὸ βλέμμα της συνήντησε τὸ δικό του. Ἐξέφραζε τόση θλῖψι, τόση ἱκεσία τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὥστε ὁ γιατρὸς ταράχθηκε βαθειά.

Ἔπλεξε τὰ χέρια της καί, μὲ φωνὴ ἀπότομη, λαχανιασμένη, γεμάτη ἀγανάκτησι, ἀπελπισία καὶ δυσπιστία μαζί, ρώτησε:

— Ἰσχυρίζεσθε πὼς ὁ ἄντρας μου πίστεψε ὅτι εἶμαι μιὰ γυναῖκα ἐπίορκη, ἄπιστη;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐσκότωσε ἐκεῖνον ποὺ νόμισε πὼς ἦταν φίλος μου καὶ πυροβόλησε καὶ μένα τὴν ἴδια;

— Ναί.

— Πότε ἔγινε αὐτό;

— Τὸ βράδυ ποὺ ἤσαστε καλεσμένοι στῆς κόμησσας Μορελλᾶ.

— Πρωτοῦ πᾶμε στὸ γεῦμα;

— Μάλιστα, κυρία.

— Κι' ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἀπὸ ἀφορμὴ μερικῶν γραμμάτων ποὺ βρῆκε στὸ συρτάρι μου;

— Ἀκριβῶς! Βρῆκε κάτι γράμματα.... ἐρωτικά...

Ἡ Αἰμὲ σκέφτηκε ξανά, ἀνασκαλεύοντας μὲ ἀγωνία μέσα στὸ σκοτισμένο μνημονικό της, νοιώθοντας πὼς κάτι τῆς διέφευγε. Δὲν εὕρισκε ὅμως τίποτα. Καμμιὰ ἀνάμνησι, σαφὴς καὶ ὡρισμένη, δὲν ἐρχότανε νὰ τὴν φωτίση.

Ἡ νευρικὴ ταραχή της ἔπεφτε ὡστόσο. Ἔνοιωθε τὴν ψυχή της νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ πόνο. Τῆς φαινότανε πὼς εἶχε χτυπηθῆ θανάσιμα μέσα στὴν καρδιά.

Ὁ Ριχάρδος τὴν εἶχε ὑποπτευθῆ!

Νὰ σταματοῦσε, τοὐλάχιστον, στὴν ὑποψία...

Ἀλλὰ τί τρέλλα τὸν εἶχε κυριέψει;

Πῶς μπόρεσε νὰ πάρη ἕνα περίστροφο καὶ νὰ τὴν πυροβολήση;

★

Ὁ Σιμὸν ντὲ Μπραγκοὺρ τὴν ἄφισε ἐλεύθερη στὶς συγκινήσεις της, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἀντίδρασι ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἤλπιζε πολλά.

Ἀλλ' ἡ ἀντίδρασι αὐτὴ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐξήντλησε τὴν ἄτυχη γυναῖκα.

Ὁ γιατρὸς ἐκάλεσε τὴ Μαρτίνα, κι' αὐτὸς ἔφυγε.

Ἡ Αἰμὲ ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι κι' ἔμεινε ἐκεῖ ὅλη τὴν ἡμέρα, ἄλλοτε ἐντελῶς ἥσυχη, κι' ἄλλοτε κυριευόμενη ἀπὸ ἀπελπισία, καὶ κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

Ὁ Σιμὸν ντὲ Μπραγκοὺρ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιστρέψη παρὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο του καὶ πῆρε ἄδεια σαρανταοχτὼ ὡρῶν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τὸ «καμηλό»

Ἄκου, Φροσί, ποὺ σοῦ μιλῶ
καὶ παλτουδάκι «καμηλὸ»
μὴ μοῦ ζητᾶς ἀβέστα,
ὅταν ἐγὼ κυκλοφορῶ
καὶ στὴν καμπούρα μου φορῶ
παλτὸ ἀπό... κουβέρτα

Μὲ πατατούκα δηλαδὴ
ἐγὼ τὸ «τσίφτικο παιδί»,
γυρίζω μέσ' στὴν πιάτσα
κι' ἡ Κατινίτσα κι' ὁ Μεμᾶς,
ποὖναι πιὸ εὔποροι ἀπὸ μᾶς,
γυρίζουν μέ... λινάτσα!

Κύττα, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν κρί—,
ὅπως μποροῦμε μέσ' στὸ κρῦ—,
νὰ οἰκονομηθοῦμε,
γιατὶ δὲν εἶναι καὶ σωστὸ
γιὰ τὸ παλτό σου τὸ... (ζεστό,
κι' ἐμεῖς νά... ψυ- (χραθοῦμε!
Τέλος, ἂν θὲς νὰ ζεστα- (θῆς,
τράβα, μιὰ ὥρα νὰ (σταθῆς
μπροστὰ σὲ μιὰ Βιτρί- (να...
ρίξε στὰ εἴδη μιὰ ματιὰ
καὶ οἱ τιμὲς ποὖναι... («φωτιὰ»
θὰ σέ... ζεστά- (νουν φίνα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἤθελε νὰ παρακολουθήση τὴν κυρία Μπροτέλ, νὰ μὴ φύγη ἀπὸ κοντά της παρὰ μόνον ἀφοῦ θὰ τὴν ἔβλεπε ἐντελῶς ἥσυχη.

Ἡ Αἰμὲ δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ παρὰ τὸ πρωΐ, λίγες μόνο ὧρες.

Ἐδέχτηκε τὸ γιατρὸ μὲ μιὰ στυγνή, μελαγχολία, ποὺ ἦτανε ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Προσπάθησε νὰ χαμογελάση καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

Ἡ Μαρτίνα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ ν' ἀφήση μόνο τὸν κ. ντὲ Μπραγκοὺρ ν' ἀποτελειώση τὸ δύσκολο ἔργο ποὺ εἶχε ἀναλάβει.

— Σήμερα θὰ μιλήσουμε σοβαρὰ καὶ ἤρεμα, τοῦ εἶπεν ἐκείνη ὅταν ἔμειναν μόνοι. Αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγηθήκατε χθὲς μοῦ βασάνισαν ὅλη τὴ νύχτα τὸ μυαλό μου. Ὡστόσο εἶναι ἀλήθεια. Ἡ Μαρτίνα μοῦ ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια σας, κι' οἱ οὐλὲς αὐτὲς στὸ μέτωπό μου εἶναι χειροπιαστὲς ἀποδείξεις γιὰ τοὺς ἰσχυρισμούς σας. Ἔπειτα, τὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου μένω μονάχη μὲ τὴν καμαριέρα μου, ἡ ἀπουσία τῶν δικῶν μου... Εἶναι τρομερό! Ἂς μιλήσουμε λοιπόν, κύριε. Διηγηθῆτε μου λεπτομερῶς ὅλα ὅσα ἔγιναν.

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε τὴ διήγησί του.

Ἡ Αἰμὲ τὸν ἄφισε νὰ μιλάη χωρὶς νὰ τὸν διακόψη οὔτε μιὰ φορά. Συγκράτησε τὴν ἀγανάκτησί της, τὴν ἐξέγερσι τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ὑπερηφανείας της. Συγκρατήθηκε γιὰ ν' ἀκούση προσεκτικώτερα, γιὰ νὰ καταλάβη καλύτερα.

Καί, ξαφνικά, ἕνα φῶς ἄπλετο ἔλαμψε μέσα στὸ μυαλό της.

Ἡ ἀλήθεια, ἡ τρομερή, ἡ σκληρὴ ἀλήθεια παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια της!

Κι' ὅταν κατάλαβε ἐντελῶς, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή:

— Ἄ, Θεέ μου! Πλήρωσα τὶς ἁμαρτίες ἄλλης! Θεέ μου!

Εἶχε σηκωθῆ τώρα ὁλόρθη καὶ στεκότανε μὲ τὸ κορμί της τεντωμένο, πλέκοντας τὰ χέρια μὲ ἀπελπισία. Κι' ὅλο ἔλεγε:

— Θεέ μου! Πλήρωσα τὶς ἁμαρτίες ἄλλης!

Ἔπειτα, ὀπισθοχωρώντας, στηρίχτηκε στὸν τοῖχο κι' ἔμεινε ἐκεῖ μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πάτωμα.

Ὁ Σιμὸν ντὲ Μπραγκοὺρ εἶχε τιναχτῆ ἀπάνω. Τὴν κυττοῦσε, σ' αὐτὴ τὴ στάσι τῆς ἀπελπισίας, καὶ περίμενε μιὰ λέξι, μιὰ μονάχα λέξι ἀκόμα ποὺ θὰ φώτιζε καὶ γι' αὐτὸν τὸ μυστήριο.

Ἡ Αἰμὲ ἐγύρισε τὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὸ βλέμμα της, ὁ γιατρὸς κατάλαβε πὼς κι' ἡ τελευταία ὁμίχλη, ποὺ σκότιζε τὸ μυαλό της, εἶχε διαλυθῆ. Ἡ Αἰμὲ εἶχε βρῆ τὴν προτεραινὴ φυσιολογική της κατάστασι.

Ἕνα μόνο κενὸ δὲν εἶχε συμπληρωθῆ: Δὲν θυμόταν οὔτε τὴ σύντομη σκηνή, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ Ριχάρδος τὴν εἶχε πυροβολήσει οὔτε τὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν.

Ὁ χρόνος ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ξύπνησε μέσα στὸ ἀτελιὲ τοῦ Μπροτέλ, ἕνα ἀτελιὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ παλιό, δὲν εἶχε ἀφίσει κανένα ἴχνος στὴ μνήμη της. Τὰ ὅσα ἔγιναν, τὰ μάθαινε ἀπὸ τὶς ἀφηγήσεις τῶν ἄλλων.

Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, στήριξε τὸ κεφάλι της στὸ χέρι καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Ὁ ντὲ Μπραγκοὺρ σεβάστηκε τὴ σιωπή της. Φοβότανε σχεδὸν νὰ τὴν κάνη νὰ μιλήση.

Περίμενε νέες ἐρωτήσεις. Κι' οἱ ἀπαντήσεις του θἄσαν καινούρια πλήγματα γιὰ τὴν ἄτυχη γυναῖκα...

Ἀνασκίρτησε ἀκούγοντάς την νὰ τοῦ μιλάη:

— Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τί συνέβη; Ὁ σύζυγός μου δὲν θέλησε πιὰ νὰ ζήση μαζί μου;

— Ὁ κύριος Μπροτὲλ δικάστηκε ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο κι' ἀθωώθηκε.

— Κι' ἔπειτα;

— Ἐπῆρε διαζύγιο...

— Διαζύγιο; φώναξε ἡ Αἰμὲ σπαραχτικά. Εἴπατε πὼς πῆρε διαζύγιο;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ὥστε δὲν εἶμαι πιά... Δὲν εἶμαι πιὰ κυρία...

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώση τὴ φράσι της.

Ἔγινε κάτωχρη κι' ἕνας παγερὸς ἱδρώτας ἔβρεξε τοὺς κροτάφους της. Αὐτὴ τὴ φορὰ λιποθυμοῦσε...

Ὁ Σιμὸν χτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ἐζήτησε νερὸ καὶ κολώνια...

Ἀλλ' ἤτανε περιττό. Ἡ Αἰμὲ ἀνέκτησε γρήγορα τὶς δυνάμεις της.

Ἀπομάκρυνε μὲ τὸ χέρι τὸν γιατρὸ καὶ τὴ Μαρτίνα.

— Ἀφῆστε με... ψιθύρισε δὲν εἶναι τίποτα... Εἶμαι καλά.. Ἡ μεγάλη συγκίνησι πέρασε... Τώρα τελείωσε... Θὰ δείξω πὼς ἔχω δυνατὸ χαρακτῆρα...

Καὶ σὲ λίγο, συνέχισε:

— Ὥστε δὲν λέγομαι πιὰ κυρία Μπροτέλ... Μπροστὰ στὸ νόμο, μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους εἶμαι μοιχαλίδα.. Ἔχασα τὰ συζυγικά μου δικαιώματα... τὰ μητρικὰ δικαιώματά μου... Μοῦ πήρανε τὴν κόρη μου.... τὴν ἔχει κοντά του ὁ ἄντρας μου... Δὲν θὰ μπορῶ νὰ τὴν ἀγκαλιάζω παρὰ ὡρισμένες ὧρες, ὡρισμένες μέρες... μπροστὰ σὲ μάρτυρες ἴσως...

Μιλοῦσε μὲ τόνο σχεδὸν ἤρεμο, κυττάζοντας τὴ Μαρτίνα καὶ τὸ γιατρό.

Ἐκεῖνοι κατέβασαν τὸ κεφάλι σκυθρωποί.

— Ἔ λοιπόν, συνέχισε ἡ Αἰμέ, αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέση! Ἡ ἔνοχος εἶναι μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ἐκτιμοῦν ὅλοι, ποὺ τὴν ἔχουν γιὰ πρότυπο συζύγου καὶ μητέρας, καὶ ποὺ πρόδωσε πραγματικὰ τὸν ἄντρα της... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶμαι ἐγώ!... Ἡ ἀθωότητά μου θ' ἀποδειχτῆ. Θἄρθουν νὰ μοῦ σφίξουν τὸ χέρι... Ξέρετε ποιὰ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ μόνη, ἡ ἀληθινὴ ἀπελπισία μου; Ὅτι ὁ ἄντρας μου, μαθαίνοντας τὴν πλάνη του, θὰ χύση δάκρυα αἵματος! Ὅτι, σ' ὅλη του τὴ ζωή, θὰ τὸν τύπτη ἡ συνείδησί του...

Οὔτε ὁ γιατρός, οὔτε ἡ καμαριέρα ἀπάντησαν στὰ λόγια της.

Ἡ Αἰμὲ ἄρχισε νὰ βαδίζη ἀπάνω—κάτω μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ τ' ἀνοιχτά του παράθυρα ἔβλεπαν στὸν κῆπο, ὅπου τὰ πρῶτα φύλλα ἐπρασίνιζαν. Τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν στοὺς κλώνους τῶν δέντρων τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνό.

Ὅλα γελοῦσαν ἔξω, εὐωδίαζαν, ἀναζοῦσαν.

Ἀλλὰ τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ ἡλιόλουστο σαλόνι, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε κανεὶς τὴν ἀνοιξιάτικη βλάστησι κι' ἄκουγε τὰ πουλιὰ νὰ κελαδοῦν, ἦσαν ὠχρὰ καὶ καταλυπημένα.

Ἡ Αἰμὲ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω, μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποὺ δὲν βλέπει τίποτα, ἀλλὰ ποὺ ἔχει ὡστόσο ὡρισμένο σκοπό...

Ὅταν γύρισε, ἦταν ἠρεμώτερη.

— Ἤθελα νὰ κάμω ἕναν περίπατο σήμερα τὸ ἀπόγευμα, εἶπε κυττώντας τὸν Σιμὸν ντὲ Μπραγκούρ. Μπορῶ νὰ βγῶ μόνη, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ γιατρὸς συνοφρυώθηκε.

— Μόνη; Ὄχι, κυρία, αὐτὸ δὲν θἄτανε καθόλου φρόνιμο. Ἔχετε ὑποστῆ μεγάλες συγκινήσεις καὶ θἄτανε παράτολμο νὰ βγῆτε χωρὶς συντροφιά. Μπορεῖ νὰ σᾶς τύχη τίποτα στὸ δρόμο... Τί θὰ κάνατε τότε;

— Ὤ! Μὴ φοβόσαστε... Δὲν θὰ πάθω τίποτα.. Αἰσθάνομαι μέσα μου δυνάμεις ποὺ ποτὲ δὲν τὶς εἶχα νοιώσει στὴ ζωή μου...

— Οἱ δυνάμεις αὐτὲς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἔκτακτος ἐρεθισμός. Τὰ νεῦρα ὅμως μποροῦν νὰ πέσουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη...

— Σᾶς διαβεβαιῶ πὼς εἶμαι ἡσυχώτατη... Ξέρω πὼς πρέπει νὰ φερθῶ κι' ἔχω ἀρκετὴ δύναμι ὥστε νὰ μὴν πάθω τίποτε...

— Ἀδιάφορο! Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω...

— Τότε σᾶς ὑπακούω. Θἄρθη μαζί μου ἡ Μαρτίνα..

Καὶ κυττάζοντας τὴν πιστὴ θαλαμηπόλο της ἐπρόσθεσε:

— Θὰ πᾶμε στῆς κυρίας Σταρανδὰλ στὴν ὁδὸ Γκρενέλ..

Θὰ πληρώσῃς γιὰ τὸ σφάλμα σου

Ἡ κυρία Σταρανδὰλ ἄρχισε καὶ τὸ χειμῶνα αὐτὸν νὰ περνάη τὴ συνηθισμένη της ζωή: συγκεντρώσεις, γεύματα, χοροί, ἐπισκέψεις ἀπασχολοῦσαν τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες της.

Ἡ ζωὴ ἐκείνη ποὺ εἶχε πάντοτε τόσο ἄδειανή, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τόσο πολυάσχολη, ἦταν αὐτὴ ποὺ ἅρμοζε περισσότερο στὴν ἰδιοσυγκρασία της. Συνήθως τὴν ἔζοῦσε χωρὶς νὰ κουράζεται. Τῆς φαινότανε πὼς ἦταν τὸ μόνο περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο μποροῦσε ν' ἀναπνεύση.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ χειμῶνα δὲν συνέβη τὸ ἴδιο.

Ἑσπερίδες, γεύματα, χοροὶ ἦσαν γι' αὐτὴν ἀγγαρεῖες ποὺ τὴν ἐκούραζαν, καὶ ἰδίως ψυχικά.

Ἔνοιωθε τώρα ἀηδία γιὰ τὶς διασκεδάσεις ἐκεῖνες, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε τὸ μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς της.

Ἡ Ἑρριέτα προσπάθησε — ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώση — νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις της.

Ἡ θέσις ὅμως τοῦ συζύγου της, οἱ μεγάλες σχέσεις των, τὴν ἀνάγκαζαν νὰ ὑποκύπτη στὶς κοσμικὲς ἐκεῖνες ἀξιώσεις.

Ἔπειτα, στὸ κάτω-κάτω, μήπως δὲν ἦσαν ὅλες αὐτὲς οἱ διασκεδάσεις μιὰ ἀπασχόλησι, ποὺ ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ μυαλό της τὶς ζοφερὲς σκέψεις ποὺ τὴν ἐκυρίευαν ὅταν βρισκότανε μονάχη της;

Ἡ ὑποχρέωσι, ποὺ τῆς ἐπέβαλλε νὰ βλέπη τὸν κόσμο τῆς ἔδινε ὧρες πυρετοῦ καὶ τότε τὴν ἔπιανε ἕνα εἶδος μανίας ν' ἀρέση, νὰ ἐπιδειχθῆ, νὰ βλέπη νὰ τὴν τριγυροῦν, νὰ τὴ θαυμάζουν...

Γιὰ νὰ φαίνεται ὄμορφη, κατέφευγε σὲ διάφορα καλλυντικά. Γιατὶ γερνοῦσε, εἶχε γεράσει, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ὅσο δὲν εἶχε γεράσει σὲ δέκα...

Σὲ ἡλικία, ποὺ μπορεῖ ἀκόμη μιὰ γυναῖκα νὰ ἐλπίζη σὲ ἐπιτυχίες, ἡ κυρία Σταρανδὰλ ἔβλεπε πὼς εἶχε παρακμάσει, ἔμοιαζε μ' ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ διατήρησαν τὰ θέλγητρά τους ὡς τὴν τελευταία δυνατὴ στιγμὴ κι' ἀνακάλυψαν μιὰ μέρα ἀπροόπτως πὼς ἔσβυσαν ὁριστικά.

Ἀλλ' ἡ τέχνη τῶν καλλυντικῶν ἐπιτρέπει νὰ ξεγελάη κανεὶς καὶ τὸν ἑαυτό του ἀκόμα, πολὺ περισσότερο τοὺς ἄλλους. Καί, τὰ βράδυα, μέσα στὰ φῶτα, ἡ κυρία Σταρανδὰλ ἦταν ἀκόμα ὄμορφη γυναῖκα. Ὅταν τὴν ἐκυρίευε ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος, ποὺ ζωογονοῦσε τὸ βλέμμα της, ποὺ ἔδινε στὴ φυσιογνωμία της μιὰ ἔκφρασι ποὺ δὲν τὴν εἶχε συνήθως, γινόταν ἑλκυστική.

★

Ἤτανε Πέμπτη, ἡμέρα ποὺ δέχονταν στὸ σπίτι τοῦ Βουλευτοῦ. Ἔξη ἡ ὥρα καὶ τὸ σαλόνι ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο.

Ἕνας ὑπηρέτης μὲ στολὴ κυκλοφοροῦσε μ' ἕνα μεγάλο δίσκο στὰ χέρια: τσάϊ, σοκολάτα, ἐκλεκτὰ κρασιά, σάντουϊτς, γλυκίσματα ἐξαφανίζονταν μονομιᾶς. Καὶ ὅλοι φλυαροῦσαν, γελοῦσαν, ἄλλοι στὶς γωνίες, πίσω ἀπὸ τὰ παραβάν, ἄλλοι τριγυρίζοντας τὴν οἰκοδέσποινα.

Ἡ μεγάλη πόρτα ἀνοίχτηκε ξαφνικὰ κι' ἕνας καμαριέρης ἀνήγγειλε:

—Ἡ κυρία Ριχάρδου Μπροτέλ!

Ὁ καμαριέρης ἐκεῖνος ἦτανε νέος κι' ἐργαζόταν στὸ σπίτι τοῦ Βουλευτοῦ μερικοὺς μῆνες μονάχα. Εἶχε φωνὴ δυνατὴ καί, κάθε ὄνομα ποὺ ἀνήγγελλε ἀκουγόταν ἀπ' ὅλους.

Τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Μπροτὲλ ἔκαμε στοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἀπερίγραπτη αἴσθησι. Ξαφνικὰ ἁπλώθηκε ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ τὰ βλέμματα ὅλων στράφηκαν πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ἀνοίχτηκε.

Μιὰ νέα γυναῖκα φάνηκε, μὲ ὕφος κάπως ἔκπληκτο, γιατὶ δὲν ὑποπτευότανε, φαίνεται, πὼς θὰ βρισκότανε μέσα σὲ τόσο κόσμο. Ἀλλ' ἦταν ἠρεμώτατη καὶ τὸ βάδισμά της σταθερό. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο φόρεμα, ἁπλὸ καὶ κομψὸ καὶ στὰ μαλλιά της ἕνα καπελλάκι στολισμένο μὲ μενεξέδες τῆς Πάρμας.

Ἡ Αἰμὲ Μπροτὲλ διέκρινε ἀμέσως τὴν ταρανδάλ, στὴ θέσι ποὺ καθότανε συνήθως, κοντὰ στὸ τζάκι.

Ἡ Ἑρριέττα σηκώθηκε, ὠχρὴ σὰν πεθαμένη.

Σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων ἀπὸ αὐτήν, ἄλλη μιὰ γυναῖκα σηκώθηκε: Ἦταν ἡ Λεώνη Λιβή, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στῆς κ. Σταρανδάλ. Κι' ἡ Λεώνη εἶχε ἀλλάξει χρῶμα· ἦταν ὡστόσο λιγώτερο συγκινημένη, λιγώτερο ταραγμένη ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποινα.

Ἡ πρώην σύζυγος τοῦ Ριχάρδου Μπροτὲλ διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν κυρία Σταρανδάλ.

Αὐτὴ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση, καὶ τραύλισε:

— Καλημέρα, Αἰμέ.

— Καλημέρα Ἑρριέττα, ἀπάντησε ἐκείνη, μόλις ἀγγίζοντας τὸ χέρι της μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων της.

Πολλοὶ ἤδη εἴχανε σηκωθῆ. Ἡ Αἰμὲ κάθησε στὸ πρῶτο κάθισμα ποὺ βρέθηκε μπροστά της.

Μιὰ θανάσιμη ψυχρότης βασίλεψε στὸ σαλόνι ἐκεῖνο, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο ἤτανε τόσο ζωηρό. Τώρα ποὺ εἴχανε κυττάξει ὅλοι προσεκτικὰ τὴ νεοφερμένη, δὲν ζητοῦσαν ἄλλο παρὰ νὰ φύγουν.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀποχαιρέτησαν τὴν οἰκοδέσποινα. Ἡ Λεώνη Λιβὴ ἔδωσε τὸ σύνθημα, φεύγοντας πρώτη.

Σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν, τὸ σαλόνι εἶχε ἀδειάσει...

★

Ὅπως τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ δινότανε τὸ δεῖπνο στῆς κόμησσας Μορελλὰ καὶ πού, πρωτοῦ χωρισθοῦν, γιὰ ν' ἀνταμωθοῦν πάλι τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ δυὸ γυναῖκες ἄλλαξαν μερικὲς φράσεις, ποὺ μόνο αὐτὲς μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ νόημά τους — ἡ Αἰμὲ κι' ἡ Ἑρριέττα ἦσαν καὶ τώρα ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη.

Ἀλλὰ τί μεταβολὴ στὴ στάσι τους!

Δὲν ἐκυττάζονταν πιὰ σὰν φίλες...

Ἡ Ἑρριέττα ἔτρεμε μπροστὰ στὴν ἄλλη, ὠχρὴ πάντοτε σὰν πτῶμα, χαμηλώνοντας τὰ μάτια, ἐκμηδενισμένη πάνω στὴν πολυθρόνα της...

Ὅταν κανεὶς πιὰ δὲν ὑπῆρχε τριγύρω τους, ὅταν τὰ βαρειὰ παραπετάσματα κλείστηκαν πάνω στὶς πόρτες, ὅταν ἡ σιωπὴ βασίλεψε μέσα στὸ σαλόνι, ἡ Αἰμὲ κύτ-

ΠΛΩΤΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Στὴ Βενετία ὑπάρχει ὁ περισσότερο πρωτότυπος κινηματογράφος τοῦ κόσμου. Ἡ ὀθόνη του εἶνε τοποθετημένη ἐπάνω σὲ μιὰ ἀγκυροβολημένη μαούνα (ἀριστερὰ) καὶ οἱ θεαταὶ παρακολουθοῦν τὴν προβολὴ συγκεντρωμένοι ἐπάνω σὲ βάρκες (δεξιά). Ὁ κινηματογράφος αὐτός ποὺ μετατρέπεται εὐκολώτατα καὶ σὲ θέατρο ἐπιδείχθηκε τελευταίως στὴν 8η Διεθνῆ Κινηματογραφικὴ Ἔκθεσι καὶ προξένησε μεγάλη ἐντύπωσι στοὺς θεατάς.

ταξε γύρω της κι' ἔπειτα πλησίασε τὸ κάθισμά της πρὸς τὴν Ἑρριέττα.

Αὐτὴ οὔτε κἂν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

Ἡ Αἰμὲ ἔβαλε τὸ χέρι της πάνω στὸ μπράτσο τῆς πολυθρόνας καί, μὲ φωνὴ ἀργή, τονίζοντας τὶς λέξεις ρώτησε:

— Νόμιζες λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς;

Ἡ κυρία Σταρανβὰλ ἀνατινάχτηκε.

— Ἐνόμιζες λοιπόν, ἐπανέλαβε ἡ παιδική της φίλη, ὅτι τὰ σύννεφα ποὺ σκότιζαν τὸ μυαλό μου θάμεναν γιὰ πάντα;... ὅτι δὲν θὰ διαλυόνταν ποτέ;

Ἡ Ἑρριέττα ἔνοιωσε πάλι ἕνα ρῖγος, τὸ ρῖγος ἐκεῖνο ποὺ παγώνει τὸ αἷμα στὶς φλέβες.

Ἀλλά, πρωτοῦ ἡ φίλη της ξαναμιλήση, σηκώθηκε κι' ἁρπάζοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι της εἶπε:

— Ἔλα! Ἔλα! Ἀπὸ δῶ!... Σώπα! ... Στὸ δωμάτιό μου δὲν θὰ μᾶς ἀκούσουν...

Πέρασαν ἀπὸ ἕνα ἄλλο μικρὸ σαλόνι κι' ἀπὸ μιὰ στοά, στὸ βάθος τῆς ὁποίας βρισκόταν ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας Σταρανβάλ. Ἦταν τὸ ἀσφαλέστερο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Μποροῦσε κανεὶς νὰ μιλήση ἐκεῖ μέσα χωρὶς κανένα ἀδιάκριτο αὐτὶ νὰ τὸν ἀκούση.

Ἡ κυρία Μποοτὲλ μπῆκε, ἀκολουθῶντας τὴ φίλη της.

Ἐκείνη ἄναψε τὸ φῶς, ἔκλεισε τὴν πόρτα καί, ταραγμένη πάντοτε, πῆγε καὶ κάθησε μπροστὰ στὴν Αἰμέ.

— Ἔ, λοιπόν; ρώτησε ἡ σύζυγος τοῦ βουλευτοῦ μὲ ὕφος προκλητικό.

Ἡ Αἰμὲ ἐπανέλαβε τὴν πρώτη της ἐρώτησι:

— Ἐνόμιζες λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ μὲ ξανάβλεπες;

— Ἔλπιζα νὰ σὲ ξαναϊδῶ μιὰ μέρα, εἶπεν ἡ Ἑρριέττα, ἡσυχάζοντας ξαφνικὰ καὶ μιλῶντας μὲ ψυχραιμία. Ἔλπιζα πὼς θὰ γινόσουν καλά.

— Καὶ νὰ πού, γιατρεύτηκα.

— Ἐντελῶς;

— Ἐντελῶς!

— Θυμήθηκες ὅτι σήμερα ἦτανε μέρα ποὺ δεχόμουνα;

— Ὄχι.

— Ὥστε, τὸ μνημονικό σου...

— Τὸ μνημονικό μου εἶνε περίφημο. Ἀλλ' ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

— Τὸ μνημονικό σου εἶνε περίφημο; ἐπανέλαβε ἡ κυρία Σταρανβάλ, ποὺ τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι της, κι' ἔπειτα ξανάγινε θανάσιμα ὠχρό.

— Περίφημο, ναί! ἔκαμε μὲ τὴ συνηθισμένη της ἀταραξία ἡ Αἰμέ.

— Τότε; ρώτησε ἡ Ἑρριέτα, ποὺ ἡ φωνή της μόλις ἀκουγότανε.

— Ἔρχομαι νὰ σὲ ρωτήσω τί θὰ κάνης, ἀπάντησε ἡ κυρία Μποοτέλ.

— Τί θὰ κάνω;

— Ναί!

— Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

Ἡ Αἰμὲ τὴν ἐπλησίασε. Βύθισε στὰ θολά της μάτια τὸ καθάριο βλέμμα της καὶ ἀπάντησε:

— Ἂς λείψουν μεταξύ μας τὰ ὑπονοούμενα καὶ τὰ περιττὰ λόγια. Ἐσὺ ἤσουν ἡ ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Ἀρνεβὶλ κι' ὄχι ἐγώ!

Τὰ ὠχρὰ χείλη τῆς κυρίας Σταρανβὰλ ἐκινήθηκαν ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώση λέξι.

— Κι' ὡστόσο, συνέχισε ἡ Αἰμέ, ἐγὼ θεωροῦμαι ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο σὰν μιὰ γυναῖκα ἄπιστη, μιὰ μοιχαλίδα. Ἐγὼ ἔφαγα μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι... Κύτταξε!

Καὶ τῆς ἔδειξε στὸν κρόταφό της τὴν οὐλὴ ποὺ εἶχε προξενήσει ἡ σφαῖρα.

Τὰ μέτωπά τους ἀγγίζονταν σχεδόν.

Ἐκείνη τραβήχτηκε.

— Ὄχι μόνο λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω — ξακολούθησε ἡ κυρία Μποοτέλ, — ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀμνησία ποὺ βάσταξε ἕνα χρόνο, συνέρχομαι καὶ βλέπω πὼς εἶμαι σύζυγος χωρὶς ἄντρα, μητέρα χωρὶς παιδί... Ἔχασα ὅλα τὰ δικαιώματά μου, χωρίστηκα ἀπὸ δυὸ ὑπάρξεις, ποὺ χωρὶς αὐτὲς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, περιφρονήθηκα ἀπὸ τὸ σύζυγό μου καὶ μιὰ μέρα θὰ περιφρονηθῶ κι' ἀπὸ τὴν κόρη μου. Εἶμαι χωρισμένη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Σοφία Σότεκ
Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ του ἀρχιδουκός Φραγκίσκου

Τὸ δρᾶμα τοῦ Διαδόχου τῆς Αὐστρίας

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ἡ ἀφορμὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἦταν ἡ δολοφονία τοῦ ἀρχιδουκὸς Φραγκίσκου Φερδινάνδου στὸ Σεράγιεβο. Οἱ λεπτομέρειες ὅμως τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ, καθὼς κι' ἡ προηγουμένη ζωὴ τοῦ θύματος εἶνε ἄγνωστες στὸ πολὺ κοινόν. Ἐλάχιστοι ξέρουν ἐπίσης ὅτι ἡ δολοφονία αὐτὴ ἔβαλε ἀπότομο τέλος σ' ἕνα συγκινητικὸ ἐρωτικὸ ρομάντσο κι' ὅτι οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ ἑτοιμοθανάτου ἀρχιδουκὸς ἦσαν:

— Πρέπει νὰ ζήσης, Σοφία, γιὰ τὰ παιδιά μας!...

Ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη του δὲν τὶς ἄκουσε, γιατὶ κειτόταν κι' αὐτὴ νεκρὴ δίπλα του...

Ὁ Φραγκίσκος Φερδινάνδος εἶχε γεννηθῆ στὸ Γκράτς, στὶς 18 Δεκεμβρίου 1863. Ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστροουγγαρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Μετὰ τὸν τραγικὸ καὶ μυστηριώδη θάνατο τοῦ ἀρχιδουκὸς Ροδόλφου στὸ Μαγιερλινγκ, ἔγινε αὐτὸς διάδοχος τοῦ θρόνου μιᾶς ἀπ' τὶς ἰσχυρότερες μοναρχίες τοῦ κόσμου. Δὲν θ' ἀργοῦσε δὲ νὰ φορέση τὸ στέμμα, γιατὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἦταν πάνω ἀπὸ 70 ἐτῶν καὶ φιλάσθενος. Ὅπως ὁ Ροδόλφος, ἔτσι κι' αὐτὸς εἶχε ἀντιλήψεις φιλελεύθερες. Ὀνειρευόταν νὰ δημιουργήση τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Αὐστρίας, κατὰ τὸ ἀμερικανικὸ πρότυπο καὶ νὰ δώση ἐλευθερίες καὶ δικαιώματα στοὺς καταπιεζομένους Τσέχους καὶ Σλαύους.

Φυσικά, ὁ μικρόψυχος καὶ αὐταρχικὸς θεῖος του γινόταν ἔξω φρενῶν μὲ τὶς ἰδέες του αὐτές. Αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε ἀνεχθῆ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι ἀπ' τὸ γυιό του, πῶς μποροῦσε ποτὲ νὰ συγχωρήση τέτοιες ἐπαναστατικὲς ἰδέες στὸν ἀνεψιό του, ἕναν παρείσακτο; Τὸν ἔθεσε λοιπὸν στὴ διάθεσι τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, οὕτως ὥστε ν' ἀπασχολῆται ὅλος ὁ καιρός του κι' ἡ δραστηριότης του μὲ ἄχαρα καθήκοντα τῆς ρουτίνας.

— Ἔχω λιγώτερο κῦρος ἀπ' τὸν τελευταῖο λακέ σας! ξέσπασε κάποτε ὁ ἀρχιδούξ.

— Ὅσο ζῶ ἐγώ, ἀπάντησε ξερὰ ὁ αὐτοκράτωρ, δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήση κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα!

Μέσα στὴν ἄχρωμη κι' ἀχάριστη αὐτὴ ζωή του ὁ ἀρχιδοὺξ γνώρισε τὴ νεαρὴ Τσέχα κόμησσα Σοφία Σότεκ, κυρία τῶν τιμῶν μιᾶς θείας του, καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε παράφορα γιὰ τὰ ὑπέροχα μάτια της, γιὰ τὰ πλούσια μαλλιά της, προπάντων ὅμως γιὰ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικά της χαρίσματα. Μόλις ἔμαθε ὁ Αὐτοκράτωρ ὅτι ὁ ἀρχιδοὺξ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ τὴ Σοφία ἔγινε ἔξω φρενῶν. Μὰ στὸ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του, ἀφοῦ ὁ Φραγκίσκος δήλωσε μπρὸς σ' ὅλη τὴν Αὐλὴ ὅτι τὰ παιδιά του δὲν θὰ εἶχαν δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχιδουκὸς ἔπαιρνε πλέον στὶς τελετὲς θέσι πίσω ἀπ' τὴν τελευταία κυρία βασιλικοῦ αἵματος.

Ἡ ἀνυπόφορη αὐτὴ κατάστασις ἔκανε τὸν ἀρχιδοῦκα νὰ εὔχεται νὰ πεθάνη τὸ ταχύτερον ὁ θεῖος του.

Ὁ Κάιζερ τῆς Γερμανίας εἶχε γίνει ἀπροσδόκητος σύμμαχός του. Τὸν εἶχε καλέσει στὸ Βερολῖνο τοῦ εἶχε φερθῆ μὲ ἐξαιρετικὴ εὐγένεια, εἶχε δείξει λογικὴ καὶ ἀνθρωπισμὸ — ἀνεξήγητο γι' αὐτόν.

Τὸ 1913, ὁ Φραγκίσκος Φερδινάνδος ἔγινε Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ κι' ἐπιδόθηκε στὴν ἀναδιοργάνωσί του μὲ τὶς νεώτερες μεθόδους. Ἔμενε ὡστόσο φίλος τῆς εἰρήνης. Δὲν ὀνειρευόταν πολεμικὲς δόξες καὶ κατακτήσεις. Κι' ἦταν ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1914 ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀνέθεσε νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύση στὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια τοῦ Σεράγιεβο, τῆς πρωτευούσης τῆς Βοσνίας. Στὴν περίπτωσι λοιπὸν αὐτή, ὁ ἀρχιδοὺξ ἀποφάσισε νὰ παρουσιάση ἐπισήμως τὴ γυναῖκα του, στὸ πλευρό του, παραβαίνοντας τὴν παληὰ δήλωσί του κι' ἀψηφῶντας τὴν ὀργὴ τοῦ θείου του. Ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ βάλη τέλος στὶς ταπεινώσεις τῆς ἀγαπημένης του!...

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὸ Σεράγιεβο ἦταν κέντρο συνωμοτῶν φανατικῶν Σλαύων ποὺ σχεδίαζαν τὴν ἕνωσι τῆς Βοσνίας μὲ τὴ Σερβία. Αὐτοὶ θεωροῦσαν ἐμπόδιο τὸν ἀρχιδοῦκα, γιατὶ φοβόντουσαν ὅτι μὲ τὶς παραχωρήσεις του θὰ κατεπράϋνε τοὺς συμπατριῶτες τους. Ἐξ ἄλλου, τὰ γυμνάσια τοὺς φαινόντουσαν σὰν προετοιμασία πολέμου κατὰ τῆς Σερβίας.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν τὴ δολοφονία τοῦ ἀρχιδουκός. Καὶ τὴν ἀνέθεσαν σ' ἕνα ἔξαλλο τύπο, ἕνα ἀποτυχημένο φοιτητή, τὸν Γκαβρίλο Πρίντσεπ.

Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν ἀρχιδοῦκα καὶ τὴ σύζυγό του — ποὺ καθόταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως στὸ πλευρό του — περνοῦσε ἀπ' τοὺς κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους, κάποιος ἀναρχικὸς πέταξε μιὰ βόμβα. Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ἀκολουθίας πληγώθηκε σοβαρά. Ὁ Φραγκίσκος Φερδινάνδος ὅμως κι' ἡ σύζυγός του σώθηκαν ὡς ἐκ θαύματος.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Δημαρχεῖο, ὁ ἀρχιδοὺξ ἄφισε νὰ ξεσπάση ἡ ἀγανάκτησί του.

— Ὥστε λοιπὸν ἐδῶ ὑποδέχεσθε τοὺς ξένους σας μὲ βόμβες; εἶπε ξερὰ στὸ δήμαρχο.

Μιὰ ματιὰ ὅμως τῆς συζύγου του τὸν μαλάκωσε. Μετὰ τὴ δεξίωσι, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς ρώτησε τὸν κόμητα Ποτιόρεκ, Κυβερνήτη τῆς Βοσνίας ἂν εἶχε ἑτοιμάσει φρουρὰ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ διαδοχικοῦ ζεύγους.

— Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι τὸ Σεράγιεβο εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ δολοφόνους; ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀγέρωχα.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀρχιδουκὸς ξεκίνησε ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο. Ἀλλὰ ὁ σωφὲρ δὲν ἤξερε τοὺς δρόμους. Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀκολουθήση τὴ νέα διαδρομὴ ποὺ εἶχε καθορισθῆ ὡς ἀσφαλέστερη, ὡδήγησε τὸ αὐτοκίνητο στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχε γίνει ἡ πρώτη ἀπόπειρα. Ὅταν ὁ Κυβερνήτης συναισθάνθηκε ἐπιτέλους τὸν κίνδυνο καὶ τὸν διέταξε νὰ γυρίση πίσω, ὁ σωφὲρ ἔτυχε νὰ σταματήση στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου στεκόταν ὁ Πρίντσεπ. Ἦταν μιὰ τραγικὴ εἰρωνεία τῆς Τύχης!...

Ὁ συνωμότης σημάδεψε καὶ πυροβόλησε δυὸ φορές, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀρχιδούκισσα ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ σύζυγό της μὲ τὸ σῶμα της...

Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ θαῦμα δὲν ἐπαναλήφθη. Τὸ ζευγάρι εἶχε χτυπηθῆ θανάσιμα...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ αὐτοκράτωρ ἔμαθε τὴν εἴδησι. Κι' αἰσθάνθηκε κατὰ βάθος μιὰ ἀνακούφισι γιατὶ εἶχε ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν ἀνυπότακτο ἀρχιδοῦκα. Δὲν ἦταν ἱκανὸς ν' ἀντιληφθῆ τὰ σύννεφα ποὺ ἄρχιζαν νὰ μαζεύωνται στὸν ὁρίζοντα ἀπειλῶντας τὸ θρόνο του καὶ τὴν αὐτοκρατορία του...

* *

Τί ἀξίζουν τὰ τετράφυλλα τριφύλλια

Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε!... Τὰ τριφύλλια μὲ τέσσερα φύλλα δὲν εἶνε τόσον σπάνια ὅσο φανταζόμαστε. Ὁ Τσὰρλ Φρέντς, ἀπὸ τὴν Καλιφορνία, ἀφοῦ πῆρε τὴ σύνταξί του ἀπὸ μιὰ ἑταιρία ὅπου ἐργαζόταν, ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν ἀνεύρεσι τριφυλλιῶν μὲ τέσσερα φύλλα. Καὶ ἀπὸ τὸ 1939 ὡς σήμερα κατώρθωσε νὰ μαζέψη 6.200. Ἔχει ἐπίσης στὴ συλλογή του μερικὰ τριφύλλια μὲ ἕξη καὶ ὀκτὼ φύλλα.

Ἀλλά, θὰ ρωτήσετε, τί κέρδισε μ' αὐτό; Καὶ ὅμως... Ἕνας πλούσιος βιομήχανος ἀπὸ τὸ Σικάγο τοῦ πρόσφερε 50.000 δολλάρια, γιὰ ν' ἀγοράση τὴ συλλογή του κι' ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη 62.000 (ὑπολογίζοντας πρὸς δέκα δολλάρια τὸ κάθε τετράφυλλο τριφύλλι).

Ὁ Τσὰρ Φρέντς δήλωσε, ὅμως, ὅτι δὲν θ' ἀποχωρισθῆ τὰ τριφύλλια του σὲ τιμὴ μικροτέρα τῶν 100.000 δολλαρίων.

Τὰ περίεργα τῆς φύσεως

Συναγερμὸς καὶ καταφύγια ΣΤΟ ΖΩΪΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Σειρῆνες ἐνάρξεως συναγερμοῦ καὶ σειρῆνες λήξεως, ἀκούγονται σὲ μερικὲς περιοχὲς καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ βαρὺς τοῦ πολέμου ἐφιάλτης ἔχει σταθῆ στὰ σύνορα τοῦ ἀπίθανου καὶ ἡ ζωὴ κυλάει μὲ τὸν ἥμερο εἰρηνικό της ρυθμό.

Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μηχανικῶν, ἀλλὰ περὶ ζωντανῶν σειρήνων ποὺ τὸ μακάβριο οὔρλιασμά τους, ὅταν διασχίζη τὸν ἀέρα καὶ ταράσσει τὴν ἀτέρμονα τῆς φύσεως γαλήνη, ἔχει τὴν ἔννοια ἐχθρὸς ἐν ὄψει! Τὸ σύνθημα τοῦτο, χρονολογεῖται στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀπὸ ἀπώτατα παρωχημένες ἐποχές, πολὺ πρὶν ἀκόμα οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες, ἀντιγράφοντάς το, κατὰ σύμπτωσιν τὸ πολιτογραφήσουν σὲ ἀνάλογες δικές τους περιπτώσεις.

Οἱ ζωντανὲς αὐτὲς σειρῆνες εἶνε οἱ σκυλοπόντικοι (ἐπιστημονικῶς κύνες τῶν λειμώνων, κυνόμυες ἢ κυνόμυες οἱ λουδοβικανοὶ) ποὺ ζοῦν στοὺς μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ τῶν λόφων τῆς Β. Ἀμερικῆς κοίλους λειμῶνες, σὲ πολυπληθεῖς κοινωνίες, ὁλοκλήρους συνοικισμούς, τὰ «χωριὰ» ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ ἰθαγενεῖς.

Τὰ ζῶα αὐτὰ πῆραν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ τοὺς πρώτους κυνηγοὺς γουναρικῶν ποὺ τ' ἀνακάλυψαν, γιατὶ ἡ φωνή τους μοιάζει μὲ γαύγισμα σκυλιοῦ.

Τρωκτικά, στὸ μέγεθος κουνελιοῦ (32 περίπου ἑκατοστῶν μήκους) μὲ κεφάλι μεγάλο, ζωηρὰ μάτια καὶ προεξέχοντα τὰ μπροστινά τους δόντια, ἔχουν τὸ σῶμα τους σκεπασμένο μὲ τρίχες κοκκινωπὲς στὴ ράχη καὶ ὑπόλευκες στὸ μέρος τῆς κοιλιᾶς, συνειθίζουν δέ, ὅταν στέκουν νὰ στηρίζωνται στὰ πισινά τους μόνον πόδια.

Οἱ κατοικίες τους εἶναι ὑπόγειες, μὲ διπλὲς εἰσόδους καὶ εὐρύχωρα διαμερίσματα, σὲ ἀπόστασι 5—6 μέτρων ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ συγκοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ ἀτραποὺς ποὺ ἀποτελοῦν ἰδεῶδες ὑπόδειγμα γιὰ τὶς πόλεις τοῦ μέλλοντος.

Τὸ χῶμα ποὺ βγάζουν ὅταν σκάβουν τὶς φωλιές τους, τὸ μεταφέρουν λίγο—λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο, κάνοντας σωροὺς ἐν εἴδει λόφων. Οἱ σωροὶ αὐτοί, τοποθετημένοι γύρω ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἀποτελοῦν πρόχωμα ποὺ προστατεύει τὴν κατοικία ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς βροχῆς. Ἄρτιο δηλαδὴ καταφύγιο τελευταίου τύπου.

Ζωηρὰ καὶ παιγνιδιάρικα ζῶα, περνοῦν τὴ ζωή τους ἐπάνω στοὺς καταπράσινους λειμῶνες, ὅπου τὸ παχὺ στρῶμα τῆς χλόης, τοὺς προσφέρει ἕνα πολυτελὲς ταπέτο γιὰ τὴν ἀναψυχή τους καὶ ἄφθονη τροφή.

Διατηροῦν ἐγκάρδια καὶ ἄδολη φιλία μεταξύ τους καὶ μὲ κυριολεκτικὰ ἀνεπίληπτη κοινωνικότητα, ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις. Ἡ οἰκογένεια, δηλαδή, τῆς μιᾶς κατοικίας πηγαίνει στοὺς ἐνοίκους τῶν πιὸ ἀπομακρυσμένων κατοικιῶν τοῦ συνοικισμοῦ, ὅπου γίνεται δεκτὴ μὲ ὑλακὲς καὶ ἀνάλογες ἐκφράσεις φιλοφροσύνης, γιὰ τὰ καλωσορίσματα, προφανῶς δὲ προσφέρεται καὶ λαχανίδα μετὰ καρότου ἀντὶ τσαγιοῦ. Δὲν εἶναι μόνον ἐξακριβωμένο ἂν οἱ δεξιώσεις αὐτὲς εἶναι ἀποκλειστικὰ κοινωνικῆς μορφῆς ἢ ἂν καταλήγουν καὶ σὲ συνοικέσια.

Ὅταν ὅλος ὁ συνοικισμὸς εἶναι ἔξω, ἀπολαμβάνοντας τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο, εἰδικοὶ φρουροὶ καταλαμβάνουν ἐπίκαιρες θέσεις ἐπισκοπῶντας τὴν περιοχή. Ὁ πρῶτος ποὺ θ' ἀντιληφθῆ κίνδυνο βγάζει ἕνα παρατεταμένο καὶ κατὰ καιροὺς διακοπτόμενο γαύγισμα στὸν ἠχητικὸ τύπο τοῦ δικοῦ μας καταθλιπτικῆς μνήμης συναγερμοῦ. Τὸ γαύγισμα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται μὲ τὴ σειρὰ ἀπὸ τὸν ἑπόμενο καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν παρα κάτω σκοπὸ καὶ σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ἐκεῖ ὅπου ἐπικρατοῦσε ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ ὁ θόρυβος τῶν παιγνιδιῶν ἐξαφανίζεται κάθε ἴχνος ὑπάρξεως καὶ κυριαρχεῖ ἀπόλυτη ἐρημία, γιατὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐκτεταμένης περιοχῆς τρέχουν νὰ ζητήσουν ἀσφάλεια στὰ ὑπόγεια καταφύγιά των, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως συνέβαινε μὲ τὶς δικές μας μεγαλουπόλεις.

Ἂν κατορθώση κανεὶς νὰ παρακολουθήση ἀκίνητος καὶ ἀπαρατήρητος τὴ συνέχεια, θὰ ἰδῆ σὲ λίγο κάθε τόσο νὰ προβάλλη μὲ δισταγμὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς σκοποῦ ἀπὸ κάποιο ὄρυγμα, γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὸ σύνθημα κινδύνου ἐὰν ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέρασε, ἢ γιὰ νὰ σημάνη «λῆξι συναγερμοῦ» ἂν ὁ ἐχθρὸς ἀπεμακρύνθη. Ἡ λῆξις ἐκφράζεται μ' ἕνα παρατεταμένο κι' ἐπίμονο γαύγισμα ὅπως περίπου «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ» ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα στὸ «κοινόν». Καὶ σὲ λίγο ἡ ζωὴ ξαναρχίζει ἀπερίσπαστη.

Τὸν Ὀκτώβριο, ὅταν ἀραιώνη ἡ βλάστησις καὶ προμηνύεται ὁ χειμώνας, οἱ κύνες τῶν λειμώνων ἐργάζονται πυρετωδῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ χειμερινή τους διαμονή. Σκάβουν βαθύτατα τὶς φωλιές τους, κλείνουν τὶς πόρτες τους φράζοντάς τες μὲ χωματένιους τοίχους καὶ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον πέφτουν σὲ χειμερία νάρκη, περιμένοντας νὰ ἔρθουν οἱ ἡλιόλουστες μέρες γιὰ ν' ἀρχίσουν καὶ πάλι τὴ χαρούμενη καὶ ξέγνοιαστη ζωή τους.

Στὸ σύστημα αὐτὸ τῆς παθητικῆς ἀμύνης, ὀφείλουν κατὰ μέγα μέρος τὴ διατήρησι τοῦ γένους των, γιατὶ οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ ἄλλοι πολυάριθμοι ἐχθροί τους, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκπορθήσουν τὰ καταφύγιά τους.

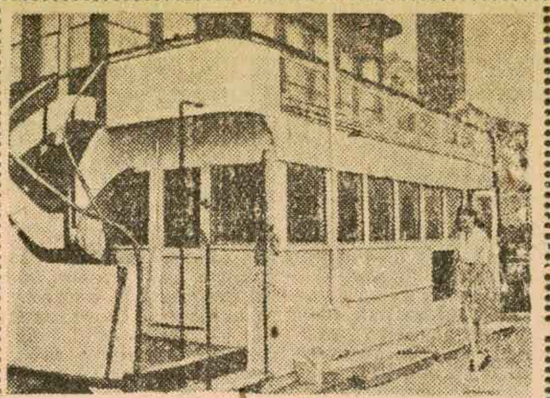

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ... ΧΑΡΙΣΜΑ!

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας ὁ Μπύρνετ ἔλυσε κατὰ τὸν πιὸ πρωτότυπο τρόπο τὸ ζήτημα τῆς στέγης. Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ ἀγόρασε ἕνα παλιὸ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο γιὰ πενῆντα δολλάρια. Τὤστησε πάνω σὲ μιὰ τσιμεντένια βάσι, τοὖβαλε μιὰ ξύλινη σκεπή, μετέτρεψε τὸ μοτὲρ σὲ... καπνοδόχο, ἔκαμε τὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ κουζίνα ἔβαλε ἠλεκτρικό, μιὰ σόμπα, ἐγκατάστασι νεροῦ καί... τὸ σπίτι ἦταν ἕτοιμο! Ἀλλὰ σὰν ἔξυπνος Ἀμερικανός, ἐπούλησε τὰ δέρματα ἀπὸ τὰ καθίσματα τῶν ἐπιβατῶν καὶ τὰ λάστιχα ποὺ περίσσεψαν, κι' ἔπιασε... ἑξηνταπέντε δολλάρια! Ἔτσι, τὸ σπίτι τοῦ ἔμεινε χάρισμα, καί, συγχρόνως, κι' ἕνα μικρὸ χαρτζηλίκι.

Θὰ «κατασκευάζωνται» ΝΕΑ ΕΙΔΗ ΦΥΤΩΝ

Τὸ θαῦμα τῆς κολχικίνης

Τὸ βασίλειο τῶν φυτῶν, δὲν εἶνε μόνο δημιούργημα τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ τουλάχιστον κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν καὶ ν' ἀποδείξουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες. Μὲ εἰδικὰ φάρμακα καὶ μεθόδους, ποὺ χρησιμοποιοῦν πέτυχαν νὰ βελτιώσουν 65 εἴδη λουλουδιῶν, καρπῶν, λαχανικῶν καὶ δέντρων. «Ἔφτιαξαν» καλλίτερες τομάτες, σγουρότερα μαρούλια μὲ χοντρότερα φύλλα, πιὸ ὡραῖα λουλούδια, ἀνώτερες ποικιλίες βαμβακιοῦ, καπνὸ ποὺ ἀντέχει στὶς ἀσθένειες ποὺ προσβάλλουν τὸ φυτὸ αὐτό, πλουσιώτερο ζαχαροκάλαμο, χρυσάνθεμα κ. ἄ.

Ὡς τώρα οἱ περισσότερες βελτιώσεις γίνονταν μὲ διασταυρώσεις καὶ μπολιάσματα. Τώρα ὅμως χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα ἕνα φάρμακο, ἡ κολχικίνη, ποὺ ἂν καὶ εἶνε δηλητήριο, ἐν τούτοις, ἔχει ἀληθινὰ θαυματουργὲς ἰδιότητες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴ βελτίωσι τῶν φυτῶν. Ἡ κολχικίνη βρίσκεται στὶς ρίζες τῶν φθινοπωρινῶν βολβῶν κι' ἀρκεῖ νὰ ραντίσης μ' αὐτὴ τὰ φυτὰ γιὰ νὰ ἐπιτύχης θαυμάσια ἀποτελέσματα. Τὸ φυτὸ μεγαλώνει, γίνεται πιὸ καρποφόρο καὶ δημιουργοῦνται νέες ποικιλίες, ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴ φύσι. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶνε ὅτι ἡ ἐπίδρασίς της γίνεται κληρονομική: Τὴν ἰδιότητα ποὺ ἀποκτᾶ τὸ φυτό, τὴν διατηρεῖ καὶ στὰ νέα φυτά, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς σπόρους του. Στὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἀγροτικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Μπέτσβιλ, ὑπάρχει ἕνα φυτώριο κρεμμυδιῶν, ποὺ μὲ τὴν κολχικίνη ἔχουν τυποποιηθῆ καὶ ἔχουν ὅλα τὸ ἴδιο μέγεθος, τὸ ἴδιο χρῶμα, τὴν ἴδια δύναμι. Ὅ,τι γίνεται μὲ τὰ κρεμμύδια, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ σὲ ἄλλα φυτά. Ἰδιαίτερη ἀξία ἔχει αὐτό, γιὰ τὰ δάση. Στὰ φυσικὰ ἢ καὶ στὰ τεχνητὰ ἀκόμη δάση, κάθε δέντρο διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Φαντασθῆτε ὅμως ἕνα δάσος ἀπὸ καρυδιές, ὅλες μὲ ἴσιους, χονδροὺς καὶ ψηλοὺς κορμούς, πόσο ὡραῖο καὶ πόσο πολύτιμο γιὰ τὴν ξυλεία του, θὰ ἦταν. Θὰ χρειάζονταν χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ πετύχετε κάτι τέτοιο μὲ μπολιάσματα καὶ εἰδικὴ περιποίησι. Μὲ τὴν κολχικίνη ὅμως ἐπιτυγχάνεται σὲ σύντομο σχετικῶς διάστημα. Ἡ κολχικίνη ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιδρᾶ στὰ χρωμοσώματα, τὰ μόρια δηλαδὴ ἐκεῖνα ποὺ καθορίζουν τὴ φυτικὴ κληρονομικότητα. Τὰ πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κολχικίνη διπλασιάζει καὶ καμμιὰ φορὰ τετραπλασιάζει τὰ χρωμοσώματα. Αὐτὸ διευκολύνει τὶς διασταυρώσεις καὶ τὰ φυτὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ μπολιάσματα, δὲν εἶνε ποτὲ «στεῖρα», ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε ὅταν δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο κολχικίνη, ἀλλὰ παράγουν καὶ μάλιστα καλλίτερους καρπούς. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴν κολχικίνη κατορθώνει νὰ «διορθώνη» τὴ φύσι, νὰ «φτιάχνη» νέα εἴδη φυτῶν καὶ νὰ βελτιώνη τὰ ὑπάρχοντα. Οἱ Ἀμερικανοὶ πιστεύουν ὅτι ἀνοίγονται νέοι ὁρίζοντες στὴν παραγωγή.

Σιωπηλὴ ἀγάπη

—Τὴν Ἱστορία τοῦ Ἐτιὲν Ρισάρ, ἄρχισε ἡ κόμησσα ντὲ Ρομαινβίλ, τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὴ γιαγιά μου, ποὺ εὕρισκε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ τὴν ἀφηγῆται, κάθε φορὰ ποὺ τῆς δινόταν εὐκαιρία.

»Εἶναι συγκινητικὴ ἱστορία, ποὺ θὰ φαινόταν πολὺ παράξενη στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας.

»Ὁ Ἐτιὲν Ρισὰρ ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς ποιητὴς καὶ θεατρικὸς συγγραφεύς. Ἀλλ' ἡ Ἐπανάστασις τερμάτισε πρόωρα τὴ σταδιοδρομία του.

»Βρισκόταν τώρα ἀπὸ πολλὲς ἑβδομάδες μέσα στὴ φυλακὴ τῆς Κονσιερζερί, ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ κατώφλι τοῦ θανάτου. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ φυλακίζονταν ἐκεῖ ἔβγαιναν μόνο γιὰ ν' ἀνεβοῦν στὸ μοιραῖο ἁμάξι, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγοῦσε στὴ λαιμητόμο.

»Γιατὶ τὸν κατηγοροῦσαν; Κανεὶς δὲν τοῦ τὸ εἶπε ποτὲ κι' οὔτε ὁ ἴδιος φρόντισε νὰ τὸ μάθη. Γιὰ ποιὸ λόγο, ἄλλωστε; Μήπως δὲν ἤξερε ἀπὸ πρὶν τὴν καταδίκη του;

»Στὸ κελλὶ ὅπου τὸν εἶχαν ρίξει ὑπῆρχαν ἄλλοι ἑπτὰ κρατούμενοι. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ροβεσπιέρου εἶχαν πάρει μιὰ μέρα τοὺς ἕξη ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τοὺς παραδώσουν στὸ δήμιο. Οἱ μόνοι ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἦσαν αὐτὸς — ὁ Ρισὰρ — καὶ ὁ κόμης Ρενὲ ντὲ Μπρισσάκ.

»Μιὰ μέρα, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἀνοίχθηκε μὲ ὁρμὴ καὶ ἕνας στρατιώτης ἔσπρωξε στὸ ἐσωτερικὸ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα.

»Μόλις τὴν εἶδε, ὁ κόμης ντὲ Μπρισσὰκ τινάχθηκε ὄρθιος καὶ ἔτρεξε κοντά της.

»—Ἀγαπημένη μου Λάουρα, φώναξε, σ' ἔφεραν καὶ σένα, λοιπόν, ἐδῶ;

»Ἦταν ἡ γυναῖκα του.

»—Ὄχι ἀπάντησε ἐκείνη, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της. Ἦρθα μόνη μου... Κατώρθωσα νὰ προμηθευθῶ μιὰ ἄδεια γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, χάρις στὴ μεσολάβησι τοῦ Φουριέ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἐπιστάτης στὰ κτήματα του πατέρα μου καὶ ἔχει περάσει σήμερα μὲ τὸ μέρος τῶν ἐπαναστατῶν.

»—Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τρέλλα! φώναξε ὁ ἄνδρας της. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμης... Ἂν σὲ ὑποπτευθοῦν...

»Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

»—Δὲν φοβᾶμαι τὸ θάνατο Ρενέ, εἶπε. Μοῦ ἔλειψες τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ ζωή μου... Δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ χωρὶς νὰ σὲ σκέπτωμαι...

»Καὶ πρόσθεσε σιγά:

»—Τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶχα ἕνα σωρὸ κακὰ προαισθήματα... Ἔτσι, ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ Φουριέ...

»Ὁ ἄνδρας της προσπάθησε νὰ τῆς δώση θάρρος.

»—Ἀλλὰ δὲν κινδυνεύω, ἀγαπημένη μου Λάουρα, εἶπε. Διαφορετικά, θὰ μὲ εἶχαν ὁδηγήσει ἀπὸ καιρὸ στὴ λαιμητόμο... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, πὼς ἐσὺ κι' ἐγὼ δὲν κινδυνεύουμε, Ἐτιέν;... Δὲν μᾶς τὸ εἶπε ὁ πολίτης Ἀντίμπ, ὁ διευθυντὴς τῆς Κονσιερζερί;

»Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς εἶχε πῆ τὸ προηγούμενο πρωῒ ὁ Ἀντίμπ ἦταν:

»—Ἐσᾶς τοὺς δύο μοῦ φαίνεται πὼς σᾶς ἔχουν ξεχάσει... Ἀλλὰ θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ σᾶς... Σήμερα κιόλας θὰ στείλω ἕνα σημείωμα στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου... Ἔ, τί λέτε γιὰ ἕνα μικρὸ χάδι στὸ λαιμό;... Νομίζω πὼς θὰ διορθώση λίγο τὸ ὕφος σας...»

»Ἀλλ' ἦταν ἀνάγκη νὰ πῆ ψέμματα στὴ γυναῖκα του.

»Ὁ Ἐτιὲν Ρισὰρ ἐπιβεβαίωσε τὰ λόγια του.

»—Ἡ Τρομοκρατία θὰ τελειώση μιὰ μέρα, εἶπε. Καὶ τότε θὰ ξαναβροῦμε τὴν ἐλευθερία μας...

»Ὁ κόμης Μπρισσὰκ παρουσίασε κατόπιν τὸν ποιητὴ στὴ γυναῖκα του. Ἔπειτα, ἀποτραβήχτηκε μαζί της σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ.

»Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τῆς Λάουρας δὲν ἦταν ἡ μοναδική. Μὲ τὴ συνδρομὴ τοῦ Φουριὲ κατώρθωσε νὰ ξαναπάη πολλὲς φορὲς ἀκόμη στὴν φυλακὴ τῆς Κονσιερζερί.

»Οἱ δυὸ σύζυγοι ἔδειχναν μιὰν ἀπέραντη στοργὴ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Κι' ὁ Ρισὰρ ἦταν ὁ σιωπηλὸς καὶ διακριτικὸς μάρτυς τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀγάπης τους καὶ τῶν περιπτύξεών τους. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνη, ἔκανε πολλὲς φορὲς πὼς κοιμόταν... Ὁ Μπρισσὰκ καὶ ἡ Λάουρα εἶχαν συνηθίσει πιὰ νὰ μὴν λογαριάζουν τὴ παρουσία του...

»Ἀλλὰ ποιός θὰ υποψιάσθη νὰ πῆ πόσο μεγάλο ἦταν τὸ μαρτύριο αὐτοῦ του ἀνθρώπου;

»Γιατὶ ὁ Ἐτιὲν Ρισὰρ εἶχεν ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ὄμορφη Λάουρα. Τὸ αἴσθημά του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ζητοῦν καμμιὰ ἀνταπόδοσι καὶ ποὺ θερμαίνουν μέσα στὴν σιωπὴ καὶ τὸν πόνο...

»Κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τίποτε γι' αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔρωτα, ἂν δὲν βρισκόντουσαν μερικοὶ στίχοι μέσα στὸ κελλί του μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμό του. Καὶ τὸ περίεργο εἶνε πὼς αὐτοὶ οἱ στίχοι βρέθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κόμητα ντὲ Μπρισσάκ.

»Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μὲ τὴ σειρά τους τὰ γεγονότα.

»Ἕνα πρωΐ, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἄνοιξε ξαφνικά.

»—Ρενὲ Μπρισσάκ! φώναξε ἕνας φρουρός.

»Ὁ κόμης κοιμόταν βαθειὰ καὶ δὲν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸ θόρυβο.

»Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ἐτιὲν Ρισάρ, ποὺ ἦταν ξυπνητός, σκέφθηκε τὴ Λάουρα καὶ τὸν πόνο ποὺ θὰ ἔνοιωθε μαθαίνοντας τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου συζύγου της.

»Κάθε ἄλλος στὴ θέσι του θὰ σκεφτόταν διαφορετικά... Μιὰ μέρα, ἡ Λάουρα θὰ ἐρχόταν ἀνύποπτη στὸ κελλί... Θὰ τὴν δεχόταν τότε αὐτὸς στὴν ἀγκαλιά του, θὰ τὴν παρηγοροῦσε καὶ θὰ τῆς μίλαγε γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη του... Ἔπειτα, ἂν ἦταν τυχερός, θὰ ἔβγαινε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴ φυλακή... Καὶ τότε θὰ ζοῦσαν μαζὶ εὐτυχισμένοι...

»Ἀλλ' ὁ Ἐτιὲν Ρισὰρ σκέφθηκε διαφορετικά. Σᾶς εἶπα πὼς ἡ ἀγάπη του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν ζητοῦν ἀνταπόδοσι. Ἀγαποῦσε τὴ Λάουρα γιὰ τὴν ἴδια καὶ ὄχι μὲ τὴν ἰδέα νὰ τὴν κάμη δική του, νὰ τὴν αποκτήση.

»Προχώρησε τότε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουροῦ.

»—Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ἁπλὴ δήλωσις τοῦ κατηγορουμένου ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὴν πιστοποίησι τῆς ταυτότητός του.

»Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ κεφάλι τοῦ Ἐτιὲν Ρισὰρ ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς λαιμητόμου.

»Καὶ ἡ θυσία του δὲν πῆγε χαμένη.

»Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ξέσπασε ἡ 9η Θερμιδώρ ποὺ ἀνέτρεψε τὸν Ροβεσπιέρο καὶ ἔθεσε τέρμα στὴν Τρομοκρατία.

»Ὁ κόμης Ρενὲ ντὲ Μπρισσὰκ ξαναβρῆκε τότε τὴν ἐλευθερία του κι' ἔμαθε τί εἶχε συμβῆ. Καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ φανερώση στὴ Λάουρα ποιός ἦταν ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον χρωστοῦσαν τὴν εὐτυχία τους.

»Ἀπὸ τότε ἡ μνήμη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου παρέμεινε ἱερὴ μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Μπρισσάκ, κατέληξε ἡ κόμησσα ντὲ Ρομαινβίλ. Ἡ γιαγιά μου ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ Μπρισσάκ. Κι' ἔτσι ἔφτασε ὡς ἐμένα ἡ ἱστορία τῆς μεγάλης ἀγάπης καὶ τῆς εὐγενικῆς θυσίας τοῦ Ἐτιὲν Ρισάρ...»

ΖΑΚΕΛΙΝ ΜΑΡΕΝΙΣ

Οἱ μυστηριώδεις αἰσθήσεις τῶν ζώων

Μερικὰ περίεργα πειράματα

—Ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τὶς λεπτὲς αἰσθήσεις ποὺ ἔχουν διάφορα ζῶα κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἔντομα;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐτέθη τελευταῖα ἀπὸ πολλοὺς φυσιολόγους καὶ ἰδοὺ ἡ σχετικὴ ἀπάντησίς των:

— Τὸ σύμπαν εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ἤχους καὶ μελωδίες, ποὺ οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει ν' ἀκούση. Ὅπως ἐπίσης εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ φῶτα καὶ χρώματα, ποὺ τὰ μυρμήγκια π.χ. τὰ βλέπουν θαυμάσια, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος δὲν τὰ βλέπει καθόλου.

Πραγματικὰ ἡ ἀνθρώπινη ἀκοὴ εἶνε ἀκατάλληλη νὰ συλλάβη πολλοὺς ἤχους ποὺ τοὺς ἀκοῦνε ἄλλες ὑπάρξεις. Τὸ σκυλὶ βγάζει κάποτε ἕνα ὀξὺ σφύριγμα, σὲ μιὰ τόσο ψηλὴ νότα, ποὺ τὰ ἀνθρώπινα αὐτιὰ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀκούσουν, ἐνῶ τὴν ἀκοῦν τελείως τὰ αὐτιὰ τῶν σκύλων. Ὁ περίφημος μάλιστα Γερμανὸς ζωολόγος Ἔγκελμαν ἀπέδειξε πειραματικῶς ὅτι τὰ σκυλιὰ ἔχουν πολὺ ὀξύτερη ἀκοὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο: Χτυποῦσε πίσω ἀπὸ δυὸ παραπετάσματα δυὸ ὅμοια κουδούνια πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο. Πλησίαζε ἔπειτα τὰ δυὸ παραπετάσματα τόσο, ὥστε τὰ δυὸ κουδούνια νὰ εἶνε κολλητὰ σχεδόν. Ὁ σκύλος εὕρισκε πάντοτε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι τοῦ ἤχου καὶ ἀπὸ ποιὸ κουδοῦνι προερχόταν. Ἀντιθέτως οἱ ἄνθρωποι — ἀκροαταί, ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβουν ἐκεῖνο, ποὺ καταλάβαινε ὁ σκῦλος.

Ὁ ἴδιος πάλι ὁ Ἔγκελμαν βρῆκε ὅτι καὶ οἱ γάτες καὶ τὰ κοτόπουλα διακρίνουν πολὺ εὐκολώτερα τοὺς ἤχους ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Κάτι ἀνάλογο φαίνεται ὅτι συμβαίνει καὶ μὲ τὸν παληὸ μῦθο ποὺ περιγράφει τὰ ποντίκια νά... τραγουδοῦν. Τὸ παραμύθι φαίνεται ὅτι εἶνε ἀληθινὸ γιατὶ σχετικὰ πειράματα, ποὺ ἔγιναν, ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ ποντίκια βγάζουν ὡρισμένους ἤχους, ποὺ τὰ ἄλλα ποντίκια, τοὺς ἀκούουν εὐχαρίστως, ἐνῶ τὸ αὐτὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν κατορθώνει νὰ τοὺς συλλάβη.

Ὅ,τι γίνεται μὲ τὴν ἀκοὴ γίνεται καὶ μὲ τὴν ὄσφρησι καὶ τὴν ὅρασι. Μερικοὶ Ἀμερικανοὶ σπουδασταὶ τῆς ζωολογίας ἔθεσαν τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

— Πῶς συμβαίνει τὰ σκυλιὰ νὰ ἐκδηλώνουν μιὰ μυστηριώδη ἐχθρότητα, σὲ ἀνθρώπους ποὺ τὰ πλησιάζουν φοβισμένοι, ἔστω κι' ἂν αὐτοὶ κρύβουν ἐπιμελῶς τὸν φόβο τους;

Καὶ ὁ φυσιολόγος Οὐΐλλιαμ Γ. Χορνανταίη, ἀπαντᾶ:

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φοβᾶται ἀναδίδει μιὰ ἰδιαίτερη ὀσμὴ ποὺ τὰ ἀνθρώπινα ρουθούνια δὲν μποροῦν νὰ τὴν συλλάβουν. Ἡ ὀσμὴ αὐτὴ ὅμως εἶνε αἰσθητή, ἀπὸ τὸ ὄργανο τῆς ὀσφρήσεως τοῦ σκυλιοῦ.

Σχετικῶς πάλι μὲ τὴν ὅρασι ἀρκετὰ παράξενα εἶνε τὰ ἀκόλουθα πειράματα:

Ὅπως εἶνε γνωστὸν οἱ νυχτερίδες κυνηγοῦν τὴν τροφή τους τὴ νύχτα καὶ πετοῦν μὲ μεγάλη ταχύτητα, χωρὶς νὰ προσκρούουν ποτὲ σὲ κανένα ἐμπόδιο, πρᾶγμα ποὺ θὰ συνέβαινε ἂν βασίζονταν στὴν ὅρασί τους. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἔχουν κάποια ἰδιαίτερη μυστηριώδη αἴσθησι, γιὰ νὰ τὸ ἐπιτυγχάνουν. Ἴσως τὰ αὐτιά τους ἢ ἡ μεμβράνη τῶν πτερύγων τους, εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐαίσθητα καὶ στὴν παραμικρότερη πίεσι ἀέρος ἢ ἠχητικοῦ κύματος κι' ἔτσι ἀντιλαμβάνονται στὸ σκοτάδι κάθε ἐμπόδιο, πρὶν ἀκόμη τὸ ἰδοῦν. Ὅπως δηλαδὴ γράφαμε καὶ ἄλλοτε ἡ νυχτερίδα ἔχει ἕνα εἶδος ράνταρ. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ἔκαναν μὲ μιὰ νυχτερίδα τὸ πείραμα τῆς «τυφλόμυιγας». Τῆς ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ τὴν ἄφησαν νὰ πετάξη σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο εἶχαν διασταυρώσει παντοῦ χορδὲς πιάνου γιὰ νὰ ἀκούσουν καὶ τὸ παραμικρὸ ἄγγιγμά της ἐπάνω τους. Ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἡ νυχτερίδα πετοῦσε χωρὶς ν' ἀγγίξη οὔτε μιὰ χορδή.

Ἔχουν δίκηο συνεπῶς ἐπαναλαμβάνουμε, οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ νυχτερίδα εἶναι ζωντανὸ ράνταρ.

Κυρίες μου

Τὸ Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς Με Κέττη, Ἑρμοῦ 44 σᾶς εὔχεται ὅπως τὸ νέον ἔτος 1948 σᾶς χαρίση ὑγείαν καὶ κάθε ποθητὴν εὐτυχίαν.

Γιὰ τὴν ὠμορφιά σας; Πάλι θὰ μεριμνήση ἡ Με Κέττη καὶ κατὰ τὸ 1948.

Καὶ ἔτσι ὁ ἑπόμενος χρόνος, θὰ σᾶς εὕρη ὡραιότερες παρὰ ποτέ.

Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς Με Κέττη, Ἑρμοῦ 44. Τηλ. 22-088.

Ἡ θέσις τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Μὲ ρωτᾶτε, καλή μου φίλη, ἂν πρέπει νὰ παντρευθῆτε χωρὶς ἔρωτα καὶ μοῦ λέτε ὅτι αἰσθάνεσθε μονάχα φιλία καὶ ἐκτίμησι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλουν νὰ σᾶς δώσουν καὶ φοβᾶσθε πὼς τὰ δύο αὐτὰ αἰσθήματα δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ στηρίξετε τὴν εὐτυχία σας. Αὐτὸ θὰ τὸ κανονίσετε μόνη σας, ἀγαπητή μου, σύμφωνα μὲ τὶς ἰδέες σας, σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα σας. Ἂν ζητᾶτε ἕνα δυνατό, φλογερὸ αἴσθημα, βέβαια δὲν σᾶς συνιστῶ νὰ ἀποφασίσετε τὸν γάμο ποὺ σᾶς προτείνουν. Ἂν ὅμως ἀρκῆσθε σ' ἕνα καλὸ σύντροφο ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπήσετε μὲ τὸν καιρό, τότε νὰ τὸ ἀποφασίσετε, μιά, ποὺ καθὼς λέτε, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος συγκεντρώνει τόσα προσόντα. Ἔπειτα μὴν ξεχνᾶτε καὶ ἕναν ἄλλο μεγάλο παράγοντα: Ὅτι ὁ νέος εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σας καὶ αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀκόμη ἐγγύησις γιὰ τὴν καλὴ ἔκβασι αὐτοῦ τοῦ γάμου. Φυσικά, ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶνε νὰ μιλῆστε μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια στὸν νέο, νὰ τοῦ πῆτε ὅλα ὅσα εἴπατε καὶ σ' ἐμένα, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφασίση κι' αὐτὸς τὸν γάμο ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν αἰσθημάτων ποὺ σᾶς ἐμπνέει. Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ ἐπιβάλλεται, εἶνε ἀπαραίτητη, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ εἴσθε ἐν τάξει ἀπέναντί του. Ἂν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξήγησι ποὺ θὰ ἔχετε ἐπιμένη στὴν πρότασί του, τότε ἀσφαλῶς πρέπει νὰ τὴν δεχθῆτε καὶ 99 % θὰ φτάση ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν ἀγαπήσετε καὶ σεῖς.

Πολλὲς φορὲς παρόμοιοι γάμοι ἔχουν πολὺ καλύτερη ἔκβασι ἀπὸ ἄλλους ποὺ στηρίζονται σὲ κεραυνοβόλους ἔρωτας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Τὰ εὔμορφα ντραπὲ ποὺ λανσάρει ἡ μόδα ταιριάζουν ἰδιαιτέρως στὶς ἀπογευματινὲς τουαλέττες. Ἄλλοτε τὰ βλέπουμε νὰ στολίζουν μόνον τὴ φοῦστα, ἄλλοτε τὸ κορσὰζ καὶ ἄλλοτε ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κορσὰζ συνεχίζονται καὶ στὴ φοῦστα.

Τὰ βλέπουμε ἐπίσης καὶ στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ποὺ συχνότατα παίρνει τὴν μοντέρνα κλίσι, δηλαδὴ «ἐβαζέ» πρὸς τὰ πλάγια.

Ἄλλο πολὺ τῆς μόδας εἶνε τὸ στρογγυλὸ ἀμπιεσμάν, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ κορσὰζ συνεχίζεται μὲ λεπτότατες σοῦρες, δίδοντας μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὅλο τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος στὸ σύνολο. Ἄλλοτε πάλι τὸ σταυρωτὸ ντραπάρισμα τοῦ κορσὰζ συνεχίζεται μ' ἕνα «κοκιγιὲ» ποὺ πέφτει πλαγίως στὴ φοῦστα καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος μπάσκας πρὸς τὸ ἕνα πλάϊ.

Χαριτωμένος εἶναι ἐπίσης ὁ ντραπαριστὸς γιακὰς σὲ σχῆμα σμόκιν, τοῦ ὁποίου οἱ πτυχὲς περνῶντας κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη συνεχίζονται ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας.

Ἡ μόδα αὐτὴ τῶν ντραπὲ δίνει στὴ γυναῖκα ὅλη της τὴ χάρι καὶ τὴν καθιστᾶ πραγματικὰ ἑλκυστικὴ κάτω ἀπὸ τὸ ἔντονο φῶς μιᾶς κοσμικῆς συγκεντρώσεως.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε σχετικῶς δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυττάξετε προσεκτικὰ τὶς ὁμοφύλους σας σὲ μιὰ κοσμικὴ αἴθουσα.

Ὡραῖο κοστοῦμι γιὰ δακτυλογράφο καὶ γενικὰ γιὰ νεαρὲς ὑπαλλήλους γραφείου.

Τὸ κοστοῦμι τῆς δουλειᾶς

Σήμερα, ποὺ ἡ γυναῖκα ἐργάζεται σὰν τὸν ἄνδρα, πρέπει νὰ φορῆ καὶ τὸ κατάλληλο κοστοῦμι ἀνάλογα μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνει.

Πρῶτα - πρῶτα στὸ γραφεῖο πρέπει νὰ φορῆ ἕνα φόρεμα πρακτικό, ποὺ νὰ τῆς ἀφίνη ἐλεύθερες τὶς κινήσεις, νὰ μὴ ζαρώνη εὔκολα, νὰ μὴ λερώνεται καὶ συγχρόνως νὰ εἶνε κομψὸ γιατὶ ἡ κομψότης δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐγκαταλείπη τὴ γυναῖκα σὲ καμμία της ἐκδήλωσι. Ἕνα ντύσιμο πολὺ κατάλληλο γιὰ γραφεῖο εἶνε ὁ συνδυασμὸς τοῦ φορέματος μὲ τὴ μπλούζα. Γίνεται ἀπὸ ἕνα μονόχρωμο λαινὰζ ποὺ ἔχει τὸ κορσὰζ χωρὶς μανίκια καὶ εἶνε ἀρκετὰ ἀνοιχτὸ στὸ ντεκολτέ. Ἔτσι ἀφίνει νὰ φαίνεται ἡ μπλοῦζα ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι λευκὴ ἢ χρωματιστή. Ὁ συνδυασμὸς μπλούζας καὶ φορέματος εἶνε ὡραιότατος γιατὶ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς μπλούζας φαίνεται διαφορετικὸ ὁλόκληρο τὸ κοστοῦμι. Ἡ μπλοῦζα εἶνε μονόχρωμη ἂν τὸ φόρεμα εἶνε φανταιζὶ καί, ἀντιθέτως, ριγὲ ἢ καντριγιὲ ἂν τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος εἶνε μονόχρωμο.

Ἄλλο κοστοῦμι ἐπίσης κατάλληλο εἶνε ἡ φοῦστα καὶ τὸ πουλόβερ, καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ φοῦστα γίνεται ἀπὸ χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα σὲ φόρμα κλὸς ἢ ἂν φόρμ.

Στὴν Ἀμερικὴ ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται ἔχουν καθιερώσει σὲ ὡρισμένες δουλειὲς τὴν ἀνδρικὴ φόρμα. Τὴ βρίσκουν πιὸ πρακτική. Μὴν ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι ἡ Ἀμερικάνα ἔχει μπῆ σὲ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ σὲ ὡρισμένα ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ διάλεξε, τὸ παντελόνι εἶνε ἀπαραίτητο.

Ὅσο γιὰ τὰ σπόρ, αὐτὰ δὲν δέχονται ἄλλο κοστοῦμι ἀπὸ τὸ παντελόνι. Στὸ τέννις, στὴ θάλασσα, στὸ σκί, παντοῦ ἔχει κάμει τὴν ἐμφάνισί του. Ἀλλὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κοστουμιοῦ εἶνε τέτοιο ποὺ νὰ δίνη τὴν ἐντύπωσι τοῦ γυναικείου ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀνδρικὸ παντελόνι. Λ. χ. βλέπουμε μιὰ ὄμορφη ζακέττα πλεχτὴ σὲ χτυπητὸ χρῶμα, ἢ ἕνα «σουέτερ» ἢ μία «βαρέζ» ἢ μία «βέστ» ποὺ κλείνει πίσω καὶ γαρνίρεται μὲ ἕνα μεγάλο φιόγκο πίσω στὴ μέση.

Ἀπογευματινὸ κοστοῦμι περιπάτου. Ζακετούλα ριχτή.

Ἐξαρτήματα

Πρῶτο ἀπ' ὅλα ἔρχεται ἡ ζώνη. Ἐφέτος τὴν βλέπουμε παντοῦ καὶ ὑπὸ διάφορες μορφές. Φυσικὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν πέτσινη ζώνη ποὺ εἶνε πότε στενή, πότε πλατειά, πότε μάτ, πότε γυαλιστερή, ἀναλόγως τῆς τουαλέττας ποὺ συνοδεύει.

Ἡ ποικιλία τῶν χρωματισμῶν εἶνε μεγάλη: μαρόν, κόκκινες, πράσινες, μπλὲ καὶ πολλὲς ἄλλες ἀποχρώσεις. Τὸ σουέντ δέρμα κατέχει τὰ σκῆπτρα, σὲ δευτέρα δὲ μοίρα ἔρχεται τὸ μποξ. Οἱ ζῶνες ποὺ συνοδεύουν σπορτὶφ κοστούμια εἶνε οἱ γνωστὲς κλασσικές, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα σχήματα πολὺ ἰδιόρρυθμα ποὺ στολίζονται μὲ ἀγκράφες.

Μὲ τὴ ζώνη συνδυάζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ γάντια καὶ ἡ τσάντα, κάποτε δὲ καὶ τὰ ὑποδήματα. Ἂν ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ συνδυάσωμε ὅλα, γιατὶ πρέπει νὰ ἔχωμε πολλὰ ἀπὸ τὸ κάθε ἐξάρτημα, τότε προτιμοῦμε νὰ συνδυάσωμε μόνον δυό: ζώνη καὶ γάντια ἢ ζώνη καὶ ὑποδήματα.

Τὰ γάντια ἔχουν ὅλα ἐξωτερικὲς ραφὲς καὶ εἶνε μονόχρωμα ἢ δίχρωμα.

Ἀσπρόρρουχα

Ὅσο ὡραῖες καὶ ἂν εἶνε οἱ τουαλέττες σας, ὅσο καὶ νὰ κυνηγᾶτε τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας ποτὲ δὲν θὰ εἴσθε πραγματικὰ κομψὴ ἂν δὲν προσέξετε τὴν ἐσωτερική σας ἐμφάνισι. Γιὰ νὰ πέφτη ὡραῖα τὸ φόρεμά σας πρέπει νὰ ἔχετε καὶ καλὰ ἐσώρρουχα. Γι' αὐτὸ ἡ Παριζιάνα ποὺ ἔχει ἔμφυτη τὴν κοκετταρία καὶ τὴν κομψότητα κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νἄχη πάντα ὡραῖα καὶ καλοεργασμένα ἐσώρρουχα. Διαλέγει ὡραῖα ὑφάσματα, παίρνει ὄμορφα μοντέλα καὶ δὲν κάνει οἰκονομία σ' αὐτά. Φυσικὰ δὲν κάνει καμμιὰ σπατάλη καὶ γι' αὐτὸ τὰ ράβει ὅλα μόνη της. Ἔτσι μπορεῖ καὶ ἀγοράζει καλὰ ὑφάσματα μιὰ ποὺ δὲν ξοδεύει γιὰ ραπτικά. Ποτὲ δὲν ἀγοράζει ἕτοιμες κομπιναιζὸν γιατὶ καὶ ἐφαρμογὴ καλὴ δὲν ἔχουν πάντοτε καὶ πολὺ ἀκριβὲς εἶνε. Σ' ἐκεῖνο ποὺ δὲν κάνει ποτὲ οἰκονομία εἶνε ὁ κορσὲς καὶ τὰ σουτιέν, γιατὶ τὰ δύο αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ κορσεδοῦ ποὺ ξέρει καλὰ τὴν τέχνη της, γιατὶ συντελοῦν στὴν καλὴ σιλουέττα.

Παιδικὰ

Ἂν κυττάξη κανεὶς τὰ παιδικὰ φιγουρίνια θὰ καταλάβη πόσο ἄλλαξε ἡ μόδα τῶν παιδιῶν. Τὸ ντύσιμο τῶν τωρινῶν παιδιῶν εἶνε τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ ἄλλοτε. Βλέπετε παιδικὰ παλτουδάκια μὲ μέση, ἄλλα ποὺ εἶνε ριχτά, ἄλλα μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ σταυρωτά, ἄλλα μὲ κλειστὸ γιακὰ καὶ μιὰ σειρὰ κουμπιά. Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὰ εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ντρὰ σὲ διάφορα χρώματα. Γαρνίρονται μὲ βελοῦδο στὸ γιακὰ καὶ τὸ χρῶμα τους ἀποτελεῖ σύνολον μὲ τὸ φόρεμα. Τὰ φορέματα εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ πιέτες ποὺ κάποτε ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κορσὰζ καὶ καταλήγουν στὴ φοῦστα, ἄλλοτε οἱ πιέτες ἀντικαθίστανται μὲ σοῦρες καὶ ἄλλοτε οἱ φοῦστες εἶνε κομμένες ἂν φόρμ. Οἱ ζῶνες σ' αὐτὰ τὰ φορέματα εἶνε ἀπαραίτητες πότε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, πότε ἀπὸ δέρμα, εἴτε γκλασὲ εἴτε μάτ. Πολλὲς φορὲς γιὰ συμπλήρωμα τοῦ φορέματος ἔχουμε ἕνα νόστιμο μπολερὸ μὲ δυὸ τσέπες καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ τσέπη κεντημένο τὸ μονόγραμμα αὐτῆς ποὺ τὸ φορεῖ.

Τὰ ἀγοράκια φοροῦν μπλουζίτσες καὶ παντελονάκια κοντὰ ποὺ κουμπώνουν πάνω στὴν μπλοῦζα καὶ εἶνε πλατειά. Τὰ δὲ ἐπανωφόρια τους εἶνε πολὺ ριχτὰ σταυρωτὰ ἀπὸ καμηλὸ ἢ μπλὲ μαρὲν ντρά.

Καπέλλα

Τὰ καπέλλα μεγαλώνουν αἰσθητά. Συνηθίζονται πολὺ τὰ κανοτιὲ μὲ πολὺ χαμηλοὺς τεπέδες καὶ μὲ τὰ γαρνιρίσματα τοποθετημένα χαμηλά. Ἐμφανίσθηκαν ἐπίσης μερικὰ μπερὲ πολὺ μικρότερα ὅμως ἀπὸ ἄλλοτε καὶ φορεμένα ἀρκετὰ πίσω.

Οἱ μικρὲς καλόττες φοριοῦνται ψηλὰ στὴν κορυφὴ καὶ ἀφήνουν γυμνὰ ὅλα τὰ μπροστινὰ μαλλιὰ γι' αὐτὸ καὶ τὰ χτενίσματα εἶνε ἀνάλογα. Μερικὰ μικρὰ κανοτιὲ καταλήγουν σὲ δύο κορδέλλες κρεμαστὲς πίσω ἢ σ' ἕνα φτερὸ τοποθετημένο πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ ἐγγίζη σχεδὸν τὸν ὦμο.

Ἀνδρικὴ μόδα

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα ἐπιβάλλει ἐφέτος συνδυασμὸ κάλτσας καὶ γραβάτας, δηλαδὴ μὲ ἕνα κοστοῦμι μπλὲ μαρὲν μὲ λευκὴ ρίγα ἡ γραβάτα θὰ εἶνε μπλὲ μαρὲν μὲ διαγώνιες γραμμὲς γκρὶ πέρλ, ἡ δὲ κάλτσα θὰ ἔχη φόντο μπλὲ μαρὲν μὲ ἴδιες ἀκριβῶς ρίγες ὅπως ἡ γραβάτα. Ἂν φορῆ ὁ κύριος πουλόβερ θὰ φροντίση ν' ἀγοράση ἀπαραιτήτως ἕνα πουλόβερ μονόχρωμο, σὲ χρῶμα γκρὶ πέρλ. Τὸ ὑποκάμισο θὰ εἶνε λευκὸ καὶ τὰ ὑποδήματα μαῦρα.

Μὲ μαρὸν κοστοῦμι ἡ γραβάτα θὰ ἔχη φόντο πράσινο σκοῦρο καὶ γραμμὲς μπέζ. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κάλτσα. Τὸ πουλόβερ μπὲζ καὶ τὰ ὑποδήματα μαρὸν σουέντ. Τὸ ὑποκάμισο μπορεῖ νὰ ἔχη χρῶμα «ἐκρὺ» ἢ λευκό.

Μὲ κοστοῦμι μπλὲ μονόχρωμο μπορεῖ νὰ φορεθῆ γιλέκο πλεχτὸ μπὲζ ποὺ νὰ ἔχη μπορντοῦρα μὲ τρέσσα. Εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας.

Τὰ καπέλλα εἶνε μαλακὰ καστόρια ποὺ παίρνουν τὸ σχῆμα ποὺ πηγαίνει στὸν καθένα, σὲ χρώματα γκρί, μαρὸν καὶ μπέζ.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ρέναν: Ἀφοῦ τυραννήσατε τόσο πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα σας πρέπει νὰ τὴν ἀφῆστε νὰ ξεκουρασθῆ. Θὰ πάψετε τὸ σαπούνισμα καὶ θὰ χρησιμοποιῆτε κάθε βράδυ γιὰ καθάρισμα αὐτὴ τὴ λοσιόν: Eau de fleurs d'oranger ½ litre, Glycerine pure 20 gr., Borate de soude 5 gr. Τὰ δὲ πρωϊνὰ νὰ κάμετε σ' ἕνα φαρμακεῖο αὐτὴ τὴν ἁγνὴ κρέμα καὶ νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε: Beurre de cacao 10 gr. Cire vierge 10 gr. Huile d'amandes douces 60 gr Essence de roses 5 gouttes.

Φθινοπωρινὸ Ἡλιόγερμα: Γιὰ τὶς πανάδες αὐτὴ ἡ συνταγὴ εἶνε καλή: Borax 30 gr. Glycerine 12 gr. Essence de lavande 2 gouttes, Eau distillé 50 gr. Ὅσο γιὰ τὰ μπιμπίκια κάμετε αὐτὴ τὴ συνταγὴ Bicarbonate de Soude 1,25 glycerine 15 gr. Eau de fleurs d'oranger 150 gr. Στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε ἀραιωμένο 1 μέρος σὲ 3 μέρη νερὸ καὶ ἂν τὸ δέχεται ἡ ἐπιδερμίδα σας αὐξάνετε τὴ δόσι.

Μαραμένο Γαρύφαλλο: Θὰ σᾶς μαλώσω, καλή μου μικρούλα, γιατὶ τόσο πολὺ ἀπελπίζεσθε. Ἀφοῦ ἐδείξατε ὡς τώρα τόσο θάρρος γιατί τὸ χάνετε ξαφνικά; Ἡ ζωὴ φάνηκε πολὺ σκληρὴ γιὰ σᾶς, τὸ ἀναγνωρίζω, μὰ ὅταν εἶνε κανεὶς 19 χρόνων δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται. Καλὰ κάνετε καὶ δουλεύετε ἀλλὰ προσφέρετε στὸν ἑαυτό σας καὶ λίγη ἀναψυχή, γιατὶ εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ σᾶς διώξη τὴν ἀπαισιοδοξία. Ὁποτε θέλετε νὰ μοῦ γράφετε ἂν αὐτὸ σᾶς ἐμψυχώνη καὶ θὰ σᾶς ἀπαντῶ πάντα. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μοῦ γράψετε πὼς σᾶς ἔκαμαν λίγο καλὸ τὰ λόγια μου.

Ἐγκλαντίνα: Γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν πόρων αὐτὴ ἡ λοσιὸν εἶνε καλή: Eau distillée 25 gr. Eau de Cologne 25 gr. Glycerine 10 gr. Eau Oxygenée à 12 vol.—10 gr. Γιὰ τροφὴ τοῦ δέρματος πάρετε μία καλὴ λανολίνη.

Χαβανέζαν: Καλὸ γάλα γιὰ τὸ πρόσωπο εἶνε αὐτό: Γάλα ἀμυγδάλου 200 γρ. Βάμμα Βενζόης 5 γρ. Πούδρα νὰ φορᾶτε σὲ χρῶμα ροδακινὶ σκοῦρο.

Λουΐζαν: Ἂν σᾶς ἐπιτρέπουν τὰ μέσα σας πάρετε μία καλὴ κρέμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ εἶναι ἕνα ἥμερο καὶ φιλήσυχο ζῶο

Ἕνα προϊστορικὸ τέρας ποὺ ἐπέζησε ὡς σήμερα

Ὁ ρινόκερος εἶνε ἕνα προϊστορικὸ τέρας, ποὺ ἐπέζησε ὡς τὴν ἐποχή μας. Ἀλλὰ δυστυχῶς, μ' ὅλα τὰ μέτρα προστασίας ποὺ ἔχουν ληφθῆ στὰ μέρη ποὺ ζῆ (Νότιος Ἀφρική, Ἰνδίες, Γιάβα, Σουμάτρα κλπ.) τὸ περίεργο αὐτὸ εἶδος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἐξαφανίζεται ὁλοένα καὶ εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι οἱ ἀπόγονοί μας, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες, δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὸ ἰδοῦν παρὰ μόνον στὰ ζωολογικὰ μουσεῖα.

Ἡ πιὸ ἀξιοσημείωτη ποικιλία ρινόκερω εἶνε τῶν καλουμένων λευκῶν. Γιατί, στὴν πραγματικότητα, τὸ χρῶμα των εἶνε γκρίζο, ὅπως καὶ τῶν κοινῶν ρινόκερω. Ἀλλὰ φαίνονται λευκοί. Τὸ γιατὶ τὸ ἐξήγησε σὲ μιὰ ὡραία περιγραφή του ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Θεόδωρος Ροῦζβελτ, ποὺ εἶχε κυνηγήσει ἄλλοτε ἄγρια θηρία στὴν περιοχὴ τοῦ Ἄνω Νείλου.

«Οἱ «λευκοί» ρινόκερω, γράφει, εἶνε τόσο πολὺ λερωμένοι ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες τῶν πουλιῶν, ποὺ κάθονται πάνω τους ὥστε φαίνονται σὰν λευκοί».

Πραγματικά, συμβαίνει τὸ ἑξῆς: Ἀναρίθμητα ἔντομα, σκουλήκια καὶ ἄλλα παρασιτικὰ ζῶα βρίσκουν ἄφθονη τροφὴ πάνω στὸ χοντρὸ καὶ λιπαρὸ δέρμα του ρινόκερω καὶ ἐγκαθίστανται μόνιμα ἐκεῖ. Προσελκύουν, λοιπόν, διάφορα πουλιά, ποὺ ἐγκαθίστανται κι' αὐτὰ στὴ ράχη τοῦ ζώου καὶ τὸ συνοδεύουν σ' ὅλες τὶς μετακινήσεις του. Οἱ ἀκαθαρσίες αὐτῶν τῶν πουλιῶν ἔχουν ἕνα ὑπόλευκο χρῶμα καὶ ὅπως κολλοῦν καὶ ξηραίνονται πάνω στὸ σῶμα τοῦ ζώου, τὸ κάνουν νὰ φαίνεται κι' αὐτὸ σὰν λευκό.

Εἶνε περιττὸ νὰ σημειωθῆ βέβαια, ὅτι ὁ ρινόκερως δὲν φαίνεται νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὴν παρουσία των. Εἶνε πιθανὸν μάλιστα ὅτι οὔτε τὴν ἀντιλαμβάνεται καθόλου.

Ὁ ρινόκερως εἶνε ἕνα πελώριο ζῶο, ποὺ ἔχει τὶς διαστάσεις περίπου ἑνὸς μικροῦ ἐλέφαντος.

Ὁ κοινὸς ρινόκερως ἔχει μῆκος 1 μ. 20 — 1 μ. 40. Ἀντίθετα, τὸ μῆκος τοῦ λευκοῦ ρινόκερω φτάνει κάποτε τὰ δύο μέτρα.

Στὸν κοινὸ ρινόκερω, τὸ ρύγχος καταλήγει σὲ αἰχμὴ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ παρομοιάση κανεὶς μὲ ράμφος παπαγάλου. Ἀντίθετα, στὸν λευκὸ ρινόκερω τὸ ρύγχος εἶνε πεπλατυσμένο καὶ ἐξαιρετικὰ ὀγκῶδες.

Ὁ ρινόκερως ἔχει δυὸ κέρατα. Τὸ ἐμπρόσθιο, ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται στὴ θέσι τῆς μύτης, ἔχει μῆκος 0 μ. 45 - 1 μέτρο στοὺς ἀρσενικοὺς καὶ 0 μ. 60 - 1 μ. 50 στοὺς θηλυκούς. Τὸ ἄλλο βρίσκεται στὸ ὕψος τοῦ αὐχένος καὶ ἔχει μῆκος 0 μ. 20 - 0 μ. 60.

Τὰ κέρατα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπὸ κόκκαλο. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ συσσώρευσι τριχῶν, ποὺ μεταβάλλονται μὲ τὸν καιρὸ σὲ μιὰ σκληρὴ καὶ συμπαγῆ μᾶζα. Γι' αὐτὸ εἶνε πρώτης τάξεως ἐπιθετικὰ καὶ ἀμυντικὰ ὅπλα.

Ὁ ρινόκερως εἶνε ἕνας τερατόμορφος «μπαμπούλας». Ἡ θέα του μόνον εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἐμπνεύση τὸν τρόμο. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, εἶνε ἕνα φιλήσυχο καὶ ἤρεμο ζῶο ποὺ τρέφεται ἀποκλειστικὰ μὲ χόρτα καὶ ποὺ δὲν ἐπιτίθεται οὔτε ἐναντίον ἄλλων ζώων, οὔτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Γίνεται, ὅμως, ἐξαιρετικὰ ἄγριος καὶ ἐπιθετικὸς ὅταν ἀντιληφθῆ ὅτι κινδυνεύει ἢ ὅταν πληγωθῆ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ κοινὸς ρινόκερως κυριεύεται συχνὰ ἀπὸ ἕνα εἶδος μανίας καὶ ἐπιτίθεται τότε ἐναντίον ὁποιουδήποτε, ἀνθρώπου ἢ ζώου συναντήση στὸ δρόμο του. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ὁ ρινόκερως εἶνε ἕνας χρόνιος στομαχικός. Τὸ στομάχι του εἶνε μιὰ ἑστία σκουληκιῶν, ποὺ ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται ἐκεῖ μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Τὰ σκουλήκια αὐτὰ προκαλοῦν, λοιπόν, ἐρεθισμοὺς καὶ δημιουργοῦν μάλιστα πληγὲς μεγάλης ἐκτάσεως. Τὸ ζῶον κυριεύεται τότε ἀπὸ φοβεροὺς πόνους καὶ χάνει τὸν φιλήσυχο καὶ ἤρεμο χαρακτῆρα του.

Οἱ ρινόκερω ζοῦν κατὰ οἰκογένειες. Ὅταν βαδίζουν βάζουν μπροστὰ τὰ μικρά τους καὶ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα τὰ χτυποῦν κάθε τόσο μὲ τὸ κέρατο ποὺ ἔχουν στὸ ρύγχος των, γιὰ νὰ τὰ κάμουν νὰ προχωρήσουν ταχύτερα.

Παρὰ τὸν πελώριο ὄγκο του, ὁ ρινόκερως τρέχει μὲ πολὺ μεγάλη ταχύτητα ὅταν κινδυνεύη. Μπορεῖ ἐξ ἄλλου, νὰ διατρέξη δεκάδες χιλιομέτρων, χωρὶς νὰ δείξη σημεῖα κοπώσεως ἢ ἐξαντλήσεως. Ἀξιοθαύμαστοι εἶνε ἐπίσης οἱ ἑλιγμοί του καὶ ἡ εὐκινησία του ὅταν ἀντιμετωπίζη ἕναν ἀντίπαλο.

●●

Περίεργα δέντρα

Ἕνας Ἄγγλος ἐξερευνητὴς ἀνακάλυψε τελευταῖα στὰ Βόρεια τῶν Ἰνδιῶν ἕνα δέντρο ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τινάζη σὲ μεγάλη ἀπόστασι μακρυά του ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ ἐγγίση.

Ὁ Ἄγγλος ἐξερευνητὴς ἔβαλε πολλὲς φορὲς τὸ χέρι του πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ κάθε φορὰ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς δεχόταν μιὰ ἰσχυρὴ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι ποὺ τὸν ἔσπρωχνε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰ πίσω.

Στὸν Καναδᾶ ὑπάρχει ἐξ ἄλλου ἕνα δέντρο, ποὺ χρησιμεύει ὡς πυξίς. Πραγματικά, τὰ κλαδιά του φυτρώνουν μόνο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βορρᾶ. Ὁ ὑπόλοιπος κορμός του εἶνε γυμνός.

Στὴν Ἀριζόνα ἐπίσης ὑπάρχει ἕνα δέντρο ποὺ ἀπομακρύνει ἐκεῖνον ποὺ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἐγγίση σκορπίζοντας ἀμέσως μιὰ ἀνυπόφορη ὀσμὴ ὀλόγυρα.

ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ στὰ αὐτοκίνητα μὲ ἀτμό;

Τί λέγει ἕνας εἰδικὸς

Μπορεῖ ὅλος ὁ κόσμος νὰ στρέφη τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Μπορεῖ νὰ γίνωνται πειράματα γιὰ τὴν ἐφαρμογή της σὲ βιομηχανικὲς χρήσεις. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ τώρα σκέπτονται πόσο σπουδαῖα θὰ εἶνε τὰ πλοῖα καὶ τὰ τραῖνα, τὰ ὑποβρύχια καὶ τὰ αὐτοκίνητα μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Ὑπάρχουν ὅμως ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ πολλοί, ποὺ πιστεύουν — μὴ σᾶς φανῆ παράξενο — ὅτι θὰ ξαναγυρίσουμε στὰ αὐτοκίνητα... μὲ ἀτμό! Τώρα μάλιστα τελευταῖα ἔχει γίνει πειὸ θερμὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εἰδικῶν καὶ τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸν ἀτμὸ ὡς κινητήριο δύναμι καὶ ἀρκετοὶ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι, ἀπέχει ἀκόμα πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῆ ὡς «ἐξωφλημένος», ὡς «νεκρὸς» ὁ ἀτμός, προπαντὸς γιὰ τὰ μεγάλα λεωφορεῖα καὶ φορτηγὰ αὐτοκίνητα. Ἑκατομμύρια ταξιδιωτῶν — λέγουν οἱ θιασῶται τοῦ ἀτμοῦ — μεταφέρονται κάθε χρόνο μὲ τραῖνα καὶ ἀτμόπλοια. Γιατί λοιπὸν καὶ τὸ αὐτοκίνητο μὲ ἀτμό, νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀκατάλληλο καὶ ἄχρηστο; Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ τὸ ρωτοῦν αὐτό, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου γιὰ τὰ ἀτμοκίνητα ὀχήματα. Ἐγὼ τουλάχιστον, ἐπειδὴ ξέρουν πολλοὶ ὅτι εἶμαι εἰδικὸς στὰ ζητήματα τοῦ αὐτοκινήτου, παίρνω καθημερινῶς ἐπιστολὲς πελατῶν, ποὺ μὲ ρωτοῦν τί γίνεται μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ποῦ μποροῦν νὰ προμηθευθοῦν καινούρια ἢ μεταχειρισμένα ἀτμοκίνητα ὀχήματα. Τοὺς ἀπαντῶ φυσικὰ ποὺ μποροῦν πραγματικὰ νὰ βροῦν μεταχειρισμένα, γιατὶ καινούργια, κανένα ἐργοστάσιο δὲν φτιάνει τώρα.

Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ γιὰ τὰ ἀτμοκίνητα ὀχήματα δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἐξηγηθῆ. Πρῶτον, εἶναι πολὺ οἰκονομικώτερα, δεύτερον, πιὸ ἄνετα, γιατὶ οὔτε ξεκινοῦν οὔτε σταματοῦν ἀπότομα, καὶ τρίτον μποροῦν νὰ πᾶνε παντοῦ σχεδόν. Ἡ κακὴ ἐντύπωσις ποὺ ἔχουν μερικοὶ γιὰ τὰ ἀτμοκίνητα ὀχήματα προέρχεται ἀπὸ τὶς περίφημες «γκαζολῖνες» ποὺ χρησιμοποιήθηκαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου στὶς διάφορες εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Γιὰ τὰ ἐλαττώματά τους ὅμως, ὑπεύθυνος δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὁ ἀτμός, ἀλλὰ οἱ ἀτέλειες, ποὺ παρουσίαζαν οἱ ἑστίες καὶ οἱ βραστῆρες. Οἱ ἀτέλειες αὐτὲς προκαλοῦσαν καὶ μιὰ ἄλλη δυσχέρεια: σὲ κάθε 50 ἢ 100 χιλιόμετρα ἔπρεπε οἱ «γκαζολῖνες» νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ νερό. Ἐξ ἄλλου ἡ ταχύτητά τους δὲν ὑπερβαίνει συνήθως τὰ 30 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως τὰ πράγματα παρουσιάζονται πολὺ διαφορετικά. Οἱ μηχανὲς κατασκευάζονταν σὲ εἰδικὰ ἐργοστάσια, ἦσαν συνεπῶς τελειότερες καὶ τὰ ἀτμοκίνητα ὀχήματα κυριαρχοῦσαν στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς πρὶν διαδοθοῦν τὰ αὐτοκίνητα μὲ βενζίνη. Θὰ διερωτηθῆτε τώρα, γιατὶ δὲν συνεχίσθηκε ἡ κατασκευή τους. Μερικοὶ νομίζουν ὅτι τὴν σταμάτησαν οἱ μεγάλες ἑταιρίες τῶν πετρελαίων. Ἡ ἄποψί τους δὲν εἶναι σωστή. Τὰ ἀτμοκίνητα ὀχήματα ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τὰ βενζινοκίνητα, ποὺ μποροῦν ν' ἀναπτύσσουν ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ καταδικασθοῦν ὡς ἐντελῶς ἄχρηστα. Ἐγὼ μάλιστα πιστεύω ὅτι ὁ «γίγας ποὺ κοιμᾶται», ὁ ἀτμός, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ «ξυπνήση», προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐκεῖ, ποὺ χρειάζεται: στὰ βαρειὰ φορτηγὰ καὶ τὰ μεγάλα λεωφορεῖα. Τὰ μελλοντικὰ σχέδια γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὡς κινητηρίου δυνάμεως, μπορεῖ νὰ εἶνε θαυμάσια, ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ εἶνε σχέδια. Ἡ ζωὴ ἔχει ἄμεσες ἀνάγκες καὶ ἀπαιτεῖ πρακτικὴ ἀντιμετώπισί τους. Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, δὲν μπορεῖ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγνοῆται μιὰ πηγὴ κινητηρίου δυνάμεως, ὅπως ὁ ἀτμός.

ΦΛΟΥΝΤ ΚΛΑΙΜΕΡ

●●

Πῶς προῆλθε τὸ ὄνομα τοῦ Καναδᾶ

Τὸ ὄνομα κάθε χώρας ἔχει τὴν ἰδιαίτερη ἱστορία του. Τὸ ὄνομα τοῦ Καναδᾶ προῆλθε, λοιπόν, κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ποὺ πάτησαν τὸ ἔδαφος αὐτῆς τῆς χώρας ἦσαν οἱ Ἰσπανοί. Τοῦ κάκου ὅμως, ἔψαξαν γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ κοιτάσματα χρυσοῦ καὶ ὀρυχεῖα ἀδαμάντων. Γι' αὐτό, στὸ τέλος, ὅταν μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἀπέραντες αὐτὲς ἐκτάσεις τὶς χαρακτήριζαν μὲ τὸ ὄνομα «Ἄκα Νάντα» ποὺ σήμαινε «Ἄγονη γῆ». Μετὰ τοὺς Ἰσπανούς, πῆγαν ἐκεῖ οἱ Γάλλοι. Οἱ ἰθαγενεῖς θέλοντας νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν τοὺς φώναζαν ὅπου πήγαιναν «Ἄκα Νάντα». Οἱ Γάλλοι νόμισαν τότε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς χώρας. Καί, πραγματικά, σὲ παλαιότερα ἔγγραφα ἡ χώρα αὐτὴ τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἀναφέρεται ὡς Ἀκανάντα. Ἀργότερα, φαγώθηκε τὸ ἀρχικὸ Α καὶ ὁ τόνος μεταφέρθηκε στὴ λήγουσα ὅπως γίνεται στὶς γαλλικὲς λέξεις. Ἔτσι τὸ Ἀκανάντα ἔγινε Καναντᾶ (Καναδᾶς).

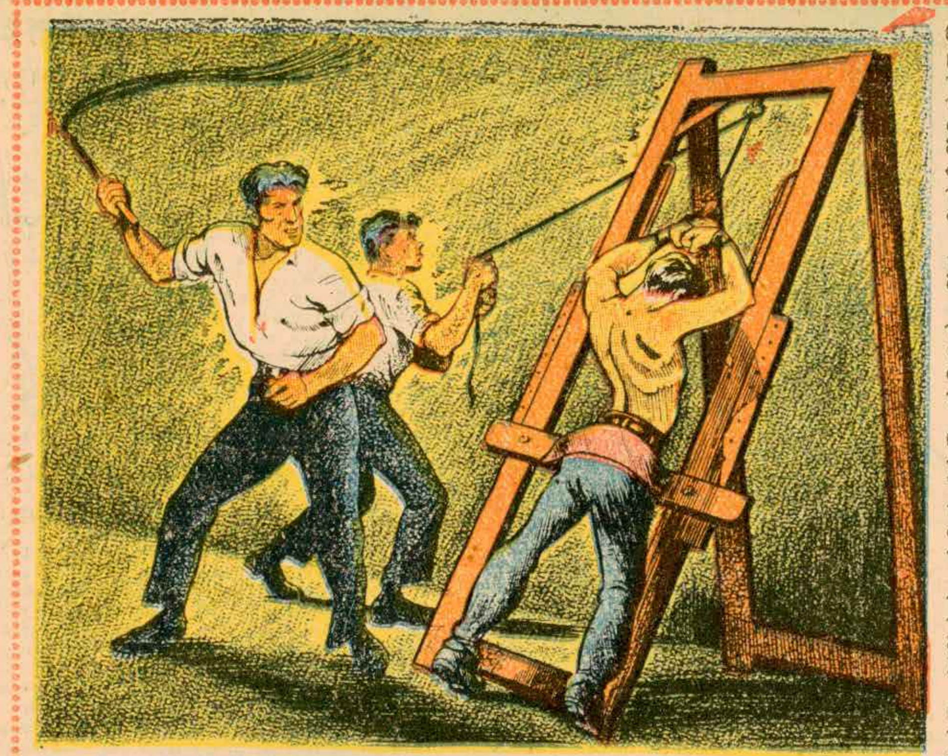

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες τραβοῦσε τὸ σχοινὶ καὶ δὲν ἄφηνε τὸν κατάδικο νὰ λυγίση τὸ σῶμα του κι' ὁ ἄλλος τὸν χτυποῦσε μὲ τὸ «γάτο μὲ τὶς ἐννιὰ οὐρές».

Μιὰ ἀναχρονιστικὴ ποινὴ στὴν Ἀγγλία

Ἔπειτα ἀπὸ προσωπικὴ ἐπέμβασι τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἡ ἀναχρονιστικὴ ποινὴ τοῦ «γάτου μὲ τὶς 9 οὐρὲς» καταργήθηκε ὁριστικὰ στὴν Ἀγγλία τὸν περασμένο μῆνα.

Ἡ τελευταία ἀπόφασις ποὺ ἐπέβαλε αὐτὴ τὴν ποινὴ ἐξεδόθη τὸν περασμένο Μάϊο καὶ ἀφοροῦσε κάποιον Τζὼν Ἄλφρεντ Νότς.

Οἱ ἀποφάσεις τῶν ἀγγλικῶν δικαστηρίων δὲν στεροῦνται συνήθως χιοῦμορ καὶ αὐτὸ συνέβη καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι.

«Ἡ τελικὴ γνώμη τοῦ δικαστηρίου, ἔλεγε αὐτὴ ἡ ἀπόφασις, εἶνε ὅτι σεῖς, ὁ Τζὼν Ἄλφρεντ Νότς, πρέπει νὰ ἀποσταλῆτε σὲ ἕνα ἐπανορθωτικὸ ἵδρυμα, γιὰ νὰ ὑποβληθῆτε ἐκεῖ στὴν ταπείνωσι τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων. Ἐπειδὴ συνελήφθητε ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἡ ποινὴ ποὺ πρέπει νὰ σᾶς ἐπιβληθῆ εἶνε πέντε χρόνια. Ἐπειδή, ὅμως, ἐκάματε τὴν ἀπερισκεψία νὰ ἔχετε μαζί σας ἕνα σιδερένιο ραβδί, τὸ δικαστήριο ἀποφάσισε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα συνήθεια γιὰ τοὺς ὡπλισμένους κακοποιούς, νὰ διπλασιάση αὐτὴ τὴν ποινή. Ἐπειδή, τέλος, χωρὶς ν' ἀρκεσθῆτε στὸ ὅτι εἴχατε μαζί σας αὐτὸ τὸ ραβδί, τὸ ἐχρησιμοποιήσατε ἐπίσης ἐναντίον τοῦ κυρίου Μπέβεριτζ, ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖον εἴχατε μπῆ γιὰ νὰ κλέψετε, τὸ δικαστήριο, ἀπαντῶντας στὴ βία μὲ τὴ βία, ἀποφασίζει ὅπως, μόλις εἰσαχθῆτε στὴ φυλακή, μαστιγωθῆτε δεκάκις μὲ τὸ «γάτο μὲ τὶς 9 οὐρές».

Αὐτὸς ὁ «γάτος μὲ τὶς 9 οὐρὲς» ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἄγγλων κακοποιῶν. Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα μαστίγιο μὲ 9 ἱμάντες ἀπὸ σκληρὸ δέρμα.

Κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβληθῆ αὐτὴ ἡ ποινὴ κάθε ἐργασία σταματοῦσε μέσα στὴ φυλακή. Οἱ δεσμοφύλακες ἐδιπλοκλείδωναν τοὺς φυλακισμένους μέσα στὰ κελλιά των καὶ δὲν ἐπέτρεπαν σὲ κανένα νὰ βγῆ μὲ ὁποιοδήποτε πρόσχημα.

Ὁ νόμος ἀπαιτοῦσε, ἐξ ἄλλου, τὴν παρουσία τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ γιατροῦ τῆς φυλακῆς, τεσσάρων δεσμοφυλάκων καὶ δύο «οὐδετέρων» μαρτύρων, ποὺ ἐστρατολογοῦντο στὴν τύχη μεταξὺ ἐκείνων ποὺ πήγαιναν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς φυλακισμένους.

Οἱ δεσμοφύλακες τοποθετοῦσαν τὸν κατάδικο ἀνάμεσα σὲ δύο δοκάρια καὶ τοῦ ἔδεναν σφιχτὰ τὰ πόδια στὸ καθένα ἀπ' αὐτά. Ἔπειτα ἔσφιγγαν τὴ μέση του σ' ἕνα τρίτο δοκάρι. Τέλος, τὸν ὑποχρέωναν νὰ περάση τὰ χέρια του σὲ δυὸ ἁρπάγες ποὺ κρέμονταν ἀπὸ μιὰ τροχαλία. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες τραβοῦσε τὸ σχοινὶ αὐτῆς τῆς τροχαλίας καὶ δὲν ἄφηνε τὸν κατάδικο νὰ λυγίση καθόλου τὸ σῶμα του.

Κατόπιν ἔβαζαν δύο προστατευτικὰ μαξιλάρια στὰ νεφρὰ τοῦ καταδίκου καὶ ἄλλα δύο στὸ λαιμό του.

Ὁ γιατρὸς πλησίαζε τότε καὶ ἐξήταζε τὸ σφυγμὸ καὶ τὰ μάτια τοῦ καταδίκου. Ἔπειτα ἔκανε ἕνα νεῦμα στὸ δήμιο, ποὺ κατέφερε ἀμέσως τὸ πρῶτο χτύπημα.

Αὐτὸ τὸ χτύπημα δὲν ἔκανε συνήθως τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νά... ξυπνάη τὰ αἵματα τῶν καταδίκων. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ δεύτερο, οἱ πόνοι γίνονταν ἀφόρητοι. Καὶ ἀπὸ τὸ τρίτο οἱ 9 οὐρὲς τοῦ γάτου ἄφηναν βαθειὰ τὰ ἴχνη τους πάνω στὸ σῶμα του.

Ἔπειτα ἀπὸ κάθε χτύπημα, ὁ γιατρὸς ἐξήταζε τὸν κατάδικο. Καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διακόψη σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ τὴ συνέχεια τῆς «ἐκτελέσεως».

Συνηθέστερα, οἱ κατάδικοι δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνθέξουν σὲ περισσότερα ἀπὸ 5 ἢ 6 χτυπήματα. Οὔρλιαζαν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ στὸ τέλος ἔπεφταν λιπόθυμοι.

Τοὺς ἔβαζαν τότε σ' ἕνα φορεῖο καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο τῆς φυλακῆς, ὅπου τοὺς ἄλειφαν τὸ σῶμα μὲ εἰδικὲς ἀλοιφές. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔκαναν ἑβδομάδες ὁλόκληρες γιὰ νὰ συνέλθουν.

Ἡ ποινὴ τοῦ «γάτου μὲ τὶς 9 οὐρὲς» ἐπεβάλλετο ὄχι μόνον στοὺς κακοποιούς, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀνθρώπους καλῆς κοινωνικῆς τάξεως ποὺ ἔπεφταν σ' ἕνα παράπτωμα, ἀπὸ τὰ θεωρούμενα ὡς ἀτιμωτικά: πλαστογραφία, ὑπεξαίρεσις, ἔλλειψις ἐντιμότητος στὶς συναλλαγές, κακομεταχείρισις γυναικῶν κλπ.

Ἔτσι, τὸ περασμένο ἔτος, τέσσερες νέοι ἀπὸ τὴν καλύτερη κοινωνία τοῦ Λονδίνου, ποὺ εἶχαν κάμει μιὰ ἀπάτη γιὰ νὰ οἰκειοποιηθοῦν ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν καταδικάστηκαν σὲ τρίμηνο φυλάκισι καὶ τὴν «πρόσθετη ποινή» δηλαδὴ σὲ 12 μαστιγώματα μὲ τὸ «γάτο μὲ τὶς 9 οὐρές».

— Θὰ ξεχάσουν πολὺ γρήγορα τοὺς τρεῖς μῆνες ποὺ θὰ περάσουν στὴ φυλακή, εἶχε πῆ ὁ δικαστὴς Γκόνταρντ, ποὺ εἶχε ἐπιβάλει αὐτὴ τὴν ποινή. Ὄχι ὅμως καὶ τὶς... θωπεῖες τοῦ «γάτου μὲ τὶς 9 οὐρές».

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὁ «γάτος μὲ τὶς 9 οὐρὲς» εἶχε σωτήρια ἀποτελέσματα. Αὐτὸ συνέβη π. χ. στὴν περίπτωσι ἑνὸς λωποδύτου, ποὺ, φεύγοντας ἀπὸ τὴ φυλακή, εἶχεν ὁρκισθῆ ὅτι θὰ σκότωνε τὸ δήμιο ποὺ τὸν μαστίγωσε. Ἀλλὰ δὲν ἐξεπλήρωσε ποτὲ τὴν ὑπόσχεσί του. Ἀντίθετα, ὁ δήμιος ἔλαβε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, μιὰ χρυσῆ σιγαροθήκη ἀπὸ τὴν Ἀργεντινή. Μέσα σ' αὐτὴ ὑπῆρχε μιὰ κάρτα μὲ τὶς λέξεις:

«Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δοκίμασαν στὴ ράχη τους τὸ «γάτο μὲ τὶς 9 οὐρὲς» ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη του. Ξαναγύρισε σήμερα στὸν ἴσιο δρόμο καὶ αὐτὸ τὸ χρωστάει σὲ σᾶς».

Ἀλλ' ἡ ποινὴ τοῦ «γάτου μὲ τὶς 9 οὐρὲς» καταργήθηκε τώρα. Ὡστόσο, εἶνε πολλοὶ στὴν Ἀγγλία ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ μάλιστα νὰ γενικευθῆ ἡ ἐφαρμογή της. Καὶ ἴσως δὲν ἔχουν ἄδικο. Γιατὶ μεταπολεμικῶς τὸ ἔγκλημα ὀργιάζει στὸ Λονδῖνο.

Ζανέττα ΛΟΡΕΝΤΑΝΙ

15ον Ὁ Ἰσαὰκ βιάσθηκε νὰ φύγῃ, προτοῦ ξαναδοκιμάσῃ τὸ ξέσπασμα τῆς μανίας τοῦ πρίγκηπος. Κι' ἔτρεξε νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπαγωγή.

★

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Ἔρνα ἔλεγε στὴ θεία της Χριστίνα:

— Ἡσύχασε! Δὲν θὰ μὲ πειράξῃ...

— Εἶσαι πολὺ τολμηρή... ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Ἂν ἤξερες μὲ ποιόν κακοῦργο ἔχεις νὰ κάμῃς... Ἐγὼ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ σκοτώνῃ τὸν ἄνδρα μου!...

— Ἔννοια σου, θεία θὰ φυλαχθῶ... Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ ἐπὶ τέλους! Θὰ μπορέσωμε νὰ ἀποκτήσωμε ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ τόσον καιρό!...

Ἡ Χριστίνα ἄρχισε νὰ κλαίῃ στὴ σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ συμβῇ κακὸ στὴν ἀνηψιά της. Ἐκείνη τὴν παρηγόρησε, τὴν καθησύχασε καὶ πάλι. Ἔπειτα κάλεσε τὴν πιστὴ καμαριέρα της καὶ τῆς εἶπε:

— Αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ μὲ παρακολουθήσῃς ἀπὸ μακρυά. Δὲν θὰ μὲ χάσῃς διόλου ἀπ' τὰ μάτια σου. Ἂν ὅπως ἐλπίζω, μὲ ἁρπάξουν καὶ μὲ πᾶνε στὸ μέγαρο τοῦ πρίγκηπος Πέκτρου, θὰ σταθῇς κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά του καὶ θὰ περιμένῃς νὰ σοῦ πετάξω ἕνα σημείωμα μὲ τὶς ὁδηγίες μου.

»Ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποίησε ἐκεῖνον ποὺ ξέρεις αὐτὸν τὸν Τζίτζο νὰ εἶνε ἕτοιμος, μὲ τὰ ἐργαλεῖα του ὅπως συμφωνήσαμε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία, ὁ ἱππότης Μπελλάρ, δίχως νὰ ὑποπτεύεται τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει ἡ ὡραία Ἔρνα μιλοῦσε μ' ἕνα πληροφοριοδότη του.

— Εἴδατε τὸν Ἰσαὰκ νὰ μπαίνῃ καὶ σήμερα τὸ πρωῒ στὴν κομμώτρια; τὸν ρωτοῦσε.

— Μάλιστα! Ἔφτασε λίγο πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴ Ρουμανίδα κι' ἔφυγε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησί της.

— Κάποιο καινούργιο κόλπο ἑτοιμάζει ὁ κακοῦργος!... Αὔριο πάρτε μαζί σας τρεῖς ἢ τέσσερες ἀπὸ τοὺς ἱκανώτερους ἀνθρώπους μας. Μόλις τὸν ἰδῆτε νὰ πλησιάζῃ στὸ σπίτι ὅπου μένει ἡ κομμώτρια, περάστε του ἕνα σακκὶ στὸ κεφάλι, δέστε τον γερὰ καὶ φέρτε τον ἐδῶ. Ἐγὼ νὰ τοῦ ζητήσω λογαριασμὸ γιὰ τὴν ἀπόπειρά του ἐναντίον τοῦ πρεσβευτοῦ μας. Κι' ἴσως συγχρόνως μάθω ποιὰ ἄλλη βρωμοδουλειὰ σκοπεύει νὰ σκαρώσῃ!

ΚΒ'

Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν συνηθισμένη ὥρα ποὺ Ἔρνα πήγαινε στὴν κομμώτρια, ὁ Ἰσαὰκ τοποθέτησε στὰ γύρω δρομάκια τέσσερες ἄνδρες γερούς. Τοὺς εἶχε δώσει λεπτομερεῖς ὁδηγίες τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, γιὰ νὰ μὴν γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀπαγωγὴ τῆς ὡραίας Ρουμανίδος.

Ὁ ἴδιος κρύφθηκε στὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ ὅλη τὴ σκηνή. Ἡ γόνδολα τοῦ Πέκτρου περίμενε σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ὁ Ἰσαὰκ εἶχε φροντίσει νὰ τῆς βγάλῃ κάθε διακριτικὸ γνώρισμα.

Περιμένοντας ἀνυπόμονα νὰ φανῇ ἡ Ἔρνα, ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ δυὸ ἄνδρες μὲ ροῦχα καρδουνιάρη, μ' ἕνα σακκὶ κι' ἕνα σχοινὶ στὴν πλάτη, ποὺ στεκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ φαινόντουσαν ὅτι μετροῦσαν τὶς εἰσπράξεις των.

Ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπελλάρ. Σ' ἕνα γειτονικὸ δρομάκι, βρισκόντουσαν κι' ἄλλοι σύντροφοί τους ἕτοιμοι νὰ τοὺς βοηθήσουν ἂν χρειαζόταν.

Ἐπὶ τέλους, φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ ἡ γόνδολα τῆς Ἔρνας. Ὁ γονδολιέρης τραβοῦσε κουπὶ πολὺ ἀργά. Κανεὶς ὅμως δὲν κατάλαβε ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ τὴ βάρκα ἡ πιστὴ καμαριέρα τῆς νέας, ποὺ προχωροῦσε ἀπ' τὸ δρόμο δίπλα στὸ κανάλι.

Ὅταν ἡ Ἔρνα βγῆκε ἀπ' τὴ γόνδολα, βεβαιώθηκε μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ ὅτι βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ μιὰ ἄλλη βάρκα, δίχως διακριτικά. Κατάλαβε ὅτι ἦταν προωρισμένη γιὰ τὴν ἀπαγωγή της. Ὅλα ἐπήγαιναν ὅπως τὰ εἶχε προβλέψει! Ὁ Πέκτρου δὲν εἶχε χάσει καιρό!...

Γύρισε στὸ γονδολιέρη της καὶ τοῦ ἔκανε μιὰ ἀδιόρατη συνθηματικὴ χειρονομία, λέγοντάς του συγχρόνως δυνατά:

— Μπορεῖς νὰ φύγῃς. Δὲν σὲ χρειάζομαι.. Νὰ ξαναγυρίσῃς σὲ μιὰ ὥρα ἀκριβῶς.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε μὲ μιὰ ἄλλη μυστηριώδη χειρονομία. Ἔπειτα τράβηξε ζωηρὰ κουπί, ἔστριψε στὴν πρώτη διακλάδωσι τοῦ καναλιοῦ κι' ἐσταμάτησε ἐκεῖ, περιμένοντας...

Ἡ Ἔρνα προχώρησε, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε ἀντιληφθῆ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στεκόντουσαν ἐκεῖ γύρω. Ὁ Ἰσαὰκ χτύπησε τότε δυνατὰ τὰ χέρια του δυὸ φορές: Ἦταν τὸ σύνθημα τῆς δράσεως.

Συγχρόνως πετάχθηκε ἔξω ἀπ' τὴν κρύπτη του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ φωνάζοντας σὰν τρελλός:

— Φωτιά!... Φωτιά!... Βοήθεια!...

Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ ὅλων τῶν περαστικῶν καὶ τῶν περιοίκων, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς τὴν ἀπαγωγή. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀκολουθοῦσε ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ τὴν Ἔρνα.

Οἱ δυὸ καρβουνιάρηδες φρόντισαν ἀμέσως νὰ βρεθοῦν στὸ πέρασμά του. Καὶ τοῦ φόρεσαν ἀπότομα στὸ κεφάλι ἕνα μεγάλο σακκί. Τὸν ἅρπαξαν ἔπειτα, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν κουβάλησαν στὸ δρομάκι, ὅπου περίμεναν οἱ σύντροφοί τους.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ
Τὸ χτένισμα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐφεύρεσι τοῦ παρισινοῦ κομμωτοῦ Ἀντόνιο. Ὁ ἐφευρέτης του τὸ ὠνόμασε «Ἥλιο». Τὰ μαλλιὰ συγκρατοῦνται — ὅπως βλέπετε — μὲ φύλλο φοίνικος.

Αὐτοὶ εἶχαν ἕτοιμο ἕνα φορεῖο. Ἔδεσαν ἐπάνω τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος οὔρλιαζε μὲ ὅλα του τὰ δυνατά.

Οἱ φωνὲς τοῦ Ἰσαὰκ εἶχαν τραβήξει μερικοὺς περαστικούς. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπελλάρ ἔσπευσαν νὰ διαλύσουν κάθε ὑποψία, ἐξηγώντας τους:

— Εἶνε τρελλός!... μανιακός!

— Μὴ πλησιάζετε γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνος!

Μάταια ὁ Ἰσαὰκ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς διαψεύσῃ μέσα ἀπ' τὸ σακκί...

— Δὲν ἀκούσατε ποὺ φώναζε «φωτιά»; πρόσθεταν ἐκεῖνοι.

— Ποῦ εἶνε ἡ πυρκαϊά;

— Στὸ τρελλὸ μυαλό του μόνον!

Ἔτσι, ὅλοι οἱ θεαταὶ τῆς ἀσυνήθιστης σκηνῆς ἐπείσθησαν γιὰ ὅ,τι τοὺς ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπελλάρ καὶ τοὺς ἄφισαν ἀνενόχλητους. Ἐκεῖνοι σήκωσαν τὸ φορεῖο κι' ἀπομακρύνθηκαν βιαστικά, ἐνῷ οἱ περίεργοι σχολίαζαν τὸ ἐπεισόδιο λέγοντας μεταξύ τους:

— Τὸ δυστυχισμένο!... Ἀκούσατε πῶς οὔρλιαζε;

— Εὐτυχῶς ποὺ τὸν ἔπιασαν ἐγκαίρως, πρὶν νὰ σκαρώσῃ κανένα κακό...

— Ἔκανε σὰν λυσσασμένος σκύλος!... Κι' ἔβλεπε φωτιὲς ἀνύπαρκτες...

Ἀπασχολημένο μὲ τὴ σκηνὴ τὸ πλῆθος δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὴν Ἔρνα. Ἡ νέα ἔφτασε κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πέκτρου. Τοὺς εἶχε ἰδῆ πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν τοὺς εἶχε ἀποφύγει.

Ἐκεῖνοι τὴν ἅρπαξαν ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μέση, τὴν ἐδίπλωσαν μὲ μιὰ κουβέρτα χωρὶς νὰ φωνάξῃ ἢ νὰ φέρῃ ἀντίστασι, τὴν ἐσήκωσαν καὶ τὴ μετέφεραν στὴ γόνδολα.

— Μὰ πῶς δὲν κουνιέται; ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Μήπως λιποθύμησε;...

Ἀναζήτησαν ἔπειτα τὸν Ἰσαάκ, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδαν πουθενά.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ γιατρός; εἶπαν. Δὲν φαίνεται...

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγωμε, πρὶν βροῦμε κανένα μπελά!

— Ἴσως ἔρθῃ αὐτὸς ἀπὸ ἄλλο δρόμο μὲ τὰ πόδια...

Ἀπασχολημένοι ὅλοι μὲ τὴν ἀπαγωγὴ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅ,τι εἶχε συμβῆ στὸν Ἰσαάκ. Ἔδωσαν λοιπὸν διαταγὴ στὸ γονδολιέρη νὰ τραβήξῃ γρήγορα κουπὶ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ πρίγκηπος. Ὅταν τοὺς εἶδε ν' ἀπομακρύνωνται, ἡ καμαριέρα τῆς Ἔρνας διευθύνθηκε βιαστικὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου περίμενε ὁ βαρκάρης τῆς κυρίας της. Ἐπήδησε μέσα στὴ γόνδολα καὶ τοῦ εἶπε νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακρυὰ τὴν πρώτη.

Ἐκείνη πλησίαζε στὴ Ρωσσικὴ Πρεσβεία. Ἡ Ἔρνα δὲν ἔδινε σημεῖο ζωῆς. Ἔκανε τὴ λιπόθυμη, γιὰ ν' ἀκούῃ ὅσα ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ ἄνθρωποι τοῦ πρίγκηπος.

Ὅταν ἡ γόνδολα ἔφτασε στὴν Πρεσβεία, ἔτρεξαν μερικοὶ ὑπηρέτες καὶ βοήθησαν τοὺς ἄλλους νὰ μεταφέρουν γρήγορα στὸ διαμέρισμα τοῦ πρίγκηπος τὸν μπόγο ποὺ περιεῖχε τὴν Ἔρνα πάντα ἀκίνητη καὶ ἀμίλητη.

★

Ὁ Πέκτρου βρισκόταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν τὸν εἰδοποίησαν ὅτι τοῦ εἶχαν φέρει τὴν Ἔρνα. Πήδησε ὄρθιος μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καὶ πόθο.

Ρώτησε κι' ἔμαθε ὅτι ἡ δουλειὰ εἶχε τελειώσει περίφημα χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τίποτα.

Ἔτρεξε κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μετέφεραν τὴ νέα.

— Μὰ γιατί δὲν κουνιέται καθόλου; ρώτησε μὲ ἀνησυχία. Τί συμβαίνει;

— Ἴσως ἔχει λιποθυμήσει ἀπ' τὸ φόβο της...

— Ἀφῖστε την ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι. Ἔπειτα φύγετε ὅλοι καὶ νὰ μὴ τολμήσῃ πιὰ νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς!

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ πρίγκηψ ἔσπευσε νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ἀπολάμβανε προκαταβολικὰ τὴν εὐδαιμονία ποὺ τὸν περίμενε...

Γυρίζοντας ὅμως πρὸς τὸ ντιβάνι ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα κατάπληκτος. Ἔβλεπε τὴν Ἔρνα ὄρθια δροσερὴ χαμογελαστή!

Εἶχε βγῆ μέσα ἀπ' τὴν κουβέρτα, μὲ ὅλη τὴ λάμψη τῆς ὀμορφιᾶς της. Ὁ πρίγκηψ τὴν ἐκύτταζε θαμπωμένος. Παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της, τὴ ρώτησε:

— Μά... τί συνέβη;... Δὲν καταλαβαίνω!

Κι' ἐκείνη ἀπάντησε ἀδίστακτα, ἐξακολουθῶντας νὰ χαμογελᾷ προκλητικά:

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ ἐννοήσατε ἀμέσως τὴν κρυφὴ σημασία τῆς παραγγελίας μου! Εἶμαι λίγο ἰδιότροπη, ξέρετε... Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, κατάλαβα ὅτι νοιώθατε ἔρωτα γιὰ μένα. Ἀνταποκρίθηκα ἀμέσως στὸ αἴσθημά σας καὶ ποθοῦσα φλογερὰ κι' ἐγὼ τὸ ραντεβοῦ ποὺ ὀνειρευόσαστε, καθὼς εἶχα μάθει ἀπ' τὴν κομμώτρια!

— Μὰ γιατὶ λοιπὸν δὲν ἁπλοποιούσατε τὰ πράγματα; Γιατὶ δὲν ἤρθατε σ' ἐμένα; Γιατὶ θελήσατε ν' ἀγγίξουν ἐπάνω σας τὰ πρόστυχα χέρια τῶν ὑπηρετῶν μου;

— Μ' ἀρέσουν αὐτὲς οἱ περιπέτειες, ποὺ δημιουργοῦν μιὰ ξεχωριστὴ ἀτμόσφαιρα γύρω ἀπ' τὸν ἔρωτά μας καὶ ποὺ κάνουν πιὸ ἔντονη τὴν εὐτυχία μας!... Μὴν ξεχνᾶτε ἐξ ἄλλου ὅτι εἶμαι κορίτσι καλῆς οἰκογενείας. Ἐννοοῦσα λοιπὸν νὰ σώσω τὰ προσχήματα. Ἔτσι, ἂν μάθαινε κανεὶς τὶς σχέσεις μας, θὰ μποροῦσα ν' ἀπαντήσω ὅτι δὲν φταίω ἐγώ, γιατὶ μὲ ἀπαγάγατε διὰ τῆς βίας.

— Ὥστε λοιπόν... μ' ἀγαπᾶτε;

— Δὲν καταλάβατε ἀκόμη τί νοιώθω γιὰ σᾶς;...

— Ὤ, λατρεία μου! φώναξε ὁ Πέκτρου, μεθυσμένος ἀπὸ χαρά. Νὰ εἶσαι εὐλογημένη! Ἡ παρηγοριά ποὺ μοῦ χαρίζεις σήμερα, σβύνει κάθε πικρία τῆς ζωῆς μου!

Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ θέλησε νὰ σφίξῃ τὴν Ἔρνα στὸ στῆθος του, νὰ ἑνώσῃ τὰ χείλη του μὲ τὰ δικά της. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ξέφυγε, ἔτρεξε πίσω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο καὶ εἶπε ναζιάρικα:

— Ἔ, βιάζεσαι πολύ! Ἐμένα μ' ἀρέσει ν' ἀπολαμβάνω τὰ πράγματα σιγὰ-σιγά. Φρόντισε νὰ δημιουργήσῃς πρῶτα τὸ κατάλληλο περιβάλλον γιὰ τὸν ἔρωτά μας, ν' ἀνάψῃς τὶς αἰσθήσεις μας, γιὰ νὰ εἶνε μεγαλυτέρα ἡ ἀπόλαυσις!

— Δὲν θὰ μοῦ δώσῃς οὔτε ἕνα φιλὶ τώρα ἀμέσως;

— Ἔστω! Ἕνα μόνον... Ἔπειτα θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ σχέδιό μου.

Ὁ Πέκτρου πλησίασε, κι' ἡ Ἔρνα τοῦ ἔδωσε νὰ φιλήσῃ τὸ μάγουλό της, ἀντὶ γιὰ τὸ στόμα της. Μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας πέρασε ἀπ' τὴ φυσιογνωμία της, ὅταν τὴν ἄγγιξαν τὰ χείλη τοῦ πρίγκηπος.

— Σὲ λίγο!... πρόσθεσε, ξεφεύγοντάς του καὶ πάλι.

— Διάταξέ με! εἶπε ὁ Πέκτρου μὲ πάθος. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις. Εἶσαι ἡ βασίλισσά μου!

— Πρῶτα πὲς στοὺς ὑπηρέτες σου νὰ ἑτοιμάσουν τὸ τραπέζι. Θὰ φᾶμε μαζί, σὰν νειόπαντροι. Ἔτσι θὰ γνωρισθοῦν καλύτερα οἱ ψυχές μας, πρὶν ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ θυσία.

— Ἀλήθεια; Τὸ θέλεις αὐτό;... Μὲ τρελλαίνεις ἀπὸ χαρά! Θὰ περάσω κοντά σου τὶς ὡραιότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου!

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μὲ ἰδοῦν οἱ ὑπηρέτες ἔτσι μαζί σου, ἀγαπημένε μου. Καλύτερα νὰ τοὺς δώσῃς ἄδεια, ὥστε νὰ φύγουν ὅλοι, νὰ μᾶς ἀφήσουν ἐντελῶς ἐλεύθερους καὶ ἀνενόχλητους, ἀφωσιωμένους στὸν ἔρωτά μας.

— Ἔχεις δίκηο! Ἔτσι θὰ κάμω... Θὰ μείνωμε μόνοι ὅλο τὸ ἀπόγευμα, ὅλη τὴ νύχτα! Καὶ τότε... τότε;...

— Τότε... εἶνε πράγματα ποὺ γίνονται ἀλλὰ δὲν λέγονται! ἀπάντησε ἡ Ἔρνα μὲ φιλαρέσκεια. Πήγαινε ἀμέσως νὰ φροντίσῃς γιὰ ὅ,τι σοῦ εἶπα!

Ὁ Πέκτρου τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη πόθο καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, πηγαίνοντας νὰ ἐκτελέσῃ τὶς ἐπιθυμίες τῆς νέας.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἡ Ἔρνα πῆρε ἀμέσως ἔκφρασι σοβαρή, γεμάτη πόνο καὶ ἀγωνία. Ἔτρεξε πρὸς τὸ τραπέζι κι' ἔγραψε βιαστικὰ ἕνα σημείωμα:

«Ἀγαπητὴ Ἰσαβέλλα

»Ὅλα πηγαίνουν καλὰ ὅπως εἶχα προβλέψει. Τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε μὲ τὸν πρίγκηπα. Ἔπειτα θὰ διώξῃ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες του καὶ θὰ μείνωμε μόνοι. Ἐλπίζω νὰ εἶμαι στὴ 1 ἕτοιμη γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ξέρεις. Εἰδοποίησε τὸν Τζίτζο νὰ βρίσκεται κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο. Θὰ φροντίσω νὰ τοῦ δώσω τότε ὁδηγίες, ἀναλόγως μὲ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων. Προσοχὴ ὅμως! Ἂν ἀργοπορήσῃ ἢ ἀμελήσῃ νάρθῃ, μπορεῖ νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ἐλευθερία μου, τὴ ζωή μου, τὴν τιμή μου, καὶ νὰ καταστρέψῃ ὅλο μου τὸ σχέδιο.

Ἔρνα»

Πρόβαλε ἔπειτα στὸ παράθυρο, κύτταξε στὸ δρόμο κι' εἶδε νὰ περιμένῃ ἀπὸ κάτω ἡ πιστὴ καμαριέρα της. Ἔβηξε δυὸ-τρεῖς φορές, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή της, καὶ τῆς πέταξε τὸ γράμμα. Ἐκείνη κύτταξε γύρω, βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς, ἅρπαξε τὸ χαρτὶ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴ γόνδολα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Ἡ Ἔρνα ἔσπευσε νὰ ξαναπάρῃ τὴ χαδιάρικη καὶ προκλητικὴ ἔκφρασί της, γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ γέρο πρίγκηπα. Ἦταν καιρός, γιατὶ ὁ Πέκτρου εἶχε δώσει τὶς διαταγές του καὶ γύριζε βιαστικὰ κοντά της.

Τὴν βρῆκε καθισμένη στὸ ντιβάνι, σὲ μιὰ στάσι ποὺ ἄφινε ξεσκέπαστη τὴν κνήμη της ὡς τὸ γόνατο, μὲ τὸ κεφάλι της γυρμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ κενό. Σταμάτησε, ἀπολαμβάνοντας τὴν ὠμορφιὰ ἐκείνη, ποὺ θὰ γινόταν σὲ λίγο δική του... Ἔνοιωσε νὰ βράζῃ τὸ αἷμα του, μὲ νεανικὴ φλόγα. Ἔτρεξε πρὸς τὸ ντιβάνι κι' ἔπεσε γονατιστὸς ἐμπρός της. Τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὴ μέση, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο τὴ χάϊδευε, προφέροντας συγχρόνως ἀσυνάρτητα ἐρωτικὰ λόγια.

Ἡ Ἔρνα ἄρχιζε νὰ καταλαβαίνῃ πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ παιγνίδι της. Ἂν δὲν ἔφτανε ἐγκαίρως ὁ λωποδύτης Τζίτζο, θὰ πήγαινε χαμένη ἡ θυσία της νὰ ὑποκριθῇ ὅτι συμμεριζόταν τοὺς κτηνώδεις πόθους τοῦ ἀκόλαστου γέρου, ἐνῷ ἤθελε τὴν καταστροφή του, τὸ θάνατό του!... Θὰ βρισκόταν φυλακισμένη ἐκεῖ μέσα, ὑποχρεωμένη νὰ διαλέξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο: ἢ νὰ παραδοθῇ στὸν ἄνθρωπο ποὺ μισοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι, ἢ νὰ τὸν σκοτώσῃ!

Ἦταν προετοιμασμένη καὶ γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐνδεχόμενον: Εἶχε κρυμμένο ἐπάνω της ἕνα μυτερὸ στιλέτο, γιὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἂν χρειαζόταν. Καταλάβαινε ὅμως ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνο αὐτό, κι' ὅτι θὰ εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἔπειτα τὴν ἀστυνομία τῆς Βενετίας...

Ὡστόσο, ἂν ἀναγκαζόταν νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ, δὲν θὰ δίσταζε νὰ χτυπήσῃ...

Ἄλλη ὅμως ἦταν ἡ ἐκδίκησι ποὺ σχεδίαζε... πολὺ μεγαλύτερη! Ἤθελε νὰ πάρῃ στὴν κατοχή της ὡρισμένα σπουδαῖα ντοκουμέντα, ποὺ θὰ κατέστρεφαν τὸν Πέκτρου καὶ θὰ ἐπέτρεπαν συγχρόνως στὴν κόμησσα Χριστίνα νὰ ξαναπάρῃ τὴν περιουσία ποὺ τῆς ἀνῆκε.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Ἔρνα, ἐνῷ ὁ πρίγκηψ τὴν νόμιζε τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτὸν καὶ γινόταν διαρκῶς τολμηρότερος στὶς χειρονομίες του καὶ στ' ἀγκαλιάσματά του.

Τὸ φάντασμα: Πρόσεχε φίλε, νὰ μὴ γλυστρήσῃς, ὅπως τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ!...

Ἡ κοπέλλα τινάχθηκε ξαφνα ὄρθια κι' ἀποτραβήχθηκε, ἀφίνοντάς τον γονατιστὸν στὸ πάτωμα.

— Μὰ γιατί μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω τόσο; διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Γιατὶ δὲν σβύνεις τὴ φλόγα μου μὲ τὰ φιλιά σου;

— Δὲν ἔφτασε ἀκόμη ἡ στιγμὴ τῆς εὐτυχίας! Ἂν βιασθοῦμε, θὰ καταστρέψωμε ὅλη τὴν ὠμορφιὰ μιᾶς ἡμέρας καὶ μιᾶς νύχτας, ποὺ πρόκειται νὰ περάσωμε μαζί! Κάθησε φρόνιμα... Φρόντισε νὰ ἑτοιμάσουν γρήγορα τὸ τραπέζι, ἂν θέλῃς νὰ ἐπιταχύνῃς τὴ στιγμὴ τῆς ὑπερτάτης ἀπολαύσεως.

Ὁ Πέκτρου συνέχισε τὶς ἀπόπειρές του νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, ἀνυπομονῶντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθο του. Ἐκείνη ὅμως κατώρθωνε νὰ τὸν κρατᾷ σὲ ἀπόστασι. Συγχρόνως ἐκρυφοκύτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ὅσο ἔβλεπε ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε, χωρὶς νὰ ἐμφανίζεται ὁ Τζίτζο, ἡ ἀγωνία της μεγάλωνε. Κατάφερνε ὡστόσο νὰ κρυφθῇ, νὰ προσποιηθῇ τὴν εὐτυχισμένη, τὴ χαρούμενη...

Ἡ παράξενη αὐτὴ μονομαχία κράτησε μισὴ ὥρα περίπου. Ἔπειτα ὁ πιστὸς καμαριέρης τοῦ Πέκτρου τὸν εἰδοποίησε, ἔξω ἀπ' τὴν κλειδωμένη πόρτα, ὅτι τὸ φαγητὸ ἦταν ἕτοιμο, σερβιρισμένο. Ὁ πρίγκηψ ἐπανέλαβε τὴ διαταγή του νὰ φύγουν ἀμέσως ὅλοι οἱ ὑπηρέτες.

— Κι' ἂν χρειασθῆτε τίποτε, Ὑψηλότατε; τόλμησε να παρατηρήσῃ ο καμαριερης.

— Δεν χρειαζομαι τιποτε, κανενα! φώναξε ὁ Πέκτρου. Φυγετε ὅλοι, ειπα!

Την ἴδια στιγμη, ἡ Ἔρνα εἶδε ἀπ' τὸ παραθυρο νὰ παρουσιάζωνται επι τέλους στη στροφη του δρομου η καμαριέρα της Ἰσαβελλα κι' ο Τζιτζο. Ὁ λωποδυτης φορουσε ενα πλατυ μανδύα, κατω απ' τον οποιο ἔκρυβε τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλειας του.

Ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε χαρὰ ἀπερίγραπτη. Ἦταν βεβαια πια γιὰ τὴν ἐπιτυχία...

Βλέποντας τὴ λάμψι ποὺ φώτισε τὸ πρόσωπό της, ὁ Πέκτρου τὴν ἀπέδωσε στὴν εὐτυχία, γιατὶ πλησίαζε ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ στιγμή... Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε τρυφερά:

— Πᾶμε, γυναικοῦλα μου! Τὸ τραπέζι μᾶς περιμένει... Θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ σὲ σερβίρω ἐγώ, μὲ τὰ χέρια μου!

Ἡ τραπεζαρία ηταν πολυτελεστάτη, τὸ τραπέζι φορτωμενο ἀπ' τὰ ἐκλεκτότερα φαγιὰ καὶ κρασιά.

Οἱ δυὸ μέλλοντες ἐρασταὶ κάθησαν κοντὰ-κοντά, ἀλλάζοντας γλυκόλογα. Ὁ Πέκτρου ἔβαζε τὰ καλύτερα φαγητὰ στὸ πιάτο τῆς Ἔρνας. Ἐκείνη φρόντιζε νὰ τοῦ γεμίζῃ τὸ ποτήρι μὲ διάφορα κρασιά. Τὸ σχέδιό της ἦταν νὰ τὸν μεθύσῃ.

Τὸν ἄφισε ἀναγκαστικὰ νὰ τὴ φιλήσῃ ἐπανειλημμένως στὰ μάγουλα. Καί, κάποια στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνος ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὶς διαχύσεις, αὐτὴ μπόρεσε νὰ ξεβιδώσῃ κρυφὰ μιὰ μικροσκοπικὴ θήκη, κρεμασμένη σὲ μιὰ χρυσῆ ἀλυσσιδίτσα. Ἔδωσε τότε, γιὰ πρώτη φορά, τὰ χείλη της στὸν πρίγκηπα. Ἐκεῖνος ἔκλεισε τὰ μάτια του, μεθυσμένος ἀπο τόση εὐτυχία. Κι' ἡ Ἔρνα βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ρίξῃ ἀπαρατήρητη μέσα στὸ ποτήρι του λίγες σταγόνες ἑνὸς ὑγροῦ, ποὺ περιεῖχε ἡ θήκη. Ὁ Πέκτρου ἄδειασε σὲ λίγο τὸ ποτήρι, ἀνύποπτος. Ὅταν εἶχαν φτάσει στὰ φροῦτα, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ μιὰ ἀνεξήγητη νάρκη. Τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του βάραιναν.

— Περίεργο! εἶπε. Αἰσθάνομαι μιὰ παράξενη νύστα...

— Θὰ σοῦ περάσῃ... ἀπάντησε ἡ Ἔρνα, χαϊδεύοντάς του τὸ μάγουλο.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ διώξῃ τὸν ὕπνο ποὺ τὸν κυρίευε. Χρειάσθηκε ὅμως ν' ἀκουμπήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἔπειτα κάθησε, βαρυά. Κοπίαζε ἀπερίγραπτα γιὰ νὰ κρατήσῃ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του.

— Μήπως... μήπως μὲ δηλητηρίασαν; τραύλισε.

Ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια, γιὰ νὰ σηκωθῇ ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Ἔμεινε πιὰ ἀκίνητος. Ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ, νικημένος ἀπ' τὸ

δυνατὸ ναρκωτικὸ ποὺ εἶχε ρίξει ἡ Ἔρνα στὸ κρασί του.

Ἡ κοπέλλα εἶχε ἀρκετὴ ὥρα στὴ διάθεσί της γιὰ νὰ ἐνεργήση. Ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ πρίγκηπος κι' ἔγραψε βιαστικὰ ἕνα ἄλλο σημείωμα:

«Ὁ πρίγκηψ κοιμᾶται βαθειά. Ἡ Ἰσαβέλλα νὰ μείνη στὸ δρόμο γιὰ νὰ προσέχη μήπως συμβῆ τίποτε ἀπρόοπτο. Ὁ Τζίτζο νὰ σκαρφαλώση ὡς τὸ παράθυρο, μαζὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα του καὶ μὲ τὸ σχοινί. Τρέχω νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἔχουν φύγει ὅλοι οἱ ὑπηρέτες, ὅπως διέταξε ὁ πρίγκηψ».

Πέταξε τὸ σημείωμα ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἔπειτα ἐπισκέφθηκε βιαστικὰ ὅλα τὰ δωμάτια καὶ τὰ βρῆκε ἄδειανά. Μόνον ὁ θυρωρὸς εἶχε μείνει κάτω στὴν ἐξώπορτα.

Ἡ Ἔρνα πέρασε στὴν τραπεζαρία. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ μίσους καὶ εἰρωνείας στὸν κοιμισμένο Πέκτρου καὶ πῆρε πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι μερικὰ φαγητὰ καὶ μιὰ μποτίλλια κρασί.

— Ὁ καϋμένος ὁ Τζίτζο! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ δυναμώση γιὰ νὰ κάνη τὴ δουλειά του!

Στὸ γραφεῖο τοῦ πρίγκηπος τὴν περίμενε ὁ λωποδύτης. Εἶχε σκαρφαλώσει δίχως δυσκολία κι' εἶχε μπῆ ἀπ' τὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε σ' ἕνα δρόμο ἔρημο.

Ἡ Ἔρνα τοῦ ἔδωσε νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βιασθοῦμε, δήλωσε. Ἔχουμε μιὰ ὥρα καιρό...

Ὅταν ὁ λωποδύτης τελείωσε, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του ἕνα ἔπιπλο μὲ πολλὰ συρτάρια:

— Ἀνοίχτε αὐτὰ ἐδῶ. Ἕνα - ἕνα.

Ὁ Τζίτζο ἔβγαλε τὰ ἀντικλείδια καὶ τὰ ἐργαλεῖα του κι' ἄρχισε τὴ δουλειά του. Σὲ λίγο ὅλα τὰ συρτάρια εἶχαν ἀνοίξει.

Ἡ Ἔρνα ἐξέτασε τὰ χαρτιὰ ποὺ περιεῖχαν, ἐνῶ συγχρόνως ὁ λωποδύτης ἔψαχνε γιὰ χρήματα καὶ γιὰ πολύτιμα πράγματα. Ἐπὶ τέλους, ὁ Τζίτζο ἀνεκάλυψε μιὰ κασσετίνα γεμάτη κοσμήματα καὶ χρυσᾶ νομίσματα.

— Αὐτὰ εἶνε δικά σας κατὰ τὴ συμφωνία μας τοῦ εἶπε ἡ Ἔρνα.

Ἐκεῖνος ἄδειασε τὴν κασσετίνα στὶς πλατειὲς τσέπες του. Ἡ κοπέλλα ἐξακολουθοῦσε τὸ ψάξιμο τῶν χαρτιῶν. Δὲν εὕρισκε ὅμως ὅ,τι ζητοῦσε.

Ὅταν τελείωσε, κύτταξε μὲ ἀπογοήτευσι τὸν λωποδύτη.

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἂν ὑπάρχη καμμιὰ μυστικὴ κρύπτη, θὰ τὴν βρῶ. Εἶμαι εἰδικός.

Ἐξέτασε τὸ ἔπιπλο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τὸ ψηλάφησε μεθοδικά... Ἐπὶ τέλους, συνάντησε μιὰ μικρὴ προεξοχὴ σὰν μικροσκοπικὸ κουμπί. Τὴν ἐπίεσε δυνατά. Ἀμέσως ἄνοιξε ἕνα μυστικὸ συρτάρι ποὺ περιεῖχε κοσμήματα καὶ χαρτιά. Ὁ Τζίτζο ἅρπαξε τὰ πρῶτα ἐνῶ ἡ Ἔρνα ἔπαιρνε τὰ δεύτερα. Μόλις τοὺς ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἡ νέα φώναξε μὲ ἱκανοποίησι:

— Αὐτὰ ζητοῦσα!...

Ἦσαν ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν οἰκογένεια Πέκτρου καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ πρίγκηπος.

— Τώρα πρέπει νὰ φύγωμε! πρόσθεσε ἡ Ἔρνα.

— Κρῖμα! μουρμούρισε ὁ λωποδύτης. Θὰ βρίσκαμε κι' ἄλλα ὡραῖα πράγματα!

— Ναί, ἀλλὰ κινδυνεύουμε νὰ πιασθοῦμε...

Ἡ Ἔρνα ἔκαμε ἕνα δέμα μὲ τὰ πολύτιμα χαρτιὰ κι' ἔγραψε ἐπάνω:

«Τρέξε ἀμέσως νὰ δώσης αὐτὰ στὴν κόμησσα Χριστίνα»

Ἐβγῆκε στὸ παράθυρο, τράβηξε τὴν προσοχὴ τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς πέταξε τὸ δέμα. Ἐκείνη τὸ πῆρε κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ γόνδολα.

Ἔπειτα ἡ Ἔρνα ἔβαλε τὸν Τζίτζο νὰ γράψη μὲ τὸν ἀδέξιο γραφικὸ χαρακτῆρα του, ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευσε:

«Γιὰ τὸν πρίγκηπα Πέκτρου.

»Ἔφθασε ἡ τελευταία σου ὥρα! Ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε νὰ κάμης μιὰ ἀκόμη ἀτιμία εἰς βάρος μιᾶς ἄτυχης κοπέλλας. Παρακολουθήσαμε τοὺς ἀπαγωγεῖς της καὶ μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτουμε ἐμποδίσαμε τὴν καταστροφή της. Ἀφοῦ ὅμως βρεθήκαμε ἐδῶ θεωρήσαμε καθῆκον μας νὰ ἀποκτήσωμε τὶς ἀποδείξεις ὅλων τῶν περασμένων ἐγκλημάτων σου. Τρέμε! Οἱ ὧρες σου εἶνε μετρημένες!»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ Διαβολογιατρὸς τοῦ Σικάγου

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ δόκτορος Μέγιερ

Στὰ τέλη τοῦ προηγουμένου αἰῶνος εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Σικάγο ὁ γιατρὸς Χένρυ Μέγιερ. Ἦταν ἕνας μικροκαμωμένος ἀνθρωπάκος, μὲ ἀσημένια ματογυάλια κι' ἀνοιχτόξανθα μαλλιά. Λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάστασί του ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ διαδίδεται στὴ γειτονιὰ ὅτι εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ μιὰ πελάτισσά του, τὴν Ἴντα Τζέλντερμαν παντρεμένη μ' ἕνα φιλήσυχο νοικοκύρη. Σιγὰ - σιγά, τὸ ἔμαθε ὅλος ὁ κόσμος — ἐκτὸς ἀπ' τὸ Τζέλντερμαν καὶ τὴ σύζυγο τοῦ γιατροῦ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, ὁ Τζέλντερμαν ἔπεσε ἄρρωστος. Τὸν περιποιόταν ὁ Μέγιερ. Καί, ὅταν πέθανε, πιστοποίησε ἀόριστα ὅτι ὁ θάνατός του ὠφείλετο σὲ ἐπιπλοκὲς τῆς ἀρρώστειας του.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε κι' ἡ σύζυγος τοῦ Μέγιερ.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Τζέλντερμαν δοκίμασαν μιὰ ἄσχημη ἔκπληξι ὅταν ἔμαθαν ὅτι, μὲ μιὰ διαθήκη ποὺ εἶχε συντάξει ὁ μακαρίτης στὰ τελευταῖα του μὲ μάρτυρα τὸ Μέγιερ ἄφινε ὅλη τὴν περιουσία του — 70 χιλιάδες δολλάρια — στὴ χήρα του. Τοὺς κινήθηκαν τότε ὑποψίες, συνεννοήθηκαν μὲ τοὺς συγγενεῖς τῆς συζύγου τοῦ γιατροῦ, ποὺ δὲν τὸν συμπαθοῦσαν ποτέ, κι' ἀνακοίνωσαν ὅλοι τὶς ὑπόνοιές τους στὸν Εἰσαγγελέα.

Μιὰ νεκροψία ἀπέδειξε ὅτι ὁ Τζέλντερμαν κι' ἡ κυρία Μέγιερ εἶχαν δηλητηριασθῆ μὲ στρυχνίνη. Ὁ γιατρὸς κι' ἡ χήρα κατηγορήθηκαν γιὰ τὸ διπλὸ ἔγκλημα. Ἀλλὰ ὁ Μέγιερ δανείσθηκε 5.000 δολλάρια ἀπ' τὴ φίλη του καὶ πλήρωσε ἕνα περίφημο δικηγόρο, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε ν' ἀπαλλάξη καὶ τοὺς δυὸ ἀπ' τὴν κατηγορία.

Οἱ δυὸ συνένοχοι παντρεύτηκαν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιατρὸς εἶχε ἐπιδοθῆ στὴν ἀγαθοεργία. Ἰδίως περιποιόταν δωρεὰν τὰ ἄπορα παιδιά. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπέτυχε τὸ σκοπό του: Νὰ κερδίση τὴν εὔνοια τῆς κοινῆς γνώμης καὶ νὰ ξεχασθῆ τὸ ἔγκλημά του.

Εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς δευτέρας συζύγου του μαζὶ μὲ τὸ γυιό του, ἕνα ἀγοράκι 2 ἐτῶν. Μιὰ μέρα, ὁ μικρὸς βρέθηκε πνιγμένος στὸ λουτρό. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑποπτεύθηκε ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ πατέρας του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε ἀνάμνησι τῆς πρώτης συζύγου του. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα, κι' ἐξ ἄλλου ὁ Μέγιερ ἔδειξε τόση θλῖψι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του ὥστε ἡ Δικαιοσύνη τὸν ἄφισε ἀνενόχλητο.

Τώρα ὁ Μέγιερ ἔπεισε τὴ σύζυγό του νὰ τὸν ὀνομάση κληρονόμο της. Συγχρόνως ἄρχισε ν' ἀσχολῆται στὸ σπίτι του μὲ τὴ μαγειρική... Ἡ γυναῖκα του παραπονέθηκε σὲ φίλες της ὅτι τὰ φαγητὰ ποὺ μαγείρευε ὁ σύζυγός της εἶχαν μιὰ γεῦσι παράξενη πικρὴ σὰν νὰ περιεῖχαν ἀρσενικό. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τρώη διαρκῶς στὸ ρεστωράν.

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμη. Καί, μιὰ μέρα, ὁ γιατρὸς συνελήφθη. Κάποιος Πέτερ Μπρέτζ εἶχε καταγγείλει στὴν ἀστυνομία ὅτι ὁ Μέγιερ τὸν εἶχε ὑπνωτίσει καὶ τοῦ εἶχε ἐπιβάλει νὰ σχετισθῆ ἐρωτικὰ μὲ τὴ σύζυγό του — ποὺ ἦταν ἤδη γνωστή του πρὶν ἀπ' τὸν πρῶτο γάμο της — καὶ νὰ τὴν δηλητηριάση. Ἀλλὰ ὁ Μπρέτζ εἶχε συνέλθει ἐγκαίρως ἀπ' τὴν ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ πρὶν γίνη ἀκούσιο ὄργανο τοῦ διαβόλου - γιατροῦ.

Μιὰ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι ἀφοῦ πῆρε τὸ δίπλωμά του στὴ Λειψία, ὁ Μέγιερ εἶχε σπουδάσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὑπνωτισμό, μὲ καθηγητή του τὸ διάσημο ὑπνωτιστὴ Χέρμπερτ Φλίντ.

Ὡστόσο, ὁ δικηγόρος ποὺ εἶχε ἀπαλλάξει τὴν πρώτη φορὰ τὸ Μέγιερ, κατάφερε νὰ τὸν σώση καὶ πάλι.

Μετὰ τὴν ἀθώωσί του, ὁ Μέγιερ ἄφισε τὴ γυναῖκα του καὶ σχετίσθηκε μὲ μιὰ ἠθοποιό. Ἐγκατέλειψε γιὰ χάρι της τὴ δουλειά του καὶ ταξείδεψε μαζί της ἐπὶ 2 χρόνια. Ὅταν τελείωσαν τὰ χρήματά του ἡ ἠθοποιὸς ἀναζήτησε ἄλλο φίλο, κι' ὁ Μέγιερ ξαναγύρισε στὸ Σικάγο καὶ στὴν ἰατρική. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ δεύτερη σύζυγός του εἶχε ζητήσει καὶ πάρει διαζύγιο.

Ὁ Μέγιερ ρίχθηκε στὸ πιοτὸ καὶ κατάντησε ἀνίκανος νὰ ἐργασθῆ. Ὡστόσο μιὰ νέα κοπέλλα, ἡ Μαίρη Ντρέσπεν, κόρη πρώην πελάτου του, τὸν ἀγάπησε καὶ τὸν παντρεύτηκε. Γιὰ νὰ πληρώση τὰ ἔξοδα τοῦ γαμηλίου ταξειδιοῦ ὁ Μέγιερ πλαστογράφησε ἕνα τσὲκ 1.200 δολλαρίων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταδικασθῆ σὲ 6 μηνῶν φυλάκισι.

Ἔνοιωθε πιὰ ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ συνεχίση τὸ ἰατρικὸ στάδιο. Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ κερδίση χρήματα.... Μέσα στὴ φυλακή, γνώρισε κάποιον Μπράντ καὶ τὸ μουσικὸ Κὰρλ Μύλλερ. Συμφώνησαν δὲ οἱ τρεῖς τους νὰ σκαρώσουν διάφορες ἀπάτες.

Ὅταν ἀποφυλακίσθηκε ὁ Μέγιερ, ἡ σύζυγός του τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα. Γιατὶ ὁ σατανικὸς γιατρὸς τὴν κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴν ὑπνωτιστικὴ ἐπιρροή του. Μὴ ἔχοντας πιὰ δική της θέλησι δέχθηκε νὰ γίνη συνένοχος στὶς ἀπάτες του.

Ὁ Μέγιερ δανείσθηκε 5.000 δολλάρια ἀπ' τὴν πεθερά του καὶ πῆγε μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου βρῆκε τὸν Μπράντ καὶ τὸ Μύλλερ. Ἡ Μαίρη παντρεύτηκε τότε εἰκονικὰ μὲ τὸν Μπράντ — ποὺ εἶχε πάρει τὸ ψευδώνυμο Γιόζεφ Μπάουμ — κι' ἐγκαταστάθηκαν μαζὶ σ' ἕνα διαμέρισμα. Ὁ Μπράντ περνοῦσε γιὰ πλούσιος κτηματίας. Ἀσφάλισε τὴ ζωή του σὲ διάφορες ἑταιρεῖες γιὰ 100.000 δολλάρια, στὸ ὄνομα τῆς συζύγου του. Ὁ Μύλλερ — ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἕνα μουσικὸ κατάστημα ὡς καθηγητὴς Ρώϋτερ — ἔδωσε τὶς καλλύτερες συστάσεις γιὰ τὸν Μπράντ στοὺς πράκτορες τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν ποὺ ζητοῦσαν πληροφορίες.

Τὸ σχέδιο τοῦ Μέγιερ ἦταν νὰ σκηνοθετήση τὸ θάνατο τοῦ Μπράντ παρουσιάζοντας ἀντὶ γι' αὐτὸν ἕνα ἄλλο πτῶμα παρμένο ἀπ' τὸ Ἀνατομεῖο, καὶ νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια. Τὰ πράγματα ὅμως ἐξελίχθηκαν διαφορετικά. Ὁ Μπράντ δοκίμασε μιὰ μέρα νὰ παραβῆ τὴ συμφωνία καὶ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὰ ὀνομαστικὰ συζυγικά του δικαιώματα πάνω στὴ σύζυγο τοῦ Μέγιερ. Ὁ γιατρὸς ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν καὶ τὸν δηλητηρίασε. Ὁ Μύλλερ θέλησε νὰ τὸν καταγγείλη στὴν ἀστυνομία ἀλλὰ σώπασε ὅταν ὁ Μέγιερ τοῦ ὑπόσχέθηκε τὸ μισὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας.

Ἀγόρασαν τότε σαμπάνια καὶ γλέντησαν μαζὶ μὲ τὴ Μαίρη, δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ. Ὅταν ἔφτασε ἕνας ὑπάλληλος ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας, τοὺς βρῆκε μεθυσμένους καὶ τοὺς τρεῖς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἑταιρεία ἀρνήθηκε νὰ πληρώση τὴν ἀσφάλεια. Τότε ὁ Μέγιερ κατάλαβε ὅτι τὸ γλέντι τους ἦταν ἕνα μεγάλο λάθος. Καὶ δραπέτευσε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ Μύλλερ, πρὶν τοὺς συλλάβη ἡ ἀστυνομία. Ἐγκαταστάθηκαν κατόπιν στὸ Τολέντο κι' ἐκεῖ ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν ἄλλο σχέδιο: Ὁ Μέγιερ πάντρεψε τὸ Μύλλερ μὲ μιὰ ὡραία νέα, τὴ Μαίρη Νάϊς. Ἔπειτα ἀσφάλισε τὴ νεόνυμφη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴ δηλητηριάση.

Κι' αὐτὴν ὅμως τὴ φορὰ ἀπέτυχε... Ὁ Μύλλερ ἀγάπησε πραγματικὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ τοῦ Μέγιερ, τὸν ἀπείλησε ὅτι θὰ τὸν παρέδιδε στὴν ἀστυνομία ἂν τολμοῦσε νὰ τῆς κάνη κακό! Τὴν πῆρε μάλιστα κι' ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὸ Σικάγο. Ἐκεῖ τῆς τὰ φανέρωσε ὅλα, κι' ἔπειτα τὰ κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία.

Ὁ Μέγιερ ὅμως τὸ εἶχε προβλέψει κι' εἶχε φύγει γιὰ τὸ Ντιτρόιτ, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του ποὺ βρισκόταν σὲ τέτοια διανοητικὴ κατάστασι ὥστε δὲν θυμόταν κἂν τὸ πραγματικό της ὄνομα... Εἶχε πάρει ἕνα ψευδώνυμο, εἶχε βάψει τὰ μαλλιά του κι' εἶχε ξυρίσει τὸ μουστάκι του. Ὡστόσο παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις ἡ ἀστυνομία τὸν ἀνακάλυψε καὶ τὸν συνέλαβε.

Ὁ Μέγιερ καταδικάσθηκε σὲ ἰσόβια δεσμά. Ἀφοῦ ἔμεινε λίγο καιρὸ στὸ Σίνγκ - Σίνγκ, ἔπαθε μανία καταδιώξεως καὶ πέθανε τρελλός.

ΙΝΙΟΚΕΡΝ

ἡ πόλις κόλασις

Αἱματηρὲς συγκρούσεις, ἄγριο ἀλληλοφάγωμα

Στὴν ἔρημο τῆς Μοτζάβας, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὴν πεδιάδα τῆς Καλιφορνίας ὑπάρχει μιὰ μικρὴ πόλις ποὺ λέγεται Ἴνιοκερν.

Ὁποιος τύχη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν πόλι αὐτὴ θὰ δοκιμάση μεγάλη κατάπληξι βλέποντας τὴν καθυστερημένη ἐμφάνισί της ποὺ θυμίζει τὶς παλιὲς πόλεις τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἐτρομοκρατοῦντο ἄλλοτε ἀπὸ τὶς συρράξεις καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν κακοποιῶν τῶν ληστῶν καὶ τῶν κάου—μπόϋ.

Στὴν Ἴνιοκερν βλέπει κανεὶς παντοῦ νὰ κυκλοφοροῦν κάρρα ποὺ τὰ σύρουν ἄλογα ὁδηγούμενα ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἡ φυσιογνωμία τους θυμίζει τοὺς ληστὰς τοῦ κινηματογράφου. Καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμη τῆς πόλεως αὐτῆς ὅταν κυκλοφοροῦν στὸ δρόμο ἔχουν στὴ ζώνη τους δύο περίστροφα τὰ ὁποῖα εἶνε ἕτοιμες νὰ χρησιμοποιήσουν, χωρὶς δισταγμὸ στὴν πρώτη δύσκολη στιγμή, ἂν ὑποστοῦν δηλαδὴ τὴν ἐπίθεσι κανενὸς κακοποιοῦ ἀπ' τοὺς ὁποίους ἀφθονεῖ ἡ πόλις αὐτή.

Μέσα στὰ μπὰρ τῆς Ἴνιοκερν, ποὺ τὰ ἔπιπλά τους εἶνε κατατρυπημένα ἀπὸ τὶς σφαῖρες, βλέπει κανεὶς διαφόρους ὕποπτους τύπους λευκῶν νὰ συναλλάσσωνται μὲ Ἰνδιάνους νὰ τακτοποιοῦν μυστικὲς ὑποθέσεις καὶ νὰ καταστρώνουν τὰ σχέδια γιὰ διάφορες ληστεῖες καὶ φόνους.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἡ Ἴνιοκερν ἦταν ἕνα μικρὸ χωριὸ μέσα στὴν ἔρημο τῆς Μοτζάβας, μὲ 29 μόνο κατοίκους! Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅμως ποὺ τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ διάλεξε τὴν Κοιλάδα τοῦ Θανάτου, ὡς τόπο δοκιμῆς τῶν νέων ναυτικῶν ὅπλων, ἡ Ἴνιοκερν — ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν Κοιλάδα — ἀπόχτησε, ὡς διὰ μαγείας 100.000 κατοίκους.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε πρώην κατάδικοι, πρόσφυγες ἀπὸ διάφορα μέρη, μιγάδες καὶ Ἰνδιάνοι, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀναγκασθῆ τὸ ἀμερικανικὸ Ναυτικό, νὰ προσλάβη ὡς ἐργάτες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ «Σταθμοῦ Δοκιμῆς», λόγω τῆς μεγάλης ἐλλείψεως ἐργατῶν, ποὺ ὑπῆρχε στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἴνιοκερν ἀλληλοσπαράσσονται κυριολεκτικῶς μεταξύ τους. Οὔτε τὴ νύχτα ἀκόμη δὲν σταματοῦν οἱ κρότοι τῶν πυροβολισμῶν. Καὶ ἀσφαλῶς, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴν πόλι ἡ δύναμις τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ γιὰ νὰ ἐπεμβαίνη κάθε φορὰ ποὺ γίνονται συμπλοκὲς δὲν θὰ εἶχε μείνει κανεὶς σχεδὸν κάτοικος ζωντανὸς στὴν Ἴνιοκερν. Θὰ εἶχαν σκοτωθῆ ὅλοι μεταξύ τους.

Πρὸ καιροῦ, ἀπὸ ἀσήμαντη ἀφορμὴ προεκλήθη μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἄγριες, τὶς πλέον αἱματηρὲς συμπλοκές. Στὴ συμπλοκὴ αὐτὴ—γιατὶ ὄχι μάχη;—τραυματίσθηκαν 47 ἄτομα! Χρειάσθηκε δὲ νὰ στείλη ἀμέσως ἐπὶ τόπου ἰσχυρὲς δυνάμεις τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ γιὰ νὰ προλάβη τὴ συνέχεια τοῦ κακοῦ, τὴν πλήρη ἀλληλεξόντωσι τῶν δρυμητικῶν, θυμωδῶν καὶ αἱμοχαρεστάτων Ἰνιοκερνέζων.

Ἡ πρωτοφανὴς ἔχθρα ποὺ ἔχουν οἱ θηριώδεις κάτοικοι τῆς Ἴνιοκερν μεταξύ τους, τοὺς ἔχει κάνει νὰ ὑποψιάζωνται καὶ νὰ φοβοῦνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Τόσο δὲ καχύποπτοι εἶνε ὥστε δὲν πίνουν ποτὲ τίποτα ἂν δὲν ἐξαναγκάσουν νὰ τὸ δοκιμάση προηγουμένως τὸ γκαρσόνι ποὺ τοὺς σερβίρει. Ἂν τὸ γκαρσόνι δὲν κεραυνοβοληθῆ ἀπὸ τὸ δηλητήριο ποὺ ὑπάρχει τυχὸν μέσα στὸ ποτόν, τότε τὸ θεωροῦν ἀκίνδυνο καὶ τὸ πίνουν.

Ἡ χαρτοπαιξία ὀργιάζει στὴν Ἴνιοκερν. Οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῆς κολασμένης αὐτῆς πόλεως εἶναι μανιώδεις χαρτοπαῖκτες καὶ χάνουν πάντοτε σχεδὸν ὅλα τὰ κέρδη, τῶν ὑπόπτων ἐπιχειρήσεων των, στὰ χαρτιά.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ ἰδιοκτῆται τῶν χαρτοπαικτικῶν κέντρων κερδίζουν μεγάλα ποσά. Φαντασθῆτε ὅτι χρειάζονται πολλὲς φορές... αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μεταφέρουν τὶς εἰσπράξεις τους!

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγριότης, ὅλες αὐτὲς οἱ αἱματοχυσίες πρόκειται νὰ λείψουν καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἴνιοκερν θὰ ἐκπολιτισθοῦν, θὰ ἡμερέψουν ὅσο κι' ἂν φαίνεται δύσκολο κι' ἀπίστευτο αὐτό. Τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ βοηθάει μὲ ὅλα του τὰ μέσα στὴν προσπάθεια αὐτὴ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀνοίγει δρόμους, κατασκευάζει πισίνες καὶ διάφορα ἄλλα κοινωφελῆ ἔργα, ποὺ θὰ κάνουν τοὺς κατοίκους τῆς Ἴνιοκερν νὰ ξεχάσουν τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν τους καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ ζοῦν ζωὴν ἀνθρώπων καὶ ὄχι θηρίων.

ΚΕΙΘ ΜΟΝΡΟΕ

Τὸ ὄνειρο ἑνὸς ἀρωματοπώλου

Ἕνας ἀρωματοπώλης τῆς Ρώμης, ὁ κ. Ἀμπάτι, εἶχε ἀνέκαθεν τὸ πάθος τῆς μουσικῆς. Ἐπὶ 30 χρόνια δὲν ἔλειψε ἀπὸ καμμιὰ συναυλία ἢ παράστασι τῆς ὄπερας. Ἔχει μαζέψει περὶ τοὺς 2.000 δίσκους γραμμοφώνου τῶν μεγαλυτέρων μουσουργῶν. Παίζει πιάνο μὲ τ' αὐτί, χωρὶς νάχη σπουδάσει ποτὲ μουσική.

Ὡστόσο, τὸ ὄνειρό του ἦταν πάντα... νὰ διευθύνη μιὰ ὀρχήστρα! Καὶ κατάφερε ἐπιτέλους νὰ τὸ πραγματοποιήση. Νοίκιασε μιὰ αἴθουσα συναυλιῶν καὶ προσέλαβε 90 μουσικούς. Ἕνα διαφημιστικὸ πρακτορεῖο ἀνέλαβε τὴ σχετικὴ ρεκλάμα. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία στοίχισε στὸ μελομανῆ ἀρωματοπώλη 300.000 λιρέττες. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ κατάφερε νὰ διευθύνη τὴν ὀρχήστρα ἀρκετὰ καλά, καὶ τὸ ἀκροατήριο τὸν ἐχειροκρότησε.

— Τώρα πιὰ μπορῶ νὰ πεθάνω εὐχαριστημένος! δήλωσε στὸ τέλος τῆς συναυλίας.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. Ἀμπάτι ἔχει ταλέντο μουσικοῦ. Πάντως δὲν πρόκειται βέβαια νὰ πεθάνη. Ὁ Θεὸς ξέρει πόσες φιλοδοξίες πρόκειται νὰ ἱκανοποιήση ἀκόμα.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΚΟΡΑ
Κας Μεχτίδου
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 - ΟΠΙΣΘ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
Ὁ Οἶκος ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ τῆς Κας Μεχτίδου ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ τὸ δῶρο ποὺ θὰ προσφέρη εἶναι νὰ μειώση τὰ δίδακτρα εἰς τὰς πρώτας 15 μαθητρίας αἱ ὁποῖαι θὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν στὸ πρῶτο νεοσχηματισθὲν γκρούπ κοπτικῆς. Διὰ τὰς ἐργαζομένας, λειτουργεῖ ἰδιαίτερο γκρούπ μὲ κατάλληλες ὧρες διδασκαλίας.

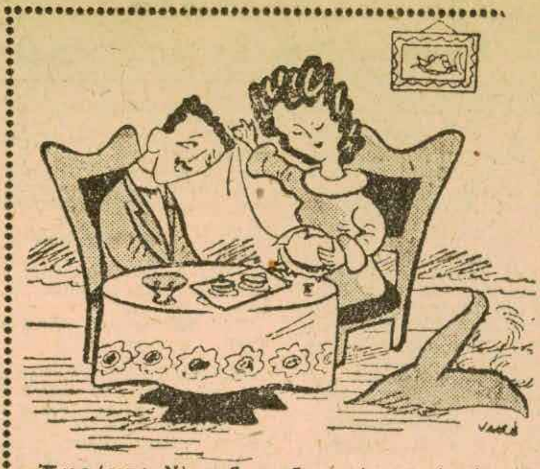

Ἐκείνη: Νὰ μοῦ πατᾶς σιγὰ - σιγὰ τὸ πόδι, Γιαννάκη γιατὶ ἔχω χιονίστρες...

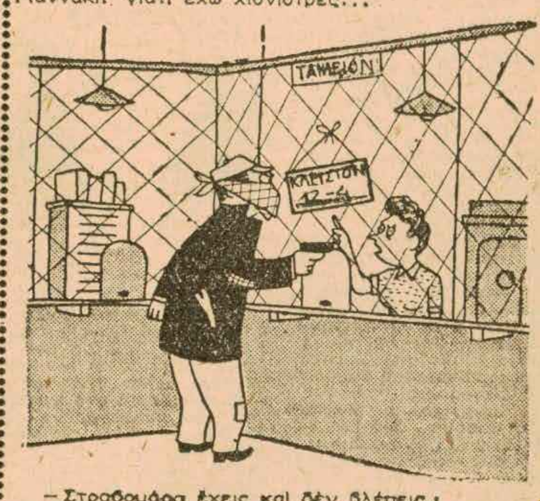

— Στραβομάρα ἔχεις καὶ δὲν βλέπεις;

— Τὸν βλέπεις; Ἔτσι ἀποφεύγει ν' ἀνοιγοκλείνη τὰ κουτιά.

Ἡ μιὰ δακτυλογράφος στὴν ἄλλη: Σήμερα, καθὼς βλέπεις, τὸ Χρηματιστήριο ἔχει μεγάλες διακυμάνσεις!...

Ο «ΚΥΡ - ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ» τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν

Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἀνέκδοτα ἑνὸς ἀρχικλητῆρα

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν κυρ- Βασιλάκη Χονδρογιάννη, τὸν συμπαθέστατο μπάρμπα - Βασίλη τὸν ἀρχικλητῆρα τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν; Ὑπηρετεῖ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο «ἐνόρκως καὶ εὐσυνειδήτως» ἐπὶ πενῆντα «συναπτὰ ἔτη!»

Γεννήθηκε τὸ 1872 στὴν Κέρκυρα. Πῆγε στὸν πόλεμο τοῦ 1897. Μόλις ἀφυπηρέτησε, τὸν ἴδιο χρόνο διορίσθηκε κλητῆρας. Ἀπὸ τότε δὲν τὸ «κούνησε» ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Μπῆκε εἰκοσιπέντε καὶ σήμερα εἶνε ἑβδομῆντα πέντε χρονῶν. Πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια στὴν ὑπηρεσία! —

Τὸ πῶς κατώρθωσε νὰ μείνη τόσα χρόνια στὴν ὑπηρεσία χωρὶς ποτὲ νὰ ἀπολυθῆ, τὸ θεωρεῖ θαῦμα ὁ κυρ - Βασιλάκης.

— Τὴν παληὰ ἐποχὴ μᾶς ἐξηγεῖ δὲν ὑπῆρχε ἡ «μονιμότης». Ἐρχόταν ὁ ἕνας ὑπουργὸς καὶ σὲ διώριζε. Ἐρχόταν ὁ ἄλλος σ' ἔπαυε γιὰ νὰ διορίση τοὺς δικούς του. Ἐμένα ὅμως ὅλοι μ' ἐκτιμοῦσαν καὶ μ' ἀγαποῦσαν βεβαιώνει μὲ καμάρι ὁ κυρ - Βασιλάκης.

Καὶ δὲν εἶνε λίγοι οἱ ὑπουργοὶ ποὺ πέρασαν ἀπό... τὰ χέρια του. Ἑκατὸν σαράντα ὀκτὼ ἔχει μετρήσει ὡς τώρα. Πρῶτος, ποὺ γνώρισε, ἦταν ὁ συνταγματάρχης Κόρπας τοῦ «ἀχρόου» Ὑπουργείου Ζαΐμη. Ἑκατοστὸς τεσσαρακοστὸς ὄγδοος εἶνε ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς κ. Π. Μαυρομιχάλης. Ἐν τῷ μεταξὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο ὁ Γεώργιος Θεοτόκης, ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχάλης, ὁ Νικόλαος Λεβίδης, ὁ Ν. Τριανταφυλλάκος ὁ Καρπεσόπουλος (ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ) ὁ Δημ. Γούναρης, ὁ Τσήλιος, ὁ Μαυρομάτης ὁ Γ. Παπανδρέου, ὁ Γ. Καφαντάρης, ὁ Γ. Κονδύλης, ὁ Ρέπουλης ὁ Ρακτιβὰν ὁ Ἰω. Τσιριμῶκος, ὁ Γουναράκης ὁ Τζὼν ὁ Θεοτόκης ὁ Ρέντης, κι' ἄλλοι 90 συνολικὰ ὡς τὸ 1936 κι' ἄλλοι 58 ἀπὸ τὸ 1936 ὡς σήμερα.

Τὸν κ. Τζὼν Θεοτόκη αἴφνης, τὸν σημερινὸ Πρόεδρο τῆς Βουλῆς τὸν ἤξερε ἀπὸ παιδί. Πρὶν 35 χρόνια ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Γ. Θεοτόκης τὸν ἔστελνε καμμιὰ φορὰ στὸ σπίτι του. Κι' ὅταν βρισκόταν ἐκεῖ τὰ δυὸ παιδιά του, ὁ Τζὼν καὶ ὁ Νίκος, ξεσποῦσε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Βασιλάκη ὁ.... μαξιλαροπόλεμος. Μὲ τὴν οἰκειότητα ποὺ εἶχαν, σὰν πατριῶτες ἀντὶ γιὰ χειραψίες, ἀντήλλασαν μαξιλαριές, γιὰ νὰ σπάσουν κέφι...

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑπουργοὺς ποὺ γνώρισε μόνο καλὰ λόγια ἔχει ὁ μπάρμπα-Βασίλης. Ὁ Γ. Θεοτόκης πρῶτα ἔδινε στὸν ἀμαξᾶ καὶ στὸν ἀκόλουθό του νὰ φᾶνε κι' ὕστερα καθόταν στὸ τραπέζι. Ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχάλης ἦταν εὐγενέστατος στὴν ὑπηρεσία του. Καθένας ἦταν ἀξιοσέβαστος μὲ τὴν προσήνεια καὶ τὴν τιμιότητα, ποὺ τοὺς διέκρινε. Στὰ παληὰ τὰ χρόνια, ἔμπαιναν πλούσιοι στὰ ὑπουργεῖα καὶ πέθαιναν φτωχοί. Ὁλόκληρες περιουσίες «ἔτρωγαν στὴν πολιτική». Μιὰ μέρα καθὼς ὁ Ρακτιβὰν ἀνέβαινε τὶς σκάλες τοῦ Ὑπουργείου, ὁ Βασιλάκης ποὺ ἀκολουθοῦσε παρατήρησε κάτι:

— Κύριε ὑπουργέ...

— Τί εἶνε Βασιλάκη;

— Τὸ παντελόνι, κύριε ὑπουργέ.

— Τί, ἔλυωσε;

— Τρύπησε, κ. ὑπουργέ.

— Φαίνεται πολὺ Βασιλάκη;

— Ὄχι καὶ τόσο, κύριε ὑπουργέ.

— Καλά, ἅμα πάω σπίτι τὸ μεσημέρι, θὰ τὸ ράψω ὁ ἴδιος.

Καὶ πραγματικὰ αὐτὸ ἔκανε.

★

Φυσικὰ ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ὑπουργοὶ ποὺ εἶχαν τὶς ἰδιοτροπίες τους. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ Τσέλος. Πρώην εἰσαγγελεύς, ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Λάμπρου. Ἄριστος καθ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶχε τὴν ἀθῶα ἰδιοτροπία νὰ θέλη πάντα ἡ θερμοκρασία στὸ γραφεῖο του τὸν χειμῶνα, νὰ εἶνε 19 βαθμῶν. Οὔτε πιὸ κάτω οὔτε πιὸ πάνω. Μόλις ἔμπαινε μέσα, κυττοῦσε τὸ θερμόμετρο. Ἅμα ἦταν στὸ 19, ἔβγαζε καὶ τὸ σακκάκι του ἀκόμα, καθόταν στὸ γραφεῖο καὶ στρωνόταν στὴ δουλειά, χωρὶς νὰ σηκώνη κεφάλι. Ἂν ὅμως τὸ θερμόμετρο δὲν ἔδειχνε 19 ἦταν ὅλο γκρίνια. Ὁ Βασιλάκης, ποὺ ἄναβε τὴ σόμπα δὲν τὰ κατάφερνε πάντα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Παρατήρησε ὅμως ὅτι ὁ ὑπουργός, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ στὸ θερμόμετρο δὲν ἐνδιαφερόταν, ἂν ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε. Τόσο τὸν ἀπορροφοῦσε ἡ δουλειά. Τότε ὁ Βασιλάκης σοφίσθηκε τὸ ἑξῆς τέχνασμα γιὰ νὰ λείψουν οἱ γκρίνιες: Ἄναβε κανονικὰ τὴ σόμπα καὶ κυττοῦσε τὸ θερμόμετρο. Ἂν ἔδειχνε λιγώτερο ἀπὸ 19, ἔπαιρνε μιὰ πετσέτα τὴ ζέσταινε ἀρκετὰ καὶ τὴν ἀκουμποῦσε στὸ θερμόμετρο, ποὺ ἔτσι ἀνέβαινε. Ἂν ἔδειχνε περισσότερο, βουτοῦσε τὴν πετσέτα σὲ κρύο νερὸ κι' ἔρριχνε ἔτσι τὴ θερμοκρασία.

Ο ΚΥΡ - ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ

★

Τὰ πενῆντα χρόνια τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βασιλάκη, δὲν ἔμειναν... στάσιμα. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα: Ἔγινε ἀπὸ κλητῆρας, ἀρχικλητῆρας κι' ἔκανε κι' ἀρκετὰ ταξίδια. Τὸ 1910 συνοδεύοντας τὸν τότε διευθυντὴ τοῦ Ὑπουργείου Π. Μαζαράκη, μετέσχε στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Κάιζερ στὴν Κέρκυρα.

Τὸ 1912 βρέθηκε στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀθῆνα τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ οἱ ἐφημερίδες κυκλοφόρησαν παραρτήματα καὶ χάλασε ὁ κόσμος ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Π. Μαζαράκης τὸν ἔστειλε τότε μὲ ὡρισμένα ἔγγραφα στὸν ἀδελφό του Ἀλ. Μαζαράκη, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ἐπιτελεῖο. Συνεχίζονταν ἀκόμα αἱ μικροσυγκρούσεις μὲ τοὺς Βουλγάρους στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ καὶ 25.000 Τοῦρκοι ἦταν ἀκόμη στὴ Θεσσαλονίκη ὅταν ἔφτασεν ἐκεῖ ὁ Βασιλάκης. Πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ εἶπε στὸν ἀμαξᾶ νὰ τὸν πάη στὸ Διοικητήριο. Ὧρες ὁλόκληρες τὸν γύριζε ὁ ἀμαξᾶς χωρὶς νὰ κατορθώση νὰ βρῆ τὸ Διοικητήριο. Κάποτε σ' ἕνα δρόμο συνάντησε καὶ χαιρέτησε τὸν ἀρχίατρο Ἱερομνήμονα.

— Γιὰ ποῦ τὄβαλες Βασιλάκη;

— Γυρίζω τόσες ὧρες τώρα καὶ δὲν κατορθώνω νὰ βρῶ τὸ Διοικητήριο.

Ὁ ἀρχίατρος ἔμπηξε τὰ γέλια:

— Στὸ «Χάνι», φώναξε στὸν ἀμαξᾶ ἀνεβαίνοντας κι' ὁ ἴδιος στὸ ἀμάξι Χάνι, Βασιλάκη τὸ λένε ἀκόμα ἐδῶ τὸ Διοικητήριο κι' ἔτσι μόνο τὸ ξέρουν.

Τέλος μὲ τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία ὁ Βασιλάκης πῆγε τὸ 1919 στὴ Σμύρνη. Μὲ τὸν «Ἀτρόμητο» κι' ἕνα ἄλλο καράβι γεμᾶτα ρουχισμὸ καὶ τρόφιμα. Τὰ μοίρασαν στὸν κόσμο ἀπὸ ἐνορία σὲ ἐνορία στὴν πόλι καὶ σ' ὅλα τὰ γύρω προάστεια.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἔχει καὶ τὸ κτίριο τὴν ἱστορία του. Μὴν τὸ βλέπετε ἔτσι κακομοιριασμένο ποὺ εἶνε σήμερα. Ἄλλοτε ἦταν φημισμένο μέγαρο. Ἑφτὰ ἦταν ὅλα ὅλα τότε τὰ Ὑπουργεῖα: Στρατιωτικῶν Ναυτικῶν, Ἐξωτερικῶν Οἰκονομικῶν, Παιδείας, Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, τὸ ἕβδομο ἦταν ἴσως τὸ πιὸ σημαντικό. Ἦταν ἕνα εἶδος γενικοῦ Ὑπουργείου, ποὺ περιελάμβανε ὡς τμήματα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀνύπαρκτα τότε, σημερινὰ ὑπουργεῖα. Τὰ ὑπουργεῖα Δημοσίων Ἔργων, Μεταφορῶν καὶ ΤΤΤ ἦταν ὅλα ἕνα μόνο τμῆμα του μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Βλαχόπουλο Εἶχαν μάλιστα τὴν ἀποθήκη γιὰ τὰ φτυάρια καὶ τοὺς κασμάδες τῶν συνεργείων τους, στὸ δωμάτιο ποὺ εἶνε σήμερα τὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα ἡ διεκπεραίωσις καὶ οἱ γραφομηχανὲς ἦταν τὸ Τηλεγραφεῖο καὶ Ταχυδρομεῖο. Σώζεται μάλιστα καὶ τὸ πορτάκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ κοινὸ ἔδινε τὰ γράμματα. Τὸ σημερινὸ Ταχυδρομεῖο ἦταν ἰδιοκτησία Μελᾶ κι' ἀργότερα ἀφοῦ κάηκε τὸ πῆρε τὸ κράτος. Τὸ σημερινὸ Ὑπουργεῖο Ἐφοδιασμοῦ ἦταν ἁπλὸ τμῆμα μὲ τὸν Δάσιο ἐπικεφαλῆς, ἑπτὰ ὑπαλλήλους κι' ἕνα κλητῆρα. Στὸ Ὑπουργεῖο ἀκόμη τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπάγονταν τὰ τμήματα Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μὲ τὸν Λιακόπουλο, Γεωργίας μὲ τὸν Βαμπᾶ, Χωροφυλακῆς καὶ τὸ Ἰατροσυνέδριο. Δηλαδὴ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ὑπουργεῖα, ποὺ δημιουργήθηκαν μόνο ὅταν ἄρχισε μὲ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους νὰ μεγαλώνη ἡ Ἑλλάδα.

Ἐκεῖ στὸ ἰσόγειο τοῦ Ὑπουργείου, ἐδῶ καὶ 42 χρόνια μένει ὁ κυρ - Βασιλάκης μὲ τὴ δεύτερη γυναῖκα του. Ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα εἶχε ἀποχτήσει δυὸ κορίτσια ποὺ τὰ καλοπάντρεψε κι' ἕνα ἀγόρι. Ἀπὸ τὴ δεύτερη, τὴν τωρινὴ γυναῖκα του ἀπόχτησε ἕνα ἀγόρι, ποὺ τοῦ τὸ ἅρπαξε ἡ πεῖνα τοῦ 1941. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ μεγάλος του καϋμός.

K — c.—

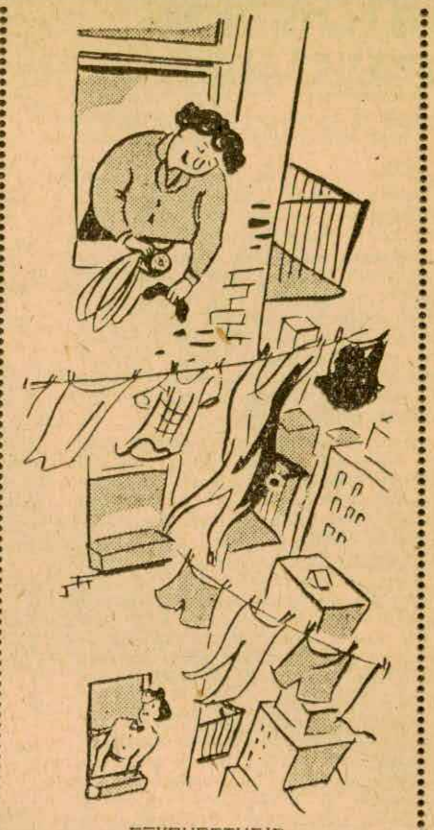

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ

— Πιάσε τὸ τηλέφωνο κυρία Εὐανθία. Κάποιος σὲ ζητεῖ.

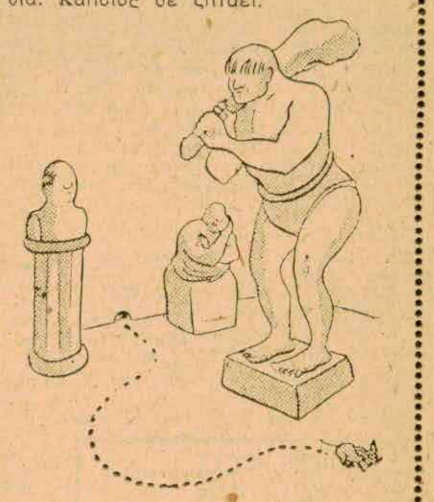

Ο ΦΟΒΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΕΡΗΜΑ !

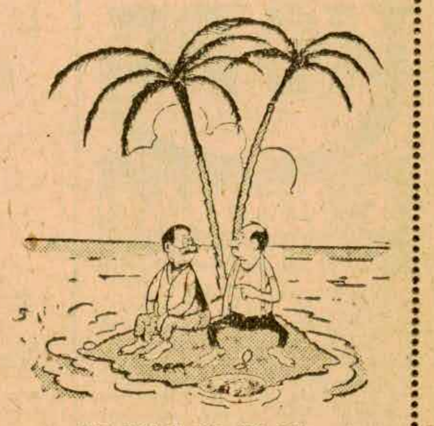

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΤΟ ΠΗ ;

— Δῶσε μου τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ τὸ πῆς σὲ κανέναν αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα!

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ

Ἡ παροιμιώδεις ἀγάπη μεταξὺ δύο συζύγων

Ἡ Ἀγγλία εἶνε ἡ χώρα τῶν κύκνων. Δὲν ὑπάρχει γαιοκτήμων, ποὺ νὰ μὴν ἔχη ἕνα κοπάδι κύκνων στὰ κτήματά του. Ἐξ ἄλλου, σύμφωνα μὲ μιὰ παληὰ παράδοσι, οἱ κύκνοι φιγουράρουν πάντοτε μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν φαγητῶν ποὺ παρατίθενται στὸ ἐπίσημο γεῦμα ποὺ δίδεται μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς στέψεως κάθε Ἄγγλου Βασιλέως.

Κα , ὡστόσο, οἱ κύκνοι εἶνε ἕνα πτηνὸ τῶν πολικῶν χωρῶν. Ἐκεῖ περνοῦν ὅλο τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸν χειμῶνα κατέρχονται νοτιώτερα, κυρίως πρὸς τὸ μέρος τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν.

Κατὰ τὸ παρελθόν, ὅμως, συνέβη πολλὲς φορὲς μεμονωμένοι κύκνοι ποὺ εἶχαν χάσει τὸ δρόμο τους ἢ ἦσαν κουρασμένοι ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ταξίδι, νὰ σταματήσουν στὴν Ἀγγλία.

Οἱ κύκνοι αὐτοὶ ἀποτέλεσαν τὸ «φυτώριο» τῶν κοπαδιῶν ποὺ βρίσκονται σήμερα στὶς Βρεταννικὲς νήσους.

Ἡ ἀγάπη τῶν παληῶν Σαξώνων ποὺ κατοικοῦσαν τὴν Ἀγγλία γιὰ τοὺς κύκνους ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε πολλὲς φορὲς οἱ γαιοκτήμονες κατέληγαν σὲ αἱματηρὲς συρράξεις μεταξύ των, γιὰ τὴν κατοχὴ ἑνὸς καινούργιου ζευγαριοῦ, ποὺ εἶχε σταματήσει σ' ἕνα δάσος, στὴν ἄκρη ἑνὸς κτήματος κλπ.

Οἱ συρράξεις αὐτὲς ἦσαν τόσες πολλές, ὥστε ἕνας ἀπὸ τοὺς Σάξωνες Βασιλεῖς, ὁ Ἐτερελντ, ἔβγαλε ἕνα διάταγμα, ποὺ ὥριζε ὅτι «κάθε τι ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ» ἀνῆκε στὸ Βασιλέα. Οἱ κύκνοι ἔγιναν ἀπὸ τότε «Βασιλικὰ πουλιά».

Τὸ διάταγμα αὐτὸ ἰσχύει πάντοτε. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἀκόμη νόμιμος ἰδιοκτήτης ὅλων τῶν κύκνων ποὺ βρίσκονται στὶς Βρεταννικὲς νήσους εἶνε ὁ Ἄγγλος Βασιλεὺς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς συντηροῦν στὰ κτήματά των ἔχουν μόνον δικαίωμα χρησικτησίας πάνω σ' αὐτὰ τὰ πουλιά.

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς κύκνους εἶνε ἡ ἔλλειψι κοινωνικότητος καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τὸ ἰσχυρὸ ἐρωτικό των ἔνστικτο.

Μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἢ ἕνα ἕλος μπορεῖ νὰ ζοῦν πενῆντα ἢ ἑκατὸ ζευγάρια κύκνων. Θὰ τοὺς ἰδῆ κανεὶς πάντα νὰ γλυστροῦν πάνω στὸ νερὸ κατὰ ζευγάρια χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὰ ἄλλα ζευγάρια ποὺ περιφέρονται γύρω των.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ προσήλωσις τοῦ ἑνὸς συζύγου πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἰδίως τῆς θηλυκῆς πρὸς τὸν ἀρσενικὸ συντελεῖ στὴ μείωσι τοῦ φίλτρου των γιὰ τοὺς ἀπογόνους των.

Πραγματικὰ, τόσον ὁ πατέρας ὅσον καὶ ἡ μητέρα δείχνουν ἀδιαφορία γιὰ τὰ παιδιά των. Τὰ φροντίζουν μόνο κατὰ τὰ πρῶτα των βήματα καὶ κατόπιν τὰ ἀφήνουν ἐλεύθερα.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες σβύνει μέσα τους καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀνάμνησις τοῦ συνδέσμου πρὸς τοὺς ἀπογόνους των. Οἱ γονεῖς περνοῦν πλάϊ στὰ παιδιά των χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνωρίζουν καὶ πολλὲς φορὲς ἔρχονται σὲ ρῆξι μαζί των γιὰ τὴν ἐξασφάλισι μιᾶς καλῆς θέσεως μέσα στὴ λίμνη ὅπου ζοῦν, τῆς τροφῆς των κλπ.

Εἶνε περιττὸ νὰ σημειωθῆ ὅτι τὰ ἴδια αἰσθήματα δείχνουν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπέναντι τῶν γονέων.

Ἀντίθετα, τίποτε δὲν ἐλαττώνει ποτὲ τὴν ἀγάπη τῶν δύο συζύγων μεταξύ των.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ εἶνε τὸ ἑξῆς:

Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, ἕνας Ἄγγλος γαιοκτήμων, ὁ Ὄλιβερ Μποῦρλεν διέσχιζε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο κοντὰ στὸ Καΐμπριτζ.

Ξαφνικά, ἕνας μεγάλος κύκνος μπῆκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ σωριάστηκε πλάι του. Ὁ Μποῦρλεν, νομίζοντάς τον γιὰ νεκρό, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ πόδι γιὰ νὰ τὸν πετάξη ἔξω. Ἀλλ' ὁ κύκνος εἶχε χάσει μόνο τὶς αἰσθήσεις του ἀπὸ τὸ χτύπημα πάνω στὸ αὐτοκίνητο. Συνῆλθε, ὅμως, ἀμέσως καὶ ἄρχισε τότε νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ ράμφος του τὸν Μποῦρλεν στὸ πρόσωπο. Ἡ ὁρμὴ τῶν χτυπημάτων ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ ὁ τελευταῖος ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ἕνας γεωργός, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὸ θέαμα, ἔτρεξε τότε γιὰ νὰ ἀπελευθερώση τὸν Μποῦρλεν. Ἀλλά, ξαφνικά, δέχθηκε μιὰ βιαιοτάτη ἐπίθεσι ἐκ μέρους ἑνὸς ἄλλου πουλιοῦ, ποὺ ἐμφανίσθηκε ξαφνικά.

Ἦταν ἡ θηλυκιὰ τοῦ κύκνου ποὺ εἶχεν ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Ὄλιβερ Μποῦρλεν. Καὶ ἡ μάχη ἔληξε μὲ τὴν κατατρόπωσι τοῦ Μποῦρλεν καὶ τοῦ γεωργοῦ.

Οἱ ἀπιστίες εἶνε σπάνιες μεταξὺ τῶν κύκνων. Ὁ ἀρσενικός, σὲ περίπτωσι ποὺ θ' ἀνακαλύψη ὅτι τὸ ἕτερον ἥμισύ του τὸν προδίδει, γίνεται ἐπιθετικώτατος καὶ μπορεῖ νὰ κατασπαράξη τὸν ἀντίπαλό του. Ἀντίθετα, ἡ θηλυκειὰ πέφτει σὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, ποὺ πολλὲς φορὲς τὴν ὁδηγεῖ στὸ θάνατο.

Ἀρκετὰ συχνὲς εἶνε, ἐξ ἄλλου, οἱ αὐτοκτονίες μεταξὺ τῶν κύκνων. Καὶ τὸ μοναδικό τους ἐλατήριο εἶνε πάντοτε ὁ θάνατος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους. Ὁ ἄλλος — καὶ συνηθέστερα ἡ θηλυκιὰ — καταδικάζει τότε τὸν ἑαυτό της σὲ ἀσιτία καὶ πεθαίνει ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ «κύκνειον ἆσμα» ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου, κανεὶς δὲν τὸ ἄκουσε ποτέ. Τὸ μόνο ποὺ συμβαίνει εἶνε ὅτι κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους ὁ ἄλλος ἀφήνει μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ποὺ φαίνεται ὅτι ἔδωκε ἀφορμὴ στὴ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ θρύλου.

●

Ἕνα φάρμακο γιὰ τὸ ἄσθμα

Ὅταν οἱ ἀσθματικοὶ ἔχουν συγχρόνως μεγάλη ἀρτηριακὴ πίεσι, γίνεται πιὸ πολύπλοκη καὶ δύσκολη ἡ θεραπεία τους. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς φέρνει ἀνακούφισι ἕνα νέο φάρμακο, ἡ «βουτανεφρίνη». Ἔγιναν ἐνέσεις μ' αὐτὸ σὲ 40 ἄτομα ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ βρογχικὸ ἄσθμα, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἱκανοποιητικώτατα. Οἱ κρίσεις σταμάτησαν χωρὶς ν' αὐξηθῆ σημαντικὰ ἡ ἀρτηριακὴ πίεσις.

Εὔθυμη Ἱστοριούλα

Τὰ βάσανα τοῦ κουρέα

— Καλημέρα σας, κύριε Ραβινιόλ, εἶπε ἡ νεαρὴ κυρία, μπαίνοντας στὸ κουρεῖο.

— Καλημέρα σας, κυρία μου, ἀπάντησε κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, ὅπως συνήθιζε στὶς τακτικές, καλὲς πελάτισσές του ὁ κουρέας. Λάβετε τὸν κόπο νὰ καθήσετε... Κόψιμο τῶν μαλλιῶν καὶ ὀντουλασιόν, θέλετε;

— Ὄχι κόψιμο. Μονάχα ὀντουλασιόν... Γιὰ τὸ κόψιμο μπορῶ νὰ περιμένω μιὰ βδομάδα ἀκόμη...

Ὁ κ. Ραβινιόλ ἑτοίμασε τὰ σύνεργά του κι' ἄρχισε σοβαρὸς τὴ δουλειά του, χωρὶς νὰ βγάζη τσιμουδιά. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἡ πελάτισσα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ ρώτησε:

— Σᾶς συμβαίνει τίποτε; Ἔχετε καμμιὰ σοβαρὴ στενοχώρια, κ. Ραβινιόλ;...

— Τίποτε ἀπολύτως, κυρία μου... Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Μοῦ φαίνεστε σκυθρωπός, κατσουφιασμένος σήμερα... Δὲν λέτε λέξι, ἐσεῖς ποὺ πάντα εἴχατε κάτι νόστιμο νὰ μοῦ διηγηθῆτε, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα...

— Προτιμώτερο νὰ μὴ μιλῶ, κυρία μου...

— Καὶ γιατί; Ἡ κουβέντα σας εἶνε πάντα εὐχάριστη...

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ λέτε, κυρία μου... Κι' ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα βέβαια νάλεγα κάτι... Ἡ ζωή μου ὅμως κατάντησε κυριολεκτικὰ ἀνυπόφορη...

— Δὲν καταλαβαίνω τί σᾶς συμβαίνει. Κάτι τρέχει γιὰ ν' ἀλλάξετε σεῖς σὲ τέτοιο σημεῖο...

— Ἡ γυναῖκα μου! φώναξε ὁ κουρέας, ξεσπάζοντας. Ἡ γυναῖκα μου τὰ φταίει ὅλα! Οὔτε μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ ζήλεια της. Ὅταν περιποιοῦμαι μιὰ πελάτισσα τὸ σωστὸ εἶνε βέβαια νὰ πῶ κάτι, δὲν εἶνε ἔτσι; Τὄχει τὸ ἐπάγγελμα. Νὰ περνᾷ κι' ἡ ὥρα, ὅπως εἴπατε πολὺ σωστά. Ἡ περμανάντ βαστάει πολλὴ ὥρα καὶ πρέπει νὰ πῶ κάτι γιὰ νὰ διασκεδάσουν λιγάκι οἱ κυρίες...

— Καὶ τὰ καταφέρνετε θαυμάσια... Ξέρετε ἕνα σωρὸ νόστιμες ἱστορίες γιὰ τὴ μιὰ καὶ γιὰ τὴν ἄλλη. Ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα, τελειώνει ἡ δουλειὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη κανείς. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἡ κ. Ραβινιὸλ νὰ ζηλέψη γι' αὐτό...

— Δὲν ἔπρεπε, βέβαια, νὰ ζηλέψη. Ἔχετε πολὺ δίκηο, κυρία μου... Τὴν ξέρει τὴ δουλειὰ κι' ἔπρεπε νὰ τὸ καταλαβαίνη πολὺ καλὰ αὐτό. Τί τὰ θέλετε ὅμως, αὐτὸ εἶνε ἀνώτερο τῶν δυνάμεών της. Μόλις μιὰ κυρία ἀρχίζει νὰ διασκεδάζη, νὰ γελᾷ μὲ τὶς ἱστορίες ποὺ τῆς διηγοῦμαι, ἀντὶ νὰ χασμουριέται στενοχωρημένη, ἡ γυναῖκα μου, ἀκούγοντας τὰ γέλοια της, φαντάζεται ἀμέσως πὼς κάνω κόρτε μὲ τὴν πελάτισσά μου καὶ τῆς λέω λόγια διφορούμενα... Καὶ μόλις φύγη ἡ κυρία, ἀρχίζουν οἱ σκηνές, ἄγριες, ἀνυπόφορες κι' ἀτελείωτες. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ὅρμησε μέσα στὸ μαγαζί, τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὰ νεῦρα της καὶ φαντάζεσθε εὔκολα τὴ θέσι μου. Ἔχασα τὶς καλύτερες πελάτισσές μου ἐξ αἰτίας της... Ἐκτὸς ἀπὸ λίγες ἡλικιωμένες κυρίες καὶ λίγες ἀσχημοῦλες... Αὐτὲς μοῦ τὶς παραχωρεῖ χωρὶς δυσκολία. Ἔτσι λοιπὸν τὸ πῆρα κι' ἐγὼ ἀπόφασι. Ἀντὶ νὰ χάνω τὶς πελάτισσές μου, γιατὶ δυσαρεστοῦνται ἀπ' τὴ γλῶσσα τῆς γυναίκας μου, προτιμῶ νὰ τὶς χάνω ἀπ' τὴ στενοχώρια τους, ποὺ δὲν λέω λέξι. Ἔτσι τουλάχιστον ἔχω τὴν ἡσυχία μου. Ὅπως ὅμως καταλαβαίνετε πολὺ εὔκολα, ἡ ζωή μου κα-

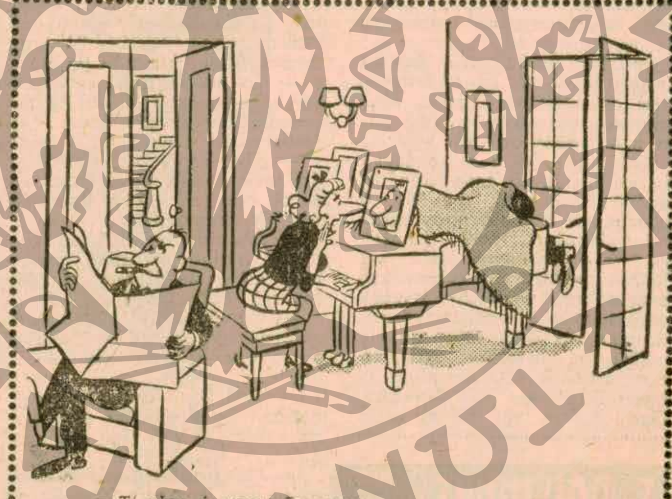

— Τί εἶπε ὁ μπουφές σου;

— Δὲν θέλει νὰ σὲ δῆ οὔτε... ζωγραφιστό.

τάντησε ἀνυπόφορο οἱ δουλειές μου πηγαίνουν κατὰ διαβόλου καὶ πρέπει νὰ βρεθῆ κάποια λύσις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του κι' ἄνοιξε ἀπότομα ἡ μικρὴ γυάλινη πόρτα πρὸς τὸ σαλονάκι τοῦ μανικιοὺρ κι' ἡ κ. Ραβινιὸλ ὥρμησε σὰν μανιασμένη στὴν αἴθουσα τοῦ κουρείου μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ τὴν ἀγανάκτησί της.

— Δὲν ἔχεις κι' ἄλλα νὰ πῆς γιὰ μένα; ξεφώνισε. Οὔτε καμμιὰ μέγαιρα νἄμουνα!... Ἄνδρας μου εἶσαι σὺ ἢ ἐχθρός μου ἄσπονδος;... Μὰ ἔννοια σου θὰ σὲ συγυρίσω γρουσούζη!...

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὴν πελάτισσα πρόσθεσε:

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, κυρία μου, ἀλλὰ μ' ἔχει φέρει ὡς ἐδῶ μὲ τὴν γκρίνια του. Εἶσαστε γυναῖκα καὶ μπορεῖτε πολὺ εὔκολα νὰ μὲ καταλάβετε! Δὲν μοῦ εἶνε βέβαια διόλου εὐχάριστο νὰ τὸν βλέπω νὰ γλυκοσαλιάζη μὲ τὶς διάφορες ξετσίπωτες, ποὺ ἔρχονται ἐδῶ καὶ νομίζω πὼς ἔχω δίκηο νὰ τοῦ κάνω παρατηρήσεις. Ὅταν ὅμως πρόκειται κυρίες σοβαρές, καθὼς πρέπει, ὅπως ἐσεῖς καλὴ ὥρα, δὲν εἶμαι τρελλὴ νὰ τοῦ κάνω σκηνές! Μακάρι ὅλες οἱ πελάτισσές μας νὰ ἦσαν σὰν κι' ἐσᾶς. Εἶνε ὅμως καὶ κάτι... Θεὲ καὶ κύριε!...

Καὶ γυρνῶντας πρὸς τὸν ἄντρα της τοῦ εἶπε:

— Μπορεῖς νὰ κουβεντιάζης μὲ τὴν κυρία ὅσο θέλεις... Εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ξέρουν νὰ ἐπιβάλουν τὸ σεβασμὸ στοὺς γλυκανάλατους σὰν καὶ σένα. Δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια σου...

Ἡ κυρία δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάση μ' ὅλη της τὴν καρδιά, γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ αὐτὴ σκηνή, ἐνῷ ἡ κ. Ραβινιὸλ κάθησε παραπέρα στὸν καναπὲ κι' ἐξακολούθησε νὰ ἐπιδιορθώνη μιὰ πετσέτα ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Ἡ συνομιλία ὅμως, ποὺ τὴν διέκοψε τόσο ἀπότομα ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισίς της, δὲν ἦταν, βέβαια, δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήση κι' ἡ κ. Ραβινιὸλ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ παρατηρήση πόσο δυσάρεστη ἦταν ἡ παρουσία της ἐκεῖ μέσα καὶ γιὰ τὸν ἄντρα της, μὰ καὶ γιὰ τὴν πελάτισσά του. Πῆρε λοιπὸν τὸ ράψιμό της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, λέγοντας, ὅσο μποροῦσε πιὸ ψυχραιμα:

— Ἐγὼ σᾶς ἀφήνω!... Δὲν θὰ μπορέσης νὰ πῆς ὅτι σ' ἐνοχλῶ, ὅταν δὲν ὑπάρχει λόγος. Μακάρι νὰ μπαινόβγαιναν ἐδῶ μέσα πελάτισσες σὰν τὴν κυρία...

Καὶ πάλι ὅμως ἡ κουβέντα δὲν μποροῦσε νὰ ξαναπάρη τὴ χαμένη ζωηρότητά της. Κι' ὁ κουρέας κι' ἡ κυρία ἦσαν τώρα στενοχωρημένοι. Κάθε δουλειὰ ἔχει τὶς μικρολεπτομέρειές της. Πολλὲς κυρίες πήγαιναν στὸ κουρεῖο τοῦ Ραβινιὸλ σχεδὸν μονάχα γιὰ νὰ περάσουν εὐχάριστα τὴν ὥρα τους, μὲ τὶς ἀτέλειωτες ἱστορίες καὶ τὰ κουτσομπολιὰ τοῦ ἀντάξιου ἐκείνου ἀπόγονου τοῦ Φίγκαρο. Ὅταν λοιπὸν τοῦ ἔλειπε αὐτὸ τὸ θέλγητρο ἦταν ὁλοφάνερο πὼς ἡ πελατεία του θὰ διέρρεε καὶ θὰ περνοῦσε τὶς μέρες του μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα. Κι' ὅταν πλάκωνε κι' ἡ φτώχεια, ἔ, τότε πιὰ ἡ γκρίνια θὰ καταντοῦσε ἀβάσταχτη!...

Τελείωσε ἡ ὀντουλασιόν, χωρὶς κι' οἱ δυό τους νὰ μπορέσουν νὰ ποῦν λέξι. Ἡ κυρία πλήρωσε κι' ἔφυγε δυσαρεστημένη, σχεδὸν νευριασμένη. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς δὲν θὰ ξαναπατοῦσε ἐκεῖ τὸ ποδαράκι της. Ποιά γυναῖκα μπορεῖ νὰ δεχτῆ ἀδιαμαρτύρητα τὸν χαρακτηρισμὸ πὼς εἶνε ἀκίνδυνη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴ ζήλεια μιᾶς ἄλλης;...

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ κ. Ραβινιόλ, ὅταν ἔμεινε μόνος, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ στενάξη:

— Τὴν χάσαμε κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τόσες ἄλλες!... Νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἂν ξαναπατήση τὸ ποδαράκι της ἐδῶ μέσα!

— Τὸ ποδαράκι της!... Κι' ἂν δὲν ξανάρθη θὰ τὰ καταφέρης ἐσὺ νὰ τὴν ἀνταμώσης κάπου ἀλλοῦ τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του, ποὺ γύρισε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴν αἴθουσα τοῦ κουρείου.

— Τὰ ἴδια θἄχουμε πάλι; ... Εἶδες;... Τὰ κατάφερες καὶ δὲν βγάλαμε λέξι!...

— Καὶ μήπως μονάχα μὲ τὰ λόγια συνεννοεῖσαι σύ; Μήπως ξέρω τί συμφωνήσατε στὰ βουβά, μὲ νοήματα;...

— Ἄ, φύγε, σὲ παρακαλῶ, μὴν παραφερθῶ! Χάσου! φώναξε τότε ὁ κ. Ραβινιόλ, ἔξω φρενῶν.

Τὸ βλέμμα του ἦταν τόσο ἄγριο, ποὺ ἡ γυναῖκα του θεώρησε φρόνιμο ν' ἀποτραβηχθῆ, ἂν καὶ εἶδε μιὰ ἄλλη κυρία ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ κατάστημα. Μόλις πέρασε στὸ σαλονάκι τοῦ μανικιούρ, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμό, στὸ τρομερὸ πάθος τῆς ζήλειας ποὺ τὴν κυρίευε ὁλοκληρωτικά. Κόλλησε τ' αὐτί της στὴν κλειδωνιὰ τῆς γυάλινης πόρτας λαχταρῶντας νὰ πιάση τὸν ἄνδρα της ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ τὸν κατακεραυνώση! Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγα λεπτὰ ποὺ κρυφάκουγε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της καὶ μόλις πρόλαβε νὰ πέση μισολιποθυμισμένη πάνω στὰ πολύχρωμα μαξιλαράκια τοῦ καναπέ. Εἶχε ἀκούσει τὴν ἀρχὴ τῆς συνομιλίας τῆς κυρίας ἐκείνης μὲ τὸν ἄντρα της:

— Καλημέρα σας, κυρία μου. Καθὼς ἔχουμε καιρὸ στὴ διάθεσί μας σήμερα, θὰ σᾶς κάνω μιὰ ὀντουλασιὸν θαῦμα...

— Καλημέρα σας κ. Ραβινιόλ. Πάντα κεφᾶτος καὶ πρόσχαρος. Εἶνε μεγάλη χαρὰ νὰ κουβεντιάζη κανεὶς μαζί σας!

— Εἶνε κατὰ τὶς μέρες... Καὶ σεῖς, κυρία μου; Πῶς πᾶνε οἱ δουλειές; Σᾶς θαυμάζω σᾶς τὶς δικηγορίνες...

— Δὲν πᾶνε κι' ἄσχημα. Εὐτυχῶς σχημάτισα καλὴ πελατεία, κι' ὅπως ξέρετε σὲ κάθε δουλειά, αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις.

— Θὰ ἤμουν κι' ἐγὼ πολὺ εὐτυχὴς νὰ μὲ δεχθῆτε ἀνάμεσα στοὺς πελάτες σας, κυρία μου!...

— Ὄχι δά! Ἔχετε καμμιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι; Θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...

— Πολὺ σοβαρὴ καὶ πολὺ ἐπείγουσα ὑπόθεσι: Χωρίζω τὴ γυναῖκα μου!...

ΑΝΤΡΙΕΝ ΒΕΛΥ

Σπ. ΠΡΙΣΤΟΡΗΣ Ἐπισκευαὶ ὡρολογίων

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Λ. Μ. Ἀμπατζῆν, Ζευγολατιό: Τὸ σταυρόλεξό σας πολὺ φτωχὸ γιὰ πρωτοχρονιάτικο καὶ εκτὸς αὐτοῦ τὸ σχέδιο δὲν διευκολύνει καθόλου τὴν διασταύρωσι τῶν λέξεων, οἱ ὁποῖες κι' αὐτὲς στεροῦνται πρωτοτυπίας. Τάκην Παπαδόπουλον, Θεσσαλονίκην: Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σχεδίου καὶ ἀπὸ ἀπόψεως λέξεων. Τὸ ἕνα θὰ τὸ δημοσιεύσωμε συντόμως. Τὸ ἄλλο ἀργότερα. Ἂν μᾶς στείλετε ἄλλα φροντίσετε νὰ παρουσιάζουν τὴν ἴδια πρωτοτυπία. Κωνσταντῖνον Χριστοδουλόπουλον, Κάτω Ἀχαΐα: Τὸ σταυρόλεξο σας περιέχει πολλὲς λέξεις ξενικὲς ποὺ θὰ εἶνε ἄγνωστες στοὺς πολλούς: ΜΠΟΝΟΡΑ, ΜΠΟΝΑ, ΚΑΡΜΠ κ. ἄ., καθὼς καὶ πολυάριθμες γενικὲς καὶ αἰτιατικές, καθὼς καὶ ἄλλες χωρὶς τελικὰ Σ καὶ Ν. Συνεπῶς... Φωφὼ Χρ., Ἐνταῦθα: Ὁ Τζαίημς Στούαρτ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἄγαμος. Ξαναγύρισε στὸ στούντιο ἀφοῦ ὑπηρέτησε ἐπὶ 4 ὁλόκληρα χρόνια στὸν ἀμερικανικὸ στρατό. Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: James Stewart, R.K.O. Radio Pictures Films Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Κωνστ. Βλαστάρην, Ἐνταῦθα: Μᾶς ζητᾶτε τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων, δὲν μᾶς λέτε ὅμως καὶ ποιῶν ἀστέρων. Γιὰ νὰ σᾶς τὰ δώσωμε ὅλα θὰ χρειαζόντουσαν τοὐλάχιστον δύο σελίδες τοῦ «Θησαυροῦ». Σὲ προσεχὲς ἄρθρο θὰ σᾶς δώσωμε μερικά, ἴσως νὰ βρῆτε μεταξὺ αὐτῶν κι' αὐτὰ ποὺ θέλετε νὰ μάθετε. Λάτρην τοῦ ἐγχρώμου, Ἐνταῦθα: Περίπου τὸ 1)5 τῶν φίλμ ποὺ θὰ ἰδοῦμε εφέτος εἶνε ἔγχρωμα. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ δὲν προεβλήθησαν ἀκόμη, τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θὰ εἶνε: «Τὸ λιμάνι τῶν στεναγμῶν» μὲ τὴν Τζόαν Φονταίν, «Τὰ ταξίδια τοῦ Γκιούλιβερ», «Γειά σας παιδιὰ» τοῦ Ντίσνεϋ, «Μάρθα» μὲ τὴν Τζὶν Τίρνεϋ, «Φρίσκο» μὲ τὴν Ἄλις Φαίη, «Φλογισμένα κύματα» με τὸν Τ. Πάουερ, «Ἄς τὴν κρίνη ὁ Θεὸς» μὲ τὸν Κόρνελ Οὐάϊλντ, «Μάρτζη» μὲ τὴν Τζὶν Κραίην, «Ἦταν δυὸ ἀδελφές» μὲ τὴν Μπέττυ Γκραίημπλ, «Τρία κορίτσια στὰ γαλάζια» καὶ «Σὲ ποιὸν χαρίζει τὰ φιλιά της» μὲ τὴν Τζοὺν Χάβερ, «Λάγνα κορίτσια» μὲ τὸν Τζῶρτζ Ράφτ, «Πάντα σ' ἀγαποῦσα» μὲ τὴν Κάθρην Μὰκ Λεόντ, «Ὁ γυιὸς τοῦ Ρομπὲν τῶν δασῶν» μὲ τὸν Κόρνελ Οὐάϊλντ, «Ἀξέχαστη μορφὴ» μὲ τὸν Ντέμπορα Κάρρ, «Ὁ πύργος τῶν ἐραστῶν» μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέϊντζερ, «Τὰ λύτρα τῆς προδοσίας» μὲ τὴν Τζὴν Κὲντ καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα θὰ προβληθοῦν ἀργότερα. Ἀναγνώστριαν Χ. Α. Ρ., Κρήτην: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ σᾶς συγχαίρομε γιὰ τὶς προσπάθειές σας πρὸς τὸν σκοπὸ ποὺ μᾶς ἀναφέρετε. Στεῖλτε μας τὴν διεύθυνσί σας νὰ σᾶς κάνωμε μιὰ ἔκπληξι. Ἡ διεύθυνσις τῆς στὰρ ποὺ ζητᾶτε εἶνε ἡ ἑξῆς: Warner Bross Film Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Γιὰ νὰ διαβαστῆ ὅμως τὸ γράμμα σας πρέπει νὰ εἶνε γραμμένο τοὐλάχιστον στὴν Γαλλική. Νικόλαον Πρατσάνην, Ἀγυιάν: Λυπούμεθα, ἀλλὰ σ' αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητᾶτε δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε. Χ. Μαγοῦνον: Ἡ λύσις ποὺ μᾶς παρουσιάζετε μὲ 7 μόνο κινήσεις δὲν εἶνε σωστὴ γιατί παρουσιάζει δύο κινήσεις ὡς μία σὲ τρεῖς περιπτώσεις. Ἄγις Ἄρις: Τὸ «Ἔφυγες» ὄχι καὶ τόσο επιτυχημένο, ἐξ ἄλλου, ὅμως δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Νια-Γ-Ἄρον: Τὸ «Στὸ χρόνο» καλούτσικο, θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ ἦταν καλύτερο ἂν προσέχατε περισσότερο τὴν συνοχὴ τῶν στίχων. Πάντως δὲν δημοσιεύομε ποιήματα ἀναγνωστῶν, περιοριζόμενοι νὰ τοὺς λέμε μόνο τὴν γνώμη μας. Δυὸ ἀδελφὲς Σ. Σ., Ἐνταῦθα: Εἶναι κάπως δύσκολο νὰ μάθωμε τὴν διεύθυνσι ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. Ἴσως ἡ Αἰγυπτιακὴ Πρεσβεία νὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήση. Α. Μπακάλην, Νυμφαίαν: Δὲν ξέρομε ἂν αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομά σας, πάντως αὐτὸ κατωρθώσαμε νὰ ἀποκρυπτογραφήσωμε. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι σ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Σᾶς συγχαίρομε πάντως γιὰ τὴν ἱκανότητά σας. Θ. Τσακάλην: Μᾶς λέτε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε ταχυδρομικῶς καὶ δὲν μᾶς δίνετε οὔτε τὴν διεύθυνσί σας, ἀλλ' οὔτε καὶ τ' ὄνομά σας καθαρογραμμένο. Δυστυχῶς τὶς διευθύνσεις ποὺ ζητᾶτε τὶς ἀγνοοῦμε. Ἀναδημοσιεύσαμε ἁπλῶς μιὰ φωτογραφία τὴν ὁποία πήραμε ἀπὸ τὸ ξένο ταχυδρομεῖο. Ζώην Σταύρακαν, Λευκάδα: Νομίζομε ὅτι δὲν ἔχετε καὶ τόσο δίκηο. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Μ. Κ. Παπαστάμου, Ναύπλιον: Ἀγνοοῦμε τὴν διεύθυνσί της, ἀλλὰ κι' ἂν σᾶς τὴν δίναμε, εἶνε κάπως ἀπίθανο νὰ σᾶς ἔδινε ἡ ἰδία τὶς πληροφορίες ποὺ σκοπεύετε νὰ τῆς ζητήσετε. Στὰρ Παγκρατίου: Τὴν ἀγαπημένη σας Τζόαν Φονταὶν θὰ τὴν δῆτε ἐφέτος στὰ ἑξῆς φίλμ: «Τὰ καπρίτσια τῆς Σουζάννας», «Τὸ λιμάνι τῶν στεναγμῶν» (ἔγχρωμο), ἐκτὸς τοῦ φίλμ «Ὑποψίες», τὸ ὁποῖον προεβλήθη ἤδη. Ὅσο γιὰ τὴν Τζὶν Τίρνεϋ, τὴν ὁποίαν εἴδατε στὸ φίλμ «Ψυχὲς στὴν ὁμίχλη», θὰ τὴν ξαναϊδῆτε στὰ ἔργα: «Μάρθα» (ἔγχρωμο), «Πτωχοὶ ἀπατεῶνες» μὲ τὸν Χένρυ Φόντα, «Ἄς τὴν κρίνη ὁ Θεὸς» (ἔγχρωμο), «Ὁ πύργος τοῦ δράκου». Τὴν Τζὶν τὴν εἴδαμε ἐπίσης καὶ στὸ φίλμ «Στὴν κόψη τοῦ ξυραφιοῦ». Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε: 20th Century Fox Film Studios, Hollywood, Calif U.S.A. Ν. Πατεράκην: Τὸ φίλμ ποὺ ἀναφέρετε, «Ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος», δὲν συμπεριλαμβάνεται στὸ πρόγραμμα τῆς περιόδου 1947-48, θὰ τὸ ἰδοῦμε ὅμως ὁπωσδήποτε τοῦ χρόνου, γιατί εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιόλογες δημιουργίες τῆς «Μέτρο». Πρωταγωνιστοῦν σ' αὐτὸ οἱ: Μπράϊαν Ντόνλεβυ, Ρόμπερτ Οὐῶλκερ, Τὸμ Ντραίηκ, Μπέβερλυ Γούλερ, Ὤντρεϋ Τόττερ, Βίκτορ Φρανσέν, Χάρντ Χάτφιλντ καὶ Τζόζεφ Καλέϊα. Χαραυγή, Θεσσαλονίκην: Ἡ διεύθυνσις τόσο τῆς Μάργκαρετ Χέηγουωρθ ὅσο καὶ τῆς Πατρίτσια Ρὸϊ εἶνε: Eagle Lion Oxford Street 169-171, London, England. Τὴν Μάργκαρετ θὰ τὴν ξαναϊδοῦμε στὸ φίλμ «Πληγωμένες καρδιές». Ἀγγλόφιλον, Ἐνταῦθα: Μᾶς ζητᾶτε τὰ ὀνόματα τῶν Ἄγγλων σκηνοθετῶν. Δὲν εἶνε ὅμως οὔτε δυό, οὔτε τρεῖς. Πάντως ἰδοὺ ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦνται καλύτεροι καὶ ποὺ μᾶς εἶνε γνωστοὶ ἤδη ἀπὸ μερικὰ φίλμ: Ντέϊβιντ Λῆν («Ἀπόκληρος τῆς κοινωνίας», «Μεγάλες προσδοκίες», «Σύντομη συνάντησις»), Μάϊκελ Πάουελ καὶ Ἐμ. Πρεσμπούργκερ. Σ' αὐτοὺς τοὺς δυό, οἱ ὁποῖοι πάντοτε συνεργάζονται, ὀφείλονται τὰ φίλμ «Ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου», «Μαῦρος Νάρκισσος» καὶ «Ἀξέχαστη μορφὴ» καὶ τὰ τρία ἔγχρωμα, τὰ δύο τελευταῖα ἀπρόβλητα. Ἐξαιρετικὰ ἐπίσης ὑπῆρξαν τὰ ἔργα τῶν Ντέϊβιντ Μακντόναλντ, Μπέρναρντ Νόουλς, Μπάζιλ Ντῆρντεν καὶ Νόρμαν Γουῶκερ. Μαϊμουδίτσα, Πειραιᾶ: Θὰ κάνετε τὸν κόπο ν' ἀνεβῆτε στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ πληροφορηθῆτε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε ἀπὸ τὴν Πρεσβεία τῆς Ἀργεντινῆς. Ζήσ Ἰωαννίδου, Πειραιᾶ: Θὰ δημοσιευόταν καὶ τὸ πρωτοχρονιάτικο. Τὸ δημοσιευόμενο ὅμως ἐκρίθη καλύτερο. Περιμένομε ἄλλο, καλό, στὸ σχῆμα 17 Χ 17. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ φτιάχνετε τὸ σχέδιο μὲ σινικὴ μελάνη. Σᾶς εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς εὐτυχισμένο τὸ 1948. Ντόροθυ, Ἐνταῦθα: Ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ γεννήθηκε στὴν Νέα Ὀρλεάνη, στὶς 10 Δεκεμβρίου 1914, εἶνε παντρεμένη μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Χόουαρντ καὶ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε: Paramount International Films Studios, Hollywood, Calif., U.S.A.,

Ο «γόης» ποὺ ποθοῦσε μεγάλες περιπέτειες

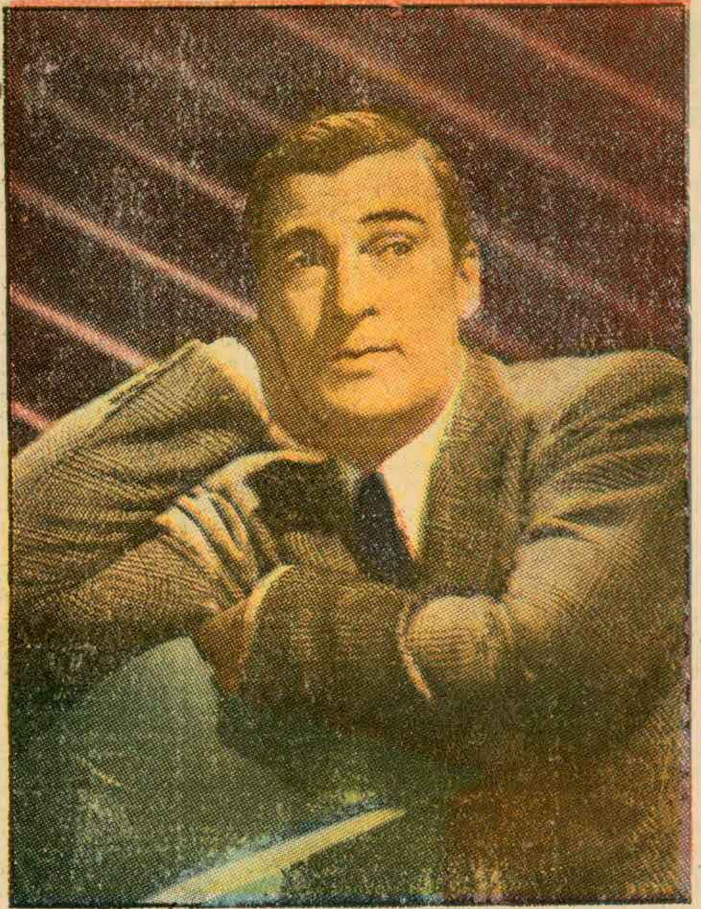

Ὅταν ὁ Οὐῶλτερ Πίτζον ἦταν μικρὸς τρελλαινόταν νὰ πηγαίνη στὴν προκυμαία, νὰ κάθεται ἐπὶ ὧρες μὲ τοὺς ναυτικοὺς ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὰ ταξείδια τους, καὶ ν' ἀκούη τὶς γεμᾶτες περιπέτειες ἱστορίες τους.

Ὁ Οὐῶλτερ γεννήθηκε στὸ Σαὶν Τζὼν τοῦ Μπρόνσουϊκ. Ὁ πατέρας του ἦταν ἔμπορος κι' ὁ παπποῦς του ὀνομαστὸς καπετάνιος. Ἔτσι τὸν Οὐῶλτερ τὸν φλόγιζε ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνη κι' αὐτὸς ναυτικὸς καὶ νὰ ἔχη μεγάλες περιπέτειες.

Ὅταν ἐξερράγη ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος ὁ Πίτζον φοιτοῦσε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Νέου Μπρόνσουϊκ.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ καταταγῆ στὸν καναδικὸ στρατό, τὰ χαρτιά του ἦταν ἕτοιμα σχεδόν, ὅταν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ κι' ἐφρόντισε νὰ μὴν τὸν δεχθοῦν λόγῳ τοῦ ὅτι ἦταν πολὺ νέος ἀκόμα.

Ὁ Οὐῶλτερ πῆγε τότε στὸ ληξιαρχεῖο καὶ κατάφερε ν' ἀλλάξη τὴν ἡλικία του μεγαλώνοντάς την κατὰ δύο χρόνια. Ὑπέβαλε κατόπιν καὶ πάλιν τὰ χαρτιά του καὶ κατάφερε νὰ καταταγῆ. Ἐπρόκειτο νὰ μπαρκάρη γιὰ τὴ Γαλλία γιὰ νὰ φθάση τελικῶς στὸ θέατρο τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή. Δύο κυλίβαντες πυροβόλου τοὺς ὁποίους μετέφεραν γλύστρησαν, ἔπεσαν, τὸν βρῆκαν στὴ μέση καὶ τὸν πίεσαν σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ἐσώθηκε ὡς ἐκ θαύματος. Πλήρωσε ὅμως αὐτὴ τὴν ἱστορία μὲ 17 μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Ἔτσι ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἀνακωχὴ ἀπολύθηκε.

Ὅταν ἔγινε καλὰ ἀπογοητευμένος ποὺ δὲν θὰ εὕρισκε στὶς μάχες τὶς μεγάλες περιπέτειες ποὺ ζητοῦσε, σκέφθηκε νὰ γίνη καπετάνιος. Ὁ πατέρας του ὅμως δὲν τὸν ἄφισε. Τὸν διώρισε ὑπάλληλο σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Βοστώνης. Ὁ Οὐῶλτερ δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ρουτίνα αὐτὴ τῆς ζωῆς του. Γιὰ νὰ ξεφύγη λίγο, πήγαινε κι' ἔπαιρνε μαθήματα τραγουδιοῦ γιατὶ εἶχε ὡραία φωνὴ βαρυτόνου καὶ πλήρωνε τὰ δίδακτρα ἀπὸ τὸν πενιχρὸ μισθό του.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἐγκατάστασί του στὴ Βοστώνη, γνωρίστηκε μὲ τὸν Κλάϊβ, διευθυντὴ τοῦ θιάσου Κόπλεϋ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὸν δοκιμάση δίνοντάς του ἕνα ρόλο μὲ τραγούδι σὲ μιὰ νέα ἐπιθεώρησι ποὺ θ' ἀνέβαζε. Ἔτσι τὸ ντεμποῦτο του ἄρχισε μὲ τὸ ἔργον «Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ πῆς».

Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὴν πρώτη του ἐμφάνισι δὲν εἶχε. Ἀλλὰ εἶχε τύχη. Ἕνα βράδυ ἔτυχε νὰ παρακολουθῆ τὴν παράστασι, ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ τοῦ ὁποίου ὁ Οὐῶλτερ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ Ἄσταιρ πῆγε καὶ μίλησε γι' αὐτὸν στοὺς μεγάλους παραγωγοὺς ταινιῶν Τσάρλς Ντίλιγκαμ καὶ Ἄρθουρ Χάμερσταϊν. Ἐκεῖνοι ἐπῆγαν μαζὶ μὲ τὸν Φρὲντ Ἄσταιρ στὸ θέατρο, τὸν εἶδαν, τὸν ἐπισκέφθηκαν κατόπιν στὸ καμαρίνι του καὶ τοῦ πρόσφεραν ἕνα ρόλο σὲ μία καινούργια ταινία τους.

Ὁ Οὐῶλτερ Πίτζον ὅμως ἀρνήθηκε γιατὶ ἦταν βέβαιος ὅτι χρειαζόταν γι' αὐτὸ μεγαλύτερη πεῖρα καὶ ἐξάσκησι. Θὰ δεχόταν μόνον ὅταν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἀρκετὰ μελετημένο.

Ἡ πρότασις αὐτὴ πάντως τὸν συγκίνησε κι' ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸν Καναδᾶ γιὰ νὰ μελετήση ὅσο μποροῦσε περισσότερο καὶ νὰ καταρτισθῆ γιὰ τὸ νέο του στάδιο.

Ἐκεῖ γνώρισε μία κοπέλλα τὴν ὁποίαν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ καὶ τὴν παντρεύθηκε.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ γυναῖκα του ἔφερνε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο τους κοριτσάκι, πέθανε ἀπὸ μόλυνσι.

Ἀπαρηγόρητος ὁ Οὐῶλτερ πῆρε τὴν κόρη του Ἔντνα καὶ γύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη.

Τοῦ εἶχε κοπῆ πειὰ ἐντελῶς τὸ κέφι γιὰ τὴν νέα καρριέρα του. Καὶ γιὰ μερικὰ χρόνια ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ μεγάλη τραγουδίστρια Ἔλσι Τζάνες θὰ ἔφευγε γιὰ μία τουρνὲ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ζητοῦσε ἕναν παρτεναὶρ στὸ τραγούδι. Ὁ Οὐῶλτερ πῆγε καὶ τὴν βρῆκε καὶ ἡ Ἔλσι τὸν προσέλαβε ἀμέσως.

Ἡ συνεργασία τους αὐτὴ σημείωσε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία καὶ κράτησε ἓξ μῆνες. Ὅταν γύρισαν στὴ Νέα Ὑόρκη τοὺς ἐκάλεσαν στὸ Λονδῖνο κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Ἐκεῖ στὴν ἐπιθεώρησι «Στὴν Πατρίδα» ὁ Οὐῶλτερ ὑπῆρξε ἀνώτερος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ καθιερώθη ὡς πρώτης τάξεως ἠθοποιός. Ἔτσι ὅταν γύρισε στὸ Μπροντγουαίη ἐθεωρεῖτο πλέον ἀξία.

Τότε μόνον πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ παίξη σὲ φίλμ. Ἡ μία ἐπιτυχία διαδεχόταν τὴν ἄλλη. Στὰ φίλμ «Μανεκέν», «Ὄχι πιὰ γυναῖκες», «ἡ Νύχτα τῆς 16ης Ἰανουαρίου», «Κάτι τὸ εὔθυμο» ἐθριάμβευσε κυριολεκτικῶς. Ἀκολούθησαν τὰ φίλμ «Ἰδιωτικὴ ζωή», «Μιὰ ἀνισόρροπη κυρία», «Νύφη στὸ τάγμα», «Βιεννέζικες νύχτες», «ἡ Κυρία μὲ τὴν ἑρμίνα» κ. ἄ.

Ὅταν τελείωσε ὡστόσο τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἐφημερὶς τοῦ ἐγκλήματος» σκέφθηκε ὅτι ἀνῆκε περισσότερο στὸ Μπροντγουαίη παρὰ στὸ Χόλλυγουντ, καὶ γύρισε στὸ θέατρο γιὰ δύο χρόνια, ὅπου καὶ πάλι διεκρίθη.

Μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια ὅμως ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ ὅπου ἔπαιξε στὶς ταινίες «Μοιραία κυρία» καὶ «Μεγάλα καστανὰ μάτια».

Κατάλαβε πειὰ καλὰ ὅτι ἦταν πλασμένος γιὰ τὸν κινηματογράφο. Τὸ στούντιο ἦταν τὸ πεδίο τῆς δράσεώς του. Δὲν μποροῦσε νὰ μοιράζεται στὰ δύο.

Ἀκολούθησε μία σειρὰ θριάμβων ὅπως τὸ ἔργο «Ἡ κ. Μίνιβερ» γιὰ τὸ ὁποῖο ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας, «Μαντὰμ Κιουρὶ» «κ. Πάρκιγκτον».

Ὁ Οὐῶλτερ Πίτζον ἔχει ὕψος 1.88 καὶ ζυγίζει 8ξ κιλά. Τὰ μάτια του εἶναι μπλέ, πολὺ ἐκφραστικὰ καὶ τὰ μαλλιά του κατάμαυρα.

Τελευταίως ξαναπαντρεύτηκε μὲ μία κοπέλλα ποὺ δὲν εἶναι ἠθοποιός, τὴν Ρούθ Οὐῶλκερ τὴν ὁποίαν ὑπεραγαπᾶ. Ζοῦν μαζὶ μὲ τὴν κόρη του Ἔντνα στὸ Μπέβερλυ Χίλς, σὲ μία ἔπαυλι ἱσπανικοῦ ρυθμοῦ τῆς ὁποίας τὰ σχέδια ἔφτιασε ὁ ἴδιος.

Ἀστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ

Ὁ Τζὼν Ντάουν καὶ ὁ Γκάσπαρ Τσάμπερς μπῆκαν μαζὶ στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Μάλκολμ Σέϊζ.

— Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας ἄρχισε ὁ Ντάουν, σᾶς ἔφερα τὸν κύριο Τσάμπερς, ποὺ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ.

Ὁ Γκάσπαρ Τσάμπερς ἦταν μεγάλος φιλάνθρωπος, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ γίνεται θόρυβος γύρω στ' ὄνομά του. Καὶ στενοχωριόταν πολὺ ὅταν οἱ ἐφημερίδες μάθαιναν κάποια νέα φιλανθρωπικὴ πρᾶξι του καὶ τὴν ἔφερναν στὴ δημοσιότητα.

Ἀλλὰ τώρα, μὲ τὴν ἀφορμὴ τῆς δολοφονίας τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ, ὅλος ὁ τύπος εἶχεν ἀσχοληθῆ μὲ τὸν Τσάμπερς καὶ ἀνέφερε διάφορες λεπτομέρειες γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν δολοφονηθέντα.

Ὁ γιατρὸς Μούρεϋ, ἀπὸ χρόνια τώρα, ἔμενε κλεισμένος στὸ ἐργαστήριό του καὶ συνέχιζε μὲ ἀκαταπόνητη δραστηριότητα διάφορα πειράματα, ποὺ ἀπέβλεπαν στὴ βελτίωσι τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα, ποὺ δὲν ἐπικοινωνοῦσε μὲ κανένα καὶ δὲν ἐπέτρεπε στοὺς ὑπηρέτες του νὰ τὸν ἐνοχλοῦν ἂν δὲν τοὺς καλοῦσε. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἀκόμη πιὸ ἥσυχος, εἶχεν ἐγκαταστήσει ἕνα μικρὸν ἀνελκυστῆρα, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ὑπηρέτης του τοῦ ἔστελνε τὸ φαγητό του τὶς ὡρισμένες ὧρες.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Μούρεϋ εἶχε κλειδωθῆ στὸ ἐργαστήριό του, γιὰ νὰ τελειώση τὰ πειράματα μιᾶς ἐφευρέσεως, ποὺ, ὅπως ἔλεγε, θὰ ἄλλαζε ὁλοκληρωτικὰ τὴν ὄψι τοῦ κόσμου. Εἰδοποίησε μόνο πὼς θὰ δεχόταν τὸν φίλο του Τσάμπερς, ποὺ θὰ ρχόταν τὴν τρίτη ἡμέρα.

Καὶ πραγματικά, ὁ Γκάσπαρ Τσάμπερς τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ κατὰ τὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας καὶ εἶχε φύγει κατὰ τὶς ἐννέα, λέγοντας στὸν ὑπηρέτη τοῦ Μούρεϋ ὅτι τὰ πειράματα τοῦ κυρίου του θὰ ἐξακολουθοῦσαν μιὰ ἑβδομάδα ἀκόμη.

Οἱ πέντε πρῶτες ἡμέρες πέρασαν χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτο. Ἀλλὰ τὸ πρωΐ τῆς ἕκτης ἡμέρας ὁ ὑπηρέτης εἶδεν ἔκπληκτος ὅτι τὸ πρόγευμα ποὺ εἶχε στείλει μὲ τὸν ἀνελκυστῆρα στὸν κύριό του εἶχε παραμείνει ἄθικτο. Τὸ ἴδιο ἔγινε μὲ τὸ μεσημβρινὸ ὅπως καὶ μὲ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ὁ ὑπηρέτης πῆγε τότε στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ στὴν ἀρχὴ διακριτικὰ καὶ ἔπειτα μὲ ὁρμή. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι καὶ ὅπως ἦταν γνώρας του, ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἔφτασαν σὲ λίγο δὲν δίστασαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα. Βρῆκαν τότε τὸν Μούρεϋ νεκρό. Ὁ δολοφόνος τοῦ εἶχε σπάσει τὸ κρανίο, χτυπῶντας τον μ' ἕνα σιδερένιο ὄργανο ἀπὸ πίσω.

Ἀλλὰ πῶς εἶχε μπῆ; Τὸ ἐργαστήριο εἶχε μιὰ μοναδικὴ πόρτα. Καὶ ὅσο γιὰ τὰ παράθυρά του βρίσκονταν πολὺ ψηλὰ ἀπὸ τὸ δρόμο.

— Κύριε Τσάμπερς, ρώτησε ὁ Μάλκολμ Σέϊζ, εἴσαστε ὁ τελευταῖος ποὺ εἴδατε τὸ γιατρὸ Μούρεϋ;

— Ναί, πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ μέρες. Ἔμεινα τρεῖς περίπου ἡμέρες μαζί του.

— Μπορῶ νὰ μάθω τί σᾶς εἶπε κατὰ τὸ διάστημα αὐτό;

— Μοῦ μίλησε μόνο γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του. Φαίνεται ὅτι πλησίαζε πρὸς τὸ τέλος.

— Ξέρετε ἂν ὁ γιατρὸς εἶχεν ἐχθρούς;

— Κανένα.

— Εἶχε πεποίθησι στὴν ἐπιτυχία τῆς ἐφευρέσεώς του;

— Ἀπόλυτη.

— Καὶ σεῖς; Εἴχατε τὴν ἴδια πεποίθησι;

— Δὲν μποροῦσα νὰ ἔχω γνώμη, γιατὶ δὲν ἤξερα λεπτομέρειες τῆς ἐφευρέσεως.

— Τὰ πειράματα τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ ἀπέβλεπαν στὴν παράτασι τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου;

— Ἀκριβῶς. Ὁ Μούρεϋ εἶχε δοκιμάσει τὴν ἐφεύρεσί του στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ μοῦ φαινόταν πολὺ νεώτερος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πραγματικά.

— Τὴν ἴδια παρατήρησι ἔκαμα κι' ἐγὼ ὅταν εἶδα τὸ πτῶμα του, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Κάτι ἄλλο τώρα, κύριε Τσάμπερς. Διαβάσατε στὸν «Ἰατρικὸ Μηνύτορα» μιὰ μελέτη τοῦ δόκτορος Κέπλεο γιὰ τοὺς κινδύνους τῆς μακροζωΐας;

— Τὴν ἐδιάβασα.

— Καὶ ποιά ἦταν ἡ ἐντύπωσίς σας;

— Ἡ μελέτη αὐτὴ μοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Καὶ νομίζω ὅτι ὁ δόκτωρ Κέπλεο εἶχε δίκηο.

— Ὁ δόκτωρ Κέπλεο ὑποστήριζε ὅτι κάθε προσπάθεια μεταβολῆς τῶν ἀναλογιῶν ποὺ ὑπάρχουν σήμερα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου θὰ ἦταν ἐγκληματική, εἶπεν ὁ Μάλκολμ Σέϊζ. Γιατὶ ἡ παράτασις τῆς ζωῆς θὰ ηὔξανε τὸν πληθυσμὸ τῆς γῆς καὶ θὰ σκόρπιζε τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία στὸν κόσμο. Δὲν εἴσθε καὶ σεῖς τῆς ἰδίας γνώμης, κύριε Τσάμπερς;

— Φυσικά... φυσικά, ἀπάντησε ὁ φιλάνθρωπος μὲ κάποια ταραχή, ποὺ δυσκολεύθηκε νὰ τὴν κρύψη.

— Καὶ πιστεύετε συνεπῶς ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ θὰ ἦταν καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα;

— Φυσικά, εἶπε καὶ πάλι ὁ Τσάμπερς μὲ κάποια στενοχωρία. Δυστυχῶς ὁ Μούρεϋ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ πειράματά του...

— Ἀ!... Τοῦ εἴχατε μιλήσει γι' αὐτό;

— Ναί... Μιὰ ἢ δυὸ φορές...

— Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε;

— Δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούση.

Ἡ συζήτησις τερματίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ντάουν καὶ τοῦ Τσάμπερς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κάλεσε τὸν ἐπιθεωρητὴ Κάσφον.

— Τί καινούργιο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὴν ὑπόθεσι Μούρεϋ; ρώτησε.

— Τίποτε σχεδόν, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ εἶχε δυὸ ἀντικλείδια, ἕνα γιὰ τὴν ἐξώθυρα καὶ ἄλλο ἕνα γιὰ τὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου.

— Πρέπει συνεπῶς νὰ εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ μπαίνη μέσα στὸ σπίτι, εἶπεν ὁ Μάλκολμ Σέϊζ. Αὐτὸ ἐννοεῖτε;

— Ἀκριβῶς. Ὁποιοσδήποτε θὰ μποροῦσε νὰ πάρη τὸ ἀποτύπωμα τῆς κλειδαριᾶς τῆς ἐξώθυρας... Ἀλλὰ πρόκειται γιὰ τὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ ἐργαστηρίου.

— Καλά. Πηγαίνουμε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ. Θέλω νὰ σχηματίσω μιὰ προσωπικὴ ἀντίληψι...

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔγραφαν πὼς ὁ δολοφόνος τοῦ γιατροῦ Μούρεϋ εἶχε συλληφθῆ τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινε νὰ πουλήση σ' ἕνα παλαιοπωλεῖο ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν δολοφονηθέντα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Τζὼν Ντάουν ζήτησε νὰ ἰδῆ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρό.

— Ὁ Γκάσπαρ Τσάμπερς αὐτοκτόνησε, εἶπε.

— Ἀ! ἔκαμε ὁ Μάλκολμ. Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Αὐτὸ ἦταν ἡ καλύτερη λύσις. Ἡ αὐτοκτονία του ἐξηγεῖ τὰ πράγματα.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι ὁ Τσάμπερς...

— ... Σκότωσε τὸ γιατρὸ Μούρεϋ! συμπλήρωσε ὁ Σέϊζ.

— Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνελήφθη χθές;

— Δὲν συνελήφθη κανένας βαρὰ ἀπὸ εὐγενικὰ ἐλατήρια, ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶνε γι' αὐτὸ λιγώτερο ἀποτρόπαιο ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸ ἦταν ἕνα μικρὸ τέχνασμα, γιὰ νὰ ἰδῶ ποιά ἐντύπωσι θὰ προκαλοῦσε στὸν Τσάμπερς ἡ δῆθεν σύλληψις ἑνὸς ἀθώου... Δὲν ἐκλάπη κανένα χρυσὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸν Μούρεϋ, δὲν πῆγε κανεὶς νὰ πουλήση ἕνα τέτοιο δαχτυλίδι καί, φυσικά, δὲν συνελήφθη κανείς. Τὴν εἴδησι τὴν ἔδωκα ἐγὼ στὶς ἐφημερίδες. Ἀλλ' ἦταν ψεύτικη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Εἶχε ὅμως τὸ ἀποτέλεσμά της...

— Ἕνα ἀποτέλεσμα τραγικό, παρατήρησε ὁ Ντάουν.

— Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, εἶπεν ὁ Μάλκολμ Σέϊζ. Εἶχα καταλάβει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ἕνας μόνον ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ σκοτώση τὸ γιατρὸ Μούρεϋ. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ Γκάσπαρ Τσάμπερς. Ἡ εὐαίσθητη ψυχή του εἶχεν ἀναστατωθῆ στὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ καταστρεφόταν ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ Μούρεϋ. Καὶ προτίμησε νὰ γίνη δολοφόνος καὶ νὰ σκοτώση τὸ φίλο του, γιὰ νὰ προλάβη αὐτὸ τὸ κακό. Κατέφυγα τότε στὸ τέχνασμα ποὺ σᾶς εἶπα... Ἤμουν βέβαιος ὅτι ὁ Τσάμπερς δὲν θὰ ἀνεχόταν ποτὲ νὰ καταδικασθῆ ἕνας ἀθῶος στὴ θέσι του...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας κλητήρας μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἔφερε μιὰ ἐπιστολή.

Ἦταν ἀπὸ τὸν Γκάσπαρ Τσάμπερς.

«Τὰ ὄργανά σας σᾶς παρέσυραν σ' ἕνα τραγικὸ λάθος ἔγραφε. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον γράφουν οἱ ἐφημερίδες ὅτι συνελήφθη εἶνε ἀθῶος. Ἐγὼ σκότωσα τὸ γιατρὸ Μούρεϋ. Στὸ ἔγκλημά μου αὐτὸ μὲ παρακίνησε ἡ σκέψις ὅτι εἶχα τὴν ὑποχρέωσι νὰ προστατεύσω τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε ἂν ὁ Μούρεϋ ἐγνωστοποιοῦσε τὴν ἐφεύρεσί του. Ἐθυσίασα τὸν πιὸ ἀγαπημένο φίλο μου, γιὰ νὰ σώσω τὴν ἀνθρωπότητα καὶ αὐτοκτονῶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴ [illegible]».

Ὁ Μάλκολμ Σέϊζ ἔδωκε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν Τζὼν Ντάουν, γιὰ νὰ τὸ διαβάση. Ἔπειτα εἶπε:

— Ἡ ὑπόθεσις Μούρεϋ τελείωσε. Θὰ φροντίσω νὰ ξεχασθῆ ἀπὸ τὸ κοινόν. Κύριε Ντάουν, σεῖς μόνο ξέρετε τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου... Βασίζομαι ὅμως στὴν ἐχεμύθειά σας. Δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τὸ ἔγκλημα τοῦ Γκάσπαρ Τσάμπερς, ποὺ ὑπαγορεύθηκε βέ...

ΧΕΝΡΥ ΤΖΕΝΚΙΝΣ

ΦΑΚΙΔΕΣ
(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)
Ριζικὴ θεραπεία ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν
Πληροφορίαι δωρεὰν
Ὁδὸς Πιπίνου 38 Στάσις Ἀγγελοπούλου Τηλ. 85 089

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα γυάλιζε τὰ παπούτσια σου μὲ ARIZONA καὶ θὰ εἶνε πάντα γυαλισμένα καὶ φρέσκα.

Katia ΚΡΕΜΑ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΡΕΑ
Διπλωματοῦχος τῆς διεθνοῦς ἀκαδημίας DARROUX τῶν Παρισίων.
ΟΔΟΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ 18
(καὶ Λεωφ. Συγγροῦ γωνία)
Μακρυγιάννη
Σύστημα ἐκμαθήσεως πρωτότυπον καὶ εὐκολονόητον. Μαθήματα παρὰ τῆς ἰδίας καθηγητρίας.
Τὸ ἐργαστήριον ΡΕΑ σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ταχίστην καὶ θετικωτάτην ἐκμάθησιν. Δίδακτρα εὔθηνά.

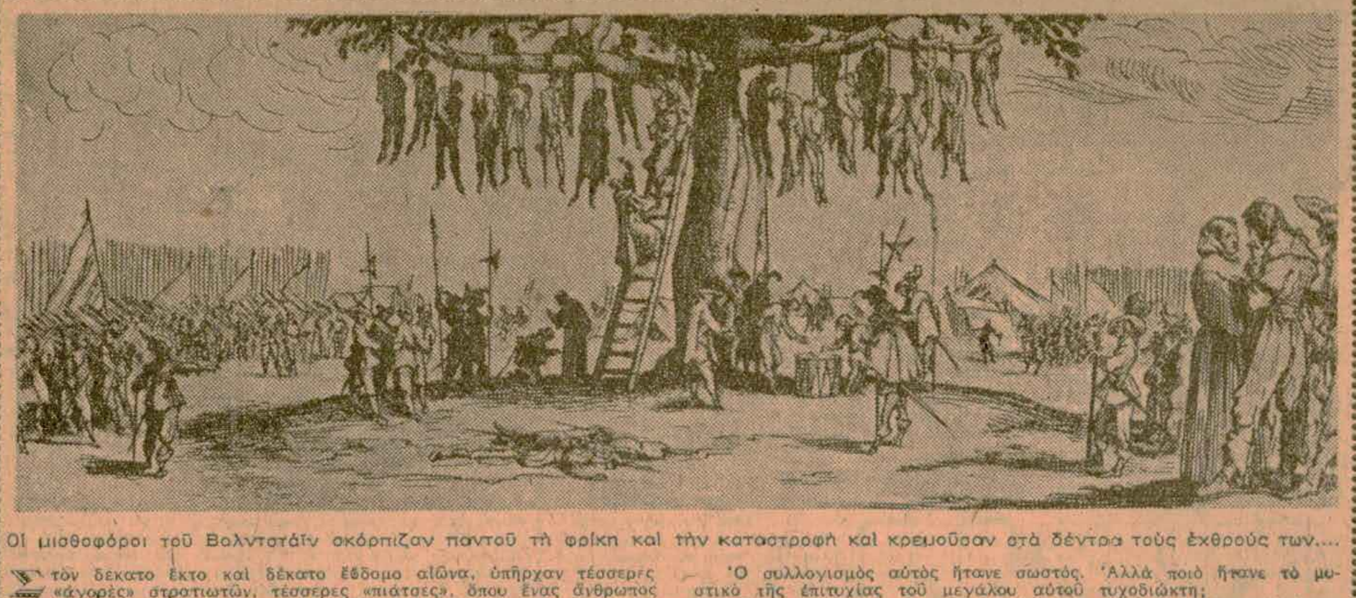

Οἱ μισθοφόροι τοῦ Βαλντστάϊν σκόρπιζαν παντοῦ τὴ φρίκη καὶ τὴν καταστροφὴ καὶ κρεμοῦσαν στὰ δέντρα τοὺς ἐχθρούς των....

Στρατιῶτες τοῦ παληοῦ καιροῦ

Οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Βαλντστάϊν

Στὸν δέκατο ἕκτο καὶ δέκατο ἕβδομο αἰῶνα, ὑπῆρχαν τέσσερες «ἀγορὲς» στρατιωτῶν, τέσσερες «πιάτσες», ὅπου ἕνας ἄνθρωπος ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴ ζωή του, οἱασδήποτε ἐθνικότητος, πήγαινε καὶ... πουλιόταν ὡς «στρατιώτης». Γιατί, τότε, δὲν ἴσχυε τὸ σύστημα τῆς ὑποχρεωτικῆς θητείας, ὅπως συμβαίνει στὴν ἐποχή μας.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγορὲς ἦταν ἡ Οὐγγαρία, ὅπου κατέφευγαν τυχοδιῶκτες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐκεῖ σχεδιάστηκαν οἱ πιὸ φανταστικὲς στολές, γιὰ νὰ... τρομάξουν τοὺς Τούρκους! Κι' οἱ στολὲς αὐτὲς —ὅπως τῶν οὐσσάρων, ἢ οἱ γούνινοι σκοῦφοι— χρησιμοποιήθηκαν κι' ἀπὸ ἄλλους στρατοὺς καὶ σὲ περιστάσεις ἐντελῶς διαφορετικές.

Γενικά, ἡ Οὐγγαρία κι' ὁ Δούναβις ἦσαν ἡ μεγάλη σχολὴ τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐγράφονταν γιὰ στρατιῶτες, δὲν ἔπαιρναν οὔτε μισθό, οὔτε συσσίτιο! Ἀγκαζάρονταν γιὰ ἕνα πόλεμο σκληρό, ἀνηλεῆ, ὅπου δὲν ἴσχυε κανένας νόμος, κι' ὅπου μποροῦσαν νὰ ληστεύουν καὶ νὰ λεηλατοῦν ὅσο ἤθελαν.

Ἐντελῶς ἀντίθετη ἦταν ἡ ἀγορὰ στρατιωτῶν στὴν Ὀλλανδία. Ἐκεῖ, οἱ ἄντρες ἦσαν λίγοι, διαλεχτοί, πληρώνονταν καλὰ κι' ἐτρέφονταν ἐπίσης καλά. Κι' ὁ πόλεμος, στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἤτανε διαφορετικός: Ἕνας πόλεμος ἀργός, ὅλο σχέδια, τὶς περισσότερες φορὲς μόνο πολιορκίες. Κι' οἱ πολιορκίες αὐτὲς βαστοῦσαν ἕνα, δυὸ ἢ καὶ τρία χρόνια! Οἱ στρατιῶτες πολεμοῦσαν, τὸν περισσότερο καιρό, χωμένοι μέσα στὰ νερά. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ ἐξ ἄλλου ἔκαναν οἰκονομία στὸ ἀνθρώπινο ὑλικό, γιατί, καθὼς ἔλεγαν, «οἱ στρατιῶτες τοὺς ἐστοίχιζαν ἀκριβά!»

Ὅσοι κουράζονταν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸν πόλεμο, προτιμοῦσαν μιὰν ἄλλη «πιάτσα»: Τὴ Σουηδία ἢ τὴν Πολωνία. Ἐκεῖ στὶς βορεινὲς αὐτὲς χῶρες, ὅπου σχεδὸν μόνιμα ὑπῆρχε πόλεμος, οἱ μάχες γίνονταν μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τακτικῆς.

Τέλος, ἡ μεγαλύτερη «ἀγορὰ» στρατιωτῶν ἦταν ἡ Γερμανία. Στὶς ἀρχὲς μάλιστα τοῦ 17ου αἰῶνος, ἡ «πιάτσα» αὐτὴ λίγο ἔλειψε νὰ σβύση ὅλες τὶς ἄλλες, γιατὶ «ἀπορροφοῦσε» ὅλο τὸ διαθέσιμο ἀνθρώπινο ὑλικό.

Τὴν καινούρια αὐτὴν ἀγορὰ τὴ διωργάνωσε ἕνας δαιμόνιος ἐπιχειρηματίας, ὁ Βαλντστάϊν. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ πόλεμοι κι' οἱ ἐκστρατεῖες ἦσαν ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀπέφεραν μεγάλα κέρδη. Ἕνας τυχοδιώκτης —ἕνας «κοντοτιέρος»— «ἐνοίκιαζε» μερικοὺς στρατιῶτες, καὶ πρόσφερε τὸ... στράτευμά του σ' ἕνα βασιλιὰ ἢ σ' ἕναν εὐγενῆ. Κι' ἀλλοίμονο στὴν κατακτημένη χώρα!

Ὁ Βαλντστάϊν σκέφθηκε ἁπλούστατα: «Στρατιῶτες μόνιμοι δὲν ὑπάρχουν. Κανένας δὲν ἔχει σκοπὸ ν' ἀγκαζαριστῆ ὡς στρατιώτης καὶ νὰ πάη νὰ σκοτωθῆ, γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ἑνὸς βασιλιὰ ἢ τοῦ ἄλλου. Οἱ μόνοι ποὺ ἀγκαζάρονται, εἶνε οἱ ἀλῆτες κι' οἱ τυχοδιῶκτες. Πόσοι εἶνε αὐτοί; Ἂν «νοικιάσω» μερικοὺς ἀπ' αὐτούς, θὰ ἔχω νὰ πολεμήσω μ' ὅλους τοὺς ἄλλους τοῦ ἴδιου φυράματος, ποὺ τοὺς ἔχουν ἤδη «νοικιάσει» ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μένα. Ἂν ὅμως κατορθώσω καὶ τοὺς «ἀγκαζάρω» ὅλους, ἀπ' ὅλες τὶς «πιάτσες», τότε δὲν θἄχω νὰ πολεμήσω παρὰ μόνο μὲ χωρικοὺς καὶ μὲ ἀστούς, ἀνθρώπους δηλαδὴ ἀμαθεῖς ἀπὸ πολέμους, ποὺ ποτέ τους δὲν ἔπιασαν ὅπλο στὰ χέρια τους καὶ ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ ὄρεξι νὰ πολεμήσουν. Ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ κατακτήσω ὁποια χώρα θέλω».

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς ἤτανε σωστός. Ἀλλὰ ποιὸ ἤτανε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μεγάλου αὐτοῦ τυχοδιώκτη;

Πῶς κατώρθωνε νὰ πείθη τοὺς στρατιῶτες νὰ ἐγκαταλείπουν καλύτερα πόστα, μεγαλύτερους μισθοὺς γιὰ νἄρθουν σ' αὐτόν; Ὅλοι οἱ δρόμοι, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὴ Γερμανία, ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ «ὑποψήφιους», ποὺ πήγαιναν νὰ πουληθοῦν στὸν Βαλντστάϊν.

Ὁ διάσημος αὐτὸς «κοντοτιέρος» εἶχε πάρει μιὰ μεγάλη προῖκα καὶ τὴν ἐξόδεψε γιὰ νὰ φτιάση... ψεύτικα αὐστριακὰ νομίσματα. Μ' αὐτὰ κατώρθωσε νὰ βάλη στὸ χέρι τεράστιες ποσότητες προμηθειῶν καὶ μεγάλο ἀριθμὸ στρατιωτῶν.

Στοὺς στρατιῶτες του ἐπέτρεπε τὰ πάντα. Δὲν ὑπῆρχαν πιὰ οὔτε ποινές. Μποροῦσαν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν! Ἔμπαιναν στὰ χωριὰ καὶ στὶς πόλεις καὶ ὅλα ἦσαν στὴ διάθεσί τους. Σκότωναν τοὺς ἄντρες, ἀτίμαζαν τὶς γυναῖκες, πουλοῦσανε τὰ παιδιὰ γιὰ σκλάβους.

Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ παραπονεθῆ καὶ σὲ ποιόν;

Ὅταν ὁ βασιλιὰς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος Ἀδόλφος κατέλαβε τὴ Γερμανία, κανένας δὲν παρουσιάστηκε νὰ τοῦ παραπονεθῆ γιὰ τίποτα. Τόσο τρομοκρατημένοι ἦσαν ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν ὀρδῶν τοῦ Βαλντστάϊν, ὥστε ἔλεγαν: «Ὅλα πᾶνε καλά. Ζοῦμε περίφημα...»

Ὁ φοβερὸς αὐτὸς τυχοδιώκτης ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ μανία τῆς ἐποχῆς του: Τὸ παιγνίδι. Ἐπέτρεπε λοιπὸν στοὺς στρατιῶτες του νὰ παίζουν τὰ πάντα: τὴ ζωή, τὴν τιμή, τὴν περιουσία ἐκείνων ποὺ πέφτανε στὰ χέρια τους.

Ὁ Βαλντστάϊν ἦταν ὁ Θεὸς τῆς Τύχης: μποροῦσε νὰ κρεμάση, γιὰ τὸ τίποτα, ἕναν ἄνθρωπο, ὅπως μποροῦσε, ἐπίσης γιὰ τὸ τίποτα, νὰ τὸν κάνη πάμπλουτο. Σὲ κύτταζε καὶ δὲν ἤξερες ἂν τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε τὴν ἱκανοποίησί του ἢ τὴν ἀποστροφή του, ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῆς στὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα ἢ ἂν θὰ σὲ κρεμοῦσε. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὅλοι κατέφευγαν σ' αὐτὸν γιὰ ν' «ἀγκαζαριστοῦν» ὡς στρατιῶτες.

Ἡ μανία τοῦ παιγνιδιοῦ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὅπου τὰ πάντα ἐπαίζονταν στὰ χαρτιὰ ἢ στὰ ζάρια: θέσεις, ἀξιώματα, περιουσίες, ἐπιχειρήσεις, ζωές...

Ὁ σοβαρώτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ ἔλεγε: «Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, κι' ἰδίως ἑνὸς μονάρχου, μοιάζει μὲ τὸ παιγνίδι τῶν ζαριῶν. Πρέπει νὰ ξέρη πῶς νὰ τὰ ρίχνη καὶ πῶς νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ τὴν τύχη του».

Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν ἐποχή, τύποι σὰν τὸν Βαλντστάϊν δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ ἐπιτύχουν. Καί, γύρω ἀπ' αὐτούς, συγκεντρώνονταν ὅλοι οἱ τυχοδιῶκτες.

Πουλιόντουσαν ὡς «στρατιῶτες» καὶ τότε ἄρχιζαν μιὰ καινούργια ζωὴ γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες.

Στὸ ἀναμεταξύ, περνοῦσαν τὸν καιρό τους τρώγοντας, πίνοντας, διασκεδάζοντας μὲ τὶς γυναῖκες, παίζοντας χαρτιὰ ἢ ζάρια, σφάζοντας ἢ λεηλατῶντας χωρὶς νὰ φοβοῦνται οὔτε Θεὸ οὔτε Διάβολο.

Ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος ἦταν ἕνα ἀπέραντο στρατόπεδο. Οἱ ὀρδὲς τῶν «στρατιωτῶν» αὐτῶν γυρνοῦσαν παντοῦ, σκορπίζοντας τὸ θάνατο, τὴ φρίκη καὶ τὴν καταστροφή, κι' ἀφίνοντας πίσω τους ἐρείπια, νεκροὺς καὶ γυναῖκες ἀτιμασμένες.

Χρειάστηκαν νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια, νὰ ξεσπάση ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν οἱ καινούριοι —στὴν ἀρχὴ ἐθελοντικοί— στρατοί, μὲ τὴν πειθαρχία τους καὶ μὲ τοὺς αὐστηροὺς νόμους ποὺ τοὺς διέπουν.

Ὁ περίφημος τυχοδιώκτης Βαλντστάϊν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας, ἀντὶ νὰ τοποθετήσετε ἕνα μόνο γράμμα, θὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἠθικὴ ἀμοιβὴ σὲ κάποιον γιὰ τὶς ἐξαιρετικές ὑπηρεσίες του.

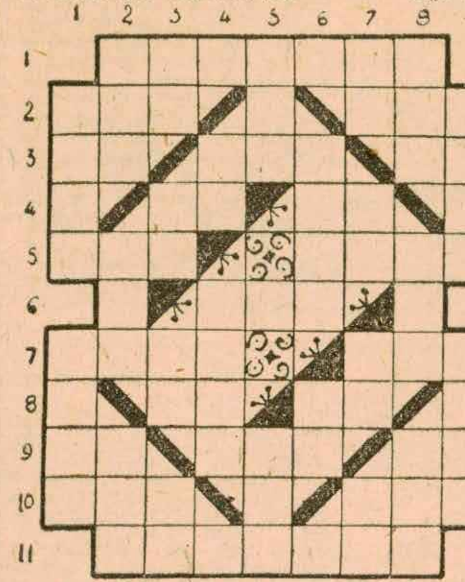

2) Στέγη. — Ὑπερβολικὴ ἀγάπη γιὰ κάτι.
3) Χρησιμοποιεῖται πρὸς ἄντλησιν ἢ μεταφορὰν νεροῦ. — Εὐτελῆ, τιποτένια. — Τοπικὸ καὶ χρονικὸ ἐπίρρημα.
4) Πρόθεσις. — Οἰνοπνευματῶδες ποτὸ (τουρκ.).
5) Πόλις τῆς Μακεδονίας. — Τὰ χαρακτηρίζει πολυτέλεια, ἄνεσις, πλοῦτος.
6) Ξεγελῶ.
7) Στερῶ κάποιον τῆς κοινωνικῆς ὑπολήψεως. — Ἐπίρρημα: ἀδίκως (τουρκική).
8) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ (γεν.). — Προϊὸν ἐντόμων ἐξαιρετικὰ εὔγευστο.
9) Τὸ ποσὸν ποὺ διακυβεύει ἕνας παίκτης σὲ τυχερὸ παιγνίδι. — Δὲν κέρδισε στὰ χαρτιὰ τὴν Πρωτοχρονιά. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
10) Μονῳδία ποὺ συναντοῦμε στὶς ὄπερες. — Διδασκαλία.
11) Προκαλεῖ φρίκη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Πνευστὸ μουσικὸ ὄργανο, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου θυμίζει σῶμα πτηνοῦ. — Πρᾶξις παράνομη.
2) Δρόμος δευτερευούσης σημασίας. — Χρονικὸ ἐπίρρημα: ὄχι πλέον. — Χρησιμοποιοῦνται σὲ πολλὰ τυχερὰ παιγνίδια.
3) Συνδέει δυὸ κομμάτια ὑφάσματος. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — Ὄργανο αἰσθήσεως. — Πρόθεσις.
4) Εἶνε οἰνοπνευματώδη ἢ ἀναψυκτικά. — Τὰ ποτὰ αὐτὰ περιέχουν ἕνα χημικὸ ἀέριο.
5) Φτιάχνει γυναικεῖα φορέματα (καθαρ.). — Μοναστηριακὸν κτῆμα (δημ.).
6) Δὲν βαδίζω μὲ σταθερὸ βῆμα. — Ψυχικὴ ὁρμή, παραφορά.
7) Τὴν ἀναζητοῦν οἱ ποιηταί. — Μέτρα βάρους. — Θὰ τὸ βρῆτε σ' ἕνα σαλόνι τώρα τὸν χειμῶνα (δημοτ.). — Βασκανία (δημοτ.).
8) Τὴν γεννᾶ ἡ μονότονη ἐπανάληψις τῶν ἰδίων ἐντυπώσεων. — Ἡ μίτρα τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης. — Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχει συγγένεια μὲ τὸν ἄνθρωπο.
9) Χασούρα (καθ.). — Οὔτε ψηλά, οὔτε χονδρά.

Δ.

Διασκεδαστικὴ γεωγραφία

Τὰ ὀνόματα πέντε μεγάλων ἑλληνικῶν ἀκρωτηρίων τοποθετήθηκαν στὴ σειρὰ καὶ τὰ γράμματα ποὺ τὰ ἀποτελοῦσαν χωρίστηκαν κατόπιν κατὰ τετράδες. Τὶς τετράδες αὐτὲς ἀνακατωμένες σᾶς παρουσιάζομε πιὸ κάτω. Προσπαθῆστε τώρα νὰ συναρμολογήσετε αὐτὲς τὶς τετράδες κατὰ τρόπον ὥστε νὰ βρῆτε τὰ πέντε ὀνόματα τῶν ἀκρωτηρίων:

ΑΣΠΟ — ΑΙΝΑ — ΑΙΟΝ — ΡΑΞΟ — ΡΟΝΑ — ΙΟΝΤ — ΣΕΙΔ — ΝΥΜΦ — ΜΑΛΕ.

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

Στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου βρέθηκε ἕνα πρωῒ τὸ πτῶμα ἑνὸς πελάτου: τοῦ Πέτρου Ἀργυρίου. Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ἀνέλαβε νὰ κάνη τὶς ἀνακρίσεις, ἐξακρίβωσε πῶς τὸ προηγούμενο βράδυ τὸ θῦμα εἶχε παίξει χαρτιὰ μὲ δυὸ πρόσωπα: μὲ τὸν ἴδιο τὸν ξενοδόχο καὶ ἕναν ἄλλο πελάτη τοῦ ξενοδοχείου ποὺ εἶχε ἀναχωρήσει πρωΐ - πρωΐ.

Τὸ θῦμα εἶχε κερδίσει ἀπὸ τοὺς δυὸ συμπαῖκτες του ἕνα σεβαστὸ ποσόν. Στὸ δωμάτιό του βρέθηκαν μέσα στὸ σταχτοδοχεῖο τρία ἀποτσίγαρα, τέσσερα καμμένα σπίρτα καὶ δυὸ γόπες ἀπὸ ποῦρα, γιατὶ τὸ θῦμα κάπνιζε μόνο ποῦρα.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνέκρινε τὸν ξενοδόχο, ποὺ παρ' ὅλο τὸ ὕποπτο ὕφος του ὑποστήριζε πῶς ἦταν ἀθῶος. Παραδέχθηκε πῶς εἶχε χάσει πολλὰ λεφτά, ἀλλὰ δὲν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς τὸν πελάτη του.

Ὁ ἀστυνομικὸς τότε βγάζοντας ἕνα πακέττο τσιγάρα, τοῦ προσέφερε ἕνα καὶ τὸν ρώτησε:

— Θέλετε φωτιά;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Ἔχω, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος βγάζοντας τὸν ἀναπτῆρα του.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἔνοχος, συνεπέρανε ὁ ἀστυνομικός. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν ἄλλο!

Τί ἔκανε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ βγάλη αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;

Μαθηματικὰ παράδοξα

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ καταπλήξετε τοὺς φίλους σας χρησιμοποιῶντας διάφορα μαθηματικὰ παράδοξα. Σᾶς παρουσιάζομε σήμερα μερικὰ καὶ ἀρχίζομε μὲ ἕνα πολλαπλασιασμό. Γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ τὸν κάπως μακροσκελῆ ἀριθμό:

1.639.344.262.295.081.967.213.114.
754.098.360.655.737.704.918.032.787

μὲ τὸν ἀριθμὸ 71.

Γιὰ νὰ ἔχετε τὸ γινόμενον τοῦ τεραστίου αὐτοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀρκεῖ νὰ γράψετε τὸ 7 στὸ τέλος καὶ τὸ 1 στὴν ἀρχή του, σχηματίζοντας τὸν νέο ἀριθμὸ

116.393.442.622.950.819.672.131.147.
540.983.606.557.377.049.180.327.877.

Καὶ τώρα νὰ καὶ ἕνας ἄλλος παρόμοιος πολλαπλασιασμὸς κάπως πιὸ ἁπλός:

41.096 Χ 83 = 3.410.968.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τὸ παιδάκι αὐτὸ νομίζει πῶς εἶνε τελείως μόνο καὶ πῶς κανεὶς δὲν τὸ βλέπει. Καὶ ὅμως τοὐλάχιστον δέκα

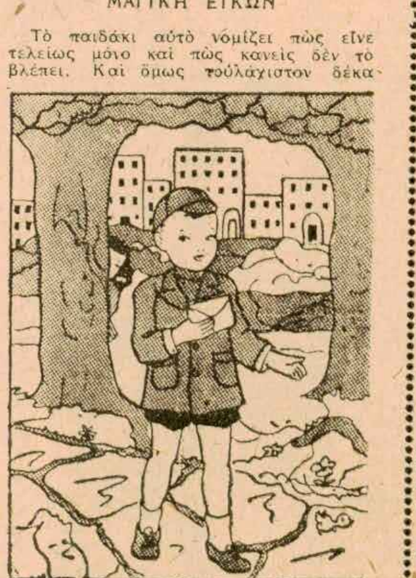

πρόσωπα παρακολουθοῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάθε του κίνησι. Μήπως μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποῦ εἶνε κρυμμένα τὰ πρόσωπα αὐτά;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Ὁ ψαρᾶς κι' ἡ νεράϊδα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας ψαρᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ στενοχωριόντουσαν ποὺ δὲν ἔκαναν ἕνα παιδάκι.

Μιὰ μέρα ποὺ ψάρευε ὁ ψαρᾶς στὴν ἀκρογιαλιά, ἀναστέναξε καὶ εἶπε δυνατά:

— Ἄχ! ἂν εἶχα ἕνα παιδάκι, τί καλὰ ποὺ θὰ ἦταν!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ νάσου καὶ προβάλλει μέσ' ἀπ' τὴ θάλασσα μιὰ νεράϊδα.

— Θὰ σᾶς χαρίσω ἐγὼ ἕνα παιδάκι, τοῦ λέει μὰ πρόσεξε καλά.... Ὅταν γίνη δώδεκα χρονῶν νὰ μοῦ τὸ φέρης.

Ἔδωσε καταχαρούμενος τὸ λόγο του ὁ ψαρᾶς καὶ ἡ νεράϊδα χάθηκε μέσα στὰ νερά.

Σ' ἕνα χρόνο ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ γέννησε ἕνα ἀγοράκι ποὺ ὅσο μεγάλωνε τόσο ὀμορφότερο γινότανε. Μὰ ὁ πατέρας του ἀπ' τὴ χαρά του ξέχασε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὴ νεράϊδα. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ ψαρᾶς κι' ὁ γυιός του εἶχαν βγῆ μὲ τὴ βάρκα στὸ πέλαγος γιὰ νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα, βγαίνει ξαφνικὰ ἡ νεράϊδα ἁρπάζει τὸ ἀγοράκι καὶ τὸ παίρνει στὸ βασίλειό της στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ἐκεῖ τὸ κράτησε ὥσπου ἔγινε δεκαεφτὰ χρονῶν καὶ τότε πιὰ τὸ ξανάβγαλε στὴν ἀκρογιαλιά.

— Πήγαινε τώρα στὸν πατέρα σου, ἀγόρι μου, τοῦ εἶπε.

Γυρίζει τὸ ἀγόρι στὸ σπίτι του. Οἱ γονεῖς του χάρηκαν πολὺ ὅταν τὸ εἶδαν.

Μιὰ μέρα ποὺ τὸ παιδὶ καθόταν κοντὰ σὲ μιὰ ρεματιά, βλέπει ἕναν ἀητό, μιὰν ἀλεποῦ, κι' ἕνα μυρμήγκι ποὺ ἤθελαν νὰ μοιράσουν ἕνα ψόφιο ἀρνὶ καὶ τσακωνόντουσαν. Τὸ ἀγόρι πλησίασε τότε κι' ἔδωσε τὰ κόκκαλα στὴν ἀλεποῦ, τὸ κρέας στὸν ἀητό, καὶ τὰ ἔντερα στὸ μυρμηγκάκι.

Εὐχαριστήθηκαν ἐκεῖνα μὲ τὴ δίκαιη μοιρασιὰ καὶ τοῦδωσαν μιὰ τρίχα ἡ ἀλεποῦ, ἕνα πούπουλο ὁ ἀητὸς κι' ἕνα φτεράκι τὸ μυρμήγκι.

— Ὅποτε θὰ μᾶς χρειαστῆς κάψτα, τοῦ λένε κι' ἐμεῖς θὰ φτάσουμε κοντά σου.

Σὲ κάμποσα χρόνια ὁ βασιλιᾶς τοῦ τόπου διαλάλησε ὅτι ὅποιος θέλει νὰ πάρη τὴν κόρη του γυναῖκα πρέπει νὰ κάνη ἕνα μεγάλο κατόρθωμα, ἀλλοιῶς θὰ τοῦ κόψη τὸ κεφάλι.

Τ' ἄκουσε τὸ ἀγόρι αὐτὸ καὶ μιὰ καὶ δυὸ πάει στὸ παλάτι. Σὰν εἶδε τὴ βασιλοπούλα σάστισε ἀπ' τὴν ὀμορφιά της. Βαστοῦσε ἐκείνη ἕναν μαγεμένο καθρέφτη στὰ χέρια της καὶ τοῦ εἶπε:

— Κρύψου ὅπου θέλεις. Ἂν ὡς αὔριο τὴ νύχτα δὲν μπορέσω νὰ σὲ βρῶ, θὰ γίνω γυναῖκα σου.

Δέχτηκε τὸ ἀγόρι. Καίει σὲ λίγο τὸ πούπουλο τοῦ ἀητοῦ καὶ σὰν ἦρθε ὁ ἀητὸς τοῦ ζήτησε νὰ τὸν κρύψη κάπου ποὺ νὰ μὴν τὸν βρίσκη ἡ βασιλοπούλα.

Τὸν ἁρπάζει ἀμέσως ὁ ἀητὸς καὶ τὸν κρύβει σ' ἕνα ψηλὸ - ψηλὸ βουνό.

Μὰ ἡ βασιλοπούλα κύτταξε τὸν μαγεμένο καθρέφτη καὶ τὸν βρῆκε.

— Ξανακρύψου, τοῦ λέει.

Καίει τὸ ἀγόρι τὴν τρίχα τῆς ἀλεποῦς καὶ σὰν αὐτὴ φανερώθηκε τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸ κρύψη. Φωνάζει ἡ ἀλεποῦ τὶς συντρόφισσές της κι' ἀνοίγουν ἕναν βαθὺ λάκκο. Τὸν βάζουν μέσα καὶ τὸν σκεπάζουν μὲ χῶμα.

Μὰ καὶ πάλι τὸν βρῆκε ἡ βασιλοπούλα.

— Μιὰ φορὰ θὰ κρυφτῆς ἀκόμα, τοῦ εἶπε κι' ἂν σὲ βρῶ θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

Καίει τότε ὁ νέος τὸ φτεράκι τοῦ μυρμηγκιοῦ.

— Τί θέλεις; τὸν ρωτᾶ τὸ μυρμήγκι ποὺ παρουσιάστηκε ἀμέσως.

— Θέλω, τοῦ λέει νὰ μὲ κρύψης κάπου ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μὲ δῆ ἡ βασιλοπούλα μὲ τὸν μαγικό της καθρέφτη.

— Βάλε αὐτὸ τὸ φτεράκι στὸ στόμα σου καὶ θὰ γίνης καὶ σὺ μυρμηγκάκι, τοῦ λέει ἐκεῖνο. Σκαρφάλωσε ἔπειτα στὸ θρόνο της καὶ πήγαινε καὶ κάθησε πάνω στὴ διαμαντένια της κορῶνα.

Ἔτσι κι' ἔκανε τὸ ἀγόρι. Ὅμοιο μὲ μυρμήγκι καθόταν πάνω στὴν κορῶνα καὶ κύτταζε τὴ βασιλοπούλα ποὺ ἔψαχνε μέσα στὸν μαγικό της καθρέφτη γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Κύτταζε τὴ θάλασσα, τ' ἄστρα, τὰ βουνὰ μὰ τίποτα. Κόντευε νὰ τρελλαθῆ.

— Τώρα ποῦ νὰ εἶνε κρυμμένος; ἔλεγε μόνη της.

Καὶ ὅταν πιὰ νύχτωσε σπάζει τὸ μαγικὸ καθρέφτη της καὶ φωνάζει:

— Ὅπου κι' ἂν εἶσαι ἔλα μπροστά μου καὶ γίνομαι γυναῖκα σου.

Βγάζει αὐτὸς τὸ φτεράκι ἀπ' τὸ στόμα του καὶ γίνεται τὸ ὡραῖο παλληκάρι ποὺ ἦταν. Τὴν πῆρε λοιπὸν γυναῖκα του, ἔγινε βασιλιᾶς κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Τὸ νησὶ τῶν τεράτων

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ ἥρως τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ἱστορίας γιατρὸς Πρέντικ, ἀφηγεῖται τὶς περιπέτειές του: «Ὅταν τὸ πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευα, ἐναυάγησε μόνον ἐγώ, μὲ δυὸ ἄλλους, γλυτώσαμε σὲ μιὰ βάρκα. Ἀλλ' οἱ σύντροφοί μου πέθαναν στὸν ὠκεανό, κι' ἐγὼ θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἐξάντλησι ἂν δὲν μ' ἔσωζε ἕνα ἱστιοφόρο, ποὺ περνοῦσε τυχαίως ἀπὸ κεῖ. Στὸ καράβι αὐτὸ – ποὺ λεγότανε «Κόκκινη Τύχη» – μοναδικὸς ἐπιβάτης ἦταν ἕνας γιατρός, ὁ Μοντγκόμερυ ποὺ, μὲ τὶς περιποιήσεις του, μὲ ξανάφερε στὴ ζωή. Εἶχε μαζί του ἕναν ὑπηρέτη, ἕνα ὂν παράξενο δύσμορφο ποὺ ὅλοι μέσα στὸ καράβι τὸν χτυποῦσαν. Ἐπίσης κουβαλοῦσε μερικὰ σκυλιά, ἕνα «πούμα» (τίγρι τῆς Ἀμερικῆς) καὶ κάτι ἄλλα ἀγρίμια μέσα σὲ κλουβιά. Τοῦ εἶπα πῶς λέγομαι Πρέντικ καὶ πῶς ἐσπούδασα στὸ Λονδῖνο, κι' αὐτὸ φάνηκε νὰ τὸν ἱκανοποιῆ. Μοῦ ὡμολόγησε πῶς κι' αὐτὸς εἶχε σπουδάσει στὸ Λονδῖνο πῶς τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ ἕνα σοβαρὸ λόγο καὶ πῶς ζοῦσε σ' ἕνα ἐρημονήσι. Ὁ πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ, ἕνας μέθυσος τάβαζε μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Μοντγκόμερυ, καὶ μὲ τὸν ἴδιον, ἐξ αἰτίας τῶν ἀγριμιῶν ποὺ μετέφερε καὶ ποὺ ἀναστάτωναν διαρκῶς τὸ πλοῖο μὲ τὰ οὐρλιάσματά τους. Ὅταν ἀράξαμε στὸ νησί, ὅπου θ' ἀποβιβαζόταν ὁ Μοντγκόμερυ, ὁ πλοίαρχος δὲν ἤθελε μὲ κανένα λόγο νὰ μείνω στὸ πλοῖο του καὶ νὰ συνεχίσω τὸ ταξίδι μου. Ἀλλ' οὔτε κι' ὁ δόκτωρ Μορὼ ποὺ εἶχε ἔρθει σὲ μιὰ μαούνα μὲ τρεῖς ἀλλόκοτους ὑπηρέτες γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν Μοντγκόμερυ καὶ τ' ἀγρίμια – θέλησε νὰ μὲ φιλοξενήση στὸ νησί του. Ὁ πλοίαρχος μ' ἔβαλε σὲ μιὰ βαρκούλα καὶ μ' ἄφισε στὴν τύχη μου. Τότε ὁ Μορὼ μ' ἐλυπήθηκε καὶ δέχτηκε νὰ μὲ πάρη μαζί του. Μὲ πήγανε σὲ μιὰ μάντρα, ὅπου βρισκόταν ἕνα σπίτι καὶ μοῦ δώσανε ἕνα δωμάτιο. Ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μοντγκόμερυ μοῦ ἔφερε νὰ φάω εἶδα μὲ τρόμο μου πῶς τ' αὐτιά του ἦσαν μυτερὰ καὶ τριχωτά. Ρώτησα τὸν Μοντγκόμερυ, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ μοῦ ἀπαντήση. Ἐπειδὴ τὰ οὐρλιάσματα ἐξακολουθοῦσαν, βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τράβηξα γιὰ τὴ δεντρόφυτη πλαγιά. Ξαπλώθηκα στὸν ἥσκιο καὶ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Ἐξύπνησα ἀπὸ ἕνα θρόϊσμα κι' εἶδα ἕνα ἀνθρωπόμορφο ὄν, σκυφτὸ στὸ ρυάκι, νὰ ρουφάη νερὸ μὲ τὸ στόμα του. Σηκώθηκα νὰ φύγω. Στὸ γυρισμό, βρῆκα τὸ πτῶμα ἑνὸς κουνελιοῦ μὲ τὸ κεφάλι του σπαραγμένο. Πιὸ πέρα ἀντάμωσα τρία παράξενα ὄντα μὲ ρόδινο δέρμα, σὰ νὰ ἦσαν γδαρμένα. Ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου ἀναστατωμένος καὶ πίσω μου, μὲ παρακολουθοῦσε τὸ ἀνθρωποειδὲς ἐκεῖνο ὄν, ποὺ ρουφοῦσε τὸ νερὸ στὸ ρυάκι. Ὅταν ἐγύρισα στὸ σπίτι, ρώτησα τὸν Μοντγκόμερυ γιὰ ὅ,τι εἶδα ἀλλὰ καὶ πάλι ἀπόφυγε νὰ μοῦ μιλήση καθαρά. Τὴν ἄλλη μέρα ξανάκουσα μιὰ φριχτὴ κραυγὴ πόνου, ποὺ δὲν ἔμοιαζε ὅμως μὲ τὴν κραυγὴ τοῦ πούμα.

3ον

Ἀφουγκράστηκα. Παντοῦ βασίλευε σιωπή, ποὺ τὴ διέκοπτε μόνον ὁ ψίθυρος τῆς πρωϊνῆς αὔρας. Ἄρχισα νὰ πιστεύω πῶς εἶχα παρακούσει.

Ξανάρχισα νὰ τρώω. Σὲ λίγο, ἄκουσα ἕναν ἄλλο ἦχο, πολὺ ἀδύνατον.

Ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος. Μ' ὅλο ποὺ ὁ ἦχος αὐτὸς ἦταν ἀδύνατος μὲ συγκλόνισε πιὸ βαθειὰ ἀπ' ὅλα τὰ οὐρλιαχτά, ποὺ εἶχα ἀκούσει πίσω ἀπὸ κεῖνο τὸν τοῖχο.

Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἦσαν βογγητὰ καὶ λυγμοὶ ἀγωνίας. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ὂν ποὺ τὸ βασάνιζαν!

Σηκώθηκα ἀπάνω κι' ἄνοιξα τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα.

— Ἔ! Πρέντικ! Σταθῆτε! μοῦ φώναξε ὁ Μοντγκόμερυ.

Ἕνας μεγάλος σκύλος γαύγισε ἀπειλητικά. Εἶδα αἷμα χυμένο καὶ μοῦ ἦρθε μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ φαινικοῦ ὀξέος. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς αὐλῆς, διέκρινα ἕνα ὄν, δεμένο σ' ἕνα εἶδος τελλάρου, ἕνα ὂν κομματιασμένο καταματωμένο, ποὺ σὲ ὡρισμένα μέρη του ἦτανε τυλιγμένο μ' ἐπιδέσμους. Ἔπειτα, κρύβοντας μὲ τὸ κορμί του αὐτὸ τὸ θέαμα παρουσιάστηκε ὁ Μορὼ χλωμὸς κι' ἀπειλητικός.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο μ' ἕνα χέρι βουτηγμένο στὰ αἵματα καὶ ἀνασηκώνοντάς με σὰν νἄμουνα μικρὸ παιδί, μ' ἔρριξε μέσα στὸ δωμάτιό μου. Κυλίστηκα στὸ πάτωμα κι' ἡ πόρτα βρόντηξε κλείνοντας. Ἔπειτα τὸ κλειδὶ γύρισε μέσα στὴν κλειδωνιὰ κι' ἄκουσα τὸ Μορὼ ποὺ ἔλεγε:

— ... νὰ μοῦ καταστρέψη τὸ ἔργο ὅλης τῆς ζωῆς μου!...

— Δὲν καταλαβαίνει, ἀπαντοῦσε ὁ Μοντγκόμερυ.

— Δὲν ἔχω ἀκόμη τὴν εὐκαιρία...

Τὴν ὑπόλοιπη φράσι του δὲν τὴν ἄκουσα.

Σηκώθηκα τρέμοντας καὶ στὸ μυαλό μου στροβίλιζαν οἱ πιὸ φριχτὲς ἰδέες.

— Εἶνε δυνατόν, σκεπτόμουνα Πειράματα πάνω σὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο!...

Καὶ ξαφνικὰ κατάλαβα τί κίνδυνο διέτρεχα.

Μοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ σὰ μιὰ παράλογη ἐλπίδα σωτηρίας πῶς ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ δωματίου μου ἦταν ἀκόμα ἀνοιχτή. Ἤμουνα πεπεισμένος τώρα πῶς ὁ Μορὼ πειραματιζότανε πάνω σ' ἕναν ἄνθρωπο. Καὶ καταλάβαινα πιὰ πῶς τὰ ὄντα ἐκεῖνα ποὺ εἶχα ἰδῆ στὸ νησὶ ἦσαν θύματα τῶν ἀπαίσιων πειραμάτων του.

Αὐτὰ τὰ καθάρματα ὁ Μορὼ κι' ὁ Μοντγκόμερυ εἶχαν ἁπλῶς τὴν πρόθεσι νὰ μὲ κρατήσουν, νὰ μὲ ξεγελάσουν καὶ νὰ μοῦ ἐπιβάλουν κάτι χειρότερο κι' ἀπὸ τὸ θάνατο: τὸ μαρτύριο, κι' ἔπειτα ἀπ' τὸ μαρτύριο, τὴ μεταμόρφωσι σ' ἕνα ἀπαίσιο ζωάνθρωπο κι' ὕστερα νὰ μ' ἀφίσουν νὰ ζῶ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τέρατα.

Ἀναζήτησα κανένα ὅπλο: Τίποτα!

Μοῦ ἦρθε τότε μιὰ ἔξυπνη ἔμπνευσι. Ἀναποδογύρισα τὴν πολυθρόνα καὶ ξεκόλλησα ἕνα πόδι της. Κατὰ τύχην, μαζὶ μὲ τὸ πόδι, βγῆκε κι' ἕνα χοντρὸ καρφὶ κι' ἔτσι εἶχα κάποιο ὅπλο.

Ἄκουσα βήματα ἀπ' ἔξω κι' ἄνοιξα ἀμέσως τὴν πόρτα. Ὁ Μοντγκόμερυ ἐρχότανε μὲ τὴν πρόθεσι ἀσφαλῶς νὰ κλειδώση καὶ τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα.

Σήκωσα τὸ καρεκλοπόδαρο, σημαδεύοντάς τον στὸ κεφάλι, ἀλλὰ ἐκεῖνος πήδησε πίσω. Δίστασα μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἄρχισα νὰ τρέχω μ' ὅλη μου τὴ δύναμι κι' ἔστριψα τὴ γωνία τοῦ μαντρότοιχου.

— Πρέντικ!... Πρέντικ!... τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζη παραξενεμένος. Πρέντικ... Μὴν εἶσαστε λοιπὸν κουτός!...

Ἂν ἀργοῦσα ἕνα λεπτό, σκεπτόμουνα, θὰ μ' εἴχανε κλειδώσει καὶ θὰ κατάντουσα ἕνα πειραματόζωο... Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυνηγάη, λέγοντάς μου πράγματα ποὺ δὲν τὰ καταλάβαινα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔτρεχα μ' ὅλη μου τὴν ταχύτητα χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ, τραβῶντας πρὸς τὰ Βορειοανατολικά.

Καθὼς σκαρφάλωνα στὴν πλαγιά, ἔρριξα μιὰ ματιὰ πίσω μου καὶ εἶδα τὸν Μοντγκόμερυ ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε κι' ὁ ὑπηρέτης του.

Ὥρμησα σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν κορυφὴ καὶ μπῆκα σὲ μιὰ βραχώδη χαράδρα, τριγυρισμένη ἀπὸ ἀδιαπέραστη βλάστησι. Ἔτρεξα ἔτσι μισὸ μίλλι περίπου λαχανιάζοντας κι' ἔπειτα, μὴν ἀκούγοντας πιὸ τὸν Μοντγκόμερυ οὔτε τὸν ὑπηρέτη του, καὶ νοιώθοντας τρομερὴ ἐξάντλησι, στράφηκα πρὸς τὴν ἀκτὴ καὶ κρύφτηκα σὲ μιὰ λόχμη.

Ἔμεινα ἐκεῖ πολλὴ ὥρα τόσο τρομοκρατημένος ὥστε δὲν κουνιόμουνα καθόλου καὶ τόσο ἀναστατωμένος, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ τίποτα. Τ' ἄγριο ἐκεῖνο τοπίο ἦταν ἥσυχο κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, κι' ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἄκουγα ἦταν ὁ βόμβος μερικῶν ἐντόμων.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα περίπου, ἄκουσα τὸν Μοντγκόμερυ, ποὺ μὲ φώναζε ἀπὸ μακρυά, πρὸς τὰ Βόρεια. Αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ καταστρώσω ἕνα σχέδιο. Ἀπ' ὅ,τι εἶχα καταλάβει ὡς τότε στὸ νησὶ δὲν ἔμεναν παρὰ ἐκεῖνοι οἱ δυὸ βιολόγοι καὶ τὰ ζωοποιημένα θύματά τους. Ἀσφαλῶς μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν μερικὰ ἀπ' τὰ τέρατα αὐτὰ ἐναντίον μου, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Ἤξερα πῶς κι' ὁ Μορὼ κι' ὁ Μοντγκόμερυ εἴχανε περίστροφα, κι' ἐγὼ εἶχα μόνο ἐκεῖνο τὸ καρεκλοπόδαρο μὲ τὸ καρφί, ἤμουνα δηλαδὴ ἀνυπεράσπιστος.

Ἔτσι ἔμεινα ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουνα ὡς ποὺ πείνασα καὶ δίψασα, καὶ τότε κατάλαβα πόσο ἀπελπιστικὴ ἦταν ἡ θέσι μου. Δὲν εἶχα κανένα τρόπο γιὰ νὰ προμηθευτῶ τροφή. Ἤξερα πολὺ λίγα πράγματα ἀπὸ Βοτανικὴ ὥστε ν' ἀνακαλύψω γύρω μου μιὰ φαγώσιμη ρίζα ἢ κανένα καρπὸ ἀνθόδεντρου. Δὲν εἶχα καμμιὰ παγίδα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πιάσω κανένα κουνέλι ἀπὸ κεῖνα ποὺ εἶχαν ἀπολύσει στὸ νησί.

Ὅσο τὰ σκεπτόμουν ὅλα αὐτά, τόσο ἔχανα τὸ θάρρος μου. Τέλος, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο ἡ σκέψις μου ξαναγύρισε στοὺς ζωανθρώπους ἐκείνους ποὺ εἶχα συναντήσει. Δοκίμασα νὰ ξανάβρω κάποιαν ἐλπίδα μ' ὅ,τι θυμόμουν ἀπ' αὐτούς. Ἕναν - ἕναν τοὺς ἔφερνα στὸ μυαλό μου προσπαθῶντας νὰ βρῶ μιὰ παρηγοριά.

Ξαφνικά, ἄκουσα ἕνα σκυλὶ νὰ γαυγίζη κι' αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ σκεφτῶ ἕναν καινούριο κίνδυνο. Ἅρπαξα τὸ καρεκλοπόδαρο κι' ὥρμησα, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα πρὸς τὴν πλευρὰ ἀπ' ὅπου ἀκουγόταν ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων. Ἔπεσα πάνω σὲ μιὰ λόχμη, ποὺ τὰ φυτά της εἴχανε κάτι φύλλα κοφτερὰ σὰν μαχαίρια. Βγῆκα καταματωμένος καὶ μὲ τὰ ροῦχα μου κομματιασμένα, στὴν ἄκρη ἑνὸς στενοῦ ἄβαθου κολ-

Μπιρὲς ἱστορίες

Ἡ μοιρασιὰ

Ὁ μπάρμπα - Λιᾶς εἶνε στὰ τελευταῖα του. Ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του ἀγωνιᾶ ἐνῶ γύρω του ἡ γυναῖκα του ἡ Φρόσω τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια του κλαῖνε ἀπαρηγόρητα.

Ξαφνικὰ ἀνασηκώνεται καὶ ψιθυρίζει:

— Φρόσω, θέλω νὰ μοῦ φέρης τὸν παπᾶ... Θέλω νὰ τοῦ πῶ τὶς τελευταῖες μου θελήσεις...

Σὲ λίγο ὁ παπᾶς καταφθάνει, παίρνει χαρτὶ καὶ πέννα κι' ὁ μπάρμπα Λιᾶς ἀρχίζει νὰ ὑπαγορεύη:

— Τὸ καινούριο μου κοστοῦμι τὸ ἀφήνω στὸ Σωτήρη...

— Μὰ ἐπεμβαίνει ἡ κυρὰ - Φρόσω — πνεῦμα ἀντιλογίας πάντα — δὲν τοῦ κάνει τοῦ Σωτήρη. Ἐκεῖνος εἶνε παχύς.

— Σῶπα ἐσύ! Τὸ ρολόϊ μου τὸ ἀφήνω στὸν Ἀλέξαντρο.

— Γιατὶ στὸν Ἀλέξαντρο; πετιέται πάλι ἡ κυρὰ Φρόσω. Αὐτὸς ἔχει. Δῶστο καλύτερα στὸ Γεράσιμο ποὺ δὲν ἔχει.

— Σῶπα ἐσύ. Τὶς μπότες μου στὸν Γιάννη...

— Στὸ Γιάννη; Μὰ θὰ τοῦ εἶνε πολὺ μεγάλες...

Ὁ μπάρμπα - Λιᾶς θυμώνει, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ φωνάζει:

— Ἄ!... Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Φρόσω! Ἂν νομίζης πῶς ξέρεις πιὸ καλὰ ἀπὸ μένα πῶς πρέπει νὰ γίνη ἡ μοιρασιά, ἔλα τότε νὰ πεθάνης ἐσὺ στὴ θέσι μου!

πίσκου. Προχώρησα χωρὶς νὰ διστάσω οὔτε λεπτό, μέσα στὸ νερό, ποὺ μοῦ ἐρχόταν ὡς τὰ γόνατα. Ἔφτασα στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη καὶ γλύστρησα μέσα στὶς πυκνὲς λιάνες.

Ἄκουσα τὸ σκύλο νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ γαυγίζῃ, καθὼς περνοῦσε τὴ λόχμη μὲ τὰ κοφτερὰ φύλλα. Ἔπειτα κάθε θόρυβος ἔπαψε, κι' ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς εἶχα γλυτώσει.

Τὰ λεπτὰ κυλοῦσαν, ἡ σιωπὴ ἐξακολουθοῦσε καί, τέλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ θάρρος μου ξαναγύρισε.

Δὲν ἤμουν πιὰ οὔτε τρομοκρατημένος, οὔτε πολὺ ἀπελπισμένος, γιατὶ εἶχα ξεπεράσει τὰ ὅρια τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀπελπισίας. Καταλάβαινα πὼς ἡ ζωή μου ἦταν ὁριστικὰ χαμένη, κι' αὐτὸ μ' ἔκανε ἱκανὸ νὰ τολμήσω τὰ πάντα. Εἶχα μάλιστα κάποιαν ἐπιθυμία νὰ συναντήσω τὸν Μοντγκόμερυ, νὰ βρεθοῦμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Κι' ἀφοῦ εἶχα περάσει ἀπὸ τὸ ἄβαθο νερό, σκεπτόμουνα πὼς ἄμα μὲ παρασφίγγανε, θὰ εἶχα τουλάχιστον ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγω, μιὰ ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ πνιγῶ. Μοῦ ἦρθε μάλιστα ἡ ἰδέα νὰ πνιγῶ ἀμέσως, ἀλλὰ μιὰ παράξενη περιέργεια νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ περιπέτεια, μιὰ ἀλλόκοτη καὶ ἀπρόσωπη ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὸν ἑαυτό μου σὰν «θέαμα», μὲ συγκράτησαν.

Ἔτριψα τὰ πόδια μου ποὺ εἴχανε πρησθῆ καὶ πονοῦσαν ἀπὸ τὶς γρατσουνιὲς τῶν κοφτερῶν φύλλων τῆς λόχμης. Κύτταξα γύρω μου καὶ τὰ μάτια μου πέσανε πάνω σὲ μιὰ μαύρη μορφὴ ποὺ μὲ παραμόνευε.

Ἀναγνώρισα τὸ δύσμορφο ἐκεῖνο ὄν, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴν ἀκτή, ὅταν ἄραξε ἡ μαούνα. Τὸ τέρας κρεμόταν ἀπὸ τὸν γυρτὸ κορμὸ μιᾶς χουρμαδιᾶς. Ἔσφιξα τὸ καρεκλοπόδαρο στὸ χέρι μου, καὶ σηκώθηκα ἀπάνω. Ἄρχισε νὰ ψελλίζῃ:

— Σεῖ... Σεῖ... Σεῖ...

ἦτανε τὸ μόνο ποὺ κατάλαβα στὴν ἀρχή.

Ξαφνικά, πήδησε καταγῆς, καί, παραμερίζοντας τὰ κλαριά, μὲ κύτταζε μὲ περιέργεια.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ διατηρηθοῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικὸν των χρῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ κάμετε ὀλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργὸν

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικὸν των χρῶμα

JEUNESSE

ἕνας σταθμὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν λευκῶν τριχῶν στὸ φυσικὸν των χρῶμα.

Φαρμακεῖον Κ. Λεμπέση

ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ Τηλ. 53 291. Ὁμόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκος. Ὁδὸς Ἁγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Εὐάγγελος Γκίκας. Ἀρωματοπωλεῖον.
ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.
ΤΡΙΚΚΑΛΑ Κομμωτήριον «ΖΑΝ» Ζαφειροπούλου.
ΒΟΛΟΣ. Ἀδελ. Ἀλεξόπουλοι Ἰάσωνος 59.

Δὲν ἔνοιωθα γι' αὐτὸ τὸ ὂν τὴν ἴδια ἀποστροφή, ποὺ εἶχα αἰσθανθῆ ὅταν ἀντίκρυσα τοὺς ἄλλους ζωανθρώπους.

— Σεῖς.... ἐψέλλισε μέσα στὴ βάρκα...

Ἀφοῦ μιλοῦσε, ἦταν ἄνθρωπος — τουλάχιστον ὅσο κι' ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μοντγκόμερυ.

— Ναί, ἀπάντησα, ἦρθα μὲ τὴ βάρκα...

— Ὤ! ἔκαμε.

Τὸ βλέμμα του μ' ἀναμετροῦσε, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, καὶ καρφωνότανε πάνω στὰ χέρια μου, στὸ καρεκλοπόδαρο ποὺ κρατοῦσα, στὰ πόδια μου, στὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ μου, ποὺ φαινόταν μέσα ἀπὸ τὰ ξεσχισμένα ροῦχα μου. Κάτι φαινότανε ὅτι τὸν παραξένευε. Τὰ μάτια του πέσαν πάλι στὰ χέρια μου. Ἅπλωσε ἕνα ἀπὸ τὰ δικά του καὶ μέτρησε ἀργὰ τὰ δάχτυλά του:

— Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε — ἔ;

Δὲν κατάλαβα ἐκείνη τὴν ὥρα τί ἤθελε νὰ πῆ. Ἀργότερα, ἀνακάλυψα ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ δίποδα ἐκεῖνα εἴχανε χέρια κακοσχηματισμένα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλειπαν, μέχρι τρία δάχτυλα. Ἀλλά, νομίζοντας πὼς αὐτὸ ἦταν ἕνα εἶδος καλωσορίσματος, ἀπάντησα μὲ τὴν ἴδια χειρονομία. Ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ ἱκανοποιήσεως. Τότε τὸ φευγαλέο καὶ γοργὸ βλέμμα του μ' ἐξέτασε ξανά. Ἔπειτα, μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ἐξαφανίστηκε, πίσω ἀπὸ τὰ κλαριά, ποὺ τὰ κρατοῦσε τραβηγμένα γιὰ νὰ μὲ κυττάζη.

Προχώρησα πρὸς τὴ λόχμη γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ παραξενεύτηκα ποὺ τὸν εἶδα νὰ λικνίζεται χαρούμενος, πιασμένος, μὲ τὸ μακρύ, ἀδύνατο χέρι του, ἀπὸ κάτι λιάνες, ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τοὺς ψηλότερους κλάδους. Μοῦ γύριζε τὴν πλάτη.

— Ἔ λοιπόν; τοῦ εἶπα.

Πήδησε καταγῆς στριφογυρίζοντας, καὶ στάθηκε ἀντίκρυ μου.

— Πέστε μου, τὸν ρώτησα, ποῦ θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ κάτι νὰ φάω;

— Φάω! ἔκαμε. Φάω ἀπὸ φαΐ τῶν ἀνθρώπων, τώρα... Μέσα στὶς καλύβες...

Τὰ μάτια του στράφηκαν πρὸς τὶς κρεμαστὲς λιάνες.

— Μὰ ποῦ εἶνε οἱ καλύβες;

— Ἄ!

— Εἶμαι καινούργιος, καταλαβαίνετε...

Ἄρχισε νὰ περπατάη γοργά. Ὅλες οἱ κινήσεις του ἦσαν περίεργα γοργές.

— Ἀκολουθῆστε με, μὲ διέταξε.

Πῆγα ἀπὸ πίσω του, ἀποφασισμένος νὰ σπρώξω τὴν περιπέτεια ὡς τὸ τέλος. Ἐμάντευα πὼς οἱ «καλύβες» θὰ ἦταν κανένα πρόχειρο καταφύγιο, ὅπου ἔμενε, μαζὶ μὲ μερικὰ ἄλλα ἀπ' τὰ δίποδα. Πιθανὸν νὰ τοὺς εὕρισκα μὲ καλὲς διαθέσεις ἀπέναντί μου. Ἴσως κατώρθωνα νὰ τοὺς κάνω ἐντύπωσι. Δὲν ἤξερα ἀκόμα πόσο ἦσαν μακρυὰ ἀπὸ κάθε τι τὸ ἀνθρώπινο...

Ὁ δύσμορφος σύντροφός μου προχωροῦσε στὸ πλευρό μου, μὲ τὰ χέρια λικνιζόμενα καὶ μὲ τὸ κάτω σαγόνι προτεταμένο.

— Πόσον καιρὸ εἴσαστε σ' αὐτὸ τὸ νησί; τὸν ρώτησα.

— Πόσον καιρό.... ἐψέλλισε.

Ἀφοῦ τοῦ ἐπανέλαβα τὴν ἐρώτησι, ἄνοιξε τρία δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του. Ἦτανε λοιπὸν κάτι καλλίτερος ἀπὸ ἠλίθιος. Δοκίμασα νὰ τὸν κάμω νὰ μοῦ πῆ τί ἀκριβῶς ἐννοοῦσε μ' αὐτὴ τὴ χειρονομία του, ἀλλ' αὐτὸ φάνηκε νὰ τὸν ἐνοχλῆ πολύ.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἔκαμα, παραμέρισε ξαφνικὰ καὶ πήδησε γιὰ νὰ πιάση ἕναν καρπό, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ κάποιο κλαδὶ δέντρου. Τὸν ξεφλούδισε κι' ἄρχισε νὰ τὸν τρώη.

Δοκίμασα νὰ τοῦ κάνω μερικὲς ἄλλες ἐρωτήσεις ἀλλ' οἱ ἀπαντήσεις του γοργὲς κι' ἀλαμπουρνέζικες ἦσαν τὶς περισσότερες φορές, ἀκατάληπτες κι' ἀλλοπρόσαλλες. Ἦτανε σὰ νὰ μιλοῦσε παπαγάλος.

Ἡ προσοχή μου ἦταν ἀπορροφημένη τόσο πολὺ ἀπ' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες ὥστε οὔτε πρόσεχα τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολουθούσαμε.

Ἐὲ λίγο, βγήκαμε σ' ἕνα μέρος ἀνοιχτό, γεμᾶτο ἀπὸ ἀπολιθώσεις κιτρινωπὲς καὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ ἕνα δριμὺ καπνό, ποὺ σ' ἔπιανε στὴ μύτη καὶ στὸ λαιμό. Πρὸς τὰ δεξιά, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς βράχους, διέκρινα τὴ γαλάζια ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Τὸ μονοπάτι κατέληγε ἀπότομα σὲ μιὰ στενὴ κατηφοριά, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μάζες ἀπὸ μαυροειδεὲς σκουριές. Κατεβήκαμε στὸ πέρασμα ἐκεῖνο, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι, ποὺ ἀντικαθρέφτιζε τὸ θειῶδες ἔδαφος, ἔμοιαζε κατασκότεινο. Οἱ τοῖχοι του ἀνορθώνονταν ἀπότομα καί, πρὸς τὰ πάνω, σμίγαν σχεδόν.

Ὁ ὁδηγός μου σταμάτησε ξαφνικά.

— Σπίτι μου, εἶπε.

Βρέθηκα στὸ βάθος μιᾶς σχισμῆς, ποὺ στὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε κατασκότεινη. Ἄκουσα διάφορους ἀλλόκοτους θορύβους, κι' ἔτριψα δυνατὰ τὰ μάτια μου μὲ τ' ἀριστερό μου χέρι. Μιὰ δυσάρεστη ὀσμὴ ἀναδινότανε σὰν ἀπὸ κανένα βρώμικο κλουβὶ πιθήκου. Πιὸ πέρα, ὁ βράχος ἀνοιγότανε ξανὰ σὲ μιὰ πλαγιὰ σκεπασμένη μὲ πρασινάδα.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Νόμου

Ἕνα πράγμα ψυχρὸ ἄγγιξε τὸ χέρι μου. Ἀνατρίχιασα καθὼς διέκρινα, πολὺ κοντά μου, ἕνα ἀμυδρὸ ῥόδινο σχῆμα, ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μ' ἕνα παιδὶ γδαρμένο. Τὸ ὂν αὐτὸ εἶχε ἀκριβῶς τὰ γλυκὰ καὶ ἀποκρουστικὰ συγχρόνως χαρακτηριστικὰ τοῦ «ἀϊ» (βραδύπους τριδάκτυλος), τὸ ἴδιο χαμηλὸ μέτωπο, τὶς ἴδιες ἀργὲς χειρονομίες.

Ὅταν συνήθισα στὸ σκοτάδι, εἶδα πὼς τὸ μικρὸ ὄν, ποὺ μὲ εἶχε ἀγγίξει, ἦταν ὄρθιο μπροστά μου καὶ μ' ἐξέταζε. Ὁ ὁδηγός μου εἶχεν ἐξαφανιστῆ.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἕνα στενὸ πέρασμα σκαμμένο ἀνάμεσα σὲ ψηλοὺς τοίχους ἀπὸ λάβα. Ἕνα βαθὺ σπήλαιο, ποὺ τὸ δάπεδό του ἦτανε σκεπασμένο ἀπὸ μισοφαγωμένα φροῦτα κι' ἄλλα ἀπορρίμματα, πράγμα ποὺ ἐξηγοῦσε τὴ βαρειὰ δυσοσμία ποὺ εἶχα νοιώσει.

Τὸ μικρὸ ῥόδινο ὂν ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάζη μὲ τὰ μισόκλειστα μάτια του, ὅταν ὁ ἀνθρωποπίθηκος ξαναφάνηκε στὸ πλησιέστερο ἄνοιγμα κάνοντάς μου νόημα νὰ μπῶ.

Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιο τέρας βαρὺ κι' ἀδέξιο βγῆκε μέσα ἀπὸ ἕνα τὰ ἄντρα, ποὺ βρίσκονταν στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ παράξενου δρόμου. Ὀρθώθηκε, σὰν μιὰ ἄμορφη σιλουέτα, μπροστὰ στὸ ἄνοιγμα ποὺ τὸ σκέπαζαν τὰ πράσινα φυλλώματα, καὶ μὲ κύτταξε κατάματα. Ἐδίστασα στὴν ἀρχή, μισοαποφασισμένος νὰ φύγω, ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἶχα ἔρθει, κι' ἔπειτα σφίγγοντας πιὸ δυνατὰ τὸ καρεκλοπόδαρο στὸ χέρι μου, γλύστρησα στὴ βρωμερὴ κρύπτη, πίσω ἀπὸ τὸν ὁδηγό μου.

Ἦταν ἕνα μέρος ἡμικυκλικό, καί, στὴ ῥίζα τοῦ βράχου, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸν ἐσωτερικὸ τοῖχο, βρισκόταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ διάφορους καρπούς, κοκκοκάρυδα κι' ἄλλα. Μερικὰ χονδροειδῆ σκεύη, ἀπὸ λάβα καὶ ἀπὸ ξύλο ἦσαν σκορπισμένα καταγῆς, κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀπάνω σ' ἕνα εἶδος κακοφτιαγμένου σκαμνιοῦ. Δὲν ὑπῆρχε φωτιά.

Στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς «καλύβας» ἦταν πεσμένη μιὰ ἄμορφη μάζα ποὺ γρύλλισε βλέποντάς με. Ὁ ἀνθρωποπίθηκος ὁδηγός μου στάθηκε ὄρθιος φωτιζόμενος ἀπ' τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς εἰσόδου, καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα ἀνοιγμένο κοκκοκάρυδο. Τὸ πῆρα κι' ἄρχισα νὰ τὸ τραγανίζω, μὲ ὕφος ὅσο πιὸ ἤρεμο μποροῦσα, μ' ὅλο τὸν τρόμο μου καὶ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς καλύβας.

Τὸ μικρὸ ῥόδινο ὂν φάνηκε στὴν εἴσοδο καὶ κάποιο ἄλλο ἐπίσης δίποδο, μὲ ὄψι καστανόχρωμη καὶ μάτια ἀστραφτερά, ἦρθε νὰ κυττάξη πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του.

— Ἔ; γρύλλισε ἡ δυσδιάκριτη μάζα, ποὺ ἦτανε στὴν ἀντικρυνὴ γωνιά.

— Εἶνε ἕνας Ἄνθρωπος, εἶνε ἕνας Ἄνθρωπος εἶπεν ὁ ὁδηγός μου. Ἕνας Ἄνθρωπος.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεῖα καὶ ῥιζικὴ ἀποτρίχωσις μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα Βρανέων κυμά- των Thermoflux Δερματολογικὸν Ἰατρεῖον κ. Ἀνδρέα Χρύση Νίκης 13 τηλ 29-548
Ὧραι 9 π μ — 3 μ. μ

Διὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

Ἐὰν ἡ κρέμα ποὺ χρησιμοποιεῖτε δὲν ἔχει δώσει τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα καὶ τὸ πρόσωπόν σας παρουσιάζεται σ τ ε ν ν ὸ ν καὶ σ κ λ η ρ ὸ ν χωρὶς τὴν ΝΕΑΝΙΚΗΝ ΧΑΡΙΝ καὶ ἐ λ α σ τ ι κ ό τ η τ α, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ περιποιηθῆτε ἰδιαιτέρως διότι ὁ μαρασμὸς αὐτὸς τῆς ἐπιδερμίδος θὰ ἔχη ὡς ἐπακόλουθον τὴν πρόωρον ἐμφάνισιν ῥυτίδων καὶ τόσων ἄλλων μικροαλλοιώσεων στὸ πρόσωπό σας.

Κρέμα εἰδικὴ μὲ ὠφέλιμα συστατικὰ καὶ δυναμένη νὰ ζωογονήση τὴν ἐπιδερμίδα πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ χωρὶς ἀναβολήν.

Μοναδικὴν καὶ μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ν ε α ν ι κ ῆ ς ἐπιδερμίδος συνιστῶμεν τὴν Κρέμαν τῆς Ἀμερικανικῆς LANOLINE MONDAINE

Ἡ κρέμα αὐτὴ εἶνε μιὰ COMPOSITION ἐκ ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν πρώτων ὑλῶν καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ ὠφελιμωτέρα τῆς ἐποχῆς μας.

ἕνας Ἄνθρωπος, ἕνας Ἄνθρωπος ζωντανὸς ὅπως ἐγώ.

— Φτάνει! τὸν διέκοψε μ' ἕνα γρυλλισμὸ ἡ φωνή, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ἔτρωγα τὸ κοκκοκάρυδό μου, μέσα σὲ μιὰ βαρειὰ σιωπή, χωρὶς νὰ κατορθώνω νὰ διακρίνω τί συνέβαινε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Εἶνε ἕνας Ἄνθρωπος! ἐπανέλαβε ἡ φωνή. Ἔρχεται νὰ ζήση μαζί μας;

Ἡ δυνατὴ ἐκείνη φωνὴ κάπως διστακτικὴ εἶνε κάτι τὸ παράξενο ἕνα εἶδος συριγμοῦ, ποὺ μοῦ ἔκαμε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι, ἀλλ' ἡ προφορὰ ἦταν παραδόξως σωστή.

Ὁ Ἀνθρωποπίθηκος μὲ κύτταξε, σὰ νὰ περίμενε κάτι. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἦταν ἐρωτηματική.

— Ἔρχεται νὰ ζήση μαζί σας, εἶπα.

— Εἶνε ἕνας Ἄνθρωπος. Πρέπει νὰ μάθη τὸ Νόμο.

Ἄρχισα νὰ διακρίνω τώρα κάτι τὸ πιὸ σκοτεινὸ μέσα στὸ σκοτάδι ἕνα ὂν μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στοὺς ὤμους. Πρόσεξα τότε πὼς ἡ εἴσοδος τῆς καλύβας εἶχε σκοτεινιάσει, ἀπὸ δύο καινούργια κεφάλια ποὺ εἴχανε προβάλει. Τὸ χέρι μου ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ τὸ καρεκλοπόδαρο. Τὸ ὂν μέσα στὸ σκοτάδι μίλησε πιὸ δυνατά:

— Πέστε τὰ λόγια, εἶπε.

Δὲν εἶχα ἀκούσει τί εἶχε ψιθυρίσει προτήτερα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐπανέλαβε σὰν τραγουδιστά:

— Νὰ μὴν περπατᾶς μὲ τὰ τέσσερα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος...

Ἤμουν ἀποσβολωμένος.

— Πέστε τὰ λόγια ἐψέλλισε ὁ Ἀνθρωποπίθηκος.

Ὁ ἴδιος τὰ ἐπανέλαβε κι' ὅλα τὰ ὄντα ποὺ βρίσκονταν στὴν εἴσοδο τὸν ἐμιμήθηκαν μὲ κάτι τὸ ἀπειλητικὸ στὸν τόνο τῆς φωνῆς τους.

Κατάλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπαναλάβω κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἠλίθια φράσι καὶ τότε ἄρχισε μιὰ ἀκαταλόγιστη τελετή. Ἡ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἐψαλμωδοῦσε λέξι μὲ λέξι μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνισόρροπες φράσεις ποὺ οἱ ἄλλοι κι' ἐγὼ τὶς ἐπαναλαμβάναμε.

Καθὼς ἐπρόφεραν τὰ λόγια ταλαντεύονταν χτυπῶντας τὰ μηριά τους καὶ τοὺς ἐμιμήθηκα κι' ἐγώ. Ἦτανε σὰν νὰ εἶχα πεθάνει καὶ νὰ βρισκόμουνα σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, μέσα σ' ἐκείνη τὴ σκοτεινὴ καλύβα μ' αὐτὰ τὰ χονδροειδῆ ὄντα ποὺ τὰ φώτιζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καμμιὰ ἀχτίδα φωτός, κι' ὅλοι μαζὶ ταλαντευόμαστε καὶ ψέλναμε:

— Νὰ μὴν περπατᾶς μὲ τὰ τέσσερα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

— Νὰ μὴ ῥουφᾶμε τὸ νερὸ σὰν ζῶα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

— Νὰ μὴν τρῶμε σάρκα οὔτε ψάρι. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

— Νὰ μὴ χρατσουνίζουμε τὴ φλούδα τῶν δέντρων. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

— Νὰ μὴν κυνηγᾶμε τοὺς ἄλλους Ἀνθρώπους. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

Ἕνα εἶδος ῥυθμικοῦ πάθους μᾶς κυρίεψε ὅλους. Ταλαντευόμαστε καὶ μεθύζαμε τὰ ἄρθρα τοῦ παράξενου αὐτοῦ Νόμου.

Μέσα μου, πάλευαν τὸ γέλιο κι' ἡ ἀποστροφή.

Ἔπειτα ἡ ψαλμωδία συνεχίστηκε σ' ἕνα νέο τύπο:

— Δικό Του τὸ σπίτι τῆς ὀδύνης.

— Δικό Του τὸ χέρι ποὺ δημιουργεῖ.

— Δικό Του τὸ χέρι ποὺ πληγώνει.

— Δικό Του τὸ χέρι ποὺ γιατρεύει.

— Δική Του ἡ ἀστραπὴ ποὺ σκοτώνει.

— Δική Του ἡ βαθειὰ θάλασσα...

Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦρθε στὸ μυαλό: ὅτι ὁ Μορώ, ἀφοῦ εἶχε ἀποκτηνώσει αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε σφηνώσει στὰ καχεκτικά τους κεφάλια μιὰν ἔμμονη ἰδέα πὼς ἦτανε Θεός τους!

— Δικά Του τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ... ἐξακολουθοῦσε νὰ ψέλνη ὁ χορός.

Τέλος ἡ ψαλμωδία σταμάτησε.

Εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀνθρωποπιθήκου μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ καθὼς τὰ μάτια μου εἴχανε συνηθίσει τώρα στὸ σκοτάδι διέκρινα καλλίτερα τὸ ὄν, ποὺ βρισκότανε καθισμένο στὴ γωνία ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνή. Εἶχε τὸ σχῆμα ἀνθρώπου, ἀλλ' ἦτανε σκεπασμένο μὲ τρίχωμα γκρίζο ὅμοιο μὲ σκυλιοῦ. Τί ἦτανε; Τί ἦσαν ὅλοι αὐτοί;

— Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μὲ πέντε δάχτυλα μὲ πέντε δάχτυλα μὲ πέντε δάχτυλα..., ὅπως ἐγώ, ἔλεγε ὁ Ἀνθρωποπίθηκος.

Ἅπλωσα τὰ χέρια μου. Τὸ γκριζωτὸ ὂν τῆς γωνίας ἔσκυψε μπροστά.

— Νὰ μὴν περπατᾶς μὲ τὰ τέσσερα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι; εἶπε.

Μοῦ ἅπλωσε ἕνα εἶδος ἀλλόκοτου χεριοῦ καὶ μοὔπιασε τὰ δάχτυλα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἡ ὁπλὴ ἑνὸς ζαρκαδιοῦ, ποὺ κατέληγε σὲ ἀγριόνυχα. Συγκρατήθηκα γιὰ νὰ μὴ φωνάξω ἀπὸ κατάπληξι καὶ πόνο.

Τὸ πρόσωπό του ἔσκυψε περισσότερο γιὰ νὰ ἐξετάση τὰ νύχια μου, καὶ καθὼς ἔπεσε ἀπάνω του τὸ λιγοστὸ φῶς, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὴν εἴσοδο, εἶδα πὼς τὸ τέρας ἐκεῖνο δὲν εἶχε μορφὴ οὔτε ἀνθρώπου, οὔτε ζώου ἀλλὰ μιὰ μάζα ἀπὸ γκρίζες τρίχες μὲ τρεῖς σκοτεινὲς καμπύλες ποὺ ἔδειχναν τὴ θέσι τῶν ματιῶν καὶ τοῦ στόματος.

— Ἔχει νύχια κοντά, μουρμούρισε ἀνάμεσα στὶς μακρυὲς τρίχες του, τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο ὄν. Καλλίτερα...

Ἄφισε τὸ χέρι μου καί, σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, ἔσφιξα τὸ καρεκλοπόδαρο.

— Νὰ τρῶμε ῥίζες καὶ καρποὺς — εἶνε ἡ θέλησί Του, ἐπρόφερε ὁ Ἀνθρωποπίθηκος.

— Ἐγὼ διδάσκω τὸ Νόμο, εἶπε τὸ γκρίζο τέρας. Ἐδῶ ἔρχονται ὅλοι ὅσοι εἶνε καινούργιοι, γιὰ νὰ μάθουνε τὸ Νόμο. Κάθομαι μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἐπαναλαμβάνω τὸ Νόμο.

— Εἶνε ἀλήθεια βεβαίωσε ἕνα ἀπὸ τὰ δίποδα ποὺ στέκονταν στὴν εἴσοδο.

— Τρομερὴ εἶνε ἡ τιμωρία γιὰ κείνους ποὺ καταστρατηγοῦν τὸ Νόμο. Κανένας δὲν ξεφεύγει.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει ἐπανέλαβαν ὅλοι ῥίχνοντας φευγαλέα βλέμματα.

— Κανένας κανένας κανένας δὲν ξεφεύγει πρόσθεσε ὁ Ἀνθρωποπίθηκος. Κυττάχτε! Ἔκανα κάτι κάτι κακό, μιὰ φορά. Κάηκα μαρκαρίστηκα μὲ τὴ φωτιὰ μέσα στὸ χέρι μου. Εἶνε Μεγάλος Εἶνε Καλός.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει ἐπανέλαβε στὴ γωνιά του τὸ γκρίζο τέρας.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει ξαναεῖπαν οἱ ἄλλοι.

— Καθένας ἔχει ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ εἶνε κακό, ἐξακολούθησε τὸ γκρίζο τέρας. Τὸ δικό σας τὸ ἐλάττωμα δὲν τὸ ξέρουμε. Μερικοὶ νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ παραμονεύουν, νὰ γλυστρᾶνε κρυφά, νὰ πηδᾶνε, νὰ σκοτώνουν καὶ νὰ δαγκώνουν βαθειά... Αὐτὸ εἶνε κακό... Νὰ μὴν κυνηγᾶς τοὺς ἄλλους Ἀνθρώπους, αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι; Νὰ μὴν τρῶς σάρκα ἢ ψάρι. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

— Κανεὶς δὲν ξεφεύγει, διέκοψε ἕνα κτῆνος ὄρθιο στὴν εἴσοδο.

— Καθένας ἔχει ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ εἶνε κακό, ἐπανέλαβε τὸ τέρας ποὺ ἦταν ὁ φύλακας τοῦ Νόμου. Μερικοὶ νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ σκάβουν μὲ τὰ δόντια καὶ μὲ τὰ χέρια ἀνάμεσα στὶς ῥίζες καὶ νὰ μυρίζουνε τὴ γῆ... αὐτὸ εἶνε κακό.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει, ἐπανέλαβαν τὰ δίποδα ποὺ στέκονταν στὴν εἴσοδο.

— Μερικοὶ ξεφλουδίζουνε τὰ δέντρα, ἄλλοι πᾶνε καὶ σκάβουν τοὺς τάφους τῶν πεθαμένων, ἄλλοι χτυπᾶνε μὲ τὸ κούτελό τους ἢ μὲ τὰ πόδια ἢ μὲ τὰ νύχια, μερικοὶ δαγκώνουν ξαφνικά, χωρὶς καμμιὰ πρόκλησι.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει! πρόφερε ὁ Ἀνθρωποπίθηκος.

— Κανένας δὲν ξεφεύγει! εἶπε καὶ τὸ μικρὸ ῥόδινο ὄν.

— Ἡ τιμωρία εἶνε βαρειὰ καὶ σίγουρη. Λοιπόν, μάθετε τὸ Νόμο. Ξαναπέστε τὰ λόγια.

Ἀμέσως ξανάρχισε ἡ παράδοξη ψαλμωδία καὶ πάλι ὅλα αὐτὰ τὰ ὄντα κι' ἐγὼ μαζί, βαλθήκαμε νὰ ψέλνουμε καὶ νὰ ταλαντευόμαστε. Τὸ κεφάλι μου γύριζε ἀπ' αὐτὴ τὴ μονότονη ψαλμωδία κι' ἀπὸ τὴ βρωμερὴ ὀσμὴ τοῦ μέρους ἐκείνου, ἀλλὰ κρατιόμουνα ὑπολογίζοντας πὼς θάβρισκα σύντομα τὴν εὐκαιρία νὰ μάθω περισσότερα.

— Νὰ μὴν περπατᾶς μὲ τὰ τέσσερα. Αὐτὸς εἶνε ὁ Νόμος. Μήπως δὲν εἴμαστε Ἄνθρωποι;

Κάναμε τέτοιο πάταγο, ὥστε δὲν ἐπρόσεξα τὸ θόρυβο, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ἔξω, ὡς ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀνθρωποχοίρους, περνῶντας τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ ῥόδινο ὄν, φώναξε τρομαγμένος κάτι, ποὺ δὲν τὸ κατάλαβα.

Ἀμέσως ἐκεῖνοι, ποὺ ἦσαν ὄρθιοι στὴν εἴσοδο, ἐξαφανίστηκαν. Ὁ Ἀνθρωποπίθηκος ποὺ μὲ εἶχε ὁδηγήσει, ὥρμησε ἔξω τὸ ὂν ποὺ καθόταν μέσα στὸ σκοτάδι, τὸν ἀκολούθησε — ἐπρόσεξα τότε πὼς ἦτανε χοντρὸ κι' ἀδέξιο καὶ πὼς ὅλο του τὸ κορμὶ ἦτανε σκεπασμένο μ' ἀσημένιες τρίχες — καὶ βρέθηκα ὁλομόναχος.

Ἔπειτα, προτοῦ φτάσω στὴν εἴσοδο, ἄκουσα τὸ γαύγισμα ἑνὸς σκύλου.

Ἀμέσως βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὴν «καλύβα» σφίγγοντας στὸ χέρι τὸ καρεκλοπόδαρο καὶ τρέμοντας ὁλόκληρος.

Μπροστά μου ἔβλεπα τὶς κακοφτιαγμένες πλάτες καμμιὰ εἰκοσαριὰ διπόδων, ποὺ τὰ δύσμορφα κεφάλια τους ἦσαν χωμένα στοὺς ὤμους των. Χειρονομοῦσανε ζωηρά. Ἄλλες μορφὲς μισοζωώδεις ἔβγαιναν ἀνήσυχες ἀπὸ τὶς διπλανὲς «καλύβες».

Κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦσαν στραμμένοι, εἶδα νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, τὸ τρομερὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι τοῦ Μορώ. Κρατοῦσε τὸ σκύλο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ πίσω του, ἐρχόταν ὁ Μοντγκόμερυ, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΜΙΑ ΦΙΡΜΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΠΛΕΟΝ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κοπτική - Ραπτική

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ὅπου ἐπιτυγχάνει ἡ κάθε μαθητευομένη καὶ τελείως ἀρχάριος νὰ κόβῃ καὶ νὰ ῥάβῃ οἱονδήποτε σχέδιον χωρὶς κορσέτες καὶ πρόβες καταρτιζομένη ἐπιστήμων μοδίστα.

Τὸ δημοσιευμένον εἰς ὁλόκληρον τὸν τύπον τῆς Ἑλλάδος, ἀποσταλὲν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ΕΘΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ πρὸς τὸν ΟΙΚΟΝ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ, ἐπίσημον συγχαρητήριον ἔγγραφον ἐξαῖρον τὴν ἀνωτερότητα τοῦ συστήματος ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ, εἶνε ἡ ἐπισφράγισις τῶν ἀνωτέρω.

ΕΔΡΑ ΑΘΗΝΩΝ: ΝΙΚΗΣ καὶ ΥΠΕΡΕΙΔΟΥ ἀρ. 3 (Σύνταγμα).
Παράρτημα ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Νικηφόρου Φωκᾶ ἀρ. 5 καὶ 3 (Λ. Πύργος).
Σημ.: Διὰ τοὺς ἀπόρους, πολυτέκνους καὶ πολυτέκνους τὰ ἥμισυ τῶν διδάκτρων.

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὸ φθινόπωρο εἶχε χρυσώσει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων...

Ἡ Ἰωάννα πλανήθηκε στὸν κῆπο κι' ἔπειτα ξεδίπλωσε τὸ γράμμα ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ ξαναδιάβασε:

«Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ συναντηθοῦμε καὶ νὰ γνωρισθοῦμε ἀγαπητή μικρή μου φίλη; Ναί, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὕστερα ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε τόσον καιρό, πὼς ἔχετε δηλαδὴ μιὰ ψυχὴ πολὺ λεπτή, ἰδανική, ὡραιοπαθῆ. εἶσθε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὰ ἔργα μου. Τὰ θαυμάζετε τὰ λατρεύετε. Αὐτὸ δὲν σᾶς φτάνει; Γιατί ἐπιμένετε νὰ μὲ γνωρίσετε καὶ προσωπικῶς; Ἂς ἀρκεσθοῦμε στὴν ἀλληλογραφία μας. Γιὰ μένα τὰ γράμματά σας εἶνε φῶς, ἄρωμα, δροσιά. Ἡ ψυχή μου τὰ ρουφάει ἀχόρταγα. Εἶνε ἡ παρηγοριά μου... »

«Ἴσως ἔχει δίκηο σκέφθηκε ἡ Ἰωάννα κρύβοντας τὸ γράμμα. Θὰ εἶνε ἴσως καλύτερα νὰ μείνη ἕνα ὄνειρο ἡ περιπέτεια αὐτή. Καὶ ὅμως λυπᾶμαι γι' αὐτό... Ναί... Τὰ βιβλία του εἶνε θαυμάσια. Αὐτὸ ποὺ διαβάζω τώρα ἰδίως... Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ προσωπική του γνωριμία θὰ μ' ἐνθουσίαζε... Τὸν φαντάζομαι νέο, ὡραῖο... Τί κρίμα ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸν γνωρίσω!...».

Ἄξαφνα τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Ἰωάννα ἄκουσε κάποιον νὰ τὴν φωνάζη. Ὁ Μπερνὰρ Ντερὸς φάνηκε νὰ πλησιάζη γελαστὸς πρὸς τὸ μέρος της.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε δυὸ φορὲς σᾶς φώναξα καὶ δὲν μ' ἀκούσατε. Εἴσαστε πολὺ ἀφηρημένη σήμερα. Τί σκέπτεσθε ἄραγε;...

— Δὲν σκέπτομαι τίποτε ποὺ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρη ἀπάντησε ξερὰ ἡ Ἰωάννα.

— Δεσποινίς εἶπε ὁ Μπερνὰρ καὶ ἡ παραμικρή σας σκέψι μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ ξέρετε καλὰ αὐτό. Ἐσεῖς ὅμως δὲν ἐνδιαφέρεσθε καθόλου γιὰ μένα...

Ὁ Μπερνὰρ Ντερὸς ἦταν ἕνας χαριτωμένος νέος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Πολλὰ κορίτσια θὰ ἦσαν εὐτυχισμένα ἂν βρισκόντουσαν στὴ θέσι τῆς Ἰωάννας ἂν ὁ Ντερὸς τ' ἀγαποῦσε ὅσο ἀγαποῦσε αὐτή. Μὰ ἡ Ἰωάννα δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτόν. Σκεπτόταν πάντα τὸν περίφημο συγγραφέα καὶ ποιητὴ Βενσὰν Μενγκιὲ αὐτὸν μὲ τὸν ὁποῖο ἀλληλογραφοῦσε τώρα τόσον καιρό. Μὰ νὰ ποὺ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ γνωρισθοῦν.

Ἡ Ἰωάννα γύρισε τώρα κύτταξε στὰ μάτια τὸν Μπερνὰρ καὶ δὲν τῆς φάνηκε πειὰ τόσο ἀντιπαθητικός, ὅσο ἄλλοτε. Ναί, ὁ Μπερνὰρ δὲν ἦταν ποιητὴς ἦταν ὅμως νέος κομψὸς καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Γιατὶ λοιπὸν νὰ σκέπτεται τὸν ἄγνωστο ποιητὴ ποὺ δὲν τὴν ἀγαπᾶ; Γιατί νὰ διώχνη τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ποὺ δὲν χτυποῦσε παρὰ μόνο γι' αὐτὴ ἡ καρδιά του; Ἔτσι μετανοιωμένη ἡ Ἰωάννα γιὰ τὸν πρῶτο ἀπότομο τρόπο της, ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Μπερνὰρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπερνάρ, θέλεις νὰ περπατήσουμε λίγο στὸν κῆπο μαζί;... Τὸ θές;...

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε βαθειὰ στα μάτια καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του νὰ στηριχθῆ...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ὁ Μπερνὰρ κι' ἡ Ἰωάννα ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὅπου εἶχαν κάμει τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου των. Ταξίδευαν μ' ἕνα ὡραῖο μεγάλο πλοῖο. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμάσιος κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες ἦσαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Ὁ Μπερνὰρ κι' ἡ Ἰωάννα καθόντουσαν σιμὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ πότε κύτταζαν τὴν θάλασσα πότε συνομιλοῦσαν σιγα. Ἦσαν εὐτυχισμένοι, ἦσαν ἐρωτευμένοι καὶ τὸ ταξεῖδι τους τοὺς φαινόταν σὰν ὄνειρο.

Ἔξαφνα πλησίασε κοντά τους καὶ κάθησε πλάϊ τους ἕνα παράξενο ζευγάρι. Ἐκεῖνος ἦταν κοντός, χοντρός, κόκκινος μὲ μιὰ φυσιογνωμία πολὺ κοινὴ καθόλου εὐγενικὴ κι' ἐκείνη ἦταν ψηλή, ἀδύνατη βαμμένη πολὺ χτυπητά, μὲ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ μακρυὰ σκουλαρίκια χρυσᾶ τὰ ὁποῖα τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζη σὰν τσιγγάνα. Φοροῦσε ἀκόμα ἕνα φόρεμα κίτρινο πολὺ χτυπητό.

— Τί παράξενο ζευγάρι! εἶπε ἡ Ἰωάννα χαμογελῶντας στὸν ἄντρα της ποὺ ἦταν τόσο κομψὸς καὶ χαριτωμένος μὲ τὴν ναυτική του στολή.

— Δὲν μαντεύεις λοιπὸν ποιὸς εἶνε ὁ σύζυγος; τὴν ρώτησε ὁ Μπερνάρ.

— Μά... ὄχι ἀποκρίθηκε ἡ Ἰωάννα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ξέρω ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κοντόχοντρος κύριος; Δὲν τὸν εἶδα ποτὲ ἄλλοτε.

— Καὶ ὅμως εἶπε ὁ Μπερνὰρ παλλὲς φορὲς μοῦ μίλησες μὲ θαυμασμὸ γι' αὐτόν.

— Μπερνάρ!... φώναξε ξαφνιασμένη ἡ Ἰωάννα, ἀστειεύεσαι βέβαια... Δὲν εἶνε δυνατόν...

— Κι' ὅμως ἀγαπημένη μου ὁ χοντρὸς αὐτὸς κύριος εἶνε ὁ ποιητὴς τῶν «Διαλεχτῶν Ψυχῶν».

— Πῶς;... Εἶνε ὁ Βενσὰν Μενγκιέ; Ὁ ποιητής!...

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἰωάννας ἐξέφρασε τόσην ἀπορία ὥστε ὁ Μπερνὰρ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Σοῦ φαίνεται τόσο παράξενο, Ἰωάννα; τῆς εἶπε. Τὸν φανταζόσουν διαφορετικό;

— Ὤ, βέβαια... Κι' αὐτὴ ἡ κακοβαμμένη κυρία ποὺ τὸν συνοδεύει ποιά εἶνε;

— Εἶνε μιὰ χορεύτρια Ἱσπανίδα. Ἡ Κοντσίτα Μαντόζα φίλη του....

Ἡ Ἰωάννα χαμογέλασε στενοχωρημένα.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Εἶνε αὐτὸς ὁ Βενσὰν Μενγκιέ;... Αὐτὸς ποὺ ἐκφράζει τόσο ὡραῖα τόσο εὐγενικὰ αἰσθήματα στὰ βιβλία του; Αὐτὸς ποὺ ἐξυμνεῖ τὸν ἁγνὸ ἔρωτα; Καὶ τώρα;... Τὸν βλέπω στὸ πλάϊ μιᾶς τόσο ἀκαλαίσθητης καὶ γελοίας γυναίκας!...

— Ἀγαπημένη μου Ἰωάννα, τῆς εἶπε ὁ Μπερνὰρ καὶ οἱ μεγαλείτεροι ποιηταὶ εἶνε ἄνθρωποι. Δὲν πρέπει νὰ κρίνουμε ἕναν ποιητὴ μόνο ἀπὸ τὰ ἔργα του. Οὔτε πάλι νὰ τὸν καταδικάζουμε ὡς ἄνθρωπο. Καὶ οἱ ποιηταὶ ἀκόμα ἔχουν τὶς ἀδυναμίες τους, τὰ σωματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐλαττώματα τους. Στοιχηματίζω ὅτι φαντάζοσουν τὸν Μενγκιὲ ὡς ἕνα πρόσωπο ἰδανικό, ὡς ἕνα ἡμίθεο. Δὲν εἶνε ἔτσι;...

Ἡ Ἰωάννα κοκκίνισε.

— Ναί, εἶπε τὸν φανταζόμουν ἐντελῶς διαφορετικό. Εἶχα μάλιστα καὶ ἀλληλογραφία μαζί του γιὰ κάμποσον καιρό.

— Ὄχι δά εἶπε ὁ Μπερνὰρ χαμογελῶντας. Μὲ κάνεις νὰ ζηλεύω.

— Ἦταν τότε ποὺ μέναμε στὸ Ἀρντὲν ἐξακολούθησε ἡ Ἰωάννα. Ἤμουν μόνη καὶ λυπημένη.... Ὁ παπποῦς μου ἦταν ἄρρωστος. Θυμᾶσαι;... Ἐσὺ ἐρχόσουν μόνο δυὸ φορὲς τὸ μῆνα ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ μᾶς βλέπης. Κι' ἡ ἀλληλογραφία μου μὲ τὸν Μενγκιὲ μὲ ἀπασχόλησε καὶ μὲ παρηγόρησε ἐπὶ ἕνα χρόνο σχεδόν...

— Κι' ἔπειτα;

— Ὅταν γύρισα στὸ Παρίσι θέλησα νὰ τὸν γνωρίσω. Μὰ αὐτὸς δὲν τὸ θέλησε. Φοβότανε μήπως απογοητευθῶ. Πόσο εἶχε δίκηο!...

— Τόσο λοιπὸν σὲ ἀπογοήτευσε σήμερα ὁ βασιλῆας τῶν ὀνείρων σου;

— Ὁ βασιλῆας τῶν ὀνείρων μου εἶσαι σύ, ἀγάπη μου εἶπε ἡ Ἰωάννα. Ἐσὺ ποὺ μὲ τὸν ἀληθινὸ τὸν ἁγνὸ ἔρωτά σου κατώρθωσες νὰ σκλαβώσης τὴν καρδιά μου. Σὺ ποὺ ὡμόρφηνες τὴ ζωή μου.

Ὁ Μπερνὰρ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἰωάννα μὲ λαχτάρα.

— Ἀγάπη μου τῆς εἶπε ὅταν βρῆ κανεὶς τὴν ὠμορφιὰ δὲν πρέπει νὸ τὴν ἀφίνη νὰ τοῦ φεύγη...

Τὸ πλοῖο προχωροῦσε ἐλαφρὰ πάνω στὴ γαλανὴ θάλασσα τὴν ἄπειρη καὶ φωτεινὴ σὰν τὸν ἔρωτά τους...

ΜΑΡΙΑ ΜΠΟΥΡ

Ἐμβολιάστε τὰ παιδιά σας ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ...ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ!

Τί συμβουλεύουν οἱ Ἀμερικανοί

Ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχόλησαν τὸ τελευταῖο συνέδριο τῶν Ἀμερικανῶν ψυχολόγων καὶ κοινωνιολόγων ἦταν τὸ ζήτημα τοῦ διαζυγίου.

Ὁ δόκτωρ Γκρὴν συνοψίζων τὰ πορίσματα τοῦ συνεδρίου πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς.

«Ἡ εὐτυχία ἑνὸς ἀνδρογύνου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ τί εἶνε σήμερα ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα ἀλλ' ἀπὸ τὸ τί ὑπῆρξαν ὅταν ἦταν παιδιά. Οἱ σημερινοὶ γονεῖς ἔχουν ὑποχρέωσι λοιπὸν νὰ ἐμβολιάσουν τὰ παιδιά τους ἐναντίον τοῦ διαζυγίου. Ὁ ἐμβολιασμὸς αὐτὸς εἶνε εὔκολος καὶ δυνατός. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε σωτήρια γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο».

Ὁ δόκτωρ Γκρὴν ἀνέφερε κατόπιν ὅτι τὸ 1915 ἀναλογοῦσε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἕνα διαζύγιο σὲ δέκα γάμους. Τὸ 1930 ἡ ἀναλογία ἔφτασε τὸ ἕνα διαζύγιο στοὺς ἕξη γάμους. Τὸ 1945 ἀναλογοῦσε ἕνα διαζύγιο σὲ τρεῖς γάμους. Ἂν τὰ πράγματα ἐξακολουθήσουν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ συνεπέρανε τὸ 1967 θὰ ἀναλογῆ ἕνα διαζύγιο σὲ δυὸ γάμους.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἐμελέτησε λεπτομερῶς 5268 περιπτώσεις διαζυγίων. Ἀπ' αὐτὴ τὴ μελέτη ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ μοναχογυιοὶ καὶ οἱ μοναχοκόρες χωρίζουν εὐκολώτερα παρὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφές.

«Γιατὶ ὁ μοναχογυιὸς ἢ ἡ μοναχοκόρη παρατηρεῖ ἔχουν ὅλη τὴ στοργὴ τῶν γονέων των. Γίνονται λοιπὸν ἐγωϊσταὶ καὶ ὅταν παντρευθοῦν καταντοῦν ἀξιοθρήνητοι σύζυγοι».

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους λέει ὁ δόκτωρ Γκρήν, ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν παιδιῶν εἶνε ἀπαραίτητος.

Νά λοιπὸν τί συμβουλεύει:

1ον. Φροντίστε ν' ἀποχτήσετε δύο τοὐλάχιστον παιδιά μὲ διαφορὰ δύο ἐτῶν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

2ον Ἂν δὲν μπορέσετε ν' ἀποχτήσετε δεύτερο παιδὶ καὶ σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά σας υἱοθετήσετε ἕνα ξένο παιδί.

3ον. Ἂν δὲν θέλετε νὰ υἱοθετήσετε ἕνα ξένο παιδὶ ἢ δὲν σᾶς τὸ ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά σας πάρτε ἕνα μικρὸ σκυλάκι καὶ δῶστε του ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή σας. Τὸ κυριώτερο εἶνε ν' ἀντιληφθῆ τὸ παιδί σας ὅτι δὲν ἔχει ἀπόλυτα καὶ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα στὴν ἀγάπη σας. Πρέπει ἐπίσης νὰ συνηθίση νὰ ἀγαπάη καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μιὰ ἄλλη ζωντανὴ ὕπαρξι ποὺ νὰ ζῆ μέσα στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα μ' αὐτό. Μ' ἄλλα λόγια πρέπει νὰ συνηθίση σ' ἕνα εἶδος συμβιώσεως μὲ ἕνα ἄλλο ὄν.

Αὐτὸς εἶνε κατὰ τὸν δόκτορα Γκρὴν ὁ προληπτικὸς ἐμβολιασμός. Πρέπει ὅμως νὰ συνεχισθῆ καὶ κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία τοῦ παιδιοῦ.

«Σὲ σᾶς παρατηρεῖ στὸν πατέρα του δηλαδὴ καὶ τὴ μητέρα του τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ἰδῆ τὸ πρότυπον τῆς μελλοντικῆς συζυγικῆς ζωῆς του. Καὶ θὰ ζητήση νὰ σᾶς μιμηθῆ:

»1ον Ὅταν εἴσαστε πιστὸς ἢ πιστή. Κάθε παρεκτροπὴ τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας ἔχει δυσάρεστα ἀποτελέσματα στὸ παιδί.

»2ον Ὅταν βλέπη τοὺς γονεῖς του ν' ἀγαπιῶνται καὶ νὰ εἶνε τρυφεροὶ μεταξύ των. «Μὴν ἀφήνετε τὴν ἀγάπη σας νὰ σκουριάση συμβουλεύει τὰ ἀντρόγυνα ὁ δόκτωρ Γκρήν. Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ μιὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπη ἐξάσκησι τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὰ δάχτυλα τοῦ πιανίστα.

»3ον. Ὅταν βλέπη τοὺς γονεῖς του νὰ συνεννοοῦνται ἁρμονικὰ μεταξύ των καὶ νὰ μὴν φιλονεικοῦν. «Τὸ καλύτερο μέσον, γιὰ ν' ἀποφύγετε τοὺς καυγάδες, συμβουλεύει ὁ δόκτωρ Γκρήν, εἶνε νὰ ἐμπιστευθῆτε τὸ ὑπουργεῖο τῶν οἰκονομικῶν στὴ γυναῖκα σας ποὺ ἔχει ἔμφυτο τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας καὶ ξέρει νὰ διευθύνη καλύτερα ἀπὸ σᾶς τὸ σπίτι. Γιατὶ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα ἀποτελοῦν τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση αἰτία τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς συζυγικοὺς καυγάδες».

Τέλος ὁ δόκτωρ Γκρὴν συμβουλεύει τὰ ἑξῆς:

«Μὴν δίνετε πρόθυμα στὰ παιδιά σας τὴ συγκατάθεσί σας γιὰ νὰ παντρευτοῦν. Ἀφῆστε τα νὰ καταλάβουν καλύτερα ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ συνδέσουν τὴ ζωή τους.

»Μὴν συγκατατίθεσθε στοὺς πρόχειρους γάμους. Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ παντρεύονται πρόχειρα μπορεῖ νὰ χωρίσουν ἐπίσης μὲ τὴν ἴδια προχειρότητα.

»Μὴν ἀφήνετε τὰ παιδιά σας νὰ κάνουν τὴ σκέψι ὅτι μποροῦν νὰ βασίζωνται πάνω σὲ σᾶς.

»Ἔτσι καταλήγει ὁ δόκτωρ Γκρὴν ὁ ἐμβολιασμὸς θὰ εἶνε πλήρης. Καὶ τὰ παιδιά σας θὰ συνηθίσουν νὰ σκέπτωνται ὅτι τὸ διαζύγιο δὲν εἶνε μιὰ ἁπλῆ ὑπόθεσις, ὅπως δυστυχῶς φαντάζονται σήμερα».

Στά παρθένα δάση τῆς Βραζιλίας

Οἱ πολεμισταὶ μιᾶς φυλῆς ἰθαγενῶν χρησιμοποιοῦσαν μεγάλα τόξα μὲ δηλητηριασμένα βέλη γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τ' ἀεροπλάνα τῆς ἀποστολῆς...

Ἡ πιὸ μυστηριώδης περιοχὴ τοῦ πλανήτου μας

Περισσότερο ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ πρῶτοι λευκοὶ εἰσεχώρησαν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βραζιλίας. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῆς τῆς ἀπέραντης χώρας παραμένει ἀκόμη ἀνεξερεύνητο. Γιατὶ ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν ὡς σήμερα γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῶν μυστηριωδῶν παρθένων περιοχῶν ποὺ βρίσκονται γύρω στὶς πηγὲς τοῦ Ἀμαζονίου δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς μάλιστα εἶχαν ἕνα τραγικὸ τέλος.

Ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βραζιλίας προσελκύει σήμερα νέους «κονκουϊσταντόρ», ποὺ, αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, δὲν ὠθοῦνται ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἀνευρέσεως χρυσοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀνακαλύψουν ἕναν καινούργιο κόσμο καὶ νέες πηγὲς ἀγαθῶν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία.

Τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀποστολὴ ἀνέλαβαν τρεῖς Βραζιλιανοί, οἱ ἀδελφοὶ Βίλας Μπόας, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ εἴκοσι ἄλλους τολμηροὺς ἐξερευνητάς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρίσκονται εἰδικοὶ τεχνικοί, ποὺ ἐγκαθιστοῦν πομποὺς ραδιοφώνου στὰ μέρη ἀπὸ ὅπου περνοῦν καὶ δίνουν ἔτσι ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν, τὶς δυσχέρειες ποὺ συναντοῦν, τὶς μάχες ποὺ συνάπτουν ἐναντίον τῶν ἰθαγενῶν κτλ.

Ἡ ἀποστολὴ διαθέτει ἐπίσης δύο μικρὰ ἀεροπλάνα, ποὺ κάνουν ἀναγνωριστικὲς πτήσεις καὶ τὴν καθοδηγοῦν στὸ δρόμο της.

Τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς εἶνε ὡπλισμένα μὲ αὐτόματα ὅπλα νεωτάτου τύπου καὶ αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν τὴν ὑπεροχή, παρὰ τὸ μικρὸ ἀριθμό τους. Τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο ἀπετέλεσαν ὡς σήμερα οἱ ἐνέδρες τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ χρησιμοποιοῦν μεγάλα τόξα μὲ δηλητηριασμένα βέλη. Μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο οἱ πολεμισταὶ μιᾶς φυλῆς ἰθαγενῶν, ποὺ καλοῦνται Σαβάντ, προσεπάθησαν ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ δύο ἀεροπλάνα τῆς ἀποστολῆς. Ὁ ἀγὼν ἦταν φυσικὰ ἄνισος. Ἀλλ' ἡ μονομαχία αὐτὴ μεταξὺ ἀεροπλάνου καὶ τοξοτῶν δὲν ἐστερεῖτο ἐνδιαφέροντος... Ἡ ἀποστολὴ Βίλας Μπόλας κατώρθωσε νὰ διαβῆ τὸν «Ποταμὸ τῶν Νεκρῶν»—ποὺ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους παραποτάμους τοῦ Ἀμαζονίου—καὶ νὰ εἰσχωρήση σὲ βάθος 700 χιλιομέτρων στὸ ἐσωτερικὸ τῶν παρθένων δασῶν τῆς Βραζιλίας.

Οἱ ἐξερευνηταὶ συνάντησαν κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ξινγκοῦ μιὰ φυλὴ ἰθαγενῶν ποὺ ζοῦν ὁλόγυμνοι καὶ βρίσκονται σὲ πρωτόγονο κατάστασι.

Μεταξὺ τῶν φυλῶν ποὺ ζοῦν στὰ μέρη αὐτὰ οἱ πόλεμοι εἶνε συχνοί. Καὶ ἡ συνηθέστερη αἰτία ποὺ τοὺς προκαλεῖ εἶνε ἡ ἔλλειψις γυναικῶν. Μιὰ φυλὴ ποὺ ἔχει λίγες γυναῖκες δὲν δυσκολεύεται καθόλου νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον μιᾶς γειτονικῆς γιὰ νὰ ἁρπάξη τὶς δικές της. Ἐπακολουθοῦν τότε ὁμηρικοὶ ἀγῶνες, ποὺ συνεχίζονται ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Μιὰ τέτοια σύρραξι ποὺ ἔγινε τελευταῖα περιέγραψε τὸ ραδιόφωνο τῶν ἐξερευνητῶν.

Οἱ ἐρυθρόδερμοι Σουΐας — ποὺ εἶνε μεταξὺ τῶν πιὸ πολεμικῶν φυλῶν τοῦ Ἀμαζονίου — ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς φυλῆς τῶν Καμαϊούρας, γιὰ νὰ κλέψουν τὶς γυναῖκες των. Κατὰ τὴ μάχη ποὺ ἐπακολούθησε σκοτώθηκε ὁ Κάσικος (ἀρχηγὸς) τῶν Καμαϊούρα, Οὐβαϊοῦρι. Οἱ πολεμισταί του ὡρκίσθηκαν τότε νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατό του καὶ προπαρασκεύασαν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν ἐξόρμησί των.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ξεκίνησαν, λοιπόν, πάνω σὲ 17 βάρκες καὶ ἐπετέθησαν αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῶν Σουΐας. Οἱ τελευταῖοι βρέθηκαν ἀπροετοίμαστοι καὶ ἔφυγαν πανικόβλητοι. Στὴ φυγή τους πῆραν μαζὶ τὶς γυναῖκες τους. Ἀλλ' ἄφησαν τὰ παιδιά τους στὴ διάθεσι τῶν νικητῶν. Οἱ Καμαϊούρας ἄναψαν τότε μιὰ μεγάλη πυρὰ καὶ ἔκαψαν ζωντανὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα παιδάκια.

Ἐκτὸς τῶν ἀδελφῶν Βίλας Μπόας, τὸν προσεχῆ Μάϊο πρόκειται ν' ἀναχωρήση ἀπὸ τὸ Σὰν Πάολο μιὰ μεγάλη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Μάττο Γκρόσσο. Ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς θὰ εἶνε ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ ἐξερευνητὴς Βίλλυ Ὠρέλι, ποὺ ἐλπίζει ὅτι θὰ κατορθώση ν' ἀνεύρη τὰ ἴχνη τοῦ ἀπολεσθέντος περιφήμου Ἄγγλου ἐξερευνητοῦ Φόουσετ καὶ τῶν συντρόφων του.

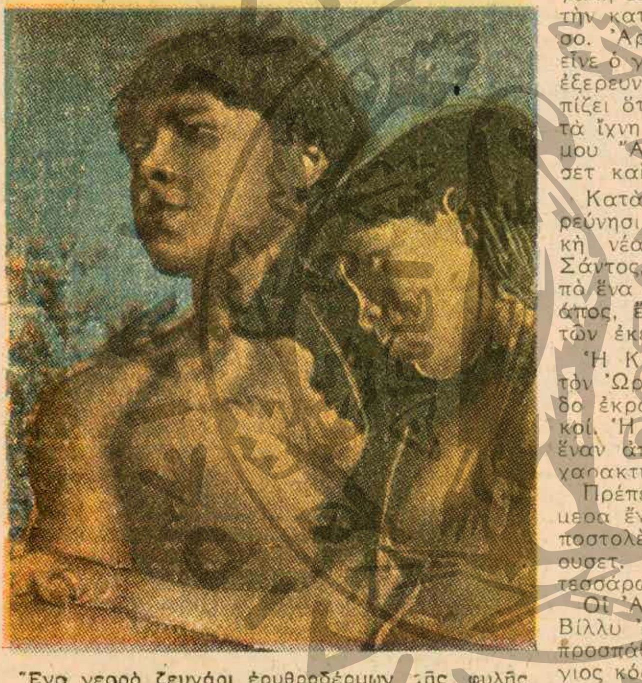

Ἕνα νεαρὸ ζευγάρι ἐρυθροδέρμων τῆς φυλῆς τῶν Σουΐας.

Κατὰ μιὰ προηγουμένη του ἐξερεύνησι ὁ Ὠρέλι βρῆκε μιὰ λευκὴ νέα, ὀνόματι Καρμίνα ντὸς Σάντος, ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ ἕνα στρατόπεδο ἰθαγενῶν Καϊάπος, ἔπειτα ἀπὸ παραμονὴ 9 ἐτῶν ἐκεῖ.

Ἡ Καρμίνα ἐβεβαίωσε, λοιπόν, τὸν Ὠρέλι ὅτι στὸ ἴδιο στρατόπεδο ἐκρατοῦντο κι' ἄλλοι 22 λευκοί. Ἡ περιγραφὴ ποὺ ἔδωκε γιὰ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ὁμοιάζει μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Φόουσετ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὡς σήμερα ἔχουν ξεκινήσει τέσσερες ἀποστολὲς γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Φόουσετ. Ἀλλὰ τὰ ἴχνη καὶ τῶν τεσσάρων ἔχουν χαθῆ.

Οἱ Ἀδελφοὶ Βίλα Μπόας καὶ ὁ Βίλλυ Ὠρέλλι θὰ ἐπιτύχουν στὴν προσπάθειά τους; Ἕνας καινούργιος κόσμος θὰ προστεθῆ τότε στὸ σημερινό.

Μιὰ σατανικὴ ἐκδίκησις

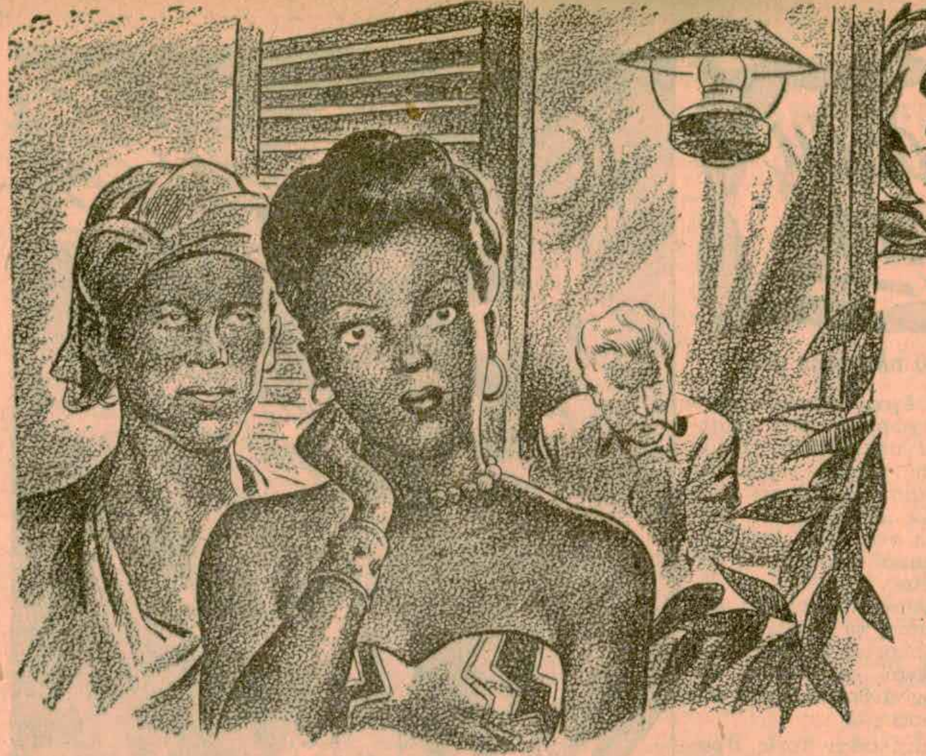

Δραματικὸ διήγημα

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιέ, ξαναγυρίζοντας ξαφνικὰ στὸ σπίτι του, βρῆκε τὴν Ντινορὰχ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀχμέτ, δὲν ἔκαμε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος στὴ θέσι του. Οὔτε φώναξε, οὔτε ἔβρισε, οὔτε ἔτρεξε νὰ πάρη τὸ πιστόλι του, γιὰ νὰ σκοτώση ἢ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἢ καὶ τοὺς δύο μαζί.

Κοντοστάθηκε μόνο μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα βγῆκε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες δὲν τὸν εἶδε κανείς. Ἡ πυκνὴ ζοῦγκλα, ποὺ ἁπλωνόταν σὲ ἀπόστασι δύο ἢ τριῶν χιλιομέτρων πιὸ πέρα, ἐξαφάνισε τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του.

Ὅταν γύρισε, τέλος, κατὰ τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἦταν τόσο ἀλλαγμένος, ποὺ μὲ μεγάλη δυσκολία θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ὁλότελα σχεδόν, τὸ ροδαλὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει κατακίτρινο καὶ βαθειὲς ρυτίδες αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του.

Ὡστόσο, φαινόταν πολὺ ἤρεμος καὶ κάθησε στὸ τραπέζι, περιμένοντας τὴν Ντινορὰχ νὰ τὸν σερβίρη.

Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ ἄρχισε κατόπιν νὰ τρώγη μὲ μεγάλη ὄρεξι. Ἀλλά, ξαφνικά, σταμάτησε.

— Γιατί δὲν τρῶς ; ρώτησε τὴν Ντινοράχ.

— Δὲν πεινάω, ἀπάντησε ἡ ἰθαγενής.

— Φάγε, πρόσταξε ὁ Γκασκιέ.

Ἡ Ντινορὰχ ξέσπασε τότε σὲ λυγμοὺς καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του.

— Συχώρεσέ με ! ψιθύρισε.

Πόσο ὄμορφη ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμή ! Τὰ μεγάλα μάτια της τὸν κύτταζαν παρακλητικὰ καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ ἔνοιωσε τότε μιὰ μεγάλη ταραχή. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ φανῆ σκληρὸς καὶ ἄκαμπτος ! Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἔσκυψε, ξαφνικά, ἅρπαξε τὸ κεφάλι τῆς Ντινορὰχ ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, αἰσθάνθηκε μιὰ μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὴν ἀδυναμία του. Καὶ τέλειωσε τὸ φιλί του, δαγκώνοντας μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὰ χείλη τῆς Ντινοράχ.

Μπορεῖ κιόλας αὐτὴ ἡ δαγκωματιὰ νὰ ἦταν μιὰ ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἄσβυστου πόθου ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴ μικρὴ ἰθαγενῆ.

Πῶς δὲν τὸ εἶχε καταλάβει, λοιπόν, τόσον καιρὸ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ;

Εἶχε πάρει τὴν Ντινοράχ, ὅπως ἕνας Εὐρωπαῖος παίρνει μιὰ ἰθαγενῆ. Οὔτε εἶχε κάμει καμμιὰ σκέψι γι' αὐτήν. Τὴν εὕρισκε, βέβαια, ὄμορφη καὶ τρυφερὴ καὶ χαιρόταν νὰ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του τὸ λυγερὸ μπρούντζινο κορμί της. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἄλλωστε, δὲν εἶχεν ἐπιθυμήσει ποτὲ τίποτε χωρὶς ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἱκανοποιηθῆ ἀμέσως. Ἡ Ντινορὰχ ἦταν μιὰ πιστὴ σκλάβα, ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσε πάντα μὲ μεγάλη προθυμία καὶ μιὰ τρυφερὴ ἐρωμένη, πλημμυρισμένη πάντα ἀπὸ πόθο.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ Γκασκιὲ σκεπτόταν καμμιὰ φορὰ νὰ τὴν κάμη νόμιμη σύζυγό του. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀόριστο σχέδιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε καλοεξετάσει ποτέ.

Καὶ νὰ ποὺ εἶχεν ἀνακαλύψει, ξαφνικά, πὼς τὴν ἀγαποῦσε, ὅπως δὲν εἶχεν ἀγαπήσει ποτὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀχμέτ. Εἶχε χωθῆ τότε μέσα στὴν ζοῦγκλα κι' ἦταν τόσο μεγάλο τὸ ξέσχισμα ποὺ ἔνοιωθε μέσα στὴν καρδιά του, ποὺ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς εἶχε σκεφθῆ νὰ ριχθῆ μέσα στὸ χείμαρρο τῆς Ντόμπα καὶ ν' ἀφήση τὸ κορμί του νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ ὁρμητικὰ νερά του.

Ἀλλ' ὁ πόθος νὰ ξαναϊδῆ τὴν Ντιναρὰχ τὸν εἶχε κάμει νὰ ξαναγυρίση κοντά της.

Καὶ νὰ ποὺ μόλις τὴν εἶδε τὴ συχώρεσε ἀμέσως.

Γιατί, στ' ἀλήθεια, τὴν εἶχε συχωρέσει. Καὶ φλεγόταν καὶ πάλι ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ νοιώση τὸ φιδίσιο κορμί της πάνω στὸ δικό του.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ ζωὴ ξανάρχισε ἤρεμη στὸ μικρὸ μπουνγκαλόου.

Ἡ Ντινορὰχ δειχνόταν τρυφερὴ καὶ στοργική. Φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ κάμη τὸν Γκασκιὲ νὰ ξεχάση ἐκεῖνο ποὺ εἶχε συμβῆ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντίθετο ἀπὸ τὶς προσδοκίες της.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἄποικος φθειρόταν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Εἶχε καταντήσει πιὰ ἡ σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὡστόσο, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς ἔπρεπε νὰ ἠρεμήση.

« Ἡ Ντινορὰχ εἶνε καλή, σκεπτόταν. Καὶ φαίνεται πὼς μετάνοιωσε πραγματικά... Μπᾶ ! Ὅλα εἶνε ζήτημα καιροῦ. Σὲ λίγο, θὰ ἔχω κι' ἐγὼ ξεχάσει... Καὶ θὰ μπορέσω νὰ τῆς πῶ πὼς τὴν ἀγαπῶ, μ' ὅλο ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸ ἔχη καταλάβει... Θὰ ζήσωμε τότε εὐτυχισμένοι... ».

Ἔκανε τώρα μακρυνοὺς περιπάτους μέσα στὴ ζοῦγκλα, προσπαθώντας νὰ ἠρεμήσει τὴν ψυχή του καὶ νὰ βάλη κάποια τάξι στὶς σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του.

Γιατὶ καταλάβαινε τώρα πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση οὔτε στιγμὴ χωρὶς τὴν Ντινοράχ.

Ἡ μικρὴ ἰθαγενὴς εἶχε γίνει γι' αὐτὸν τὸ πᾶν. Τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του, μ' ὅλη τὴ λαχτάρα τοῦ κορμιοῦ του, μ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι.

Καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή του εἶχεν ἀρχίσει νὰ ξεχνάη τὴν προδοσία τῆς Ντινοράχ. Τοῦ εἶχε συμβῆ, μάλιστα, νὰ συναντήση δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸν Ἀχμέτ, ποὺ ἦταν ὁ ὑπεύθυνος τῆς δυστυχίας του. Ἀλλ' ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ εἶχε συνεχίσει τὸ δρόμο του, σὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ τοῦ ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος ἢ σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε συναντήσει ποτὲ στὴ ζωή του.

Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, ἄκουσε, ξαφνικά, ἕναν ψίθυρο φωνῶν πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχμη. Κι' ὅταν πῆγε κοντά, ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα ποὺ ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώση μέσα στὶς φλέβες του : ἡ Ντινορὰχ μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀχμὲτ κι' ἀφοῦ ἔδωκε ἕνα φλογερὸ φιλὶ στὸν ἀγαπημένο της ἔφυγε βιαστικὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ μπουνγκαλόου...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ γύρισε μὲ μεγάλο κόπο στὸ σπίτι του. Τὰ πόδια του τὰ ἔνοιωθε σὰν μολυβένια καὶ τὸ μυαλό του ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ πένθιμες σκέψεις.

Στ' ἀλήθεια, τί τοῦ χρησίμευε πιὰ νὰ ζήση ; Εἶχε πιστέψει πὼς ἡ μετάνοια τῆς Ντινορὰχ δὲν ἦταν φαινομενική, ἀλλὰ πραγματική. Καὶ τώρα εἶχε χεροπιαστὴ τὴν ἀπόδειξι πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν προδίδη... Ὄχι, δὲν τὸν ἀγαποῦσε... Δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ...

Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ ἔνοιωθε τώρα ἕνα ἀπέραντο κενὸ μέσα στὴν ψυχή του, σὰν ὅλα νὰ εἶχαν γκρεμισθῆ γύρω του. Καὶ πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασί του. Θὰ τερμάτιζε αὐτὴ τὴ ζωή, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ κανένα νόημα γι' αὐτόν...

Κλείσθηκε τότε στὸ δωμάτιό του, πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ ἔγραψε πάνω σ' αὐτὸ μὲ τὸ στυλό του :

« Αὐτοκτονῶ. Οἱ λόγοι δὲν ἐνδιαφέρουν κανένα ».

Ἔπειτα, ἔβγαλε τὸ περίστροφό του..

Ἀλλὰ τὸ ἀπόθεσε καὶ πάλι πάνω στὸ τραπέζι του. Μιὰ σκέψις εἶχε περάσει, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυαλό του. Θὰ πέθαινε, λοιπόν, χωρὶς νὰ ἐκδικηθῆ ; Καὶ θ' ἄφηνε τὴν Ντινορὰχ καὶ τὸν Ἀχμὲτ ν' ἀπολαύσουν ἐλεύθεροι πιὰ τὸν ἔρωτά τους ;

Ὄχι, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἂν θὰ πέθαινε. Ἀλλὰ πεθαίνοντας, ἤθελε μ' ὅλη του τὴν καρδιά, ποθοῦσε νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχία τῆς Ντινορὰχ καὶ τοῦ Ἀχμέτ...

Ἕνα σατανικὸ σχέδιο πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κι' ἀμέσως φώναξε τὴ Ντινοράχ.

Ἡ φωνή του ἦταν ἤρεμη καὶ τρυφερὴ καθὼς ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη :

— Ντινοράχ, εἶπε, σ' ἀγαπῶ κι' ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα εἶνε ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου... Ἂν ἐπρόκειτο νὰ σὲ χάσω, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω... Ὄχι, μὴν μὲ διακόπτεις... Τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς καὶ σύ... Ναί, ναὶ σὲ πιστεύω.... Εἶνε περιττὸ νὰ μοῦ ὁρκισθῆς.... Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ σὲ παντρευτῶ.... Ὄχι, εἶνε περιττὸ νὰ μ' εὐχαριστήσης.... Ἔτσι πρέπει νὰ γίνη....

Ἡ Ντινορὰχ ἄκουγε ἔκπληκτη αὐτὰ τὰ λόγια.

Στὴν ἀρχή, εἶχε φαντασθῆ πὼς ὁ Γκασκιὲ τὴν εἰρωνευόταν ἢ πὼς χρησιμοποιοῦσε αὐτὸ τὸν πρόλογο γιὰ νὰ τῆς ὑπενθυμίση τὸ σφάλμα της.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε πὼς ὁ Γκασκιὲ μιλοῦσε σοβαρὰ κι' ὅταν ἄκουσε τὴν τελευταία πρότασί του, ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ συγκίνησι νὰ πλημμυρίζη τὸ στῆθος της. κι' ἅπλωσε τὰ χέρια της γιὰ νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἄνθρωπο ποὺ δειχνόταν τόσο καλὸς μαζί της.

Ἡ μικρὴ ἰθαγενὴς δὲν ἤξερε τὴν τέχνη νὰ ἐκφράζη μὲ λόγια τὰ αἰσθήματά της. Κι' ἤθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ τοῦ δείξη τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη πο' πλημμύριζαν τὴν ψυχή της.

— Περίμενε, εἶπε ὁ Γκασκιέ. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη.... Μιὰ μέρα, μπορεῖ νὰ πάψης νὰ μ' ἀγαπᾶς.... Ὅλα συμβαίνουν κάποτε... Ἄν, λοιπόν, σοῦ συμβῆ αὐτό, ἂν μιὰ μέρα καταλάβης πὼς εἶμαι ἕνα ἐμπόδιο στὸ δρόμο σου, θέλω νὰ σοῦ δώσω τὰ μέσα νὰ μὲ βγάλης ἀπὸ τὴ μέση, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ ἐνοχληθῆς ἀπὸ κανένα.... Πάρε αὐτὸ τὸ χαρτί.... Γιατί τρέμεις ;.... Ὄχι, κράτησέ το... Σοῦ τὸ ζητάω σὰν μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σου.... Ἔτσι.... Λοιπόν, ἂν κάποτε βρῆς πὼς εἶμαι ἐνοχλητικός, θαρθῆς κοντά μου τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶμαι καὶ θὰ μοῦ φυτέψης μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.... Ἔπειτα, θὰ παρουσιάσης αὐτὸ τὸ χαρτί..... Ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος γιατὶ θὰ πεθάνω χωρὶς νὰ μάθω ποτὲ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς... Καὶ σὺ θὰ εἶσαι ἐλεύθερη ν' ἀρχίσης μιὰ καινούργια ζωή....

Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκὲ εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἀπόλυτη ἠρεμία, σὰν νὰ μιλοῦσε γιὰ ἕναν ἄλλον καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Κι' ὡστόσο, εὐχόταν μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ νὰ γίνουν τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἔλεγε.

Τὸ εὐχόταν καὶ τὸ ἤλπιζε.

Γιατί, στ' ἀλήθεια ποιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της γιὰ ν' ἀκολουθήση ἕναν ἄλλον ποὺ ἀγαποῦσε θὰ δίσταζε μπροστὰ στὸ ἔγκλημα, ὅταν ἦταν βέβαιη ἀπὸ πρὶν ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν ἀτιμωρησία;

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν πειρασμὸ καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ.

Οἱ γάμοι τοῦ Σεβαστιανοῦ Γκασκιὲ καὶ τῆς Ντινορὰχ ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.

Στὸ μικρὸ μπουνγκαλόου, ἡ ζωὴ συνεχιζόταν ἤρεμη, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν.

Ἀλλ' ἕνα πρωΐ, ὁ Σεβαστιανὸς Γκασπιὲ βρέθηκε νεκρὸς στὸ κρεββάτι του. Εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι του. Γιατί, φυσικά, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς εἶχεν αὐτοκτονήσει. Ἡ Ντινορὰχ παρουσίασε στὸν ἀστυνόμο ποὺ πῆγε στὸ Μπουνκαλόου γιὰ νὰ πιστοποιήση τὸ θάνατο τοῦ Εὐρωπαίου ἀποίκου τὴν ἐνυπόγραφη δήλωσι τοῦ συζύγου της στὴν ὁποίαν ἔλεγ πὼς αὐτοκτονοῦσε...

Ἔτσι, ὅλα φαίνονταν πὼς εἶχαν τελειώσει. Ἀλλὰ τὴν ἴδια μέρα, ὁ συμβολαιογράφος Ντουριὲ ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸν ἀστυνόμο.

— Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ ἦταν πελάτης μου, εἶπε. Μοῦ εἶχεν ἀφήσει, λοιπόν, μιὰ σφραγισμένη ἐπιστολή, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν ἀνοίξω μόλις πληροφορηθῶ τὸ θάνατό του. Διαβάστε...

« Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς οἰκογενειακὲς περιπέτειες, ἔγραφε ὁ Γκασκιέ, εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσω κι' εἶχα συντάξει ἕνα σχετικὸ σημείωμα. Ἄλλαξα, ὅμως ἀπόφασι. Ἀλλ' ὅταν ἀναζήτησα τὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο μιλοῦσα γιὰ τὴν πρόθεσί μου ν' αὐτοκτονήσω, δὲν τὸ βρῆκα πουθενά. Ὑποθέτω ὅτι μοῦ τὸ ἔκλεψαν. Τὴν κλοπὴ αὐτὴ θὰ τὴν ἔκαμε χωρὶς ἀμφιβολία ἡ γυναῖκα μου Ντινοράχ, ποὺ συνδέεται ἀπὸ καιρὸ μὲ τὸν Ἀχμὲτ μπὲν Μωχαμέτ, θέλοντας νὰ μὲ βγάλη ἀπὸ τὴ μέση. Τὸ σημείωμα αὐτὸ θὰ τῆς ἔδινε τὴν εὐχέρεια νὰ παρουσιάση τὸ ἔγκλημά της ὡς αὐτοκτονία ὅταν θ' ἀποφάσιζε, αὐτὴ κι' ὁ ἐραστής της νὰ μὲ σκοτώσουν».

Ἡ Ντινορὰχ καὶ ὁ Ἀχμὲτ συνελήφθησαν τὴν ἴδια μέρα καὶ ὡμολόγησαν καὶ οἱ δύο τὸ ἔγκλημά τους.

Ὁ Σεβαστιανὸς Γκασκιὲ εἶχεν ἐκδικηθῆ. Γιατὶ εἶχε καταστρέψει γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία τους.

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

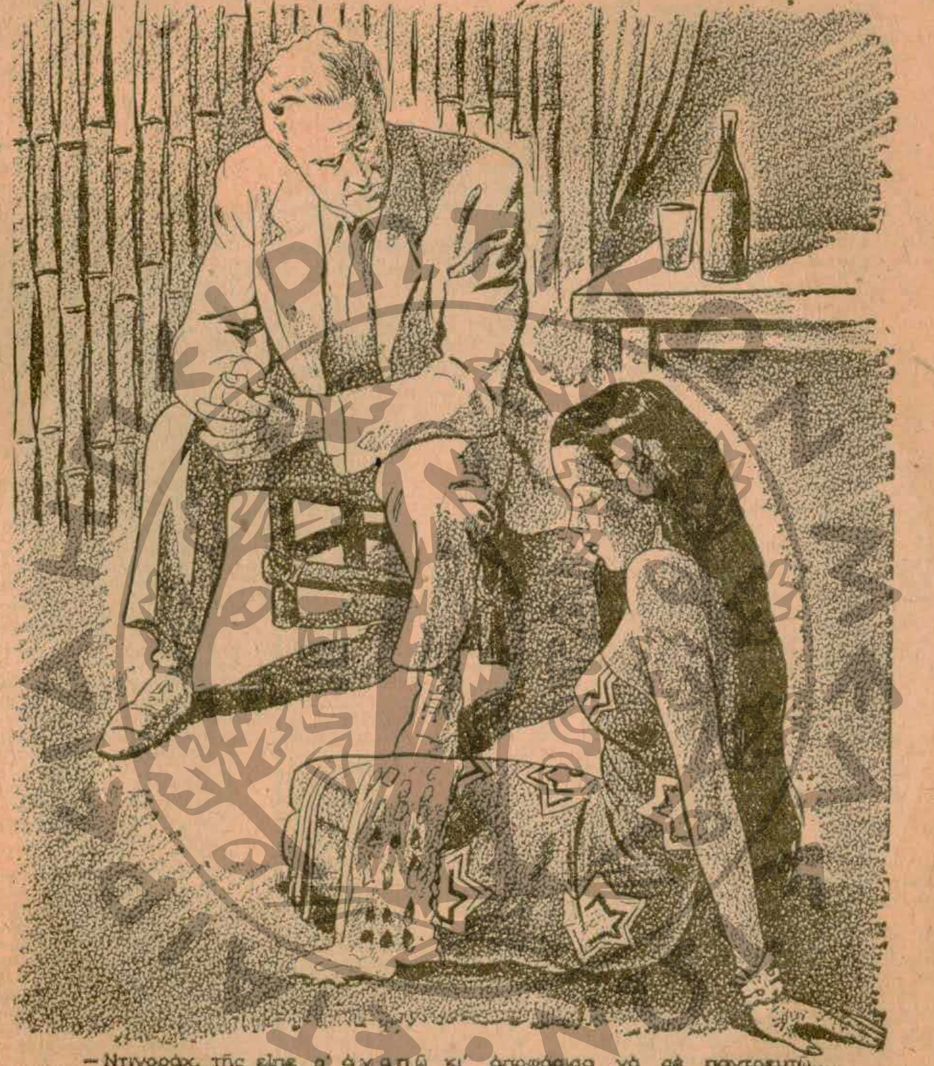

— Ντινοράχ, τῆς εἶπε, σ' ἀγαπῶ κι' ἀποφάσισα νὰ σὲ παντρευτῶ....

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣ ΒΗΜΑ γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ καρκίνου

Μιὰ περίεργη καὶ συγκινητικὴ ἱστορία

Ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα κρατάει ἀνάστατη ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική. Ὁ τίτλος του εἶνε: «Κάθε μέρα πεθαίνω...». Καὶ ἡ συγγραφεύς του μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ἡ κυρία Λόρνα Ντοὺν Μποὺρκς, ποὺ πέθανε στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1945 ἀπὸ καρκῖνο στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, στὸ Μποῦρμπανκ τῆς Καλιφορνίας.

Ἡ ἱστορία της εἶνε ἁπλῆ, ὅπως τόσων ἄλλων γυναικῶν ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀσθένεια... Ἀπὸ καιρὸ αἰσθανόταν πόνους στὸ στῆθος. Ἀλλ' ἀπέφευγε νὰ πάη στοὺς γιατρούς. Τὸ ἀποφάσισε, τέλος, κατὰ τὶς ἀρχὲς Δεκεμβρίου 1944. Ἀλλ' ἡ κατάστασίς της ἦταν πιὰ ἀπελπιστική. Οἱ γιατροὶ τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ προσπάθησαν νὰ τῆς κρύψουν τὴν ἀλήθεια. Ἀλλ' ἐκείνη τὴν μάντεψε. Κι' ἄρχισε τότε νὰ γράφη τὸ ἡμερολόγιο τῆς ἀσθενείας της. Μέσα σ' αὐτὸ περιγράφει τοὺς πόνους ποὺ αἰσθανόταν, τὶς ἀγωνίες της, τὸ φρικτὸ καὶ ἀτελείωτο μαρτύριό της...

«Δὲν ξέρω πότε ὁ θάνατος θαρθῆ νὰ μὲ πάρη, γράφει. Ἀλλὰ ξέρω πὼς δὲν θ' ἀργήση... Καὶ ὣς τότε, θὰ πρέπη νὰ νοιώθω πάντα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ λέγεται καρκῖνος νὰ μοῦ ξεσχίζη κάθε στιγμὴ τὰ σωθικά...».

Τέλος, πέθανε στὶς 6 Σεπτεμβρίου 1945 κι' ὁ σύζυγός της Ἄρθουρ Μποὺρκς δημοσίευσε τελευταῖα τὸ ἡμερολόγιό της, ποὺ ἔγινε ἀμέσως ἀνάρπαστο.

Ἀλλὰ δὲν περιορίσθηκε σ' αὐτό. Ἀποφάσισε ἐπίσης ν' ἀφιερώση ὁλόκληρη τὴ ζωή του στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ καρκίνου.

Ὁ Ἄρθουρ Μποὺρκς δὲν εἶνε γιατρός. Μανιώδης σπόρτσμαν, εἶχε κάμει ἄλλοτε πολλὲς ἐξερευνήσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἶχε δημοσιεύσει διάφορα βιβλία περιπετειῶν.

Εἶχε προσέξει λοιπόν, ὅτι ὡρισμένες φυλὲς ποὺ ζοῦσαν γύρω στὶς πηγὲς τοῦ Ἀμαζονίου ἀγνοοῦσαν ὁλότελα τὸν καρκῖνο, ἐνῶ σ' ἄλλες ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀσθένεια ἔκανε θραῦσι.

Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι ἦσαν οἱ ἴδιες. Θάπρεπε, λοιπόν, νὰ ὑπῆρχε κάποιο στοιχεῖον στὴν τροφὴ τῶν πρώτων, ποὺ ἀπέκλειε τὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου.

Ὁ Ἄρθουρ Μποὺρκς πῆγε τότε στὴ φυλὴ Μουντουκούρους καὶ προσπάθησε νὰ προκαλέση τὴν ἀνάπτυξι καρκίνου σὲ διάφορα ζῶα τῆς περιοχῆς, ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγίες ἑνὸς φίλου του γιατροῦ.

Τὰ πειράματα ἀπέβησαν ἀρνητικά, μ' ὅλο ποὺ χρησιμοποίησε ἑπτὰ διαφορετικὲς μεθόδους, γιὰ νὰ προκαλέση τὴν ἀνάπτυξι καρκίνου σ' αὐτὰ τὰ ζῶα.

Ἀντίθετα, σὲ μιὰ γειτονικὴ φυλή, μεταξὺ τῆς ὁποίας ὁ καρκῖνος δὲν ἦταν ἄγνωστος, κατώρθωσε μὲ μεγάλη εὐκολία νὰ προκαλέση τὴν ἀνάπτυξί του σὲ ζῶα ὑγιᾶ ὡς τότε.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ πειράματα, ὁ Μποὺρκς ξαναγύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὑπέβαλε στὸ Ἰνστιτοῦτο γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν του.

Ἐκεῖ τοῦ συνέστησαν νὰ συνεχίση τὶς ἔρευνές του καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆ ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς φυτικὲς τροφὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ φυλὲς στὶς ὁποῖες εἶνε ἄγνωστος ὁ καρκῖνος. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, μάλιστα, τὸν ἐνίσχυσαν μ' ἕνα σημαντικώτατο χρηματικὸ ποσόν.

Ὁ Ἄρθουρ Μποὺρκς ἄρχισε τότε νὰ περιέρχεται τὶς διάφορες φυλὲς ποὺ κατοικοῦν γύρω στὶς ὄχθες τοῦ Ἀμαζονίου ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδος ἐπιστημόνων ποὺ μελετοῦν τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν πληθυσμῶν καὶ συλλέγουν διάφορα φυτικὰ προϊόντα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τὴ συνήθη διατροφή των.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ δόκτορος Χένριτζ, ἑνὸς ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ ἰνστιτούτου γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν τῶν ἐρευνῶν εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ τὶς προσδοκίες ποὺ στηρίχθηκαν ἀρχικὰ σ' αὐτές.

— Εἶνε πιθανόν, ἐδήλωσε, ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθούσαμε ὡς σήμερα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου ἦταν σφαλερός. Στὸν Ἄρθουρ Μποὺρκς ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι μᾶς ἔδειξε ἕναν καινούργιο δρόμο, ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴ φύσι. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ἀκόμη ὅτι ἀνακαλύψαμε τὸ φάρμακο ἐναντίον τοῦ καρκίνου. Ἀνακαλύψαμε, ὅμως μερικὲς οὐσίες ποὺ παρεμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξί του. Θὰ χρειασθῆ ἴσως πολὺς καιρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ καταλήξουν αὐτὲς οἱ ἔρευνές μας σ' ἕνα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο βῆμα ἔχει γίνει, ἕνα βῆμα πολὺ μεγάλο.

•

Τὰ τρομερὰ παιδιὰ

Διακόσιοι μαθηταὶ ἑνὸς λυκείου τοῦ Ρήντβουντ Σίτυ στὴν Καλιφόρνια, ἡλικίας ἀπὸ 13 - 18 ἐτῶν, ἀπήργησαν τελευταῖα εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας γιατὶ ἡ ἀστυνομία κατεδίωκε τὰ ζευγάρια ποὺ ζητοῦσαν καταφύγιο στὰ πάρκα τῆς πόλεως. Μαζί των ἑνώθηκαν ἐπίσης καὶ ἑκατὸ νέες ἑνὸς παρθεναγωγείου.

Οἱ ἀπεργοὶ — νέοι καὶ νέες — ἀφοῦ παρήλασαν θορυβωδῶς ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, νοίκιασαν μερικὰ μεγάλα καμιόνια, τὰ φόρτωσαν τρόφιμα καὶ ποτὰ καὶ πῆγαν στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἐλευθερία τους. Ἐκεῖ ἔγιναν τύφλα στὸ μεθύσι καὶ κατόπιν ἐξετράπησαν σὲ ὄργια.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κατώρθωσαν τέλος ν' ἀνακαλύψουν τὸ μέρος ὅπου οἱ ἀπεργοί... διασκέδαζαν κι' ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ἀλλ' οἱ νεαροὶ μαθηταὶ εἶχαν μαζί των δυὸ πολυβόλα καὶ ἄνοιξαν πῦρ ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ ἀπαντήσουν.

Συνήφθη τότε μιὰ ἀληθινὴ μάχη μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνο καὶ τὸν τραυματισμὸ πολλῶν καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς Καλιφορνίας, περιγράφοντας τὴ «δραματικὴ ἡμέρα τοῦ Ρήντβουντ Σίτυ», ὅπως τὴν ἀποκάλεσαν τερματίζουν ὡς ἑξῆς τὴν περιγραφή των:

«Ἀπὸ τὶς νέες ἐφονεύθη μία καὶ ἄλλη μία βαρειὰ τραυματισμένη ἐξέπνευσε στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ὑπόλοιπες... θὰ δώσουν νέα τους μετὰ 9 μῆνες!...»

Γνωρίζετε ὅτι...

... Ἐπειδὴ οἱ Ἀμερικανίδες ὅταν πηγαίνουν στὰ θέατρα καὶ στοὺς κινηματογράφους συνηθίζουν νὰ παίρνουν μαζύ τους τοὺς σκύλους ἢ τὶς γάτες τους τὰ Ἀμερικανικὰ θέατρα ἐγκαινίασαν ἐκτὸς ἀπ' τὰ συνηθισμένα βεστιάρια καὶ εἰδικά... «Ζωοφυλάκια!».

Ἔτσι κάθε κυρία ποὺ πηγαίνει στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο μπορεῖ ν' ἀφήνη τὸ σκυλλάκι ἢ τὴ γατίτσα της στὸ Ζωοφυλάκιο τοῦ θεάτρου ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς;

... Ἡ μεγαλείτερη ἱστορία ποὺ ἔχει δημοσιευθῆ ὡς σήμερα εἶναι ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπαναστάσεως».

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐξεδόθη δαπάναις τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ εἴκοσι τόμους, ἀπ' τοὺς ὁποίους καθένας περιλαμβάνει 1000 σελίδες.

Ὅλοι οἱ τόμοι τοῦ ἔργου αὐτοῦ καταλαμβάνουν ἔκτασι τριάντα ποδῶν καὶ ζυγίζουν 200 ὀκάδες;

... Ἡ Ἱσπανικὴ σημαία μὲ τὸ κίτρινο καὶ κόκκινο χρῶμα εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα ὅλων τῶν ἄλλων σημαιῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Ἡ ἱστορία της ἀρχίζει ἀπ' τὸ 1785;

... Τὰ τηλεγραφικὰ καλώδια ποὺ διέρχονται ὑπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, εἶνε ἐν ὅλῳ δεκαπέντε. Ἡ ἀξία τῶν καλωδίων αὐτῶν ἀνέρχεται σὲ 25.000.000 λίρες;

... Στὴν Ἀγγλία ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν ἀναλογεῖ σὲ ἑξῆντα ἐπὶ 1.000.000 Ἄγγλων;

... Στὸ Θιβὲτ ἡ ἑβδομάδα ἔχει πέντε ἡμέρες. Τὴν ἡμέρα τοῦ Σιδήρου, τοῦ Ξύλου, τοῦ Ὕδατος, τῶν Φύλλων καὶ τοῦ Ἐδάφους;

... Ἕνας Ἄγγλος στατιστικολόγος ὑπολόγισε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἡλικίας 50 χρονῶν ἐργάστηκε κατὰ μέσον ὅρον 6.500 ἡμέρες, ἐκοιμήθηκε 6.000 ἡμέρες, διασκέδασε 4.000 ἡμέρες, διήνυσε βαδίζοντας ἀποστάσεις ἐν ὅλῳ 12.000 μιλίων καὶ ἀρρώστησε ἢ ἀδιαθέτησε 500 ἡμέρες;

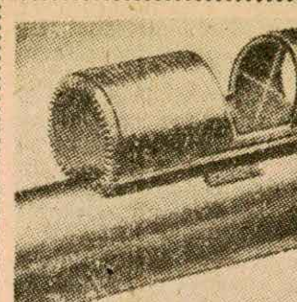

ΝΕΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπενόησε τὸ νέο αὐτὸ στόχαστρο γιὰ τὰ ὅπλα. Ἔχει δύο λεπτὰ σύρματα μέσα σ' ἕνα κύλινδρο ποὺ φωτίζονται κατὰ βούλησιν ἀπὸ ἕνα μικρὸ «παράθυρο». Ὅπως ἰσχυρίζεται λοιπὸν ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς μὲ τὴ νέα του αὐτὴ ἐφεύρεσι θὰ μπορῆ κανεὶς νὰ σκοπεύση μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια. Τὸ στόχαστρο αὐτὸ ἔχει τοποθετηθῆ πρὸς τὸ παρὸν στὰ ὅπλα τῶν σκοπευτηρίων.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Πρὸ καιροῦ δύο ἀπὸ τοὺς περίφημους ἀκροβάτες «Φλάϊν Ἄλζονς» ἔχασαν τὴν ἰσορροπία τους ἐπάνω στὸ σχοινὶ καὶ ἔπεσαν στὸ ἔδαφος ἀπὸ ὕψος 12 μέτρων. Εὐτυχῶς τὰ τραύματά τους δὲν ἦσαν θανάσιμα καὶ τώρα νοσηλεύονται σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Στὴ φωτογραφία τοὺς βλέπετε νὰ ἐκτελοῦν ἕνα δύσκολο νούμερο, λίγο πρὶν νὰ συμβῆ τὸ δυστύχημα.

ΝΕΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΣΥΓΚΟΛΛΗΤΗΣ

Μέχρι σήμερα οἱ «ἠλεκτρικοὶ συγκολληταὶ» ἀπασχολοῦσαν καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ ἐργάτου ποὺ τοὺς χειριζόταν (μὲ τὸ ἕνα κρατοῦσε τὸ «κολλητῆρι» καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν κόλλησι). Στὸ ἑξῆς ὅμως οἱ ραδιοηλεκτρολόγοι ποὺ χρησιμοποιοῦν συνηθέστερα τὸ «ἠλεκτρικὸ συγκολλητή»—θὰ μποροῦν νὰ συγκολλοῦν σύρματα μόνο μὲ τὸ ἕνα χέρι γιατὶ ἕνας Ἀμερικανὸς ἐπενόησε τὸ νέο αὐτὸ συγκολλητὴ ποὺ τροφοδοτεῖται αὐτομάτως μὲ κόλλησι.

Τὰ ἄρρωστα ΜΑΛΛΙΑ

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν τριχόπτωσι

Στὴν Ἀμερικὴ καὶ σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες ἄρχισαν νὰ λειτουργοῦν εἰδικὲς κλινικὲς γιὰ τὰ μαλλιά. Ὁ ρόλος τους εἶνε προληπτικὸς καὶ θεραπευτικός. Καὶ τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν ἀποτελοῦν μιὰ ἐφαρμογὴ τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας καὶ κυριώτατα τῆς βιολογίας.

Πολλὲς φορὲς — καὶ στὸ σφάλμα αὐτὸ πέφτουν συνηθέστατα οἱ γυναῖκες — ἡ χρῆσις ὡρισμένων οὐσιῶν (λοσιόν, πομάδες, χρωστικὲς οὐσίες κλπ.) καθὼς καὶ διαφόρων μηχανικῶν ἢ φυσικῶν μέσων (περμανὰντ κτλ.) ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ ἐπιδιωκόμενο καὶ βουλώνουν τοὺς πόρους τοῦ δέρματος ἢ παρεμποδίζουν τὴν κανονικὴ ἀνάπτυξι τῶν τριχῶν. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ τριχοφυΐα εἶνε σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐλαττωματικὴ γιὰ διαφόρους λόγους, ποὺ ὀφείλονται στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀτόμου, στὴν ἰδιαίτερη σύστασι τῶν κυττάρων τοῦ δέρματός του, στὴν κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως κτλ.

Ἡ ἐπιστήμη ἔκαμε σήμερα ἀντικείμενο τῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν μελετῶν της ὅλα τὰ πολύπλοκα ζητήματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν τριχοφυΐα ἑνὸς ἀτόμου καὶ γι' αὐτὸ εἶνε σὲ θέσι νὰ προλάβη τὴν ἐμφάνισι μιᾶς ἀσθενείας ἢ νὰ τὴν θεραπεύση μ' ἕναν τρόπο βέβαιο καὶ ἀποτελεσματικὸ καὶ ὄχι ἐμπειρικὰ ὅπως πρίν.

Ἂς πάρουμε, πρῶτα - πρῶτα, τὸ βάρος τῶν τριχῶν. Μὴ νομίσετε ὅτι εἶνε ὁλότελα ἀσήμαντο.

Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἔπειτα ἀπὸ μακρὲς μελέτες, καθώρισαν ὅτι τὸ κανονικὸ βάρος μιᾶς τρίχας μήκους ἑνὸς ἑκατοστομέτρου εἶνε 20 ἑκατοστὰ τοῦ χιλιοστογράμμου. Ὅταν μιὰ τρίχα ἔχει μικρότερο βάρος, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἔνδειξι ὅτι ἡ τριχοφυΐα τοῦ ἀτόμου δὲν εἶνε κανονικὴ καὶ ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος ἀσθενειῶν.

Σημασίαν ἔχει ἐπίσης ἡ διάμετρος μιᾶς τρίχας. Γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ αὐτὴ ἡ διάμετρος γίνεται προβολὴ τῆς τρίχας πάνω σὲ μιὰ ἐπιφάνεια ποὺ εἶνε διῃρημένη σὲ χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου.

Ἄλλες ἐνδιαφέρουσες ἐξετάσεις ἀφοροῦν τὴν ἐλαστικότητα μιᾶς τρίχας καὶ τὴ δύναμι ἕλξεως ποὺ ἔχει. Οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς συμπληρώνονται μὲ μιὰ μικροφωτογραφία τῆς ἐπιφανείας καὶ τῆς μυελικῆς οὐσίας τῶν τριχῶν, ποὺ γίνεται μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὑπερύθρων ἀκτίνων.

Οἱ βιολόγοι ἀποδίδουν ἐπίσης σημασία στὸ «Ph» τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὸ «Ph» εἶνε ἡ ἀναλογία ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη μεταξὺ ὀξύτητος καὶ ἀλκαλικότητος.

Κανονικά, οἱ ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος (ἐφίδρωσις) πρέπει νὰ παραμένουν σ' ἕνα σταθερὸ ἐπίπεδο «Ph». Κάθε παρέκκλισις ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδον φανερώνει μιὰ φυσιολογικὴ ἀνωμαλία, καὶ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση σ' ἕνα πλῆθος ἀσθενειῶν, ὄχι μόνον τῶν ἐσωτερικῶν μας ὀργάνων ἀλλὰ καὶ τοῦ δέρματος, τῶν τριχῶν κτλ.

Ἡ κυριωτέρα ἐξέτασις τῶν τριχῶν γίνεται, ὅμως, μὲ διϋλισμένες ὑπεριώδεις ἀκτῖνες (φῶς τοῦ Βοὺντ). Χάρις σ' αὐτὲς διακρίνονται εὐχερέστατα οἱ διάφορες μολυσματικὲς ἑστίες ὅπως εἶνε ἡ κασίδα, τὸ κηρίον κτλ. ἢ ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ χρωμογόνων κυττάρων, ποὺ κάνει τὰ μαλλιὰ ν' ἀσπρίζουν πρόωρα.

Τὸ φῶς τοῦ Βοὺντ μᾶς ἐπιτρέπει ἐπίσης νὰ διακρίνωμε πολλὲς ἄλλες φυσιολογικὲς ἀνωμαλίες τῶν τριχῶν, ὅπως εἶνε τὸ σχίσιμό των στὰ δύο (ψαλλίδα), τὰ σπασίματα, οἱ «ρόζοι» ποὺ σχηματίζονται σὲ διάφορα σημεῖα των, οἱ κρυπτογαμικὲς ἐπεκτάσεις των, ἡ ἀνεπαρκεία ἐκκρίσεων, ποὺ ἀποξηραίνει τελείως τὶς τρίχες κτλ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνωμαλίες μελετῶνται σήμερα στὰ διάφορα εἰδικὰ Ἰνστιτοῦτα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλήσαμε παραπάνω. Παράλληλα μὲ τὴ μελέτη τῶν αἰτιῶν ποὺ τὶς προκαλοῦν ἐξετάζονται ἐπίσης τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ προληφθοῦν ἢ νὰ θεραπευθοῦν.

Ἔτσι ἡ φυσιολογία καὶ ἡ θεραπευτικὴ τῶν μαλλιῶν, ξέφυγαν πιὰ ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ἐμπειρίας καὶ ἀποτελοῦν σήμερα ἕναν ἰδιαίτερο καὶ ἐξαιρετικὰ σημαντικὸ κλάδο τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Καὶ δὲν θὰ βραδύνη ἴσως ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ πηγαίνωμε σὲ μιὰ κλινικὴ μαλλιῶν γιὰ νὰ ἐξετάσωμε ἢ νὰ θεραπεύσωμε τὰ ἄρρωστα μαλλιά μας ὅπως πηγαίνομε σήμερα σὲ ἄλλες κλινικὲς γιὰ νὰ θεραπεύσωμε τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ πάσχοντα ὄργανά μας.

••

Γιὰ νὰ προλαμβάνωνται οἱ ἀποβολὲς

Οἱ ἀποβολὲς θὰ προλαμβάνωνται στὰ 80% τῶν περιπτώσεων, καὶ θὰ γεννῶνται παιδιὰ κανονικά, ὅταν γενικευθῆ ἡ χρῆσις τῆς θηλυκῆς ὁρμόνης «οἰστρογόνου» ὡς φαρμάκου. Ἡ οὐσία αὐτὴ δίδεται σὲ μεγάλες δόσεις στὶς ἑτοιμόγεννες. Ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἐπιδράσεώς της λιγοστεύει τὶς πιθανότητες αἱμορραγίας κατὰ τὸν τοκετό.

Τὸ κόκκινο σάβανο

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει πρὶν ἀπὸ πολὺ ὥρα καὶ βαθὺ σκοτάδι σκέπαζε τὸν κάμπο, ὅταν ὁ ξένος χτύπησε τὴν πόρτα μιᾶς καλύβας, ποὺ ἦταν χτισμένη σὲ μιὰ ἐρημικὴ τοποθεσία, μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο οἴκημα.

Τοῦ ἄνοιξε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς καλύβας, ὁ Κερναντέκ, ἕνας γέρος μὲ μικρὰ κατακόκκινα μάτια ποὺ γύριζαν διακῶς ἀνήσυχα μέσα στὶς κόγχες τους. Ἀπὸ πίσω του φάνηκε ἡ Μαρία, ἡ γυναῖκα του, μιὰ εὔσωμη μέγαιρα, μὲ κίτρινα δόντια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὰ χείλη της.

—Τί θέλεις καὶ βροντᾶς τὴν πόρτα τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ Κερναντὲκ τὸν ξένο μὲ ἀπότομο ὕφος.

—Εἶμαι περαστικὸς ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ἔρχομαι ἀπὸ μακρυὰ καὶ πηγαίνω σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ ν' ἀγοράσω βώδια. Νυχτώθηκα ὅμως στὸ δρόμο καὶ χτύπησα τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρῆκα μπροστά μου... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ περάσω τὴ νύχτα μου σὲ μιὰ γωνιά...

—Δὲν ἔχουμε τόπο! γρύλλισε ὁ Κερναντέκ, ποὺ ἦταν γνωστὸς σ' ὁλόκληρη τὴν περιφέρεια γιὰ τὴν ἀπανθρωπιά του.

Καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ξανακλείση τὴν πόρτα.

—Θὰ πληρώσω ὅσα μοῦ ζητήσετε, πρόφτασε νὰ πῆ ὁ ξένος.

Ὁ Κερναντὲκ γύρισε καὶ κύτταξε τὴ γυναῖκα του σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν συμβουλευθῆ. Ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της, ἐνῶ ἕνα ἄπαστρο χαμόγελο ἔκαμε τὰ δόντια της νὰ πεταχθοῦν περισσότερο ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα της.

Οἱ Κερναντὲκ δὲν φημιζόντουσαν μόνο γιὰ τὴν μοχθηρία τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν φιλοχρηματία τους. Ἦσαν πλουσιώτατοι, ἰδιοκτῆται μεγάλων κτημάτων κι' ὅμως ζοῦσαν σὰν τρωγλοδῦτες σὲ μιὰ ἑτοιμόρροπη καλύβα μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἕτοιμοι πάντοτε νὰ παραπονεθοῦν ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φάνε. Ἡ φιλαργυρία τους εἶχε τὴ μορφὴ παραφροσύνης.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσαν τὸν ξένο νὰ τοὺς λέη ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ πληρώση ὅσο τοῦ ζητοῦσαν γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσουν μιὰ νύχτα ἄλλαξαν ἀμέσως συμπεριφορὰ ἀπέναντί του.

Ὁ Κερναντὲκ παραμέρισε γιὰ νὰ περάση ὁ ἄγνωστος καὶ τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια:

—Νὰ μᾶς συμπαθᾶς ποὺ δὲν σὲ δεχθήκαμε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἀλλά... καταλαβαίνεις, φτωχοὶ ἄνθρωποι εἴμαστε κι' ἐμεῖς, ὁ τόπος στενόχωρος... τὰ πράγματα δύσκολα...

Ὁ ξένος μπῆκε μέσα χωρὶς ν' ἀπαντήση, πέταξε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ δισάκκι του καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ ψάθα, δίπλα στὸ τζάκι. Ἕνα λαδολύχναρο, τοποθετημένο πάνω στὸ τζάκι φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ πένθιμο περιβάλλον. Ἡ μοναδικὴ κάμαρα τῆς καλύβας, χωρὶς πάτωμα, ἦταν ἐπιπλωμένη μὲ τρία καθίσματα καὶ μ' ἕνα μεγάλο σεντοῦκι, ποὺ ἔπιανε ὅλο τὸν τοῖχο.

—Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε τίποτα νὰ φάω; ρώτησε ὁ ξένος.

Οἱ Κερναντὲκ ἀλληλοκυττάχθηκαν. Φαινόντουσαν σὰν νὰ δίσταζαν ν' ἀπαντήσουν. Ὁ ξένος δὲν δυσκολεύθηκε νὰ μαντέψη τὴν ἀφορμὴ τοῦ δισταγμοῦ τους. Χαμογέλασε, ἀνασήκωσε τὸ πέτσινο σακκάκι του, ἔχωσε τὸ χέρι του σὲ μιὰ πέτσινη θήκη, ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα χρυσὸ νόμισμα.

—Νά, πάρε! εἶπε στὸν Κερναντὲκ καὶ τοῦ τὸ πέταξε.

Ἐκεῖνος τὸ ἅρπαξε στὸν ἀέρα, μ' ἕναν ὑπόκωφο γρυλλισμό.

Ἡ γυναῖκα του τσακίσθηκε τότε νὰ ἑτοιμάση γιὰ τὸν ξένο λαρδί, τυρί, αὐγά.

Ὁ ἄγνωστος ἔφαγε ἀμίλητος βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Δὲν πρόσεχε διόλου τοὺς Κερναντέκ, ποὺ εἶχαν καθήσει σταυροπόδι στὸ στρῶμα τους, στὴν ἄλλη γωνιὰ τῆς κάμαρας. Ἀλλ' ἂν ἀντίκρυζε ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν παράξενη λάμψι ποὺ σκόρπιζαν τὰ μάτια τους, ἀσφαλῶς δὲν θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του σ' ἐκείνη τὴν ἀπόμερη καλύβα...

* * *

Ὁ ξένος κοιμόταν ἀπὸ δυὸ περίπου ὧρες, ἀλλ' οἱ Κερναντὲκ δὲν μποροῦσαν νὰ κλείσουν μάτι. Καθισμένοι στὸ στρῶμα

— Πάλι μωρὲ ξέχασες νὰ πάρης τὶς νότες σου;

τους συλλογιζόντουσαν μὲ ἀπληστία τὸ χρυσάφι ποὺ εἶχε ἐπάνω του ὁ ξένος.

Κάθε τόσο κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἀνυπομονοῦσαν...

Μίλησε πρῶτος ὁ Κερναντέκ:

—Ὁ ξένος αὐτὸς εἶνε ἄγνωστος... Κανεὶς δὲν τὸν ξέρει στὸν τόπο, κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνη στὴν καλύβα μας... Κι' ἔχει ἐπάνω του μιὰ θήκη γεμάτη χρυσᾶ νομίσματα.

Τὸ ἔγκλημα ἀποτελεῖ συχνὰ μιὰ κακὴ ἔμπνευσι τῆς στιγμῆς. Εἶνε μία σκοτεινὴ δύναμις, ποὺ σπρώχνει ξαφνικὰ ἕναν ἄνθρωπο νὰ σκοτώση γιὰ νὰ ἱκανοποιήση ἕνα πάθος ἰσχυρό.

Ὁ Κερναντὲκ καὶ ἡ γυναῖκα του πλησίασαν πιὸ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀντήλλαξαν χαμηλόφωνα μερικὲς λέξεις καὶ συμφώνησαν ἀμέσως. Μέσα στὸ ἡμίφως τὰ μάτια τους ἔλαμπαν περισσότερο κι' ἀπ' τὰ κόκκινα κούτσουρα, ποὺ ἀργόσβυναν στὸ τζάκι...

Ὁ σύζυγος σηκώθηκε ὄρθιος. Ἡ γυναῖκα του τὸν μιμήθηκε. Πλησίασε στὸ τζάκι, πῆρε μιὰ βαρειὰ τσιμπίδα, τὴν ἔσφιξε στὸ χέρι του, πλησίασε τὸν ξένο καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ἕνας ὑπόκωφος βρυχηθμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ ἀγνώστου ποὺ τινάχτηκε σπαρταρῶντας σὰν τὸ ψάρι, μὲ μισανοιγμένο τὸ κεφάλι. Ὁ Κερναντέκ, βλέποντας ὅτι τὸ θῦμα του κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῆ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ μὲ τὴν τσιμπίδα στὸ κεφάλι πάντα μὲ μανία, μὲ λύσσα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ ξένος δὲν κουνιόταν πειά. Ὁ Κερναντὲκ γονάτισε δίπλα του, λαχανιάζοντας καὶ τοῦ τράβηξε τὴν ζώνη ἀπὸ τὴ μέση.

—Ἔχει πολλὰ μέσα; ρώτησε ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀπαθὴς τὴν φοβερὴ αὐτὴ σκηνή.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἄνοιξαν τὴ θήκη. Μιὰ κραυγὴ ἄγριας χαρᾶς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τους ὅταν εἶδαν πὼς ἡ ζώνη ἦταν γεμάτη χρυσᾶ νομίσματα.

Ἔπρεπε ὅμως ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ πτῶμα.

Ἡ Μαρία ἐπῆρε ἀπὸ τὸ σεντοῦκι ἕνα σεντόνι κι' ἐτύλιξε μέσα σ' αὐτὸ τὸ πτῶμα.

—Ἐγὼ λέω νὰ τὸν θάψουμε ἐδῶ κοντά, στὴ χαράδρα, εἶπε ὁ Κερναντέκ. Πᾶρε ἕνα τσαπὶ ν' ἀνοίξουμε ἕνα λάκκο...

Τὸ σεντόνι εἶχε γίνει κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα. Ὁ Κερναντὲκ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ φορτωθῆ στοὺς ὤμους του, ὅταν ξαφνικὰ ἔγινε κάτι, ποὺ ἔκανε τοὺς δύο κακούργους νὰ σταθοῦν ἀκίνητοι, παγωμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Τὸ μοναδικὸ παράθυρο τοῦ δωματίου εἶχε γίνει κατακόκκινο, πιὸ κόκκινο κι' ἀπὸ τὸ σάβανο ἐκεῖνο τοῦ σκοτωμένου.

—Τί συμβαίνει; βρυχήθηκε ὁ Κερναντέκ, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ψυχραιμία του.

Ἡ γυναῖκα του πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Καὶ τότε εἶδαν κι' οἱ δυὸ μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη, ὅτι καὶ ὁ οὐρανὸς στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα εἶχε γίνει κατακόκκινος. Τὸ θέαμα ἦταν τόσο τρομακτικό, ὥστε τοὺς συγκλόνισε.

—Τὸ κόκκινο σάβανο ἀγκάλιασε ὅλο τὸν κόσμο! οὔρλιαξε ἡ Μαρία, κάνοντας τὸ σταυρό της.

Ὁ Κερναντὲκ ὅμως ποὺ δὲν ἦταν προληπτικός, πρόσεξε καλύτερα κι' ἔβγαλε τότε ἕνα σπαρακτικὸ ξεφωνητό:

—Γυναῖκα! Καίγονται οἱ θημωνιές μας!... Καίγεται ἡ περιουσία μας!...

Κι' ἔτρεξαν κι' οἱ δυὸ ἔξω, τρελλοὶ στὴ σκέψι ὅτι εἶχαν πάθει μιὰ ζημιὰ τόσο μεγάλη, λησμονῶντας τὸ πτῶμα τοῦ ξένου στὴν καλύβα τους. Ὁ Κερναντὲκ κρατοῦσε ἀκόμη σφιχτὰ στὸ χέρι του τὴ ζώνη...

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μέρος ποὺ ἦσαν οἱ θημωνιές, εἶδαν ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ τὸ τεράστιο ἐκεῖνο πυροτέχνημα. Οἱ θημωνιὲς τῶν Κερναντὲκ εἶχαν πιάσει φωτιὰ τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ οἱ δύο κακοῦργοι σκότωναν ἕναν ἄνθρωπο γιὰ λίγα χρυσᾶ νομίσματα!...

Τὸ πλῆγμα ἦταν βαρὺ γιὰ τοὺς Κερναντέκ, ποὺ περπατοῦσαν τώρα γύρω ἀπ' τὴ φωτιὰ οὐρλιάζοντας:

—Ἡ περιουσία μας!... Πάει ἡ περιουσία μας!... Καταστραφήκαμε!...

Τοῦ κάκου οἱ συγχωριανοί τους προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν.

Ἡ Μαρία μάλιστα εἶχε ἀναστατωθῆ περισσότερο ἀπ' τὸν ἄντρα της.

—Τὸ κόκκινο σάβανο! φώναξε ξαφνικὰ τραβῶντας τὰ μαλλιά της. Τὸ κόκκινο σάβανο τοῦ σκοτωμένου ἀγκάλιασε τὸν οὐρανό!... Βοήθεια! Βοήθεια!...

Τὰ λόγια αὐτὰ φάνηκαν ἀκατανόητα στοὺς χωρικούς. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὑποπτεύθηκαν κάτι καὶ σκέφθηκαν νὰ πᾶνε στὴν καλύβα τῶν Κερναντὲκ νὰ δοῦν τί συμβαίνει ἐκεῖ. Κι' ὅταν βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ ξένου τυλιγμένο σ' ἕνα σεντόνι κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα, δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν σημασία τῶν λόγων τῆς Μαρίας καὶ νὰ ἐννοήσουν τὸ δρᾶμα...

Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων δὲν μπόρεσε νὰ τιμωρήση τοὺς ἐνόχους. Γιατὶ ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς περιουσίας των, ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε χρειάσθηκε νὰ τοὺς μεταφέρουν ὄχι στὶς φυλακές, ἀλλὰ στὸ φρενοκομεῖο!...

ΖΑΝ ΤΟΥΣΣΕΛ

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἐργαστήριον

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Ἀναλαμβάνει τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν δυσμορφιῶν τοῦ προσώπου καὶ ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα εὐλογιᾶς καὶ θεραπεύει τὴν τριχόπτωσι.

Τὰ νέα ἀμερικανικὰ ρομπὸτ

Δύο ἀριστουργήματα τῆς μηχανικῆς

Στὰ ἀμερικανικὰ Ἰνστιτοῦτα στατιστικῶν καὶ στὸ Μετεωρολογικὸ Γραφεῖο τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν χρησιμοποιοῦνται ἤδη ἀξιοθαύμαστα ρομπότ, ποὺ ἐπιτυγχάνουν καταπληκτικὰ πράγματα. Τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ τῆς μηχανικῆς «τρέφονται» μὲ τρυπημένα χαρτόνια μεγέθους καρτ-ποστάλ σὰν κομμάτια ἀπὸ ρολὰ πιανόλας. Κάθε τρύπα ἀντιπροσωπεύει, ὄχι μιὰ μουσικὴ νότα, ἀλλὰ μιὰ πληροφορία, ἢ μᾶλλον ἕναν ἀριθμό.

Τὰ χαρτόνια αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴ «μνήμη» τῆς μηχανῆς. Ὅπως οἱ ἀναμνήσεις ποὺ περιέχονται στὸ μυαλό μας, μποροῦν νὰ συνδυασθοῦν μὲ χίλιους τρόπους καὶ νὰ σχηματίσουν καινούργιες ἱστορίες, ἔτσι καὶ τὰ χαρτόνια τῶν ἀμερικανικῶν ρομπὸτ ἀνακατεύονται καὶ ξεδιαλέγονται αὐτομάτως γιὰ νὰ δώσουν τὰ ζητούμενα ἀποτελέσματα.

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι εἶσθε ἰδιοκτήτης ἑνὸς πλανοδίου τσίρκου κι' ὅτι σκοπεύετε νὰ κάμετε μιὰ περιοδεία στὴν πολιτεία Νιοὺ-Τζέρσεϋ. Δὲν ξέρετε ὅμως ἂν πρέπει νὰ ξεκινήσετε τὸ Μάϊο ἢ τὸν Ἰούνιο. Πότε θἄχετε τὶς μεγαλείτερες πιθανότητες καλοκαιρίας;

Ἕνα μετεωρολογικὸ ρομπὸτ ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς πληροφορήση. Καταβροχθίζει μερικὲς χιλιάδες χαρτόνια, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς μετεωρολογικὲς παρατηρήσεις ποὺ γίνονταν καθημερινῶς στὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ ἐπὶ πολλὲς δεκάδες χρόνια. Συνδυάζει αὐτομάτως ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα κι' ἀποφαίνεται μὲ πεποίθησι:

«Τὸ Μάϊο ὑπάρχουν πιθανότητες καλοκαιρίας 55%, τὸν δὲ Ἰούλιο 30%».

Τροποποιῶντας κάπως τὸν «ἐγκέφαλο» αὐτῶν τῶν ρομπότ, οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες μποροῦν νὰ μάθουν... πότε θὰ πεθάνουν οἱ πελάτες τους κι' ἑπομένως νὰ ἐξασφαλισθοῦν σχεδὸν ἀπ' τὶς ζημίες! Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ ρομπὸτ συγκεντρώνει ἕνα πλῆθος ἀπὸ πληροφορίες γιὰ τοὺς θανάτους τῶν πελατῶν κάθε κατηγορίας κατὰ τὰ προηγούμενα χρόνια καὶ βγάζει ἀπ' αὐτοὺς ἕνα μαθηματικὸ τύπο. Κατόπιν ἕνα δεύτερο ρομπότ, ἐφωδιασμένο μὲ ἠλεκτρικὸ μοτέρ, κάνει αὐτομάτως τοὺς ὑπολογισμοὺς ποὺ ἀπαιτεῖ αὐτὸς ὁ τύπος καὶ καταρτίζει «πίνακες θνησιμότητος» μὲ τοὺς ὁποίους κανονίζεται πόσα ἀσφάλιστρα θὰ πληρώση κάθε πελάτης.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ προφητικὸ ρομπὸτ δὲν μπορεῖ νὰ καθορίση ὅτι θὰ πεθάνουν μέσα στὸ χρόνο ὁ κύριος Τάδε ἢ ὁ Δεῖνα. Ὑποδεικνύει ἀριθμούς, καὶ ὄχι πρόσωπα. Πληροφορεῖ δηλαδὴ τὴν ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία ὅτι ἀπὸ 10.000 πρόσωπα ὡρισμένης κατηγορίας (ἡλικίας, ἐπαγγέλματος κλπ.) θὰ πεθάνουν π. χ. τὰ 134 πρὶν ἀπὸ τὶς 31 Δεκεμβρίου. Κι' ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐπιτρέπει στὴν ἑταιρεία νὰ κερδίση περισσότερα χρήματα ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς!

Ὁ δόκτωρ Γκάλλουπ, διευθυντὴς τοῦ περιφήμου ὁμωνύμου Ἰνστιτούτου Βολιδοσκοπήσεως τῆς ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης, χρησιμοποιεῖ ἕνα ρομπὸτ γιὰ τὴν κατάταξι τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν δημοψηφισμάτων ποὺ διοργανώνει κάθε τόσο. Σ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα ὀφείλεται καὶ ὁ καθορισμὸς τοῦ τύπου τοῦ «μέσου Ἀμερικανοῦ» σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς διαφόρων στατιστικῶν: Ἀνάστημα 1.75. Βάρος 72 κιλά. Κάνει καθημερινῶς μιὰ διαδρομὴ 3.200 μέτρων σὲ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸ σπίτι του στὸ γραφεῖο του. Παίζει σὲ διάφορα τυχερὰ παιγνίδια καὶ χάνει περισσότερα ἀπ' ὅσα κερδίζει.

Τὰ μαλλιά του πρέπει νἆναι μᾶλλον μαῦρα ἐφ' ὅσον τὸ χρῶμα αὐτὸ συναντᾶται στὰ 50% τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἐνῶ τὰ 25% ἔχουν μαλλιὰ ἄσπρα ἢ γκρίζα καὶ τὰ 10% ἔχουν ξανθά.

Τὰ 40% ἔχουν μαῦρα μάτια καὶ τὰ 30% ἔχουν γαλανά.

Τὰ 60% τῶν Ἀμερικανῶν προτιμοῦν τὶς μελαχροινὲς γυναῖκες, τὰ 30% προτιμοῦν τὶς ξανθὲς καὶ τὰ ὑπόλοιπα 10% τὶς κοκκινομαλλοῦσες.

Γιὰ τὸν «μέσο Ἀμερικανό» τὰ σπουδαιότερα χαρίσματα μιᾶς συζύγου δὲν εἶνε ἡ ὀμορφιά, ἀλλὰ ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ νοικοκυροσύνη. Παρ' ὅλη τὴν προοδευτικὴ νοοτροπία του δὲν χωρεῖ στὸ μυαλό του ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ γίνη Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Ὁ «μέσος Ἀμερικανὸς» συμβουλεύει τοὺς νέους νὰ μὴ παντρεύωνται πρὶν ἀπὸ τὰ 25 χρόνια τους καὶ τὰ κορίτσια πρὶν ἀπ' τὰ 21 ἂν θέλουν νἄχουν τὶς μεγαλείτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας στὸ γάμο τους. Ἔτσι τουλάχιστον βεβαιώνουν οἱ στατιστικές.

Καθορίζει ἐπίσης ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παντρεύεται καὶ νὰ σχηματίζη οἰκογένεια, πρὶν φθάση νὰ κερδίζη 50 δολλάρια τὴ βδομάδα. Εἶνε ὑπὲρ τῶν ἀρραβώνων μακρᾶς διαρκείας καὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ αἵματος πρὶν ἀπ' τὸ γάμο. Θεωρεῖ ὠφέλιμη τὴ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν μαθητῶν στὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως. Δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν ἁπλούστευσι τῶν νόμων τοῦ διαζυγίου καὶ ἀποδίδει τοὺς περισσοτέρους συζυγικοὺς καυγάδες στὶς ἑξῆς τρεῖς αἰτίες: τὸ χρῆμα, τὴ ζήλεια καὶ τὰ παιδιά.

Δηλαδὴ ἕνα ἀντρόγυνο γκρινιάζει συνήθως γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ φοβερὴ ζηλοτυπία καὶ τελευταία ἡ ἰδιαίτερη συμπάθεια τῶν γονέων σ' ὡρισμένα παιδιά τους.

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Θεριακλῆκι

Ἡ Ἐφταλία ξεπόρτισε πρωΐ-πρωΐ, γιατί, ἐπὶ τέλους, βγῆκε τὸ ἰλάμι πὼς θὰ δίνανε στὸ συνοικισμὸ τὰ 25 δράμια καφέ. Κόσμος καὶ κοσμάκης περίμενε. Στέκει κι' ἡ Ἐφταλία στὴν ἀτέλειωτη οὐρά.

— Ηβοί, θὰ μᾶς βγάλουν τὴν ψυχὴ ἀνάποδα! Τί ὥρα, καλέ, θὰ τὸν μοιράσουνε; ρωτάει.

— Ποιὸς ξέρει, Ἐφταλία μου; Σὰν θὰ γίνη τὸ κέφι τους!

— Δυὸ μῆνες τώρα τὸ τρεμενάρουνε καὶ μᾶς ψευτογελοῦνε, κι' ὅπως εἶμαι θεργιακλοῦ, δεν ἔχω πιὰ ντερμάν· καὶ ντεχγιαντισμό! λέει ἡ Ἐφταλία.

Κυττάζει μιὰ τὸ καφετζήδικο καὶ μιὰ τὸν οὐρανό, γιατί ἀρχίζει στάλα-στάλα ἡ βροχή. Φταρνίζεται ἐφτὰ φορές, βήχει ἄλλες δεκαεφτά. Τὴν σπρώχνουν ἀπὸ δῶ, τὴν σφίγγουν ἀπὸ κεῖ, τὴν ζουλοῦνε, τὴν κάνουνε λυῶμα! Κι' ἔτσι, ρωστὸς πιὰ μπαρουτχανᾶς, εἶνε ἕτοιμη νὰ κρεπάρη!» Ἀπ' τὴ μύτη νὰ τὴν πιάσης, σίγουρα θὰ σκάση!

— Νταβράιτα, Ἐφταλία μου, τὸ ζόρι ὁ Θεὸς τὄδωκε, τσ' εἶπε ἡ πισινή τση.

Κι' ἡ βροχὴ πέφτει τώρα ἕνα γκερεμέ, ἀπ' τὸ κεφάλι στ' αὐτιά, στὴ μύτη, στὸ κάτω σαγόνι, κι' ἀπ' τὸ σαγόνι στὸν κόρφο τση, τὴν γαργαλᾶ, ἀνατριχιάζει κι' αναστενάζει. Μὰ κάνει ἀκόμα ὑπομονή. Κουμπώνεται, κουκουλώνεται.

Ἔξαφνα μιὰ κουμπάρα τση περαστικιὰ στάθηκε καὶ τση φώναξε:

— Καλὲ Ἐφταλία, θὰ μπουντιάσης! Τί χάλια εἶνε αὐτά; Ἤγινες σὰν μαδημένη ὄρνιθα!..

Κι' ὅσο τ' ἀκούει ἡ Ἐφταλία ἀφρίζει, μουγκρίζει καὶ χλιμιντρίζει.

Εὐτυχῶς ἦρθε πιὰ ὁ καφές.

Κι' ἡ Ἐφταλία βρεμένη, στραπατσαρισμένη καὶ μπαϊλντισμένη, μὲ τὴν ψυχὴ στα δόντια, πλησίασε στὸ τεζιάκι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, φρέσκια-φρέσκια, σπρώχνοντας, ζουλώντας καὶ τσαλαπατῶντας, ἐμφανίζεται στεγνὴ καὶ ξερακιανὴ σὰν μονὴ ἀδιορέττα, ἡ Σταχάρα τοῦ Μαντάρα, καὶ μὲ τὰ μαλιμάτια καὶ τὰ γκεδεζέλικια τση ζυγώνει, ἡ καταφερτζοῦ, καὶ μπαίνει μπρός.

— Μωρὴ κατσίκα, ποῦ πᾶς; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

— Εἶνε γνωστός μου ὁ καφετζῆς καὶ θέλω νὰ τοῦ πῶ κάτι...

— Μωρηηηηή! Ποὺ νὰ σοῦ πῆ ὁ παπᾶς στ' αὐτί, κάτσε πίσω νὰ μὴ σὲ ξεμαλλιάσω!..

Ἀμέσως ἀναστατώθηκε οὔλη ἡ οὐρὰ καὶ οὔρλιασε ἡ μαρίδα:

— Δῶσε τση! Βάρα την!

Κι' ἡ Ἐφταλία, σωστὸ θεριὸ τσ' Ἀποκαλύψεως, χύμηξε πάνω τση καὶ πιαστήκανε μαλλιὰ μὲ μαλλιά.

— Βρὲ Ἐφταλία, πῶς τὴν ἤκανες σ' αὐτὰ τὰ χάλια; Εἴχατε προηγούμενα; τὴ ρώτησε μετὰ τὸν καυγᾶ ὁ Μάνθος ὁ χωροφύλακας ποὺ περαστικὸς ἀπὸ κεῖ μπεζέρισε νὰ τση χωρίση.

— Ὄχι, Μάνθο μου, δὲν εἴχαμε προηγούμενα, ἀλλὰ πές μου, ἐσὺ θὰ νταγιαντοῦσες νάσαι χαρμάνης δυὸ μῆνες χωρὶς καφέ; Λοιπὸν θὰ νταγιαντοῦσες νὰ βρέχη σιτζίμι νὰ φᾶς μὲ τὸ τουλοῦμι οὔλη αὐτὴ τὴ βροχή, νὰ ξεροσταλιάζης ἀπ' τὴ μαύρη νύχτα καὶ νἄρθη μιὰ σουρουκλεμὲ νὰ σοῦ πάρη τὴ θέσι καὶ νὰ σὲ κογιονάρη; Πές μου, ἔτσι νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾶς, θὰ τὸ νταγιαντοῦσες; Ἐσὺ ἂν ἤσουνα τί θἄκανες;

— Θὰ τὴν ἔγδερνα! εἶπε ὁ Μάνθος, ποὺ σίγουρα θἆταν κι' αὐτὸς θεργιακλῆς στὸν καφέ.

— Αὐτὸ κι' ἐγὼ ἤκανα, φώναξε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ἔπειτα πῆρε τὸν καφὲ τση κι' ἤφυγε μεγαλόπρεπη.

Κι' ὅταν ἤφταξε σπίτι τση, σκασμένη στὰ γέλια, τὰ ρακοντάριζε στὴ γυναικογειτονιά.

— Βρὲ Ἐφταλία μου, τῆς εἶπαν, ἂς παράβλεπες, εἶνε κι' αὐτὴ θεργιακλοῦ.

— Δὲν πειράζει, ἀπάντησε ἡ Ἐφταλία. Ἔτσι τσ' ἤκοψα τὸ θεργιακλῆκι!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΤΟ ΣΚΑΡΠΙΝΑΚΙ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Κιρκὸρ μὲ τὴν παρέα του πήγανε στὸ σινεμὰ ποὺ παιζότανε «Ὁ ἱπτάμενος μάγος».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Κιρκὸρ σεκλεντίστηκε καὶ σηκώθηκε νὰ βγῆ ν' ἀναπνεύση λίγον ἀέρα.

— Ἄιντε... τσιγάρο γιαπαλούμ, εἶπε στὸ Στόκλη.

Ἀλλὰ καθὼς προχωροῦσε μὲ βία πρὸς τὴν ἔξοδο, πάτησε χωρὶς νὰ θέλη μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματος του ἕνα λεπτὸ ποδαράκι. Ἦταν σκοτάδι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ δῆ, ἄκουσε ὅμως τὴν φωνὴ ποὔβγαλε ἀπ' τὸν πόνο τὸ θῦμα του καὶ σπάραξε ἡ καρδιά του.

— Ἀμὰν ἀμάν!... Μπαρντόν, μάξους ντὲν ἤκανα, γιαβρούμ, μουρμούρισε ντροπιασμένος ὁ Κιρκόρ.

Ἦταν τόσο μελωδικὴ ἡ φωνοῦλα τῆς κοπέλλας ποὺ ἀμέσως σχημάτισε καλὴ ἰδέα γιὰ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ ποδαριοῦ ποὺ πάτησε.

Ὅταν τέλος ἔσκυψε καὶ τὴν πρόσεξε καλύτερα, εἶδε ὅτι πραγματικῶς ἦταν σωστὴ ντάρντανα!

— Τί ἔπαθες Νίτσα; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ διπλανή της.

— Τίποτα... Μοῦ πάτησαν τὸ πόδι, ἀπάντησε ἡ Νίτσα.

— Βάϊ! Βάϊ! Αὐτὸ μουαλεμπὶ εἶνε!... φώναξε ὁ Κιρκὸρ ἐνθουσιασμένος ποὺ ἔμαθε τ' ὄνομα της.

Καὶ πρόσθεσε:

— Βάλλα μπιλλαχ, σασιρντιμ!

Ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν ὄμορφη Νίτσα.

Ἀλλὰ τὴν βρῆκε τώρα νὰ ψαχουλεύη τὸ πάτωμα.

— Χάσατε τίποτα μπέ; τὴ ρώτησε.

— Ναί, ἀλλὰ μὴν ἐνοχλεῖσθε... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη γλυκά.

— Κάτσε λοιπὸν στ' αὐγά σου! τοῦ φώναξε σκασμένος στὰ γέλια ὁ Στόκλης.

Ἡ ἔρευνα τῆς Νίτσας μέσα στὸ σκοτάδι, ὅπως ἦταν σωματώδης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καλοσκύψη, δὲν ἦταν φαίνεται ἀποτελεσματικὴ καὶ φουρκισμένη εἶπε στὸν Κιρκόρ:

— Νὰ τί συμβαίνει, κύριε: Πρὸ ὀλίγου μὲ πατήσατε καὶ γιὰ ν' ἀνακουφισθῶ ἀπ' τὸν πόνο τίναξα δυὸ φορὲς τὸ πόδι μου κι' ἔτσι μοῦ ἔφυγε τὸ παπούτσι μου γιατὶ ἦταν καὶ λίγο μεγάλο. Καὶ ψάχνω τώρα κι' εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ βρῶ. Κάποιος θὰ περνοῦσε καὶ τὄσπρωξε κι' ἔπειτα ἄλλος κι' ἄλλος καὶ, ποιὸς ξέρει, ποῦ βρίσκει τώρα!

— Ἐγκὼ τὰ σοῦ τὸ βρῶ γιαβρούμ. Μεράκ ἔτμα φώναξε ὁ Κιρκόρ, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ βρῆ τὸ χαμένο νοβάκι.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνοῦσε, τὸ παπούτσι δὲν βρισκόταν κι' ἡ Νίτσα, σὲ λίγο θὰ ἔβγαινε ἀπ' τὸ σινεμὰ πηδῶντας σὰν κουτσή! Τότε ὁ Κιρκὸρ συνέχισε πιὸ πέρα τὴν ἀναζήτησι καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ τὸ βρῆ.

— Μπράβο μωρέ!... Δῶσε το λοιπόν, τοῦ φώναξε ὁ Στόκλης.

— Ἐγκώ, μπρὲ ἰτρελλὸς ντὲν εἶμαι τοὔπε κρυφὰ ὁ Κιρκὸρ κι' ἔχωσε ὁ κατεργάρης τὸ παπούτσι στὴν τσέπη του.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ παράστασις κι' ἔφυγε ὅλος ὁ κόσμος, οἱ δυὸ κοπέλλες ἀπελπισμένες γυρεύανε ἀκόμα τὸ παπούτσι.

Τέλος ὅταν εἶδαν πὼς ἡ ὥρα περνοῦσε ἀνώφελα δεχτήκανε τὴν πρότασι τοῦ Κιρκὸρ νὰ πᾶνε σπίτι τους μ' ἕνα ταξί.

Κι' ἔτσι πηδῶντας ἡ Νίτσα, σὰν κουτσὴ μὲ τὸ ἕνα της πόδι, μπῆκε στ' ἁμάξι. Καὶ τότε πάλι ὁ Κιρκὸρ πρόσεξε κι' ἄκουσε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της.

— Ἐγκὼ μπρέ, ἀπὸ ἱπτάμενος μάγος ποὺ σινεμὰ εἶδες, μπὶν ντεφὰ πιὸ μπιρλιντζῆς εἶμαι! εἶπε στὸ Στόκλη κι' ἔτριβε τὰ χέρια του, καὶ χοροπηδοῦσε χαρούμενος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καταφερτζῆς Κιρκὸρ καλοντυμένος καὶ φρεσκοξουρισμένος, πῆγε στὸ σπίτι τῆς νέας στὴν ὁδὸν Πυθαγόρα 13.

Σὲ λίγο εἶχε μπροστά του τὴν ὄμορφη Νίτσα. Μόλις τὴν πλησίασε ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ παπούτσι της καὶ τῆς εἶπε μελοδραματικά:

— Ἰστὲ βρῆκα γιαβρούμ! Μέσα σ' αὐτὸ σκαρπινάκι σου ἔχω βαλμένη καρντιά μου. Πρόσεξε νὰ μὴν τὴν κάνης πατημένη, κουζούμ.

Δὲν πρόφταξε νὰ τελέψη τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγησι κι' ἕνας μαντραχαλᾶς, σωστὸς ἀθλητής, πετάχτηκε καὶ μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιὲς τὸν κουτρουβάλησε στὴ σκάλα.

Κι' ὁ Στόκλης ποὺ περίμενε κάτω σκασμένος στὰ γέλια ξεφώνισε:

— Ἀφερὶμ Κιρκόρ! Τώρα γένηκες ὄχι ἱπτάμενος μάγος ἀλλὰ λαγὸς ἱπτάμενος!

— Σκασμένος νὰ ἔνεσαι μπέ, φώναξε ὁ Κιρκόρ. Ἐγὼ ἰσκοτωμένο θὰ κάνω τὸ μαντραχαλᾶ καὶ θὰ τοῦ πάρω τὸ κουζοὺμ Νιτσάκι.

Σ. Ρ.

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Παρεξήγησις

Μωρὲ τί μοῦ λές, χρυσέ μου! Εἶσαι ὅλο παράπονα μαζί μου. Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Μπᾶ; Ἐπειδὴ δὲν ἦρθα τὴν Πρωτοχρονιὰ νὰ σοῦ εὐχηθῶ τὰ χρόνια πολλὰ καὶ νὰ σοῦ πῶ τὸ «αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος»! Γι' αὐτό, λοιπόν, μοὔχεις κρεμάσει κάτι μουτράρες δυόμιση πήχες μιὰ βδομάδα τώρα καὶ μοῦ παρασταίνεις τὸ βαρὺ καὶ τὸν ἀσήκωτο; Μπᾶ, μπᾶ; Μὲ παρεξήγησε καὶ ἡ κυρία; Τί μοῦ λές; Τῆς κακοφάνηκε πολύ, αἴ; Καὶ μοῦ τὸ λὲς ἔτσι ἀπότομα, βρὲ παιδί μου, χωρὶς νὰ μὲ προετοιμάσης ψυχολογικῶς καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆς ὅτι μπορεῖ νὰ μοὔρθη καμμιὰ ξαφνικὴ ταραχή; Μὰ τὰ λένε ἔτσι αὐτὰ τὰ πράγματα;..

Ἂν στενοχωρήθηκα, λέει; Μὰ δὲν μὲ βλέπεις, χριστιανέ μου; Ἔχω πάρει μιὰ σκασίλα ποὺ δὲν ξέρω πῶς νὰ συνέλθω. Βρὲ δὲν μὲ παρατᾶς, ἄνθρωπέ μου, λέω γώ, κι' ἐσὺ καὶ ἡ προκομμένη σου, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι πρωΐ-πρωΐ γιὰ νεῦρα; Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ βρὲ θἄρθω ἐγὼ ὁ Πελοπίδας πρωτοχρονιάτικα νὰ σᾶς χτυπήσω τὴν πόρτα καὶ νὰ σᾶς πῶ ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ; Γιὰ ποιὸ λόγο; Πῶς; Ἔτσι συνηθίζεται; Καὶ δὲν πάει νὰ συνηθίζεται; Ἐγὼ δὲν τὸ συνηθίζω. Ξέρεις τί συνηθίζω ἐγώ; Ἐγώ, λοιπόν, συνηθίζω αὐτὴ τὴν ἡμέρα ν' ἀμπαρώνουμαι στὸ σπίτι μου, νὰ κλείνω πόρτες καὶ παράθυρα καὶ νὰ βάζω ἀπόξω μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ λέει: «Ὁ κ. Πελοπίδας ἀπουσιάζει». Καὶ ξέρεις γιατί τὸ κάνω αὐτό; Ἄκου το γιὰ νὰ μάθης. Αὐτὸ τὸ κάνω ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ λέω τὰ χρόνια πολλὰ καὶ ν' ἀκούω συνεχῶς τὸ ἴδιο, σὰν χαλασμένη πλάκα τοῦ γραμμοφώνου: «Καλημέρα σας, κύριε Πελοπίδα. Χρόνια Χρόνια πολλά... Καλημέρα σας, κύριε Πε- Χρόνια πολλ... Καλημέρα σας, κύριε Πελοπίδα. Χρόνια πολλά...» Καὶ μοῦ λὲς τώρα ἐσὺ καὶ ἡ προκομμένη σου νὰ ξεσηκωθῶ τέτοια μέρα, νὰ στριμωχτῶ στὸ τρὰμ καὶ νὰ κουβαληθῶ στὴν ἄλλη ἄκρη, γιὰ νὰ σᾶς πῶ αὐτὸ ποὺ δὲν θέλω ν' ἀκούω! Δὲν εἴμαστε καλά...

Κι' ἅμα πῶ δηλαδὴ τὰ χρόνια πολλά, τί θὰ γίνη; Θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια, ἐπειδὴ τὸ λέω ἐγώ; Ἢ θὰ ζήσω ἐγώ, ἐπειδὴ τὸ λέτε ἐσεῖς; Βρὲ δὲν πᾶς νὰ κουρεύεσαι! Κι' ἐξ ἄλλου μὲ ρωτᾶς ἂν θέλω νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια; Μὲ ρωτᾶς ἂν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ βλέπω τὰ μοῦτρα σου εἴκοσι ἢ τριάντα χρόνια νὰ μ' ἐνοχλοῦν καὶ νὰ μοῦ χαλᾶνε τὸ κέφι κάθε μέρα; Ὄχι, κύριε. Ἐγὼ δὲν λέω τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη καὶ ξέρε το.

Ἀλλὰ καταλαβαίνω γιατί θέλετε νὰ σᾶς κουβαληθῶ στὸ σπίτι γιὰ τὰ χρόνια πολλά. Γιὰ λόγους ὑστεροβουλίας. Μάλιστα, μάλιστα. Λέτε μὲ τὸ μυαλό σας: Τέτοια μέρα δὲν θἄρθη μὲ ξερὰ τὰ χέρια. Ὅλο καὶ κάτι θὰ φιλοτιμηθῆ νὰ φέρη. Αὐτὸ εἶνε. Καὶ γι' αὐτὸ σοῦ κακοφάνηκε καὶ σένα καὶ μὲ παρεξήγησε καὶ ἡ συμβία σου. Μωρὲ σᾶς ξέρω ἐγὼ ἐσᾶς. Ἔννοια σας. Λοιπόν, βάλτο καλὰ στὸ νοῦ σου, ἄνθρωπέ μου, αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ ἐπισκέψεις δὲν κάνω. Ἐγὼ χρόνια πολλὰ δὲν λέω. Ἐγὼ δῶρα δὲν πάω γιατὶ δὲν ἔχω δηλώσει ἀκόμα γιὰ κορόϊδο. Κι' ἂν σοῦ κακοφάνηκε ἐσένα, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει. Καὶ ἂν μὲ παρεξήγησε ἡ συμβία σου, θὰ βάλω τὴ σκοῦπα μου νὰ κλαίη. Καὶ νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι: Ἀπὸ σήμερα νὰ μοῦ κόψης καὶ τὴν καλημέρα. Αὐτὸ εἶνε ἕνα δῶρο ποὺ θὰ μοῦ κάνης καὶ θὰ τὸ ἐκτιμήσω πολύ. Καὶ τώρα πάρε τὴν κυρία συντροφιὰ καὶ ἄμετε στὸ διάολο ἀμφότεροι.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

● ●

Ἡ μόνη ἐξήγησις

— Ἀπὸ τὶς ἕξη καρέκλες ποὺ μοῦ πουλήσατε προχθὲς οἱ τρεῖς ἔσπασαν κιόλας.

— Περίεργο πρᾶγμα. Μήπως κάθησε κανεὶς ἐπάνω;

Φάρσες... χωρὶς Πρωταπριλιά

Πόσο εὐκολόπιστοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι

Οἱ δημοσιογράφοι, οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι ἔχουν σκαρώσει τὶς πιὸ ἐπιτυχημένες φάρσες ἢ ἀθῶες ἀπάτες. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶνε μεγάλα παιδιά, ποὺ θέλουν νὰ διασκεδάσουν. Κι' ἐπινοοῦν τεράστια ψέμματα... χωρὶς κἂν νἄνε Πρωταπριλιά!

Ὁ περίφημος συγγραφεὺς Ἔδγαρ Πόε δημοσίευσε, τὸ 1844, σὲ μιὰ ἔκτακτη ἔκδοσι τοῦ «Ἡλίου τῆς Νέας Ὑόρκης» τὴν περιγραφὴ τῆς διαβάσεως τοῦ Ἀτλαντικοῦ σὲ 3 ἡμέρες. Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ὑπετίθετο ὅτι εἶχε γίνει ἀπὸ 8 ἀεροναῦτες, μὲ μιὰ νέα πτητικὴ μηχανή. Δημοσιεύτηκε μάλιστα καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς μηχανῆς αὐτῆς, ὅμοιας κάπως μὲ ζέππελιν κι' ἐφωδιασμένης μὲ μιὰ ἕλικα ποὺ ἐκινεῖτο... μὲ ἐλατήριο! Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται διάβασαν μὲ κατάπληξι αὐτὴ τὴν ἀφήγησι καὶ τὴν πίστεψαν ὡς πραγματική. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐφημερίδα ὡμολόγησε ὅτι ἦταν φανταστική ἀλλὰ τόσο καλογραμμένη ὥστε ἄξιζε νὰ δημοσιευθῇ...

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα τὸ 1835 δημοσίευσε μιὰ δῆθεν ἀνακοίνωσι τοῦ ἀστρονόμου Τζὼν Χέρσελ, ἀπ' τὸ Καιηπτάουν, ὁ ὁποῖος βεβαίωσε ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει μὲ τὸ ἰσχυρὸ τηλεσκόπιό του... διάφορα θαύματα τῆς Σελήνης: λόφους ἀπὸ ἀμεθύστους κοπάδια ἀπὸ παράξενα ζῶα (μῖγμα μονοκεράτων βουβαλιῶν καὶ κατσικιῶν) καὶ πολλὰ ἄλλα περιεργότατα πράγματα!... Ὁ Χέρσελ ἔσπευσε νὰ διαψεύσῃ κατηγορηματικὰ αὐτὸ τὸ δημοσίευμα. Κι' ὅμως ὁ κόσμος ἐξακολούθησε νὰ πιστεύῃ τὴ φανταστικὴ ἐκείνη ἀφήγησι ποὺ τὴν ξαναδημοσίευσαν καὶ πολλὲς ἄλλες ἐφημερίδες...

Ἕνας Αὐστραλὸς ἐκδότης ἔστελνε σ' ὅλα τὰ κορίτσια, ποὺ ἐδημοσιεύοντο οἱ ἀρραβῶνες τους στὶς ἐφημερίδες, μιὰν ἐγκύκλιο μὲ τὴν ὁποία τοὺς ἐπρότεινε ν' ἀγοράσουν τὸ βιβλίο «Τί πρέπει νὰ ξέρῃ κάθε νέα πρὶν παντρευτῇ». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πούλησε μέσα σὲ 18 μῆνες 50.000 ἀντίτυπα ἑνός... ὁδηγοῦ μαγειρικῆς!

Ὁ γνωστὸς μουσικὸς Φρὶτς Κράϊσλερ ἔπαιζε συχνὰ στὶς συναυλίες του διάφορα κομμάτια Ἰταλῶν συνθετῶν τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνος. Ἔτσι τοὐλάχιστον βεβαίωνε. Πολλὰ χρόνια ὅμως ἀργότερα ὡμολόγησε ὅτι τὰ εἶχε συνθέσει ὁ ἴδιος!

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Πὼλ Μπιρὼλ, τῆς ἐφημερίδος «Ἐκλαίρ», ἔστειλε κάποτε μιὰ ἐγκύκλιο στοὺς βουλευτὰς καὶ γερουσιαστὰς μὲ τὴν παράκλησι νὰ ὁρίσουν μιὰ ἀντιπροσωπεία τους γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ «μεγάλου πρωτοπόρου τῆς δημοκρατίας» Ἡγησίππου Σιμόν. Πράγματι δέχθηκαν νὰ παρευρεθοῦν στὴν τελετὴ 15 γερουσιασταὶ καὶ 9 βουλευταὶ — μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕνας πρώην Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Τότε ὁ Μπιρὼλ ὡμολόγησε, ἀπ' τὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδος του, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας κι' ὅτι ὁ Σιμὸν ἦταν... δημιούργημα τῆς φαντασίας του!

Ἐπίσης ἀνύπαρκτος ἦταν ὁ Ρῶσσος συγγραφεὺς Φεντὸρ Βλαντιμὶρ Λάρροβιτς, ποὺ τὸν παρουσίασαν δύο Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι τὸ 1918 ὡς «πατέρα τῆς ρωσσικῆς φιλολογίας». Τριακόσια μέλη τῆς «Λέσχης τῶν Συγγραφέων» τῆς Ν. Ὑόρκης παρευρέθησαν στὸ διάβασμα διαφόρων ποιημάτων του καὶ στὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ πορτραίτου του. Ἐξεδόθη ἕνα βιβλίο γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὸ ἔργον του, μὲ τὴ συνεργασία γνωστοτάτων λογοτεχνῶν καὶ ἱστορικῶν. Ἕνας καθηγητὴς εἶχε γράψει ἕνα ὁλόκληρο κεφάλαιό του μὲ τὸν τίτλο «Ὁμιλία μὲ τὸν Λάρροβιτς». Οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἐξεθείασαν τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ πολλοὶ κριτικοὶ ἐξέφρασαν τὴ λύπη τους γιατὶ ἦσαν ἄγνωστα στὸ ἀμερικανικὸ κοινὸν τὰ ἔργα ἑνὸς τέτοιου ἐξαιρετικοῦ συγγραφέως!... Μόνο μετὰ 14 χρόνια ἕνας Σουηδὸς ἀθλητικὸς συντάκτης ἐφημερίδων ἀνεκάλυψε τὴ φάρσα καὶ οἱ δυὸ πρωταίτιοι τὴν ὡμολόγησαν.

Πολὺ περισσότερο καιρὸ διήρκεσε μιὰ ἄλλη ἀθῶα ἀπάτη: Τὸ 1760, μετεφράσθησαν στὴν ἀγγλικὴ κι' ἐξεδόθησαν ἀπ' τὸν Τζέϊμς Μάκφερσον τὰ ποιήματα τοῦ ἀρχαίου Οὐαλλοῦ ποιητοῦ Ὀσσιάν. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε ποτὲ γιὰ τὴ γνησιότητά τους. Μάλιστα τὰ ποιήματα αὐτὰ δημιούργησαν μιὰ νέα λογοτεχνικὴ σχολὴ στὴ Γαλλία καὶ τὴ Γερμανία. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ εἶχε ἀνακαλύψει καὶ μεταφράσει ἔγινε διάσημος στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων... ὡς ὅτου ἀποκαλύφθηκε ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ Ὀσσιὰν δὲν ὑπῆρξε ποτέ!

Πιὸ ἀστεία ἀκόμη ἦταν ἡ φάρσα τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Γιόζεφ Σ'πλεϋ ποὺ ἐξέδωσε τὸ 1925, στὴ Ν. Ὑόρκη, ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Βασιλεὺς Ἰωάννης». Πολλοὶ κριτικοὶ τὸ ἐπαίνεσαν ὡς ἀριστούργημα πρωτότυπης καὶ μοντέρνας τέχνης ἐνῶ ἄλλοι τὸ χαρακτήρισαν «ἀκαταλαβίστικο». Ἐνάμισυ χρόνο ἀργότερα κάποιος Ἄγγλος ἀναγνώστης ἀνακάλυψε τυχαίως ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ ἂν τὸ διάβαζε κανεὶς ἀνάποδα ἀπ' τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ μερικὰ γνωστότατα ποιήματα ἕνα... κατάλογο ρούχων τῆς μπουγάδας καὶ ἕνα τμῆμα ὁδηγοῦ Μουσείου!...

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, δυὸ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι συγκέντρωσαν πλέον ἀπὸ 3.000 ὑπογραφὲς κάτω ἀπὸ μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὸ Κογκρέσσο γιὰ τὴ χορήγησι ἰσοβίας συντάξεως... στὴ χήρα τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου!

Θὰ τελειώσουμε μὲ μιὰ φάρσα ποὺ σκάρωσαν οἱ Ἄγγλοι στοὺς Γερμανοὺς τὸ 1940. Τὰ βρεταννικὰ ἀεροπλάνα ἔρριξαν στὴ Γερμανία ἑκατοντάδες «βόμβες» ποὺ περιεῖχαν ἕνα ταχύμετρο, ἕνα ραδιόφωνο, ἕνα θερμόμετρο, ἕνα διαβήτη, σωλῆνες, ἀσφάλειες, ἐξαρτήματα ἑνὸς ξυπνητηριοῦ καὶ δοχεῖα μ' ἕνα μπλὲ ὑγρό. Ἑκατοντάδες λοιπὸν Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ἔστυβαν τὸ μυαλό τους ἐπὶ ἕνα χρόνο, γιὰ νὰ βροῦν τί ἦταν αὐτὸ τὸ «νέο ὅπλον»... ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἐπρόκειτο περὶ μπλόφας!

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ περίεργα

Στὴν Μαύρη θάλασσα κάτω τῶν 2000 μέτρων βάθους δὲν ὑπάρχει ζωή, ἐνῶ στὶς ἄλλες θάλασσες ἀφθονοῦν τὰ ζῶα σὲ βάθος μέχρι 7000 μέτρων. Ἡ αἰτία εἶνε ὅτι τὰ νερὰ τῆς Μαύρης θάλασσας περιέχουν μεγαλύτερη ποσότητα ὑδροθείου.

★

Οἱ ἄνεμοι στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πνέουν πολλὲς ὧρες ἐνωρίτερα πρὶν φτάσουν στὶς ἀκτές. Εἶνε ἐξακριβωμένο ἀκόμη ὅτι οἱ παλίρροιες ἂν ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς ἀνέρχονται σὲ περισσότερο ὕψος τοῦ ὑπολογιζομένου σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

★

Τὸ καθαρὸ νερὸ ὅσο κι' ἂν χτυπιέται ποτὲ δὲν ἀφρίζει. Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀφρίζουν ὅταν φυσᾷ ἄνεμος γιατὶ στὸ θαλάσσιο νερὸ εἰσχωρεῖ ἀέρας.

★

Ἡ προσωνυμία «Γιάνκης» ποὺ ἀποδίδεται στοὺς κατοίκους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, προῆλθε ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς τῆς Μασσαχουσέτης ποὺ ἀποκαλοῦσαν τοὺς Ἄγγλους ἀποίκους «gengees». Εἶνε δηλαδὴ παραφθορὰ τῆς γαλλικῆς λέξεως Anglais.

★

Οἱ θάνατοι ἀπὸ φθίσι ἐλαττώθηκαν κατὰ 68% στὰ τελευταῖα 25 ἔτη. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸ ἐλαττώθηκε κατὰ 94%.

★

Τὸ περίφημο καὶ πασίγνωστο «Ὀκέϊ» ποὺ τ' ἀκοῦμε τόσο συχνὰ τελευταῖα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους προῆλθε ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν Τζάκσον ἦταν πολὺ ἀνορθόγραφος. Νομίζοντας ὅτι οἱ λέξεις «all correct» (ὅλα σωστά) γράφονται «oll korrect» συνήθιζε νὰ μονογράφῃ ὅσα ἔγγραφα ἐνέκρινε μὲ τὰ ἀνορθόγραφα ἀρχικὰ O.K. Κι' ἔτσι τὸ «Ὀκέϊ» παρέμεινε μέχρι σήμερα καὶ διεδόθη σ' ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ. 2) ΟΡΟΦΗ — ΜΑΝΙΑ. 3) ΚΑΔΟΣ — ΠΟΤΑΠΑ — ΑΠΩ 4) ΜΕΤΑ — ΡΑΚΙ. 5) ΝΑΟΥΣΑ — ΠΑΛΑΤΙΑ. 6) ΑΠΑΤΩ. 7) ΑΤΙΜΑΖΩ — ΧΑΡΑΜΙ. 8) ΤΙΤΟΥ — ΜΕΛΙ. 9) ΜΙΖΑ — ΧΑΜΕΝΟΣ — ΠΙΣΩ. 10) ΑΡΙΑ — ΜΑΘΗΜΑ. 11) ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΚΑΡΙΝΑ — ΑΝΟΜΙΑ. 2) ΠΑΡΟΔΟΣ — ΟΥΚΕΤΙ — ΖΑΡΙΑ. 3) ΡΑΦΗ — ΜΕΣΑ — ΜΑΤΙ — ΑΝΑ. 4) ΠΟΤΑ — ΑΖΩΤΟΥΧΑ. 5) ΜΟΔΙΣΤΑ — ΜΕΤΟΧΙ. 6) ΠΑΡΑΠΑΤΩ — ΜΕΝΟΣ. 7) ΡΙΜΑ — ΚΙΛΑ — ΧΑΛΙ — ΜΑΤΙ. 8) ΑΝΙΑ — ΤΙΑΡΑ — ΠΙΘΗΚΟΣ. 9) ΑΠΩΛΕΙΑ — ΜΙΚΡΟΣΩΜΑ.

Διασκεδαστικὴ γεωγραφία

Πρέπει νὰ τοποθετήσετε τὶς τετράδες στὴν κατωτέρω σειρὰ γιὰ νὰ διαβάστε τὰ ὀνόματα τῶν κάτωθι ἀκρωτηρίων:

ΝΥΜΦΑΙΟΝ — ΜΑΛΕΑΣ — ΠΟΣΕΙΔΙΟΝ — ΤΑΙΝΑΡΟΝ — ΑΡΑΞΟΣ.

Ἀστυνομικὸ πρόβλημα

Τὰ τέσσερα καμμένα σπίρτα ποὺ βρέθηκαν στὸ σταχτοδοχεῖο μαρτυροῦν πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἐπεσκέφθη τὸ θῦμα δὲν εἶχε ἀναπτῆρα. Ἄρα δικαίως ὁ ἀστυνομικὸς στρέφει τὶς ὑποψίες του πρὸς τὸν ἄλλο συμπαίκτη τοῦ θύματος ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκέφθη, συνωμίλησε μαζί του καὶ σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμὴ τὸν δολοφόνησε γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃ τὰ κέρδη του.

Μαγικὴ εἰκὼν

Γυρίζοντας τὴν εἰκόνα πρὸς διάφορες πλευρές της, θὰ βρῆτε στὰ διάφορα σημεῖα της καθαροσχεδιασμένα 10 τοὐλάχιστον πρόσωπα.

Λύσι τοῦ 153 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΛΑΝΤΑ — ΣΑΜΑΤΑΣ. 2) ΑΔΑΜΑΣΤΑ — ΠΕΡΙΤΟΜΗ. 3) ΛΕ — ΑΣΟ — ΓΑΡ — ΕΣΑ — ΑΜ. 4) ΑΙ — ΡΑ. 5) ΜΑ — ΑΣ. 6) ΑΙ — ΡΑΣ — ΚΑΙ — ΧΑΝΙ. 7) ΣΚΛΑΒΟΝ — ΚΑΝ — ΠΗΤΤΑ. 8) ΑΛ — ΑΝΕΤΑ — ΑΡΑ — ΛΑ. 9) ΟΡΕ — ΛΕΙ. 10) ΜΠΑΡΙ — ΚΩΝΟΣ — ΤΤΤ. 11) ΘΟ — ΠΛΟΥΣ — ΔΩΡΟ — ΟΧΙ. 12) ΝΥΞ — ΕΙΣ — ΤΟ — ΑΙΞ — ΙΣ. 13) ΕΥ. 14) ΝΕΟ — ΗΣ. 15) ΑΣΑΝΣΕΡ — ΜΙ — ΑΕΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΛΑΜΑΣ — ΟΜΟΝΟΙΑ. 2) ΑΔΕΙΑ — ΚΑΡΠΟΥ. 4) ΛΑ — ΑΛΛΕΑ — ΞΥΝΑ. 4) ΑΜΑΘΕΙΑ — ΡΠ — ΕΝ 5) ΝΑΣ — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. 6) ΤΣΟΚΑΡΟΝ — ΟΙ 7) ΑΤ — ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡ 8) ΑΓΙΟΣ — ΤΕΩΣ 9) ΚΑ·Ι·Ν — ΤΕ. 10) ΠΡΟΙΚΑ — ΟΔΟΥΣ. 11) ΣΕ — ΑΝΑΣΣΩ. 12) ΑΡΕΤΑΙ — ΡΑΒΔΙ. 13) ΜΙΣ — ΠΑΣΤΟΙ. 14) ΑΤΑΡΑΧΗ — ΞΗΡΑ. 15) ΤΟ — ΑΤΑΚΤΟ. 16) ΑΜΑΡΑΝΤΑ — ΧΙΟΝΙ. 17) ΣΗΜΑΣΙΑ — ΑΨΙΣ.

Ὁ... βασιλικὸς γάτος

Μιὰ περίεργη δίκη ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Ντεβονσάϊρ.

Ἕνας κάποιος Τζὼν Σάμπερς καταδικάσθηκε σὲ φυλάκισι ἑνὸς μηνὸς καὶ πρόστιμο 20 λιρῶν γιατὶ εἶχε ὑποβάλει ἕνα γάτο σὲ μαρτυρικὸ θάνατο.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸν δικαστή:

— Λυποῦμαι γιατὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ στὴν Ἐντιμότητά σας ὅτι ξεπεράσατε τὰ πλαίσια ποὺ καθορίζει ὁ νόμος. Τὸ ἔτος 1000 ἐξεδόθη ἕνα βασιλικὸ διάταγμα ποὺ ὁρίζει ὅτι ὅλοι οἱ γάτοι ἀνήκουν στὸν βασιλέα καὶ ὅτι ὅποιος σκοτώσῃ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καταδικάζεται σὲ πρόστιμο 9 πεννῶν. Τὸ διάταγμα αὐτὸ δὲν καταργήθηκε ἀπὸ τότε. Ζητῶ, λοιπόν, νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι.

Ὁ δικαστὴς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὥριμη σκέψι, τροποποίησε τὴν προηγουμένη ἀπόφασί του καὶ καταδίκασε τὸν Σάμπερς σὲ πρόστιμο 9 πεννῶν.

ΟΙ ΚΟΝΙΟΡΤΟΙ - ΠΑΓΙΔΕΣ

Οἱ ἐπιδημίες θὰ ἐξαφανισθοῦν στὸ μέλλον;

Ὅλες οἱ ξένες ἐφημερίδες ἐσχολίασαν ἐγκωμιαστικὰ τὴν πρωτοβουλία τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ποὺ, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐντάσεως τῆς ἐπιδημίας τῆς χολέρας στὴν Αἴγυπτο, ἀπελύμανε συστηματικὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πρωτευούσης καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος μὲ εἰδικὲς κόνεις, ριπτόμενες ἀπὸ ἀεροπλάνα.

Σχετικὰ μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς ἀπολυμάνσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις «Ἐπιστήμες καὶ Μέλλον» δημοσιεύει ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποσπῶμεν τὰ κυριώτερα σημεῖα του.

Ἂν ἀναλύσωμε μὲ προσοχὴ ἕνα κυβικὸ μέτρο ἀέρος, θὰ βροῦμε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ μικροβίων. Εἶνε μάλιστα πολὺ πιθανὸν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν τῶν μικροβίων θὰ ἀντιπροσωπεύωνται μὲ μερικὰ ἄτομα ὅλοι σχεδὸν οἱ γνωστοὶ τύποι. Καὶ ὅμως, μ' ὅλο ποὺ ἀναπνέομε συνεχῶς ἀέρα φορτωμένον μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μικρόβια, τὶς περισσότερες φορὲς δὲν παθαίνομε τίποτε.

Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ὁ ὀργανισμός μας διαθέτει ἰσχυρότατα μέσα γιὰ τὴν καταστροφὴ αὐτῶν τῶν μικροβίων καὶ γιατί, συνηθέστερα, στὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέομε κάθε εἶδος των ἀντιπροσωπεύεται μὲ ἐλάχιστο ἀριθμὸ ἀτόμων (πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει νὰ εἶνε ὁ συνολικὸς ἀριθμός των πολὺ μεγάλος).

Ὁ ὀργανισμός μας μπορεῖ, λοιπόν, μὲ σχετικὴ εὐκολία νὰ καταστρέψῃ αὐτοὺς τοὺς μικροοργανισμούς, ὅταν ἡ κάθε κατηγορία των ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ μικρὸ ἀριθμὸ ἀτόμων. Ὁ κίνδυνος μολύνσεως ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀέρας τὸν ὁποῖον ἀναπνέομε περιέχει μεγάλον ἀριθμὸ μικροβίων τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἢ ὅταν τὰ μέσα ἀμύνης τοῦ ὀργανισμοῦ μας ἔχουν ἐξασθενήσει γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε λόγο.

Ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ συντελεῖ ὥστε νὰ μὴν μολυνώμεθα ἀπὸ τὰ μικρόβια ποὺ ἀναπνέομε εἶνε τὸ ὅτι ἔχομε ἐξοικειωθῆ μ' αὐτά.

Ὅλοι μας γνωρίζομε γονεῖς ποὺ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἕνα εἶδος ἰδεώδους διαβιώσεως γιὰ τὰ παιδιά των. Ἀπολυμαίνουν τὸν ἀέρα τῶν δωματίων των, τὰ ὑποχρεώνουν νὰ φοροῦν ἄλλα παπούτσια καὶ ροῦχα ἔξω καὶ ἄλλα μέσα στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴν μεταφέρουν τὸν κονιορτὸ τοῦ δρόμου, τοὺς δίνουν νὰ πίνουν φιλτραρισμένο νερὸ κτλ.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅμως, ἀντίθετο ἀπὸ τὶς προσδοκίες των. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ προσβάλλονται πολὺ εὐκολώτερα ἀπὸ τὶς διάφορες ἀσθένειες καὶ δείχνουν ἐλαχίστη ἀντοχὴ σ' αὐτές.

Εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ γεγονός. Ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέομε περιέχει μικρόβια ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνα καὶ ἄλλα ποὺ εἶνε πολὺ λίγο βλαβερά.

Ὁ ὀργανισμὸς ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ζῇ χωρὶς προφυλάξεις συνηθίζει, λοιπόν, στὸν ἀγῶνα ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἐλάχιστα βλαβερῶν μικροβίων καὶ τρόπον τινὰ ὑφίσταται ἕναν φυσικὸ ἐμβολιασμό. Ἔτσι, ὅταν συμβῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, εἶνε πολὺ καλύτερα παρασκευασμένος γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἔχει μέγιστες πιθανότητες νὰ βγῇ νικητής. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ δευτέρου παιδιοῦ, ὅμως, δὲν ἔχει ὑποστῆ καμμιὰ ἐξοικείωσι. Καὶ δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσῃ ὄχι μόνο τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, ἀλλ' οὔτε αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα βλαβερά, ποὺ μποροῦν νὰ δημιουργήσουν σοβαρώτατες ἀσθένειες σ' αὐτὸ τὸ παιδί.

Φαίνεται, συνεπῶς, ὅτι ἡ ἐξοικείωσις μὲ τὰ μικρόβια ποὺ ἀναπνέομε ἀποβαίνει σωτηρία. Δυστυχῶς, ἐλάχιστα γνωρίζομε ἀκόμη τὸ ρυθμὸ μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται αὐτὴ ἡ ἐξοικείωσις. Πιστεύομε π. χ. ὅτι οἱ γιατροὶ ἐξοικειοῦνται μὲ τὰ μικρόβια. Αὐτὸ εἶνε σωστό. Ἀλλ' ἡ ἐξοικείωσις γίνεται ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μακρὸ χρονικὸ διάστημα. Ἔτσι, ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ νεαροὶ σπουδασταὶ τῆς ἰατρικῆς προσβάλλονται σὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ φυματίωσι καὶ ἄλλες ἀσθένειες παρὰ οἱ σπουδασταὶ τῶν ἄλλων πανεπιστημιακῶν σχολῶν. Μιὰ ἄλλη ἀξιοσημείωτη παρατήρησις εἶνε ἡ ἀκόλουθη: Ἂν σὲ μιὰ αἴθουσα ὅπου βρίσκονται ἀσθενεῖς πάσχοντες ἀπὸ ἱλαρὰ συμβῇ νὰ παρουσιασθῇ σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἐπιπλοκὴ βρογχοπνευμονίας, ἡ μορφή της εἶνε τόσο ἐλαφρή, ὥστε ἡ ἴασις ἐπέρχεται ταχύτατα. Στὸν δεύτερο, ποὺ θὰ μολυνθῇ ἀπὸ τὸν πρῶτο, ἡ μορφὴ τῆς βρογχοπνευμονίας εἶνε πολὺ βαρύτερη. Τέλος, ἂν συνεχισθῇ ἡ μόλυνσις, ἔπειτα ἀπὸ 4 - 5 περιπτώσεις, ἡ ἐπιπλοκὴ τῆς βρογχοπνευμονίας εἶνε βαρυτάτης μορφῆς καὶ καταλήγει συνηθέστατα στὸ θάνατο. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὸ μικρόβιο ἔγινε στὸ μεταξὺ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὸ καὶ γιατὶ καμμιὰ ἄμυνα ἐναντίον του δὲν εἶνε πιὰ δυνατή.

Δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ στηριχθοῦμε στὴν ἐξοικείωσι τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ποὺ ἔχει μιὰ σχετικὴ ἀξία, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε. Γι' αὐτό, τὸ ὄνειρο τῶν ἐπιστημόνων ἦταν πάντοτε ἡ ἐξολόθρευσις τῶν μικροβίων ποὺ βρίσκονται στὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέομε.

Ἡ ἐξολόθρευσις αὐτὴ εἶνε ἄσκοπη καὶ περιττή, ὅταν οἱ ὑγιεινὲς συνθῆκες μιᾶς περιοχῆς εἶνε καλές. Ἀλλ' ἐπιβάλλεται ὅταν ὑπάρχει μιὰ ἐπιδημία, ὅπως συνέβαινε στὴν περίπτωσι τῆς χολέρας.

Ἔπειτα ἀπὸ διάφορα πειράματα καὶ παρατηρήσεις, οἱ βιολόγοι ἐξηκρίβωσαν ὅτι τὰ μικρόβια δὲν βρίσκονται μεμονωμένα στὴν ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ προσκολλῶνται στὴν ἐπιφάνεια τῶν μορίων τοῦ αἰωρουμένου κονιορτοῦ.

Τὰ μικρόβια αὐτὰ παθαίνουν τότε ἕνα εἶδος ἀποξηράνσεως καὶ ἡ τοξικὴ δύναμίς των εἶνε μικρή.

Ἀντίθετα, ἐξαιρετικὰ δραστήρια εἶνε τὰ μικρόβια ποὺ προσκολλῶνται στὰ σταγονίδια τῶν ὑδρατμῶν ποὺ βρίσκονται στὴν ἀτμόσφαιρα. Κάθε πτῶσις τῆς θερμοκρασίας προκαλεῖ μιὰ συμπύκνωσι αὐτῶν τῶν ὑδρατμῶν καὶ συνεπῶς καὶ τῶν μικροβίων ποὺ βρίσκονται πάνω σ' αὐτούς. (Γι' αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο νὰ εἰσάγωνται μέσα σὲ μιὰ θερμὴ χειρουργικὴ αἴθουσα ἐργαλεῖα ἀποστειρωμένα ἀλλὰ ψυχρά. Τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης πηγαίνουν ἀμέσως νὰ καθήσουν πάνω σ' αὐτά. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ὁποιασδήποτε θερμῆς αἰθούσης πηγαίνουν ἀμέσως νὰ καθήσουν πάνω στὰ ψυχρὰ ἐνδύματα, τὸ πρόσωπο κτλ. ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔρχεται ἀπ' ἔξω).

Γιὰ τὴν καταστροφὴ τόσων τῶν πρώτων ὅσον καὶ τῶν δευτέρων ἀπὸ αὐτὰ τὰ μικρόβια οἱ ἐπιστήμονες ἐπενόησαν ἕνα εἶδος κονιορτοῦ - παγίδος, στὸν ὁποῖον ἔδωκαν τὸ ὄνομα «ἀεροσόλ». Βάσις αὐτῶν τῶν κονιορτῶν εἶνε ὁ χυμὸς τοῦ εὐκαλύπτου καθὼς καὶ ὡρισμένα αἰθέρια ἔλαια, ποὺ ἔχουν μεγάλη μικροβιοκτόνο δύναμι.

Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ὡς σήμερα ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικά, σὲ περιπτώσεις ἐπιδημιῶν ἱλαρᾶς, ὀστρακιᾶς, κοκύτου κτλ. Γιατὶ οἱ κονιορτοπαγίδες προσελκύουν τὰ μικρόβια ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὰ ἐξολοθρεύουν.

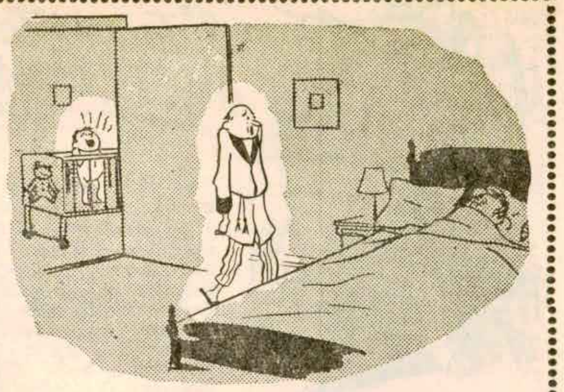

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ

— Δὲν ἔχει τίποτα, λέει, ἀλλὰ τοῦ κάπνισε νὰ σηκώσῃ τὴ γειτονιὰ στὸ πόδι!...

— Εἶδες ἀγάπη μου; Ὁ γυιός μας, ἄρχισε νὰ μὲ γνωρίζῃ!...

Ἡ σύζυγος: Δὲν μοῦ δίνεις καλύτερα τὸ πορτοφόλι σου, γιατὶ μπορεῖ νὰ σὲ χάσω στὸ συνωστισμό!...

ΤΟ ΔΟΛΩΜΑ!

Ὁ κορτάκιας: Ψίτ! Γιὰ κύττα!...

Δραματικὸ διήγημα

Ὁ κόσμος σχημάτιζε οὐρὰ ἐμπρὸς στὴ θυρίδα τοῦ τηλεγραφείου. Ὁ Οὐΐλλιαμ Χοῦμπερ ὑπολόγισε ὅτι θὰ χρειαζόταν νὰ περιμένη μιὰ ὥρα περίπου, γιὰ νὰ στείλη τὸ τηλεγράφημά του. Βγῆκε λοιπὸν ἀπ' τὴ γραμμή, ξέσχισε τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε, καὶ συλλογίσθηκε:

«Δὲν πειράζει, ἂν δὲν εἰδοποιήσω τὴν Ἔλυνορ γιὰ τὴν ἐπιστροφή μου. Θὰ χαρῆ περισσότερο, βλέποντάς με ξαφνικά».

Μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ξεκίνησε. Εἶχε νὰ κάνη ἕνα ταξεῖδι 300 χιλιομέτρων, γιὰ νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του τὴ γυναῖκα του τὸ βράδυ...

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα, τριακόσια χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ κεῖ, ἡ Ἔλυνορ ἔλεγε στὸν Κλάϊβ:

—Ὄχι, ἀγάπη μου, μὴν ἐπιμένης. Φοβᾶμαι μὴ μᾶς δῆ κανείς... Καλλίτερα νὰ βγοῦμε τὸ βράδυ καὶ νὰ τραβήξωμε πρὸς τὴν ἐξοχή.

— Δυὸ μέρες ὅμως μονάχα θἆμαστε ἀκόμη ἐλεύθεροι, τῆς ὑπενθύμισε ὁ φίλος της. Μετὰ θἄρθη ὁ ἄντρας σου, καὶ ποιὸς ξέρει κάθε πότε θὰ βλεπώμαστε... Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση ἄλλη μιὰ βδομάδα ἡ δουλειά του;

Ἡ Ἔλυνορ σφίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ εἶπε, χαϊδεύοντάς του τὸ πρόσωπο:

— Πάλι καλὰ ποὺ δὲν τέλειωσε νωρίτερα!.. Φαντάσου νἄπαιρνα ἕνα τηλεγράφημα πὼς ἔρχεται ἀπόψε!...

★

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει ἀπὸ ὥρα... Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ὁλοταχῶς στὸν ἐξοχικὸ δρόμο. Ὁ ἀέρας ἀνέμιζε τὰ μαλλιὰ τῆς Ἔλυνορ, ποὺ εἶχε γείρει πίσω τὸ κεφάλι της, μεθυσμένη ἀπ' τὸν ἴλιγγο τῆς ταχύτητος...

Λίγα χιλιόμετρα πιὸ πέρα, ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Οὐΐλλιαμ Χοῦμπερ...

— Μὴν τρέχεις τόσο πολύ, Κλάϊβ, εἶπε κάποια στιγμὴ ἡ Ἔλυνορ στὸ φίλο της. Δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει... Μὲ κυρίεψε ξαφνικὰ ἕνα κακὸ προαίσθημα...

—Ἀνοησίες! ἀπάντησε ὁ νέος. Ὅταν ξέρη νὰ ὁδηγῆ κανεὶς καλά, δὲν φοβᾶται τίποτα!

— Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι, ἀγάπη μου!...

Ἡ στροφὴ ποὺ θἄπαιρναν ἦταν ἀπότομη. Τὰ πυκνὰ δέντρα ἐμπόδιζαν τὴ θέα, καὶ τὸ αὐτοκίνητο βρέθηκε ξαφνικὰ ἀντίκρυ σ' ἕνα ἄλλο ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ ἀντίθετο μέρος: Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Οὐΐλλιαμ Χοῦμπερ.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν φοβερή. Ἡ κοῦρσα τοῦ Κλάϊβ, σὰν ἐλαφρότερη, τινάχθηκε ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο, ἔκαμε τρεῖς - τέσσερες τοῦμπες καὶ σταμάτησε μέσα σ' ἕνα χωράφι, μὲ τὶς ρόδες στὸν ἀέρα...

Πρῶτος συνῆλθε ὁ Οὐΐλλιαμ. Ἔνοιωθε νὰ κυλάη στὸ πρόσωπό του ἕνα ὑγρὸ πηχτὸ καὶ ζεστό. Εἶχε χτυπήσει στὸ μπροστινὸ κρύσταλλο. Τὸ τιμόνι τοῦ πίεζε τὸ στῆθος... Κατώρθωσε ὡστόσο ν' ἀνοίξη μὲ κόπο τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῆ ἔξω... Εὐτυχῶς, δὲν εἶχε πάθει τίποτε σοβαρό. Κούνησε τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του, χωρὶς νὰ νοιώση πόνο.

Τί εἶχαν ἀπογίνει ὅμως οἱ ἐπιβάτες τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου;... Πῆρε μέσα ἀπ' τὴ θήκη τῆς πόρτας ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι, τὸ ἄναψε καὶ εἶδε στὸ φῶς του πὼς τὰ χέρια του ἦσαν καταματωμένα.

Ἀπ' τὸ χωράφι ἀκουγόντουσαν βογγητά. Ὁ Οὐΐλλιαμ διευθύνθύνθηκε πρὸς τὸ ἀναποδογυρισμένο αὐτοκίνητο. Φώτισε τὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ κι' εἶδε ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα. Τράβηξε ἔξω τὸν πρῶτο, μὲ κάθε προσοχή, γιὰ νὰ μπορέση νὰ βγάλη κατόπιν καὶ τὴ γυναῖκα.

Ὁ ἄντρας ἀνέπνεε ἀκόμη, μισοσβυσμένα κι' ἡ γυναῖκα βογγοῦσε ὑπόκωφα. Τῆς φώτισε τὸ πρόσωπο... καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ πέση ἀπ' τὰ χέρια τὸ φανάρι... Ἦταν ἡ Ἔλυνορ!

Τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀγωνία στὴν ἀρχή, γονάτισε δίπλα της, τὴν ἀνασήκωσε ἐλαφρὰ καὶ τὴν ἀκούμπησε πάνω στὸ γόνατό του.

—Ἔλυνορ! τῆς ψιθύρισε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή. Εἶμ' ἐγὼ ὁ Οὐΐλλιαμ, ὁ ἄντρας σου... Μίλησέ μου!... Πές μου, πονᾶς;

Ξαφνικά, τοῦ καρφώθηκε στὸ μυαλὸ μιὰ φοβερὴ ὑποψία... Ποιὸς ἦταν ὁ ἄλλος;...

Τὴν ἄφισε καταγῆς κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν τραυματία. Ἔρριξε τὸ φῶς στὸ πρόσωπό του, ποὺ τὸ σκέπαζαν τὰ αἵματα. Ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του μὲ νευρικὲς κινήσεις καὶ τὰ σκούπισε.

Ὁ νεαρὸς τοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστος.

Ξαναγύρισε κοντὰ στὴ γυναῖκα του. Ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

— Κλάϊβ!... μουρμούρισε μὲ πόνο. Μίλησέ μου, ἀγάπη μου! Ἔπαθες τίποτε;...

Ὁ Οὐΐλλιαμ ἔσκυψε ἀμίλητος, καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Ἔπειτα, συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις του, σηκώθηκε ὄρθιος. Παραπατῶντας καὶ γέρνοντας ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώματος ποὺ κρατοῦσε, διευθύνθηκε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ξάπλωσε τὴν Ἔλυνορ στὸ πισινὸ κάθισμα.

— Κλάϊβ!... παραμιλοῦσε ἐκείνη. Κλάϊβ!

Ὁ Οὐΐλλιαμ κάθησε στὸ μαρσπιέ, σφίγγοντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ μέρια του, καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῆ... Ὁ δρόμος ἐκεῖνος δὲν ἦταν πολυσύχναστος, μὰ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ φανῆ κάποιο ἄλλο αὐτοκίνητο. Τί θἄλεγε τότε;... Ὄχι τόσο γιὰ τὴ σύγκρουσι—γιατὶ τὸ σφᾶλμα δὲν ἦταν μόνο δικό του — ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἔλυνορ!

Τί θἄλεγε γιὰ τὴν Ἔλυνορ; Ὅτι βρισκόταν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ φίλου της;...

— Κλάϊβ! ξαναντήχησε ἡ σβυσμένη φωνή της.

Ὁ Οὐΐλλιαμ τινάχθηκε ὄρθιος, σὰν νὰ τὸν δάγκασε φεῖδι. Μπῆκε στ' αὐτοκίνητο, ἔγυρε πάνω ἀπ' τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ βραχνή:

—Ἔλυνορ!... Εἶμ' ἐγώ, ὁ Οὐΐλλιαμ!

Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της ἀργὰ - ἀργά. Δὲν διέκρινε καθόλου τὸ πρόσωπό του, στὸ βαθὺ σκοτάδι.

— Εἶμαι ὁ Οὐΐλλιαμ, ξαναεῖπε ἐκεῖνος.

Γνώρισε τὴ φωνή του κι' ἔκανε ν' ἀποτραβηχτῆ, τρομαγμένη.

— Βάλε καλὰ στὸ μυαλό σου αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ! πρόφερε ἐκεῖνος. Ἤσουν μαζί μου, στὸ δικό μου αὐτοκίνητο... Τὸν ἄλλον, αὐτὸ τὸν Κλάϊβ, δὲν τὸν ξέρεις...

Δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ὁ κόσμος τὴ ντροπή του... Ὅσο γιὰ τὸ διαζύγιο, θὰ σκεπτόταν ἀργότερα γιὰ νὰ βρῆ μιὰ πρόφασι...

— Ζῆ τουλάχιστον; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Ἔλυνορ.

Αὐτὸς ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χωράφι. Ὁ Κλάϊβ ἀνέπνεε ἀκόμη. Ἴσως, ἂν εὕρισκε ἀμέσως ἰατρικὲς περιποιήσεις θὰ σωζόταν... Ὁ Οὐΐλλιαμ ἔπιασε τὸ χέρι του κι' ἔνοιωσε τὸ σφυγμό του νὰ χτυπάη ἀδύνατα... Ἄφισε τὸ χέρι νὰ ξαναπέση, βαρύ, καὶ ξαναγύρισε στὸ αὐτοκίνητό του. Μέσα ἀπ' αὐτὸ ἀκουγόταν τὸ σιγανὸ κλᾶμμα τῆς γυναίκας του...

Τὸ πρῶτο περαστικὸ αὐτοκίνητο ἐμφανίσθηκε μιὰ ὥρα ἀργότερα.

— Συνέβη κάποιο φοβερὸ δυστύχημα, ἐξήγησε ὁ Χοῦμπερ στοὺς ἐπιβάτες του. Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ τραυματισθήκαμε ἐλαφρά. Δυστυχῶς ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἄλλου αὐτοκινήτου σκοτώθηκε...

Λίγα μέτρα πιὸ πέρα, μέσ' στὸ χωράφι, κειτόταν ἀνάσκελα τὸ πτῶμα τοῦ Κλάϊβ...

ΕΡΙΚ ΣΑΛΣΜΠΕΡΚ

Τετράποδα ταχύτερα ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ!

Φυσικὰ ρεκὸρ ταχύτητος

Πολὺς κόσμος νομίζει ὅτι τὰ πουλιὰ ἀναπτύσσουν πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν τετράποδα ποὺ ξεπερνοῦν στὴν ταχύτητα τὰ πουλιά. Ἕνα ἄλογο π. χ. ἐκλεκτῆς ράτσας τῶν ἀγγλικῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ Ντέρμπυ, τρέχει κατὰ μέσον ὅρο μὲ ταχύτητα 35 μιλλίων τὴν ὥρα. Τὸ περίφημο ἄλογο τῶν ἀμερικανικῶν ἱπποδρομιῶν «Μὰν ο - οὐῶρ» ἔτρεχε 43 μίλλια τὴν ὥρα. Προκειμένου μάλιστα γιὰ μικρὲς ἀποστάσεις ὑπῆρξαν ἄλογα, ποὺ τὶς διήνυαν μὲ 48 μίλλια τὴν ὥρα. Ἡ ἀλεποῦ τρέχει ἀκόμη γρηγορώτερα. Ἕνας μοτοσυκλετιστὴς συνάντησε μιὰ μέρα σ' ἕνα δρόμο μιὰ ἀλεποῦ. Πανικόβλητη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ προβολέως ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ ὅλη της τὴ δύναμι ἐμπρὸς ἀπὸ τὴ μοτοσυκλέττα. Τὸ ταχύμετρο ἔδειχνε 40 μίλλια καὶ ἡ ἀλεποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ προπορεύεται τῆς μοτοσυκλέττας.

Κάτι παρόμοιο συνέβη μὲ μιὰ κοῦρσα, ποὺ συνάντησε μιὰ κόκκινη ἀλεποῦ: Ἡ ταχύτητα τῆς ἀλεποῦς αὐτῆς ἔφτασε τὰ 45 μίλλια τὴν ὥρα.

Ὁ λαγὸς ἐπίσης φτάνει τὰ 45 μίλλια, κι' ἔχει ἐπὶ πλέον τὴν ἱκανότητα νὰ ἀλλάζη ἀστραπιαίως κατεύθυνσι.

Ἕνας κυνηγὸς διηγεῖται ὅτι ἐνῶ κυνηγοῦσε μὲ αὐτοκίνητο ἕνα λαγό, τὸν εἶδε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 30 μιλλίων, νὰ κάνη ἀπότομη στροφὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα νὰ ἐξακολουθῆ νὰ τρέχη πρὸς τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς κατεύθυνσι.

Ἀπὸ τὰ μαστοφόρα, ὡς ταχύτερο θεωρεῖται τὸ ἐλάφι, ποὺ ξεπερνάει πολὺ τὸ λαγό. Ἀκόμη ὅμως ταχύτερη εἶνε ἡ δορκὰς ποὺ φτάνει τὰ 50—55 μίλλια τὴν ὥρα. Τέλος οἱ ἀντιλόπες φτάνουν τὰ 60 μίλλια τὴν ὥρα. Ὁ Ρόϋ Τσάπμαν Ἄντριους, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Μουσείου Φυσικῆς Ἱστορίας, γράφει ὅτι σ' ἕνα κυνῆγι του στὴν ἔρημο Γκόμπι συνάντησε μιὰ ἀντιλόπη, ποὺ ἔτρεχε τόσο γρήγορα ὥστε τὰ πόδια της δὲν ξεχώριζαν, ὅπως δὲν φαίνονται τὰ πτερύγια τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἀνεμιστῆρος, ὅταν λειτουργῆ.

Ἐνῶ λοιπὸν τὰ τετράποδα σημειώνουν τέτοια ρεκὸρ ταχύτητος, τὰ πουλιὰ πετοῦν συνήθως μὲ ταχύτητα μικρότερη τῶν 40 μιλλίων. Τὰ σπουργίτια, οἱ σπῖνοι καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ πουλιά, μόλις φτάνουν τὰ 35 μίλλια τὴν ὥρα.

Τρία μόνον πουλιὰ πετοῦν ταχύτερα: Τὰ περιστέρια ποὺ φτάνουν τὰ 70 καὶ 100 μίλλια, ὁ χρυσαετὸς καὶ τὸ γεράκι, τὸ ἀποκαλούμενο ὁδοιπορικό. Ὁ χρυσαετὸς ταξιδεύει μὲ 120 μίλλια καὶ ταυτοχρόνως πετῶντας, κερδίζει καὶ ὕψος. Τὸ ὁδοιπορικὸ γεράκι τέλος πετᾶ μὲ ταχύτητα 200 μιλλίων τὴν ὥρα!

Ὅλα ὅμως τὰ φυσικὰ αὐτὰ ρεκὸρ ταχύτητος κατώρθωσε νὰ τὰ ξεπεράση ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς μηχανὲς ποὺ κατασκεύασε. Ἡ ταχύτητα τοῦ γερακιοῦ φαίνεται ἀσήμαντη μπροστὰ στὴν ταχύτητα ποὺ ἀναπτύσσουν τὰ νέα ἀεροπλάνα ποὺ τείνουν — ὡς γνωστὸν — νὰ ὑπερβοῦν κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου.

●●

Δωρεὰν διαμονὴ

Ἡ Ἑλβετία τὰ ἔχει ὅλα. Ἐκτὸς ἀπὸ περιηγητάς. Οἱ Ἑλβετοὶ ξενοδόχοι ἀπεφάσισαν, λοιπόν, νὰ καταφύγουν σ' ἕνα μέσον ἐξαιρετικὰ δαπανηρὸ γιὰ νὰ προσελκύσουν τὴν πελατεία τους. Ξεφύλλισαν τὰ παληά τους τεφτέρια καὶ ἀπηύθυναν μιὰ συγκινητικὴ ἐπιστολὴ σ' ὅλους τοὺς καθὼς πρέπει πελάτες ποὺ εἶχαν κατὰ τὸ παρελθόν. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τοὺς γράφουν ὅτι τοὺς προσκαλοῦν νὰ περάσουν μιὰ βδομάδα στὸ ξενοδοχεῖο των ἐντελῶς δωρεάν...

Καταραμένε ναύτη!..

—Ἡ Κόλασι νὰ σὲ καταπιῆ, ναύτη, φώναξα, ὠργισμένη κι' ἀπελπισμένη μαζί.

Μὰ ὁ ἀέρας ποὺ φυσοῦσε μανιασμένα μοῦ γύριζε κατάμουτρα τὴν κατάρα μου.

Ἔφυγες μ' ἐκείνη τὴ μικρὴ καὶ σάπια βάρκα δίχως νὰ ρίξης οὔτε μιὰ ματιὰ πίσω σου. Ἔφυγες σὰν τρελλὸς μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του πετρωμένα, μὲ τὸ ὄμορφο κορμί σου γυρτὸ στὸ τιμόνο. Ἔβαλες μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ σὲ λίγο χάθηκες μέσα σὲ κείνη τὴ φοβερὴ φουρτούνα. Ἐγὼ σὲ κυττοῦσα ἀπ' τὴν παραλία, καταραμένε ναύτη, ὥσπου ἡ βάρκα καὶ σὺ γινήκατε μιὰ σκοτεινὴ τελεία πάνω στὸν μαῦρο ὁρίζοντα.

—Ἡ Κόλασι νὰ σὲ καταπιῆ! φώναξα—γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ τί θὰ γινόταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες.

Ὡστόσο, πάντα θὰ θυμᾶμαι τὴν ἀναπάντεχη γνωριμία μας.

Ἦταν χαράματα, ὅταν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες, σὲ βρῆκα πεσμένο στὶς λάσπες μὲ τὴ βρώμικη μπλὲ ναυτικὴ στολή σου καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου γεμᾶτα χώματα. Εἶδα μὲ πόνο πὼς κανένας δὲ σὲ λυπόταν κι' ὅλοι τους προσπερνοῦσαν ἀδιάφοροι ἀπὸ μπροστά σου. Τότε, παρακάλεσα δυὸ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ μας νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ σὲ σηκώσω καὶ νὰ σὲ πάω στὸ σπιτάκι μου. Ἐκεῖνοι γέλασαν καὶ μὲ κορόϊδεψαν:

—Εἶναι στουπὶ στὸ μεθύσι! μοῦ εἶπαν. Ὅταν ξυπνήση, ἀντὶ νὰ σ' εὐχαριστήση, θὰ σὲ βρίση. Τέτοιοι εἶνε οἱ ναυτικοί, παληοτόμαρα.

Ἐγὼ ὅμως δὲν τοὺς ἄκουσα. Σὲ ξάπλωσα κοντὰ στὸ τζάκι, πάνω στὸ φτωχικό μου στρῶμα κι' ὅλο τὸ βράδυ δὲν κοιμήθηκα. Εἶχα τὸ ξανθό σου παιδιάστικο κεφάλι, ἀκουμπισμένο ἁπαλὰ στὸ στῆθος μου. Εἶμαι νέα, μόλις τριάντα χρονῶν, χαροκαμένη χήρα κι' ἔχω κι' ἐγὼ τοὺς πόθους μου καὶ τὴν καρδιά μου ποὺ διψάει γι' ἀγάπη. Σ' ἀγάπησα μὲ τὴν ψυχή μου, καταραμένε ναύτη. Σὲ κύτταζα ὅταν ἄνοιγες τὰ γαλανά σου μάτια, ἀκόμα θολὰ ἀπ' τοὺς καπνοὺς τοῦ πιοτοῦ.

Τότε, σὰν ξύπνησες, σοῦ χαμογέλασα. Μὲ κύτταξες μὲ ἀπορία καὶ εἶδες πὼς εἶμαι ὄμορφη καὶ προκλητική. Καὶ ξαφνικὰ ρίχτηκες πάνω μου, μ' ἅρπαξες καὶ ἀφέθηκα εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά σου...

Ὅταν ἱκανοποίησες τοὺς πόθους σου, μὲ ρώτησες πῶς σὲ βρῆκα κι' ὕστερα ἄρχισες νὰ βλαστημᾶς τοὺς συναδέλφους σου ποὺ σὲ παράτησαν στὸ νησὶ μεθυσμένο κι' ἐκεῖνοι ξεκίνησαν γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη.

—Πρέπει νὰ φύγω γρήγορα, μοῦ εἶπες.

Οὔτε κὰν ἕνα εὐχαριστῶ δὲ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη σου,—οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ, οὔτε γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ σ' ἔσωσε, οὔτε γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ σ' ἀγάπησε καὶ σοῦ τὰ χάρισε ὅλα. Ὁ μόνος σου πόθος ἦταν νὰ φύγης ἀπὸ κοντά μου. Ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀπὸ ἀγωνία.

—Ποῦ θὰ πᾶς; σοῦ εἶπα. Καράβι δὲν ἔχει παρὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ φουρτουνιασμένη κ' ἐδῶ στὸ νησί μας τὰ μεγάλα βαπόρια δὲν πιάνουν τακτικά. Θὰ πρέπει νὰ τραβήξης στ' ἀνοιχτά.

Ἐσὺ δὲ μ' ἀπάντησες, μονάχα μὲ κύτταξες καὶ κούνησες τὸ κεφάλι σου. Ἔφαγες ὕστερα καὶ βγῆκες. Δὲ γύρισες παρὰ τὸ βράδυ. Ἔξω ἔβρεχε καὶ ἤσουνα μουσκίδι ἀπ' τὴ βροχή. Σούστρωσα νὰ πέσης δίπλα στὸ τζάκι ποὺ ἔκαιγε. Ποιὸς ξέρει μὲ τί θηλυκὰ γύριζες καὶ μοῦ ἦρθες σ' αὐτὰ τὰ χάλια, μεθυσμένος, σὲ κακὸ χάλι. Ἔπεσες καὶ κοιμήθηκες σὰν κτῆνος. Κάποτε τὴ νύχτα ξύπνησες καὶ θέλησες νὰ μὲ πάρης στὴν ἀγκαλιά σου. Μὰ ἀρνήθηκα, γιατὶ σὲ μισοῦσα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὕστερα σὲ πῆρε ξανὰ ὁ βαρὺς ὁ ὕπνος. Ἀπόμενα νὰ κυττάζω τὰ ξανθά σου μαλλιὰ καὶ τὸ μαραμένο σου παιδιάτικο πρόσωπο. Ἤσουν, δὲν ἤσουν πάνω ἀπὸ εἴκοσι τριῶν χρονῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰν ξύπνησες, δὲν σκεπτόσουν παρὰ πῶς νὰ φύγης. Πήγαμε μαζὶ ὡς τὴν παραλία. Ἡ τρικυμία εἶχε κάπως κοπάσει.

—Μὴ φύγης, σοῦ εἶπα ἱκετευτικά. Μεῖνε κοντά μου. Σ' ἀγαπῶ. Μεῖνε μαζί μου.

Δὲ μοῦ εἶπες οὔτε λέξι καὶ πήδησες σὲ μιὰ βάρκα. Τότε δὲν βάσταξα. Ἔνοιωσα τὸ κορμί μου πιὸ κρύο κι' ἀπ' τὸ σίδερο.

—Φύγε, φύγε, καταραμένε! σοῦ φώναξα πάνω στὴν ἀπελπισία μου, Σ' ἀγάπησα, σ' ἔσωσα ἀπ' τὸ θάνατο, καὶ δὲν βρῆκες οὔτε ἕνα γλυκὸ λόγο νὰ μοῦ πῆς. Τράβα στὴν Κόλασι, καταραμένε ναύτη!

Τότε ἔβαλες μπρός. Μὲ κύτταξες μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ γαλανά σου μάτια. Μὲ κύτταξες παράξενα καὶ γλυκά. Χαμογέλασες καὶ κούνησες θλιμένα τὸ κεφάλι σου. Ἔπειτα ἔφυγες καὶ σὲ λίγο σ' ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου.

—Ὄχι! ὄχι! φώναξα τότε, κλαίγοντας πικρά. Πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ θάλασσα νἆναι πονετικὴ γιὰ σένα—γιὰ τὴν ἀγάπη μου.

Ὅταν γύρισα σπίτι μου, ρίχτηκα στὸ κρεββάτι μου, κλαίγοντας μ' ἀναφυλητά. Δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα πιά!...

* * *

Ἡ θάλασσα ὅμως σὲ ξανάφερε. Μὲ πῆγαν στὴν παραλία καὶ σὲ εἶδα. Ἔσκυψα πάνω ἀπ' τὸ παιδιάστικο πρόσωπό σου. Τὰ γαλανά σου μάτια ἦσαν ὀρθάνοιχτα, παραπονεμένα, τὰ χέρια σου ἁπλωμένα σὰ νὰ ἱκέτευαν. Ἤσουνα ντυμένος μὲ τὴ μπλὲ βρώμικη ναυτικὴ στολή σου. Τὰ μαλλάκια σου τὰ ξανθὰ ἔσταζαν καὶ μύριζαν ἅρμη.

Ἔσκυψα, σὲ φίλησα γιὰ τελευταία φορὰ στὸ στόμα καὶ σοὔκλεισα ἁπαλὰ τὰ μάτια. Γιὰ πάντα. Τὰ ὡραῖα παιδικά σου μάτια ποὺ δὲν θὰ τὰ ξαναδῶ ποτὲ πιά... ποὺ τόσο τὰ νοσταλγῶ... τόσο τὰ εἶχα ἀγαπήσει!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Κοπτικὴ - Ραπτικὴ

Β. ΝΙΚΟΛΕΑ

Ἁγίου Μάρκου 18 - Τηλ. 32.620

Τὸ μόνον Ἐργαστήριον τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀπὸ 15ετίας μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα χάρις εἰς τὴν μέθοδον τῆς κ. Β. ΝΙΚΟΛΕΑ διπλωματούχου τῆς μεγαλυτέρας Σχολῆς τῶν Παρισίων PIGIER. ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.

Η «ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ» καθαριότης τῆς γυναίκας

Τί ἐπιβάλλει ἡ ὑγιεινὴ

Ἡ ὑγεία τῆς γυναίκας, ὅπως καὶ ἡ γοητεία της, ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἀναρίθμητες μικρὲς λεπτομέρειες. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχεται ἡ καθαριότης. Μιὰ πολὺ ἐλαφρὴ ὀσμή, ποὺ προδίδει ἔλλειψι ἐπαρκῶν φροντίδων καθαριότητος, εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταστρέψη τὴν ἐντύπωσι, ποὺ προκαλεῖ τὸ ἔξυπνο μακιγιάζ σας ἢ ἡ ἄψογη ἐμφάνισίς σας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ἐλιπὴς καθαριότης μπορεῖ νὰ προκαλέση ἄπειρες μικροενοχλήσεις καί, μάλιστα, νὰ ἐκθέση τὴν ὑγεία σας σὲ σοβαρωτάτους κινδύνους.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦμε καθαριότητα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ καθαριότητα, ποὺ εἶνε κοινὴ καὶ στοὺς δύο, ὑπάρχει γιὰ τὴ γυναῖκα μιὰ ἰδιαίτερη καθαριότης, ποὺ θὰ μπορούσαμε ν' ἀποκαλέσωμε ἐσωτερική, γιατὶ σχετίζεται μὲ ὡρισμένα ἐσωτερικὰ ὄργανά της καὶ ἔχει τεραστία σημασία γιὰ τὴ γενικὴ ὑγεία καὶ τὴν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ της.

Ἡ καθαριότης αὐτὴ εἶνε τόσο ἀπαραίτητη ὅσο καὶ τὸ καθημερινὸ βούρτσισμα τῶν δοντιῶν. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ συνηθίση νὰ πλένη τὸ σῶμα της καὶ ἰδίως τὴν περιοχὴ τοῦ κάτω μέρους τῆς κοιλίας καὶ τῶν μηρῶν μιὰ τοὐλάχιστον φορὰ τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν παιδικὴ ἡλικία της. Οἱ μητέρες ποὺ γιὰ λόγους κακῶς ἐννοουμένης ἠθικῆς ἀποφεύγουν νὰ κάμουν στὰ κορίτσια τους τὶς ἀπαραίτητες γι' αὐτὸ συστάσεις ἐγκληματοῦν ἀπέναντί τους.

Πολλὲς γυναῖκες κάνουν καθημερινὲς πλύσεις μὲ κλύσματα.

Εἶνε ἀπαραίτητα αὐτὰ τὰ κλύσματα:

Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ ἀρνητικά. Μιὰ ὑγιὴς γυναῖκα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κλύσματα. Δὲν εἶνε ἐπίσης ἀπαραίτητα οὔτε στὸ τέλος τῆς ἐμμήνου ρύσεως, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν πολλὲς γυναῖκες, γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ μέρους αὐτοῦ. Οἱ φυσικὲς ἐκκρίσεις ἐπαρκοῦν ἀπολύτως γι' αὐτὸ τὸν καθαρισμό. Οἱ πλύσεις εἶνε ἀπαραίτητες, ὅμως, ὅταν τὸ τέλος τῆς ἐμμήνου ρύσεως συνοδεύεται ἀπὸ τὴν καλουμένη λευκόρροια, ποὺ εἶνε γνωστὴ σ' ὅλες τὶς γυναῖκες.

Θὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα κλύσμα «ἰρριγκατέρ», ποὺ θὰ τὸ ξεπλύνετε προηγουμένως μὲ βραστὸ νερό. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸ σωλῆνα. Θὰ τοποθετήσετε τὸ «ἰρριγκατὲρ» σὲ ὕψος ὄχι ἀνώτερο τῶν 60 ἑκατοστῶν. Γιατὶ ἡ μεγάλη πίεσις τοῦ νεροῦ μπορεῖ νὰ φέρη ἐρεθισμὸ στὸ μέρος αὐτό.

Τὸ νερὸ πρέπει νὰ τὸ βράσετε προηγουμένως. Θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε δὲ σὲ θερμοκρασία 37 περίπου βαθμῶν.

Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε μέσα σ' αὐτὸ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας μαγειρικὸ ἁλάτι ἢ μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο μῖγμα: βορικὸν νάτριον 5 γραμμάρια, διτανθρακικὸν νάτριον 24 γραμμάρια, ἀνθρακικὸν νάτριον 1 γραμμάριο.

Τὸ μῖγμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ χρησιμεύση ἐπίσης καὶ γιὰ τὶς καθημερινὲς τοπικὲς πλύσεις.

Γιὰ τὶς πλύσεις αὐτὲς θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα γάντι ἀπὸ καουτσοὺκ ἢ ἕνα σφουγγάρι. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα πρέπει νὰ τὰ διατηρῆτε σὲ ἀπόλυτη καθαριότητα καὶ νὰ τὰ ξεπλένετε μὲ βραστὸ νερὸ πρὶν ἀπὸ κάθε χρῆσι.

Εἶνε ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ἔχετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ εἰδικὴ λεκάνη, ποὺ θὰ τὴν καθαρίζετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Τὸ σφᾶλμα πολλῶν γυναικῶν εἶνε ὅτι κάνουν σύγχυσι μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς καθαριότητος. Κάθε τι ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ καθαριότητα πρέπει νὰ εἶνε ἀπόλυτα καθαρό. Γιατί, διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκληθοῦν ἐνοχλητικοὶ ἐρεθισμοί, φλογώσεις καί, κάποτε, σοβαρώτατες μολύνσεις.

Γιὰ τὶς καθημερινὲς τοπικὲς πλύσεις θὰ χρησιμοποιήσετε χλιαρὸ νερό. Μέσα σ' αὐτὸ θὰ διαλύσετε τὸ ἀνωτέρω μῖγμα (μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ μέσα σὲ 150 δράμια νερό).

Τὸ σαποῦνι δὲν εἶνε ἀξιοσύστατο. Γιατὶ προκαλεῖ ἐρεθισμὸ τοῦ βλεννογόνου.

Οἱ πλύσεις πρέπει νὰ γίνουν μὲ μεγάλη προσοχὴ σὲ τρόπο ποὺ τὸ νερὸ νὰ εἰσχωρήση σὲ ὅλες τὶς πτυχώσεις ποὺ σχηματίζει τὸ δέρμα σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Μετὰ τὶς πλύσεις θὰ σκουπισθῆτε καλὰ μὲ μιὰ μαλακὴ πετσέτα.

Οἱ παχειὲς γυναῖκες μποροῦν νὰ βάλουν κατόπιν λίγη σκόνη τάλκ.

Οἱ ὑγιεινὲς αὐτὲς προφυλάξεις θὰ διατηρήσουν τὴν ὑγεία σας σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο.

Ἐξωτικὲς Ἱστορίες

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΧΜΕΤ

Ὁλόκληρες βδομάδες εἶχαν περπατήσει στὴν ἔρημο τῆς Ἀφρικῆς, κι' ἡ δίψα τοὺς θέριζε τὰ σωθικά. Καὶ τώρα ἀντίκρυζαν πιὰ τὴν ὀνειρεμένη πόλι, χάϊδευαν τοὺς πέτρινους τοίχους της, τὰ σπίτια της... Στὶς πλατεῖες κελάρυζαν οἱ πηγὲς καὶ τὰ συντριβάνια... Οἱ διψασμένοι στρατιῶτες ἔπεσαν προύμυτα στὸ χῶμα κι' ἔχωσαν τὰ μοῦτρα τους στὰ ξάστερα ρυάκια, ρουφῶντας τὸ νερὸ μὲ μεγάλες γουλιές, σὰν ζῶα.

Γύρω τους ἡ πόλις ἦταν ἔρημη, σιωπηλή, φοβισμένη. Οἱ κάτοικοι παραμόνευαν πίσω ἀπ' τὶς κλειστὲς πόρτες. Οἱ κασέλες τους ἦσαν γεμᾶτες χρυσάφι καὶ πετράδια, τὰ ὑπόγειά τους μόλις χωροῦσαν τὰ βαρέλια μὲ τὸ κρασὶ κι' οἱ γυναῖκες τους ἦσαν ὄμορφες, μὲ κορμιὰ σφιχτὰ καὶ μυρωμένα...

Ὅλ' αὐτὰ τἄνοιωθαν οἱ στρατιῶτες: τὴ μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ, τὴν ἀνταύγεια τοῦ χρυσαφιοῦ, τὸ ἄρωμα τῶν γυναικῶν. Μὰ ἦσαν ἀκόμη πτώματα ἀπ' τὴν κούρασι. Ἐρχόντουσαν ἀπὸ πολὺ μακρυά...

Ξυπόλητοι, κουρελιάρηδες, κοίτονταν στοὺς δρόμους καὶ στὰ πεζοδρόμια καὶ χάϊδευαν ποῦ καὶ ποῦ ἕνα χαλίκι ἢ μιὰ φλοῦδα φρούτου, γιὰ νὰ πεισθοῦν πὼς δὲν ὀνειρεύονταν, πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀληθινά...

Ξαφνικά, κάποιος στρατιώτης, σηκώνοντας ψηλὰ τὰ πελώρια τριχωτὰ χέρια του ἔμπηξε μιὰ φωνή, ποὺ χώθηκε στὸ κάθε σπίτι, στὴν κάθε αὐλή:

— Ἡ πόλις εἶνε δική μας!...

Τώρα ἀντηχοῦν ἀπὸ παντοῦ φωνές, ποδοβολητά... Ἀρχίζει ἡ λεηλασία... Χιλιάδες πόδια καταπατοῦν, χιλιάδες χέρια ξεσχίζουν τὴν πόλι αὐτὴ ποὺ τόσο τοὺς εἶχε βασανίσει ὡς ποὺ νὰ τὴν ἀντικρύσουν... Ξεκοιλιάζουν τὰ βαρέλια καὶ τὸ κρασὶ τρέχει ποτάμι... Σκίζουν τὰ πέπλα τῶν παρθένων, βιάζουν τὶς γυναῖκες μέσα στὰ σπίτια ἢ ἔξω στὶς πλατεῖες, κατάχαμα, ἀντίκρυ στὸν ἥλιο ποὺ ἀπομακρύνεται μ' ἀδιαφορία καὶ μεγαλοπρέπεια... Μεθοῦν μὲ τὰ κάτασπρα κορμιά τους ποὺ σφαδάζουν, κι' ἔπειτα σκίζουν τὶς σάρκες τους μὲ τὰ μαχαίρια τους καὶ τὸ αἷμα ξεπηδάει ἀχνιστό...

Ἔχει σβύσει πιὰ ἡ κούρασί τους. Τρέχουν παντοῦ, ξεφρενιασμένοι, ἀγκαλιάζουν τὶς γυναῖκες, χαϊδεύουν μὲ τὰ μάγουλά τους τὰ χρυσάφια καὶ τὰ πετράδια καὶ τυλίγουν τὰ γυμνὰ κορμιά τους μὲ πλούσια κι' ἁπαλὰ ὑφάσματα. Νοιώθουν πὼς εἶναι παντίσχυροι... ἡμίθεοι! Γύρω τους ἔχει ἁπλωθῆ ὁ τρόμος κι' ἡ φρίκη...

Ἕνας γέρος δέχεται χαμογελῶντας νὰ τοῦ τραβοῦν τὰ γένεια. Μόνος του προσφέρει τὶς χρυσὲς κοῦπες του, τ' ἀσημένια καντηλέρια, τὰ διαμαντικὰ τῆς γρηᾶς γυναίκας του... Μόνος του πάει καὶ τοὺς φέρνει τὴ μικρούλα ὑπηρέτριά του, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήση ὁλότελα. Κι' ὅταν σωριάζεται σὲ λίγο νεκρός, μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δύο, παίζει ἀκόμα στὰ χείλη του τὸ ἴδιο φοβισμένο χαμόγελο, ποὺ τὸ σκεπάζει ἀργὰ-ἀργὰ τὸ αἷμα.

Οἱ γυναῖκες τρέχουν ἀλαφιασμένες στοὺς δρόμους, μισόγυμνες κι' ἀποκαμωμένες. Γονατίζουν, σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια, ἱκετευτικά. Κι' οἱ βάρβαροι τὶς ἁρπάζουν οὐρλιάζοντας, τὶς φορτώνουν στὴν πλάτη τους, τὶς παίρνουν μαζί τους γιὰ νὰ τὶς χαροῦν...

★

Κολλητὰ στὸ τεῖχος βρισκόταν ἕνα σπίτι ποὺ δὲν τὸ εἶχαν πατήσει ἀκόμα οἱ ἐπιδρομεῖς. Ὁ γέρο Ἀχμὲτ εἶχε κλείσει τὰ παραθυρόφυλλα, εἶχε κατεβάσει τὶς κουρτίνες κι' εἶχε σβύσει τὰ φῶτα. Κάποιο κερὶ μονάχα τρεμόπαιζε τὸ φῶς του... Ἔξω οἱ φωνὲς κι' οἱ θρῆνοι ἔσβυναν σιγὰ σιγά. Ἄκουγε ὅμως κανεὶς ἀκόμη τὴν πόλι ν' ἀνασαίνη λαχανιαστά.

— Ὤ, ἂς φύγουν... ἂς φύγουν! στέναξε ἡ γρηά.

Ὁ γέρος τὴν κύτταξε ἀφηρημένα καὶ μουρμούρισε:

— Θὰ φύγουν αὔριο τὸ πρωΐ. Γιατὶ δὲν θ' ἀπομείνη τίποτ' ἄλλο νὰ ρημάξουν.

Στὸ ἐπάνω πάτωμα εἶχε κλείσει τὶς κόρες του καὶ τὸ βιός του...

Κάποια στιγμή, ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα καὶ φάνηκε ἕνας στρατιώτης, κουρελιασμένος. Ἦταν νέο παλληκάρι... Ἔσερνε μὲ κόπο τὰ βήματά του.

— Γιατὶ ἀφίσατε ἀνοιχτά; ρώτησε σὰν χαμένος.

Κλείδωσε μόνος του κι' ἀμπάρωσε.

— Μὴ φοβᾶσθε κανένα, πρόσθεσε. Ὅλοι ἔπεσαν ψόφιοι στοὺς δρόμους καὶ κοιμοῦνται.. Πολλοὶ πνίγηκαν στὰ ὑπόγεια, μέσ' στὸ κρασί... Ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι πὼς ἦρθα ὡς ἐδῶ...

Ἔπεσε βαρυὰ σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ σκούπισε μὲ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ του τὰ ματωμένα χείλη του.

— Διψῶ... μουρμούρισε.

Ἤπιε λαίμαργα τὸ νερὸ ποὺ τοῦ πρόσφεραν. Ἔπειτα συνέχισε:

— Τὴν πόλι σας τὴν ὀνειρευόμαστε... μὰ στὸ τέλος κατάντησε νὰ πιστέψουμε πὼς δὲν θὰ τὴν ἀντικρύζαμε ποτέ...

Ἡ φωνή του ἦταν ἁπαλή, διστακτική... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φάνηκαν στὴ σκάλα οἱ τρεῖς κόρες, ὅλες ὄμορφες σὰν τὸ κρύο νερό. Ἡ μικρότερη γονάτισε μπροστά του νὰ τοῦ βγάλη τὶς μπόττες, μὰ ἐκεῖνος ἔκρυψε τὰ πόδια του κάτω ἀπ' τὸ σκαμνί.

— Τὴν ξέρετε, τὴν Ζωραϊδά; ρώτησε μὲ φωνὴ σβυστή. Τῆς καρφώσαμε τὰ χέρια στὸν τοῖχο... Ἤμαστε τρεῖς... Καὶ τὴ χαρήκαμε ὅλοι... Δὲν τὴν ξέρετε τὴ Ζωραϊδὰ μὲ τὰ ὁλογάλανα μάτια;... Ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους μου ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του νὰ τὴν ξεκοιλιάση, ἐγὼ τῆς ἔφραξα τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη μου, γιὰ νὰ μὴν ἀκούω τὶς φωνές της... Ἦταν φρικτό! Τὰ δάκρυά της κυλοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά μου...

Σήκωσε ψηλὰ τὸ χέρι του, ποὺ ἦταν λεπτὸ καὶ μόλις χνουδωτό... Ἦταν νεαρός, παλληκάρι...

Ἡ κούρασι τὸν εἶχε τσακίσει ὁλότελα. Τὸν βοήθησαν ν' ἀνεβῆ τὴ σκάλα, τὸν ξάπλωσαν στὸ καλλίτερο κρεββάτι καὶ τὸν ἔγδυσαν. Δίπλα του, πάνω σ' ἕνα σκαμνί, ἄφισαν ἕνα μεγάλο κύπελλο γεμᾶτο νερὸ καὶ μιὰ φρουτιέρα, ποὺ ἀνάμεσα στὰ φροῦτα της εἶχαν σκορπίσει πολύτιμα πετράδια ποὺ λαμποκοποῦσαν...

Ἐκεῖνος εἶχε κλείσει κι' ὅλας τὰ μάτια του. Ὁ ὕπνος τὸν μούδιαζε.

— Δὲν τὴν ξέρετε, τὴν Ζωραϊδά; ψιθύρισε σβυσμένα. Ἡ φωνή της... ὤ, ἦταν φρικτό!

★

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὸς τὸ μεσημέρι, οἱ ἐπιδρομεῖς φορτώθηκαν τὰ λάφυρά τους καὶ ξεκίνησαν γι' ἀλλοῦ. Ὅταν χάθηκαν πιὰ ὅλοι στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ὁ γέρος ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο, ὅπου κοιμόταν ἀκόμη ὁ στρατιώτης. Φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς τρεῖς κόρες του κι' ἔσκυψαν ὅλοι ἀπὸ πάνω του. Ἐκεῖνος ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια του...

Τότε ὁ γέρος, φράζοντάς του τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη του, τοῦ πάτησε μὲ δύναμι τὸ κεφάλι μέσ' στὰ προσκέφαλα. Ἔβγαλε ἔπειτα τὸ μαχαῖρι του καὶ τοῦ τὄχωσε ἀνάμεσα στὰ πλευρά! Ὁ στρατιώτης σπάραξε, σπαρτάρισε... Κι' ὁ γέρος ὅλο καὶ τὸν μαχαίρωνε... παντοῦ... παντοῦ... Τὸ αἷμα πηδοῦσε ψηλά...

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ θῦμα ξεψυχοῦσε, ὁ γέρος ἔνοιωσε ἀνάμεσα στὰ λιπόσαρκα δάχτυλά του νὰ κυλοῦν δυὸ δάκρυα... ὁλόθερμα... σὰν τὰ δάκρυα τῆς Ζωραϊδά...

M. ZOYB

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἀν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

Τὰ σάβανα

Ἕνας ἀγᾶς πῆγε στὴν Προῦσσα γιὰ δουλειές του κι' ἀπὸ κεῖ ἔστειλε μὲ τὸν ταχυδρόμο ἕνα γράμμα στὴ γυναῖκα του. Ἡ ἀγράμματη γυναῖκα μόλις πῆρε τὸ γράμμα ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Ναστραδὶν Χότζα γιὰ νὰ τῆς τὸ διαβάση.

Ὁ Χότζας ποὺ δὲν ἤξερε νὰ διαβάζη χειρόγραφα, ἀλλὰ μόνο τὰ χοντρὰ γράμματα τοῦ Κορανίου, πῆρε τὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ συλλαβίζη ξεροκαταπίνοντας καὶ ξύνοντας τὸ κεφάλι του.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγᾶ ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ.

— Ἄχ! Χότζα μου, μήπως πέθανε ὁ ἄντρας μου καὶ δὲν μοῦ τὸ λές; ρώτησε.

— Κι' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται, τῆς ἀπάντησε ὁ Χότζας.

Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ ἄμοιρη ἡ γυναῖκα, ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ θρηνῆ. Ἀμέσως τότε ἔτρεξαν οἱ γείτονες, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Βλέποντας τὴ γυναῖκα τοῦ ἀγᾶ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ρώτησαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

— Πέθανε, πέθανε... φώναζε ἐκείνη κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη.

— Μὰ ποιός πέθανε; ρώτησαν οἱ γείτονες, μὴ βλέποντας πουθενὰ κανένα πεθαμένο.

— Νά ὁ ἄντρας μου πέθανε, τὸ λέει τὸ γράμμα ποὺ κρατάει ὁ Χότζας στὰ χέρια του.

Παίρνει τὸ γράμμα ἕνας γείτονας, τὸ διαβάζει καὶ ξεφωνίζει:

—Τί κάθεσαι καὶ κλαῖς, μπρέ; Τρελλὴ εἶσαι; Ὁ ἄντρας σου δὲν πέθανε, εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ σοῦ στέλνει καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ περίφημα σεντόνια τῆς Προύσσας.

Ἀμέσως συνῆρθε ἡ γυναῖκα καὶ τἄβαλε μὲ τὸ Χότζα:

— Γιατί μοῦ τὤκανες αὐτὸ τὸ κακό, Χότζα, καὶ μ' ἔφερες σ' αὐτὰ τὰ χάλια; τοῦ φώναξε.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καϋμένη, τῆς ἀπάντησε ὁ Χότζας, εἶδα μέσα στὸ γράμμα τὰ κάτασπρα σεντόνια καὶ τὰ πῆρα γιὰ... σάβανα!

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Τί ἔκανες τρελλή; Βούτηξες τὸ παιδὶ στὸ μπάνιο. Δὲν εἶδες τὸ θερμόμετρο ποὺ ἔδειχνε 37 βαθμούς;

— Καὶ τί καταλαβαίνει κυρία τὸ μωρὸ ἀπὸ θερμόμετρο;

★

—Πόσον καιρὸ ἔχεις νὰ φτιάξης καινούργιο κοστούμι;

— Ἀπὸ τότε ποὺ χρωστάω ἀκόμη στὸν ράφτη μου ἐτοῦτο ποὺ φοράω.

★

Μέσα στὸ τράμ:

— Κύριε! Συγγνώμην. Στεκόσαστε ἀπάνω στὸ πόδι μου.

— Ἄ! Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦταν τοῦ διπλανοῦ κυρίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.
Ἰδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3.
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας. Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία ...	δρχ.	95.000
»	Ἑξάμηνος ..	»	48.000
»	Τρίμηνος ..	»	24.000

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Τὸ κόττερο-φάντασμα

Παράξενο διήγημα

Τὴν ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, τὴν ἄκουσα πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, μιὰ μέρα ποὺ ταξίδευα ἀπὸ τὴ Σαγκάη στὴ Γιοκοχάμα, ἀπὸ ἕναν Ἄγγλο ποὺ ἔμενε ἄλλοτε στὴν Ἰαπωνία. Ἀφήνω λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸ λόγο:

—Ἐκεῖνο ποὺ ἔσπρωξε στὸν κακὸ δρόμο τὸν Γιέλλαντ, ἄρχισε, ἦταν τὸ παιχνίδι.

»Ὁ Γιέλλαντ διηύθυνε τὸ ὑποκατάστημα μιᾶς μεγάλης ἀγγλικῆς ἑταιρίας στὴ Γιοκοχάμα. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ μέτριο ἀνάστημα καὶ καστανὰ μαλλιά. Κάθε βράδυ, θὰ μποροῦσες νὰ τὸν ἰδῆς νὰ κάθεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ γκρουπιέρη στὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας τοῦ καφενείου Μάτεσον. Γιὰ ἀρκετὸ καιρό, ἡ τύχη τὸν εὐνόησε μὲ τὸ παραπάνω κι' ἔτσι ἄρχισε νὰ ζῆ μιὰ ζωὴ ἀνώτερη ἀπὸ ὅ,τι τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ οἰκονομικά του μέσα. Ἀλλὰ κατόπιν τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἄρχισε τότε νὰ χάνη ἔτσι ποὺ μέσα σὲ μερικὲς βδομάδες αὐτὸς καὶ ὁ συνεταῖρος του στὸ παιχνίδι, βρέθηκαν χωρὶς οὔτε μιὰ πέννα στὴν τσέπη.

»Ὁ συνεταῖρος του ἦταν ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος, μὲ ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ πολὺ εὐχάριστο παρουσιαστικό. Τὸν ἔλεγαν Μὰκ Ἔβοϋ καὶ ἦταν ταμίας στὴν ἴδια ἑταιρία ὅπου ἐργαζόταν καὶ ὁ Γιέλλαντ.

»Ἦσαν ἀχώριστοι, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὴν ἀποφασιστικὴ γνώμη γιὰ ὅλα ἦταν ὁ Γιέλλαντ. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴχαμε προσπαθήσει ν' ἀπομακρύνωμε ἀπὸ κοντά του τὸν Μὰκ Ἔβοϋ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα στάθηκε ἀδύνατο.

»Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦσαν καὶ οἱ δύο μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ρουλέττας τοῦ καφενείου Μάτεσον καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ μελαγχολικὸ βλέμμα τοὺς ἄλλους παῖκτες.

»Μιὰ σατανικὴ σύμπτωσις εἶχε φέρει ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ κόκκινο εἴκοσι φορὲς στὴ σειρά.

»Ὁ πειρασμὸς ἦταν μεγάλος γιὰ τὸν Γιέλλαντ. Σὲ μιὰ στιγμή, σιγομίλησε μὲ τὸν Μὰκ Ἔβοϋ κι' ἔπειτα σκύβοντας εἶπε μερικὲς λέξεις στὸ αὐτὶ τοῦ γκρουπιέρη.

»—Ἕνα δικό σας τσὲκ εἶνε πάντοτε δεκτό, ἀπάντησε αὐτός.

»Ὁ Γιέλλαντ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα καρνὲ μὲ τσὲκ τῆς ἐπιχειρήσεως, στὴν ὁποίαν ἐργαζόταν, συμπλήρωσε ἕνα φύλλο καὶ τὸ ἔβαλε στὸ μαῦρο. Βγῆκε κόκκινο.

»Ὁ Γιέλλαντ ἐξωργίσθηκε. Ὁ Μὰκ Ἔβοϋ ἔγινε κατακίτρινος.

»Ἔπαιξαν καὶ πάλι στὸ μαῦρο. Ἀλλὰ ἦρθε καὶ πάλι κόκκινο. Ὁ Μὰκ Ἔβοϋ ἔκρυψε τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἀλλ' ὁ Γιέλλαντ φώναξε:

»— Θὰ δοκιμάσωμε καὶ τρίτη φορά.

»Ἀλλὰ ἔχασαν καὶ πάλι.

»Ὁ Γιέλλαντ ἐξακολούθησε νὰ παίζη καὶ δὲν ἀποτραβήχθηκε παρὰ μόνο ἀφοῦ ἔχασε πέντε χιλιάδες λίρες.

»Ὁ Μὰκ Ἔβοϋ βρισκόταν σὲ ἀπόγνωσι. Γιατί, σὰν ταμίας ποὺ ἦταν, θἄπρεπε νὰ πληρώση τὴν ἄλλη μέρα τὰ τσὲκ ποὺ θὰ τοῦ παρουσίαζαν.

»Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Θὰ εἶχαν περάσει μεσάνυχτα, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα του.

»Ἦταν ὁ Γιέλλαντ.

»— Λυπᾶμαι γιατὶ σὲ ἀνησυχῶ, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ συμβαίνει κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἔλαβα μόλις ἕνα τηλεγράφημα... Ὁ Ὂ Μούρ, ὁ διευθυντής, θὰ εἶνε τὸ Σάββατο ἐδῶ...

»— Εἶπες τὸ Σάββατο; συνέχισε ὁ Μὰκ Ἔβοϋ. Ἀλλ' αὔριο εἶνε Σάββατο...

»— Θάρρος! εἶπε ὁ Γιέλλαντ. Θὰ σωθοῦμε ἢ θὰ καταστραφοῦμε μαζί...

»— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆς, ἀπάντησε ὁ Μὰκ Ἔβοϋ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

»— Ἄκουσε, λοιπόν. Στὸ λιμάνι βρίσκεται τὸ κόττερο «Ἀλμπατρός». Ἔχει μέσα ὅλα ὅσα χρειάζονται γιὰ ἕνα ταξίδι καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του τὸ νοικιάζει. Αὔριο, πρωΐ-πρωΐ, θὰ ἔχω κλείσει συμφωνία μαζί του καὶ θὰ φύγωμε ἀμέσως... Φυσικά, θὰ πάρωμε καὶ τὶς πέντε χιλιάδες λίρες ποὺ βρίσκονται στὸ ταμεῖο τῆς ἑταιρίας... Ἂν ἡ τύχη μᾶς εὐνοήση, δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ φτάσωμε στὴν Καλλιφόρνια... Ἐκεῖ δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήση κανείς...

»Ἔτσι καὶ ἔγινε.

»Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, ἔφτασε στὴ Γιοκοχάμα ὁ Ὂ Μούρ. Κατάλαβε ἀμέσως τὰ πάντα κι' ὅταν ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς ἑταιρείας τὸ βρῆκε ἀδειανό.

»Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀτμόπλοιο στὴ Γιοκοχάμα. Βρισκόταν, ὅμως, στὸ λιμάνι μιὰ μεγάλη ἀτμάκατος.

»Ἄνθρωπος δραστήριος ὁ Ὂ Μούρ, δὲν ἔχασε καθόλου καιρό. Μπῆκε ἀμέσως στὴν ἀτμάκατο, πῆρε καὶ μερικοὺς ἀστυνομικοὺς μαζί του καὶ ἀνοίχθηκε στὸ πέλαγος.

»Ἡ ἀτυχία εἶχε ξεσπάσει πάνω στὸν Γιέλλαντ καὶ τὸν Μὰκ Ἔβοϋ. Γιατὶ δὲν φυσοῦσε οὔτε πνοὴ ἀνέμου καὶ τὸ κόττερό τους ἀκινητοῦσε σὲ ἀπόστασι μερικῶν μιλλίων πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ τῆς Γιοκοχάμα.

»Σὲ λίγο, εἶδαν τὴν ἀτμάκατο νὰ τρέχη γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τους.

»—Ἡ τύχη μᾶς καταδιώκει, εἶπεν ὁ Γιέλλαντ. Ὁ ἄνεμος δὲν θὰ φυσήξη πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ ὡς τότε θὰ εἶνε ἀργά.

»Ὁ Μὰκ Ἔβοϋ ἀναστέναξε.

»— Θάρρος! ξαναεῖπε ὁ Γιέλλαντ. Δὲν μᾶς μένει νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο... Πάρε τὸ πιστόλι...

»— Ὄχι, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Μὰκ Ἔβοϋ.

»— Καλά! φώναξε ὁ Γιέλλαντ. Ἀφοῦ ἐσὺ δειλιάζεις, θὰ σὲ σκοτώσω πρῶτα κι' ἔπειτα θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ!

»Ἀντήχησαν ἀμέσως δυὸ πυροβολισμοί.

»Καί, ξαφνικά, ὁ ἄνεμος φύσηξε μὲ ὁρμή, φουσκώνοντας τὰ πανιὰ τοῦ «Ἀλμπατρός», ποὺ ἄρχισε νὰ σχίζη τὰ κύματα μὲ μεγάλη ταχύτητα..

»Ἡ ἀτμάκατος δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φτάση ποτέ. Κι' ἀπὸ τότε τὸ κόττερο-φάντασμα ἄρχισε νὰ πλανιέται στὶς θάλασσες, ἔχοντας σὲ μιὰ καμπίνα δυὸ πτώματα κι' ἕνα σακκουλάκι μὲ πέντε χιλιάδες λίρες...»

Ὁ «κυνηγὸς τῶν ρευμάτων»

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς ἀγγλικῆς αὐλῆς εἶνε τοῦ... «κυνηγοῦ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος».

Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γεωργίου τοῦ 5ου. Ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατρούς του εἶχε προσέξει ὅτι ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς συναχωνόταν κάθε φορὰ ποὺ παρίστατο σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετή. Τοῦ ὑπέβαλε, λοιπόν, τὴν ἰδέα νὰ ἐμπιστευθῆ σὲ κάποιον τὴν φροντίδα νὰ πηγαίνη προκαταβολικὰ στὰ μέρη ὅπου θὰ γινόταν τελετὴ καὶ νὰ ἐξετάζη μήπως σχηματίζονταν ρεύματα.

Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ διατηρεῖται καὶ σήμερα. Ἐκεῖνος ποὺ τὸ κατέχει προηγεῖται τοῦ Βασιλέως καὶ ἐξετάζει προσεκτικὰ τὴ θέσι ποὺ ἔχουν τὰ παράθυρα, καὶ οἱ πόρτες, τὴ διεύθυνσι τῶν ρευμάτων κτλ.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ὑγιεινὴ τοῦ προσώπου

Ἡ βάσις τῆς τακτικῆς περιποιήσεως τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου εἶναι τὸ καθάρισμά του, στὸ ὁποῖον ὀφείλεται κυρίως ἡ ὑγεία του καὶ στὴν ὁποία ἄλλωστε βασίζεται καὶ ἡ ὡραιότης του. Δυστυχῶς, οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν μακιγιάρονται νομίζουν ὅτι εἶναι περιττὸν πρὶν κοιμηθοῦν ν' ἀπαλλάξουν τὴν ἐπιδερμίδα των ἀπ' τὴν σκόνη καὶ τὰ διάφορα μικρόβια. Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν αἰτία ὀφείλονται οἱ ἀκμὲς τὰ μπιμπίκια, τὰ μαυράκια κι' οἱ περισσότεροι ἐρεθισμοὶ τῆς ἐπιδερμίδος, πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα διαρκῶς παραπονοῦνται οἱ περισσότερες γυναῖκες.

Τὸ βραδυνὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου δὲν εἶναι ἐπιβεβλημένο μόνο γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ προσώπου ἀπὸ τὶς πούδρες, τὸ ρούζ ἢ ἀπὸ τὴ σκόνη, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὸν καθαρισμό του ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ποὺ διὰ τῶν ὀξέων του καταστρέφει τρομερὰ τὸ δέρμα: τὸ καίει, τὸ ἀγριεύει, τὸ γεμίζει ἐξανθήματα, σπυράκια καὶ μπιμπίκια.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο τὸ δέρμα τῶν γυναικῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς τῆς ἐπιδερμίδος ἔχει τὴν λάμψι καὶ τὴν δροσερότητα ἐκείνην, ποὺ συχνὰ μᾶς προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν λαχτάρα νὰ τὴν ἀποκτήσωμε. Ἑπομένως, εἴτε μακιγιάρεται μιὰ γυναῖκα, εἴτε ὄχι, ὀφείλει κάθε βράδυ νὰ καθαρίζη καλὰ τὸ πρόσωπό της καὶ δὲν πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ ξεχνᾶ ποτέ, ἂν θέλη νὰ διατηρηθῆ ἐπὶ μακρὸν φρέσκια καὶ μὲ λεία στιλπνὴ κι' ἀνθηρὰ ἐπιδερμίδα.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ καλῶς ὅτι ἡ βάσι τῆς ὡραιότητος τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου εἶνε ἡ ὑγιεινὴ περιποίησίς της καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς ἐρεθισμοῦ της (ἥλιος, ψῦχος, κολώνιες, σαπούνια, ἐπιβλαβῆ καλλυντικὰ κ.λ.π.) καὶ ὄχι μόνο τὰ καλλυντικά. Γιατὶ τὰ καλλυντικὰ καὶ τὰ διάφορα μακιγιὰζ δίνουν στὸ πρόσωπο, ἁπλῶς καὶ μόνο τὸ ἀπαραίτητο ρετουσάρισμα, ποὺ ἀναγκαστικῶς μεταχειρίζεται καὶ ὁ φωτογράφος μὲ τὰ κραγιὸν καὶ μὲ τὶς μπογιὲς στὴν κάθε φωτογραφία, γιὰ τὴν ἀπόκρυψι ὡρισμένων ἀτελειῶν της ἢ γιὰ τὴν τόνωσι τῶν ἰδιαιτέρων φυσιογνωμικῶν γραμμῶν

Μ' ἄλλα λόγια, τὰ διάφορα καλλυντικὰ χρησιμεύουν μόνο γιὰ τὴν τεχνητὴ ὀμορφιὰ — γιὰ τὸ ξεγέλασμα τοῦ ματιοῦ — ἐνῷ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀπολύτου καὶ τακτικῆς καθαριότητος τῆς ἐπιδερμίδος — τὸ ξεμακιγιάρισμα — χρησιμεύει γιὰ τὴν διατήρησι τῆς φυσικῆς ὀμορφιᾶς. Σύγχρονα μὲ τὸν καθεβραδυνὸ καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου εἶνε ἀπαραίτητη καὶ ἡ περιποίησις τῶν ματιῶν καὶ τῶν βλεφαρίδων. Ἡ ἀντισηψία καὶ ἡ καθαριότης εἶνε τὸ πρώτιστον ὅσον ἀφορᾷ τὰ μάτια. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὰ τρίβωμε καὶ νὰ τὰ ἐγγίζωμε μὲ τὰ δάκτυλά μας, ἀλλὰ νὰ τὰ σκουπίζωμε μ' ἕνα καθαρὸ μανδῆλι. Τὰ μάτια δὲν πρέπει νἄρχωνται διόλου σ' ἐπαφὴ μὲ σαπούνια, οὔτε μὲ λοσιὸν καὶ πομάδες τοῦ προσώπου, πράγματα ποὺ δὲν εἶνε ἐπὶ τέλους τόσο ἀθῷα ὅσο τὸ νερό, τὸ ὁποῖον κι' αὐτὸ ἀκόμα ἂν στάξη καμμιὰ φορὰ στὸ μάτι προκαλεῖ τσούξιμο.

Ἐπίσης πρέπει ν' ἀποφεύγωνται οἱ διάφορες ἐπιβλαβεῖς βαφὲς τῶν βλεφαρίδων καὶ τὰ διάφορα ὑγρὰ ποὺ τάχα τὶς κερώνουν καὶ τὶς μεγαλώνουν, γιατὶ οἱ οὐσίες των ἀπορροφώμενες προκαλοῦν ἐρεθισμὸ καὶ ἐρυθρότητα τῶν ματιῶν, ἐνῷ συγχρόνως τὶς σπάζουν καὶ τὶς καταστρέφουν. Μὲ τὰ μέσα αὐτὰ γίνεται μιὰ σκλήρυνσι προσωρινὴ τῶν βλεφαρίδων καὶ μετὰ μακρὰ χρῆσι, ἀρχίζει ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ πτῶσις των.

Ὁ καθαρισμὸς τῶν ματιῶν γίνεται διὰ χλιαρῶν πλύσεων μὲ ἀραιὰ διάλυσι βορικοῦ ἢ χαμομηλιοῦ ἢ ἐλαφροῦ τσαγιοῦ. Ἡ παραμέλησι τῆς ἀντισηψίας ἔχει ὡς ἐπακόλουθο τὴν μόλυνσι καὶ τὴν ἐμφάνισι τῆς τσίμπλας (ἐπιπεφυκίτις) καὶ τοῦ ἐνοχλητικοῦ κριθαριοῦ. Τὸ κριθαράκι ὀφείλεται πάντα σὲ σταφυλόκοκκο, ἀπὸ μολυσμένα χέρια καὶ ἀπὸ τὴν μὴ τήρησι τῶν ὅρων τῆς καθαριότητος. Ἡ κριθὴ εἶνε μιὰ πολὺ ἀντιαισθητικὴ πάθησι τῶν ματιῶν, ἡ ὁποία εὐκόλως πολλαπλασιάζεται καὶ ἂν καταλλήλως δὲν θεραπευθῆ ἐγκαταλείπει στὰ βλέφαρα ἀντιαισθητικὲς οὐλές, πτῶσιν βλεφαρίδων καὶ χαλάζιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνο διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἀπαλλάσσεται ὁ πάσχων.

Γιὰ νὰ διατηρηθῆ, λοιπόν, ὡραία ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, δροσερὰ κι' ἀρρυτίδωτη, σχεδὸν μέχρι γήρατος, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν γερὰ μάτια καὶ μὲ πυκνὲς βλεφαρίδες δὲν χρειάζονται μόνο καλλυντικά, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται πρὸ παντὸς συνεχεῖς φροντίδες καθαριότητος καὶ ἀντισηψίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

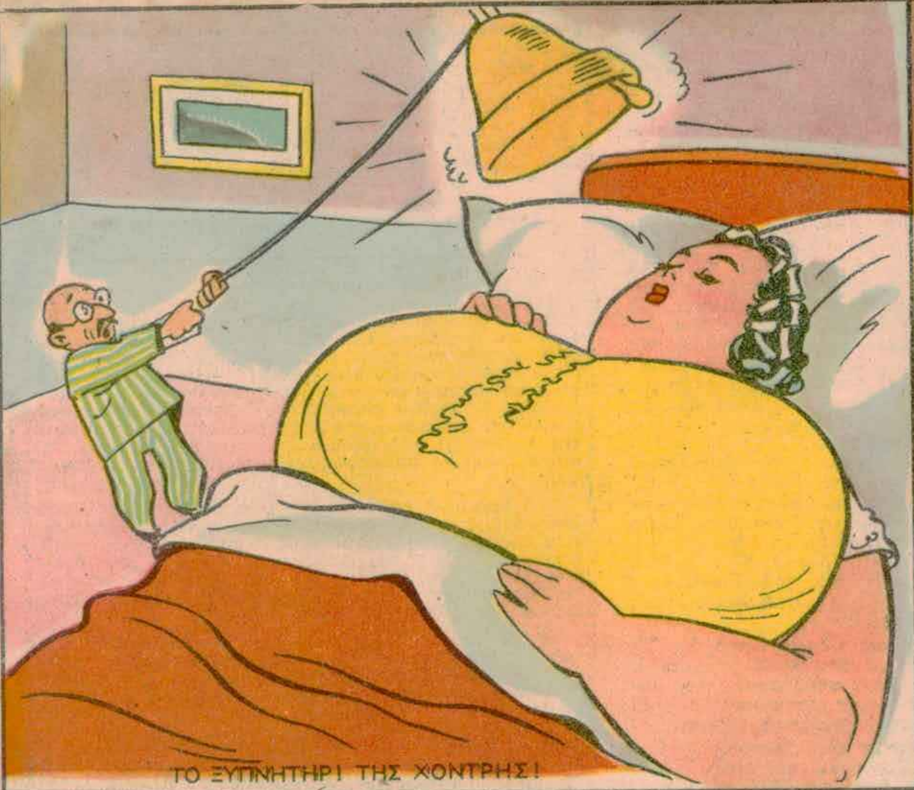

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ!

Τὸ Σαράκι: Σήμερα εὐχαριστήθηκα! Ἔφαγα μπόλικο ξύλο!...
(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

ΕΙΔΕ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΤΗΣ
—Ἀπὸ τότε ποὺ φόρεσε καινούργια γυαλιὰ ὁ Λάκης δὲν ξανάρθε στὸ ραντεβοῦ μας!...

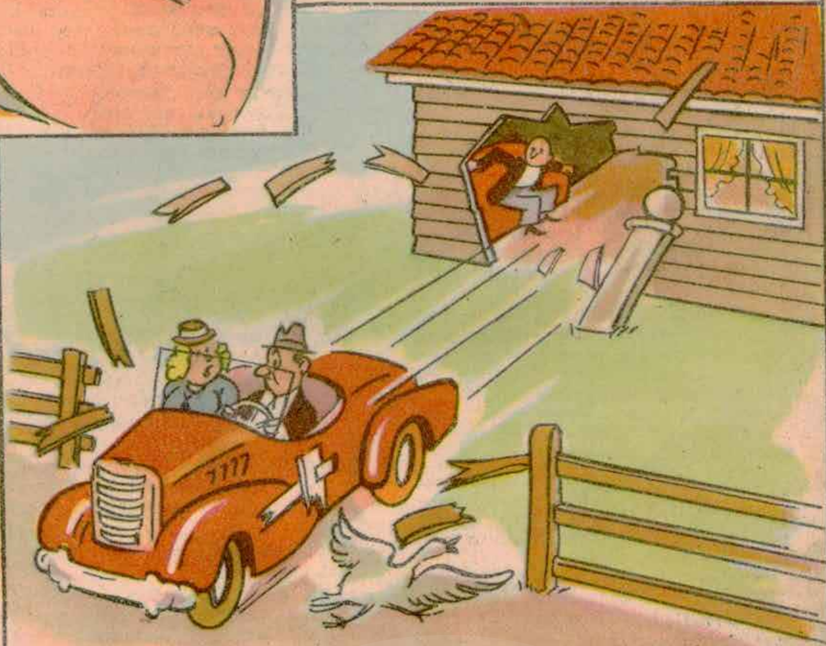

—Εἶσαι βέβαιος, ὅτι κατάλαβε ὁ πόλισμαν τί τὸν ρωτήσαμε καὶ μᾶς εἶπε νὰ πᾶμε ὅλο ἴσια;...

Ο ΠΡΩΗΝ ΣΩΦΕΡ
—Νὰ σοῦ πῶ. Ὅταν πηγαίνω κάπου μακρυά, παίρνω πάντα... ρεζέρβα!...:
(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

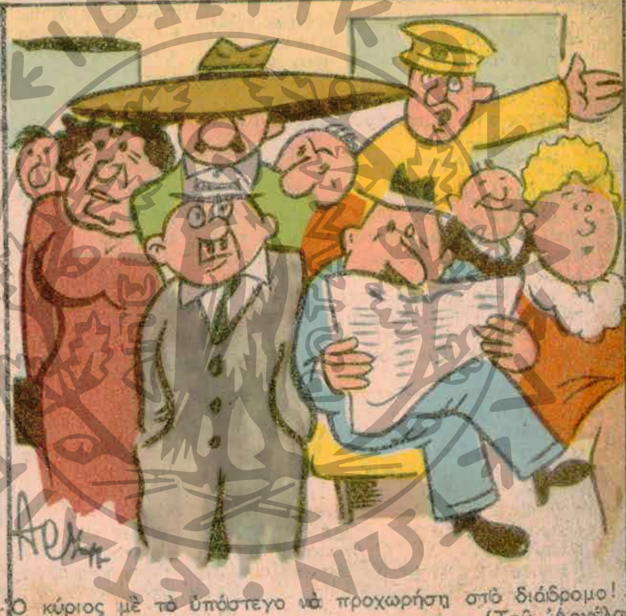

Ὁ κύριος μὲ τὸ ὑπόστεγο νὰ προχωρήση στὸ διάδρομο!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)